Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

Not.
Bu e-kitap tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz bir yazarın zarar görmesini istemiyorsanız ön izleme yaptıktan sonra beğendiyseniz lütfen satın alınız.Hiç birşey baskılı bir kitabı elinize alıp okumanın vereceği keyfi veremez

Orodruin & Kahin

www.e-kitap.us

www.e-kitap.us

Hazırlayan ve redakte eden: Salman&Arkadaş

ZÜLFÎKAR'IN HÜKMÜ
Saygın Ersin

Karakutu Yayınları: 75 Türk Edebiyatı/Roman: 07 Hayal Gücü Dizisi: 01
© 2005, Karakutu Yayınları
© Bu kitabın her türlü yayın, proje, basım, çoğaltma ve yayma haklan Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Karakutu Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş/ye aittir.
Yayın Yönetmeni: Rasih Yılmaz Yayın Koordinatörü: Asya Çağlar Hayal Gücü Dizisi Editörü: Orkun Uçar Editör: Z. Aybike Yılmaz Redaksiyon: Ahmet Seyrek
Kapak Tasarım: Karakutu Ajans - Hüseyin Özkan İç Tasanm: Burhan Maden
Baskı: Kilim Matbaası
Adres: Maltepe Mah. Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi. No: 12/204
Zeytinburnu-İstanbul
ISBN: 975-8654-26-4
Baskı: Haziran 2005
Baskı: Temmuz 2005
İnternet:
www.karakutuyayınları.com
E-mail: karakutu@karakutuyayınları.com

KaraKutu
Cağaloğlu Yokuşu No: 6-8
Karvar Han Kat: 4 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0212) 519 83 74 (2 Hat)
Faks: (0212) 519 83 *77*
Genel Dağıtım: Gülbahar Mah. Gayret Sk, No: 21-1 /2 Mecidiyeköy - İslanbul Tel; (Ü212) 272 45 46 (Pbx) - Faks: (0212) 272 45 55

Babam Erol Ersin'in anısına.
ZÜLFÎKAR'IN HÜKMÜ
Saygın Ersin
KaraKutu

www.e-kitap.us

Önsöz

Keşfedilmesi Gereken Geniş, Büyük Bir Diyar: Hayal Gücü!

Bilginin nasıl bir ekonomik değer olduğunun iyice fark edil diği, kafadaki bir fikrin bazen bir ülke bütçesinden fazla para ka zandırdığı bir dönem yaşıyoruz. Bill Gates yazılım üzerinden dünyanın en zengin insanlardan biri oluyor, Hindistan yazılım dan yılda 50 milyar dolardan fazla para kazanıyor. Peki "hayal gücü" bilgiden geri kalıyor mu? Matrix, Yüzüklerin Efendisi, Harry Potter serileri 10 milyar dolardan fazla gelir getiren bir pa zar yaratıyor. Harry Potter'in ilk kitabını, işsizlik maaşı alırken yazan J.K. Rowling dünyanın en zengin kadınları arasında artık.

Hayal Gücü ekonomik bir değer ama daha önemlisi; ciddi bir siyasi, stratejik güç!

Bilimkurgu bize gelecek alternatifleri sunarken bir anlam da ilerleyeceğimiz rayı da döşer. Peki ama bilimkurgu edebiya tının geleceğinde Türkler yoksa bize ne olacak sanıyorsunuz?! Eğer bir bilimkurgu edebiyatımız olmazsa gelecekte de var ola mayız. Bugün bilimkurgu yazmaya çalışan Türk yazar adayları nın bile eserlerinde Türk isimleri, Türk kültürü yok. Bir yaban cılaşma içinde karakterlerine yabancı isimler veriyorlar. Dilimi zin yozlaşması, sokaklarda gördüğümüz yabancı tabelaların, firma isimlerinin artmasının geleceği bu edebiyatla birleşince yok olmaya doğru gidişimiz demektir.

Hayal Gücü'ne gelirsek... Bir üretim hayal temelinde baş lar. Önce yapacağımız şeyi hayal ederiz. Ama yıllardır bu ülke okurlarına sadece çeviri fantastik kurgu ürünleri sunuldu. Yayı nevleri, okur talepsizliği de eklenince Türk yazarların bilimkur gu, fantastik kurgu eserlerini basmaz, hatta okumak için bile kabul etmez oldular. Oysa hayal gücü diyarının tıpkı bizim dünyamızdaki kadar önemli ülke sınırları var... Türkiye'nin bu diyardaki sınırları çok geriledi. İşte Kara Kutu Yayınları'nda başladığımız "Hayal Gücü Dizisi" bir kurtuluş savaşı için önemli bir kale. Yazarlarımız bu mücadelede önemli savaşçılar, önderlerimiz! Onlar sayesinde sadece yabancı hayal gücüne muhtaç kalmayacağız.

"Zülfikar'ın Hükmü" ve **Saygın Ersin**

Saygın Ersin elinizde tuttuğunuz bu kitabın ilk taslağını 2003 yılı başında bana gönderdiğinde biraz ön yargılıydım. Bir çok Türk yazar adayı fantastik kurgu deyince yabancı yazarlara öykünmüş, ciflerle, ejderhalarla ve cücelerle dolu dosyalar gönderiyordu. Oysa bizim amacımız orijinal, kendine özgü bir tavrı olan eserleri bulmaktı. Saygın daha ilk birkaç satırdan ön yargı mı yıkıp, kurduğu dünyanın içine beni çekiverdi. Bir solukta okudum o ilk taslağı ve kendi görüşlerim doğrultusunda epey uzun bir editör dönüşü yaptım.

"Zülfikar'ın Hükmü" önemli bir eser. Türk fantastik edebiyatının manifestosu, doğumunu müjdeleyen çığlık, bir kült!

Bir başka önemli yanı ise fantastik edebiyata göz kırpsa bile, gerek yazım tekniği, gerekse Dünya edebiyatında gözde olan gi zem ve entrika bileşenlerinin ustaca kullanıldığı bir "çok satar"... Diyebilirim ki Batı'nın Haçlı Seferleri sırasında Doğu'dan aldığı gizli tarikatların, Dan Brown'un işlemesiyle tam bir fenomen hali ne dönüştüğü günümüzde işin özü, kökeninden bir darbe!

"Zülfikar'ın Hükmü" kısa zamanda hak ettiği okur beğenisi ni kazanıp, tavsiye edilen bir "çok satar" olacaktır taliminim. Bu nu "Metal Fırtına" gibi Türk edebiyatında politik kurgu türünü başlatan, kitap satışlarında gerçek bir şok yaratan kitabın yazarla rından biri olarak söylüyorum. Saygın'ı Türkiye'nin Dan Brown'u olarak sunmak edebiyat açısından belki ona layık olmaz ama hak etmesi gereken ilgi açısından doğru bir tespit olur.

Sizleri sadece bir kitap okumaya değil. Hayal Gücü Diyarı'nda Türk bilimkurgu ve fantastik kurgusunu kurmaya, sağ lamlaştırmaya davet ediyoruz. Bu diziyi sürekli takip edin ve bize destek verin lütfen.

ORKUN UÇAR

www.e-kitap.us

RİVAYETLER

Rivayet olunur ki, kadim zamanlarda büyü denilen kudret cennetin ve cehennemin kapılarının ardında kilitliymiş. Zaman yeniymiş, zaman körpeymiş daha. Akıl ve emek hüküm sürmekteymiş yeryüzünde. Toprak işlenmekte, nesiller yürümekteymiş. Topraktan evler, evlerden şehirler, şehirlerden ülkeler kurulmaktaymış. Her iki alem de kıvanç duyarmış eylediklerin den. Lanetlenmişler ise, zamanlarının gelmesini beklerken, öf ke, kin ve sabır biriktirirlermiş kuytu köşelerde.

Ve o şeytanmış ki bin türlü hilenin mucidi, kara kalpli uşaklarıyla birlikte göndermiş büyüyü yeryüzüne. Büyü güçlüymüş, büyü güzelmiş. İblisin hizmetkarları karanlık ilimlerin en iğrençlerini öğretmeye başlamışlar insanoğluna. Cehenne min alevleri yeryüzüne inmiş. Akıl, emek, erdem, mertlik.... Güç denen dipsiz kuyuda yitip gitmiş hepsi.

Cennette çıt çıkmaz olmuş. Gördükleri ikinci ihanetmiş bu ama, ilkinden daha ağır gelmiş. Zamanlarca susmuşlar, zaman larca ihanetin yasını tutmuşlar. Onlar sustukça, yeryüzü cehen neme dönmekteymiş. Tereddütteymiş melekler. Kapılarının ar dında tuttukları büyü, iblisin yeryüzüne gönderdiklerinden kat kat daha güçlüymüş ama, bir şüphe kemirirmiş içlerini: "Ya bu-nu da şer yolunda kullanırlarsa, ya sanatımızı iblisin öğrettikleriyle yoğururlarsa!" Cennet ihanetin dehşetinde ve şüphenin esaretindeyken, iki melek atılmış ileriye: Harut ile Marul:. Kefaletlerini vermişler ve cennetin sanatıyla yeryüzüne inmek için müsaade istemişler. Bir ışık parıldamış cennette zamanlar sonra ve göğün kapıları ardına kadar açılmış.

Rivayet olunur ki; melekler taifesinden Harut ile Marut, Babil şehrine inmişler ve yaşayanların arasından yüzlerini kara çıkarmayacak dokuz kişi seçmişler. Dokuz sanatı dokuzuna, dokuz ayrı öğütle vermişler: "Sanatın koruyucudur, kötü ilim lerden koru. Sanatın paktır, cehennemin kelamıyla kirletme. Sa natın kudretlidir, kudretinden taht kurma. Sanatın güzeldir, gü zelliğinden kibirlenme. Sanatın eceldir, namerde katil olma. Sa natın yüceltir, layık olanı yücelt. Sanatın ezelidir, öğret ve ebedi kıl. Sanatın sırdır, dillere dolama. Sanatın cennetin kefaletini ta şır, yeryüzünü ve gökyüzünü utandırma."

Harut ile Marut, sanatlarını bu kutlu kişilerin ellerine, kalp lerine, dillerine ve kanlarına işlemişler. İlk ustalar denmiş isim lerine. Çok uğraşmışlar kara ilimlerin kökünü kazımak için ama çirkef damlamış bir kere dünyaya...

Dünya yürümüş, çağlar değişmiş. İlk ustalar söylencelere, cennetin kelamı da nesillere karışmış. Hangi hikmettendir bilin mez, kanlarında meleklerin sanatını taşıyan çocuklar dünyaya gelmeye başlamış. Endermiş bu doğumlar. Bir çoğu sanatının farkına varmadan göçüp gidermiş. Sanatını bilenler, cennetin öğütlerini bilmezlermiş. Korktukları başlarına gelmiş melekle rin. Şeytanın hizmetkarları, yetenekleriyle doğmuş çocukları bin bir hainlikle ele geçirip, kötülüğün bataklıklarında yetiştir meye başlamışlar. Meleklerin Sanatı şerrin hakimiyetine girmiş, cennetin kudreti, cehennemin kelamıyla karışmış. Yetenekleriy le dünyaya hükmedebildiklerini gören sanat sahiplerinin nefis leri kudurmuş. Sanat'larını şer yolunda kullanmaya başlamış lar. Kudretlerini tanımayanları, bir el hareketiyle cehennem ateşlerine boğmuşlar, önlerinde eğilmeyenleri, bir bakışla kendilerine kul etmişler, karşılarında durmaya kalkanların altların daki toprağı kaydırıp, gök kubbeyi başlarına yıkmışlar. Yine susmuş cennet, lakin bu seferki öfkenin suskunluğuymuş. Ve ant içmiş gökyüzü bir daha yerin işine karışmamaya. Cennetin kapıları sonsuza kadar kapanmış.

Rivayet olunur ki, kadim zamanlarda, kalbindeki iyilik, elindeki keramet ve dilindeki bilgelik ile tanınan bir yüce kişi yaşarmış. Adına hekimlerin efendisi, tüm ilimlerin hakimi Lok man Hekim denirmiş. Yedi kartal beslermiş, ömrü yedi kartalı nın ömrü kadarmış. Hekim, bitkilerin dilini bilirmiş. Onlarla konuşarak, insanı ebediyete kadar yaşatacak bir iksirin reçetesi ni elde etmeyi başarmış. Lakin, takdir-i ilahi öyle istemiş ki. Lokman Hekim Misis köprüsünden geçerken reçeteyi rüzgara kaptırmış. Ebedi yaşamın sırrı da nehre kapılıp gitmiş. Ölümsüzlüğün insanoğlunun harcı olmadığını anlayan Lokman He kim, bu hayalinden vazgeçip, ilmini hastalara ve düşkünlere adamış. Meleklerin Sanatı Lokman'a da bahşedilmiş lakin, cen netin öğütlerinden haberdar olan hekim, ağzını sihirli kelamla ra mühürlemiş. İnsanoğlunun büyüye ihtiyacı olmayacağına, kendisine bahşedilenlerle yetineceğine, harama el uzatmayaca ğına inanmış

www.e-kitap.us

Lokman. Aklı ötesine hiç kesmemiş. Yeryüzünün dirliğinden emin; kulağına gelen kötü haberleri nadirden say mış, duymazdan gelmiş.

Günlerden bir gün, şer gözüne görünmüş Lokman'ın. Sanatıyla doğmuş bir çocuğu ele geçirmek için neler yapıldığına şahit olmuş. Görmüş Lokman. Kan çağıldayan nehirler görmüş, kor olan şehirler, orak olup insan hasadına çıkan kara vicdanlı katiller, canının son mecaliyle evladına siper olan analar, deve ler yükü altın bedeliyle şer ellere satılan çocuklar. Görmüş Lok man, gördükçe içindeki öfke büyümüş. Kara ustaların zindanla rını görmüş. Tertemiz çocukların vicdanlarının nasıl çürütüldüğüne, katillerin nasıl yetiştirildiğine şahit olmuş. Nefislerin bu kadar kudurabileceğini hiç düşünmemiş Lokman. Hele ki Me leklerin Sanatının uğursuz menfaatlere alet edileceğini aklına bile getirmemiş o güne kadar. Saflığına lanet okumuş. Anlamış ki Hekim, kendisi aleminde dertlere deva ararken, kötülük al mış yürümüş.

Meleklerin Sanatı'nın, insanoğlunun elinde oyuncak oldu ğunu gören Lokman, bu gidişe bir hal çaresi bulmak gerektiği ne kanaat getirmiş. Yollara düşmüş. Diyar diyar gezmiş, yedi iklimi, dört mevsimi dolaşmış. Sanatlarıyla birlikte doğmuş, daha kötü ellerin ilişmediği çocuklar aramaya başlamış. Yetenekli gençler aramış Hekim. Zeki, gözüpek, aklı başında ama en önemlisi kalplerine kötülüğün zerresi dokunmamış olsunlar is temiş. Atılgan olsunlar istemiş, yırtıcı olsunlar istemiş, tufan gi bi taşkın, kuzey rüzgarı gibi keskin olsunlar istemiş. İstemiş ki kötü ellerin karabasanı, şerrin kıyameti olsunlar. Merhametli ol sunlar istemiş, tokken açın halinden anlasınlar, kul hakkına kı lıç çalmasınlar, harama el uzatmasınlar istemiş. İstemiş ki kud retleri önünde dünya dize geldiğinde, gurur içlerini çürütme sin.

Sonunda Meleklerin Sanatı'nı taşıyan yedi genç bulmuş. Yedisinin sanatı yedi ayrı aleme hükmedermiş. Lokman yedi genci eğitmiş, sanatlarında yüceltmiş, yüreklerine cesaret, dimağlarına irfan ekmiş. Toprağın hikmetini, ateşin kerametini, suyun bilgeliğini ve havanın alimliğini anlatmış onlara. Karde lene yol sormayı, karıncadan iz sürmeyi, uçan kuşa akıl danış mayı öğretmiş. Zamanları erişip, hepsi birer cengaver olunca, son öğütlerini verip kendi eliyle kılıç kuşatmış yedisine. Ocağın tılsımlı madalyonunu da kendi eliyle geçirmiş boyunlarına. Sonra, Lokman Hekim Ocağı'nın yedi kartalı, yedi keskin orak gibi dalmış şerrin arasına. Yediler öyle bir çökmüş ki karanlığın üstüne, şerrin efendileri ecellerinin nereden geldiğini bile anlayamamış.

Kötülük sahiplerinin hükümranlığı son bulmuş bulmasına lakin, savaş çok uzun ve çetin geçmiş. Lokman Ocağı'nın kartal ları bir bir düşmeye başlamış savaş meydanlarında. Nihayet or talık durulup, toprak akan kanı emdiğinde, Hekim'in öğrencile rinden bir tek havanın ve iklimin efendisi Behruz Usta sağ kala bilmiş. Lokman Hekim ile Behruz, bağırlarına taş basıp katlan mışlar yitirdikleri kardeşlerinin acısına. O diyarlara geri gelen huzurla avutmuşlar kendilerini. Lakin, Hekim bilirmiş savaşın bitmediğini. Anlamış ki, ocağın kartalları bu diyarlar üzerinde dolaşmadıkça, huzur sonsuza dek sürmeyecek.

Hekim ile Behruz yeniden düşmüşler yollara yediyi ta mamlamak için. Lokman beş yavru kartal taşımış yuvaya: Cihan, Cengiz, Selim, Melike ve Harun. Behruz Usta da Niran adında bir kız çocuğu bulmuş. Çocukların her biri sanatında hünerliymiş ama Niran bir başkaymış. Sanatı ateşe hükmeder miş. Behruz Usta elleriyle yetiştirmiş kızı. Çabuk büyümek zo rundaymış çocuklar. Akranları oyun çağındayken, onlar kılıcı savuşturmayı, kem gözlerden, uğursuz sözlerden ve büyünün her türlüsünden sakınmayı öğrenmişler. Tez yetişmiş Yediler. Alemin dirliğini gözetir olmuşlar, şer sahiplerine göz açtırma mışlar. Yaptıklarıyla insanların kalplerini kazanmışlar. İsimleri hep hayır dualarıyla anılır olmuş. Zaman geçtikçe Niran Hatun'un ünü cihanı sarmış. Gazabı alev demekmiş, hiddeti yan gın.

Akkor kesilmiş ok gibi varırmış melanetin üstüne. Korku, yeis, gaflet.... Yüreğinin alevinde boğmuş her birini. Savaş za manı elinden gelenler, barış zamanı dilinden düşenler efsane olup ağızdan ağıza dolaşmış. Nerede dirliği bozacak bir oyun olsa, kendi varmadan ismi varırmış Niran Hatun'un. Araplar arasında "Nar Sultan", Acem illerinde "Nigah-ı Ateşin" diye ta nınır olmuş.

Yediler mutluymuş, insanlar mutluymuş, huzur hakimmiş diyarlara ama bir düşünce kemirirmiş Lokman Hekim'in içini. Ölümü düşünürmüş... Kartallarının her biri gözünü budaktan sakınmayan birer cengavermiş ama bilirmiş Lokman, ölüm her kula nasip edilmiş bir kere. Yaşlanmaktaymış Yediler. Zaman akmaktaymış ve zamanın ilacı yokmuş. "Şerri almışız karşımı za," demiş Hekim, "Bir insan ömrü kafi gelir mi bu savaşa?" Yıllar önce kafasından sildiği ebedi

www.e-kitap.us

yaşam arzusu, yeniden düş müş aklına. Hekim, ölümsüzlüğün reçetesini kaybetmiş kaybetmesine lakin, bir çaresi daha varmış: Kutlu Orman. Hekim yeni den yollara düşmüş. Dağları aşmış, ırmakları geçmiş, çağlayan lardan dolaşmış, havanın ve toprağın her türlü halini görüp, ağaçların ve otların, çalıların ve çiçeklerin, bütün bitkilerin pirlerinin yaşadığı bu ormana ulaşmış. Bilirmiş ki, bu pirler ve sul tanlar ahalisi arasında bilgeliğiyle ünlü yaşlı, koca ve ulu bir çı nar ağacı yaşarmış. Varıp ağacın yanına derdini anlatmış. Koca çınar dinlemiş, dinlemiş sonra demiş ki:

"İhsanın engindir. Türümüzün dilini bilirsin. Nicesiyle ko nuşup ebedi yaşamın sırrına ulaşmışsın. Ama bil ki bizi kızdır dın. Bütün pirler toplandık ve ahalimizi tembihledik. Bundan böyle bitki alemi kerametlerinden söz etmeyecek. Ser verecek, sır vermeyecek. Lakin ihsanın engindir. Türümüzün dilinden, halimizden anlarsın. Biliriz ki adem oğulları arasında bize sen den başka yoldaş yoktur. Biliriz ki kalbin temizdir. Biliriz ki il min güzel yatakta akar. Yolunda sana omuz vermek boynumu zun borcudur. Şimdi al eline baltanı. En büyük dallarımı kes. Dallarımdan hamur, hamurumdan kağıt yap. Kabuğumu kalın ca soy, sayfalara kapak et. Sağ yanımdaki gürgenden, sol ya nımdaki kayından ve ardımdaki zeytinden birer parça dal al. Dallardan kilit oy, kapağa üç yerden kilit vur. Şimdi iyi dinle beni. Ağaçlar ve çiçekler, çalılar ve otlar, mantarlar ve meyveler sana bir armağan verecek. Ölümsüzlük hayaldir, lakin zamanı uzak tutmak mümkündür. Ahalimizden yirmi biri ağaç, yirmi biri çiçek, yirmi biri ot, altmış üç bitkiye istediğin ihsanı bahşet tik. Lakin hepsi bir tanedir ve hepsi ayrı bir yerde biter. Yerleri ni ezberle, altmış üçünü topla, altmış üçünden iksir et. Zaman, bu iksiri içenlerden elli yıl uzak duracaktır. Şimdi iyi dinle beni. Elli yıl geçip iksir vazifesini tamamladığında, bu altmış üç bitki yeniden bitecek. Erbain'in bittiği, Hamsin'in başladığı vakitte defteri güneşe koy. Ya yanında sen dur, ya da yoldaşlarından ikisi dursun. Birinci cemre havaya düştüğünde gürgen kilidi açılacak. İkinci cemre suya düştüğünde kayın kilidi açılacak. Üçüncü cemre toprağa düştüğünde zeytin kilidi açılacak. Meşe dalının isinden dövdüğün mürekkebi sayfalarıma dök. Sözleri ni sayfalarıma oku. O zaman defter sana altmış üç bitkini yerini söyleyecek. Eğer vaktin dolmuş yahut talihin kem gitmiş de gö çüp gitmiş olursan bu diyardan, o zaman yoldaşlarına tembihle. Sözlerini sayfalarıma okusunlar. Eğer anlarsam ki sözleri senin kelamındır, nefesleri senin nefsindir, o zaman bitkilerin yerini onlara da söylerim. Unutma! Cemreler düştükten sonra, Nevruz'a kadar vaktin var. Yıl dönünce kitap kapanır. Sözünü oku muş olsan da olmasan da... Eğer sayfalarım sözünü duymadan kapanırsa anlarım ki ne sen kalmışsın dünyada ne de yoldaşların. Unutma! Bu aramağan sade sana ve el verdiklerinedir. Korumak boynunun borcudur. Haydi şimdi var git yoluna. İksirini kaynat. Yatağında rahat yat. Bir tek dileğim vardır senden. İksiri Hıdrellez günü iç. Benim ve cümle pirlerin ruhları şerefine."

Hekim, koca çınarın söylediği yerlerde biten altmış üç bitkiyi toplamış. Hepsini ezmiş ve kaynatmış. Bu iksiri içen insanın zamanı elli yıl boyunca hiç akmazmış. Hazırladığı iksiri Yediler'e içirmiş. Sonra kelamını bir sayfaya yazıp yediye bölmüş. Her bir parçayı kerameti ilminden menkul lisanlarla ayrı ayrı şifrelemiş. Her bir şifrenin gizini, taştan oyduğu yedi madalyona okumuş. Kelamının yedi parçasını, yedi öğrencisine, yedi madalyonla birlikte vermiş ve demiş ki:

"Sizin için zaman elli yıl durdu. Artık insan elinden başka hiçbir şey sizi öldüremez. Ne hastalık, ne yaşlılık. İksirin anahtarını da size emanet ediyorum. Lakin, sürekli cenktesiniz. Bela başınızdan eksik olmaz. Kelamımın sizde kalması tehlikelidir. Onları, ismini yalnız sizin bildiğiniz yedi emin insana emanet edin. İksir zamanı gelince geri alın. Madalyonunuz boynunuzdayken yazıları okuyabilirsiniz. Dikkatli olun! Bir parçası bile kaybolursa iksiri yapmak mümkün olmaz. Hele reçete kötü ellere geçerse, bu vebalin altından ne bu dünyada, ne de öbür dünyada kalkamayız!"

Şerrin kökünü kazımak mümkün değilmiş. Yediler'in tokadını yedikten sonra bir yerlere siner, yeniden ortaya çıkmak için fırsat kollarmış. Hele ki karanlık ilimlerin kudretli efendisi Sakafi, kötü hayvanların ve cehennem yaratıklarının kraliçesi Kamer-i Hail, Eflak illerinde yaşayan ve sihir marifetiyle ölümsüzlüğün sırrına eren derebeyi Kabbath... Bu üçü menfaatleri müsaade ettikçe el ele verip Lokman'ın ve Yediler'in karşısına çıkarlarmış.

Cenge devam etmiş Yediler. Hiç yılmamışlar. Lokman'm iksiri ölümü Yediler'den uzak tutarmış lakin, hainliğin, kalleşliğin, arkadan gelen kılıcın ve sinsi okun çaresi yokmuş. Ölüm kol gezermiş

www.e-kitap.us

aralarında ama yılmazlarmış. Adlarına Yediler denmiş bir kere, eksik kalamazlarmış. Yitirilen kardeşin yasını kısa tutup, yerini hemen doldurmaya bakarlarmış. Hain pusu Harun Usta'yı almış aralarından. Anlamışlar ki ölümün çaresi yok. Lokman'ın öğrencilerinden zamanın efendisi Cihan Usta, İdris adında bir genç getirmiş Ocağa. Hekim'in huzuruna çıkar mış. Harun Usta'nın yerini doldursun diye yetiştirmeye başla mışlar. İdris'in sanatı bitkilere hükmedermiş. Bir sözüyle gül di kenini oka, söğüt dalını kamçıya çevirirmiş İdris. Meşakkatli iş miş usta olmak. Hem sanatta ehil, hem cenkte yürekli olmak ge rekirmiş. At sırtını ev bilmek, mızraklar ormanına yalın kılıç girmek demekmiş usta olmak. İdris de yetişmiş. Kılıcını kuşan mış, iksirden içmiş, Yediler'den sayılmış.

Yıllar geçmekte, devletler kurulmakta, sultanlar devrilmek te ve milletler birbirleriyle savaşmaktaymış. Her şey gelip geçi ci, her şey faniymiş. Kadim olan bir tek Lokman'ın Yediler'iymiş. Barış bir gelir bir gidermiş bu topraklara. Her gidişinde de bir evladını alıp götürürmüş Lokman'ın.

Bir kartal daha düşmüş. Kara bir ittifak bu sefer Melike Hatun'u almış aralarından. Kırk kara kılıcın arasında kalmış Melike ama sözünden dönmemiş, zalime boyun eğmemiş. Çok gözyaşı dökülmüş Hatun'un ardından, günlerce yenilmemiş, içilmemiş. Ama and verilmiş bir kere sönmeyecekmiş bu Ocak. Yediler'i tamamlamak Niran'a kısmet olmuş bu sefer. Uzak ille rin birinde sanatıyla doğmuş bir çocuk bulmuş, tutmuş ocağa getirmiş. Sanatı toprağa hükmedermiş çocuğun. Adı Salih'miş. Yediler'in yüzünü güldürmüş Salih. Bilirlermiş ki bu sanat sa hiplerinin tekmeleri zelzele, yumrukları heyelan demekmiş. Topraktan asırlık izleri sorar, unutulmuş haberleri alırlarmış. Niran Hatun, sanatından önce bileğini kullanmayı öğretmiş Sa lih'e. Bilirmiş ki savaş meydanında büyünün fazla hükmü yok. Yirmi kalleş çeviriverdimi etrafını, istersen sanatının en kudret lisi ol, yine de payına ölüm düşer.

"Dinleyeceksin, koklayacaksın, bakacaksın, dokunacak sın," demiş Salih'e. "Okun boşa gitmeyecek, kılıcın havayı kes meyecek, kurtulacaksın ki saldırabilesin. Yapamazsan ne sanatın kalır geriye, ne de sen."

"Korkuyu mut," demiş. "Acıyı unut. Aklına geldiklerinde kellen gider. Eğer canın çok yanıyorsa, talihli say kendini. Hala yaşıyorsun demektir. Yara sarılır, kırık kaynar ama bir tek ölü mün çaresi yoktur."

Niran Hatun'un dediklerini kafasına kazımış Salih. Zaman geçmiş, yetişmiş, Yediler'e bir yiğit olmuş çıkmış. Hatun da ifti har ediyormuş çırağıyla. Ayağına tez, eline atik bir Usta olmuş. Sanatında yücelmiş. Cesareti yedi düvele destan olmuş, her cenge en önde koşmuş. Lakin, Niran Hatun'u endişelendiren bir kusuru varmış: Çok merhametliymiş Salih, çok... Niran, çıra ğı kendisi gibi olsun istemiş. Gazabı gazabına, şiddeti şiddetine benzesin. Öyle bir öfke yanarmış ki Niran Hatun'un içinde... Yılgınlık nedir bilmezmiş. Kaybedilen her yoldaş, ocağa kalkan her kılıç, bir intikam yemini daha demekmiş Hatun için. Öyle bir ateşmiş ki içindeki, bazen kendini de yakarmış. Düşmanın aldığı her nefes utanç demekmiş,

"Savaş yarına bırakılmaz!" dermiş. "Birini boş verirsin, iki kişi çıkarlar karşına".

İşte böyle kara bir günün gecesinde, intikamına iki yoldaşı nı. Cengiz ile Selim'i kurban vermiş Niran Hatun. İki yoldaşın birden gidişi çok sarsmış Yedileri. Yeni Ustalar yetiştirmek icap etmiş. Şükür ki Meleklerin Sanatı hala dolanırmış insanoğlunun arasında. Cihan Usta, Bengi adında yeniyetme bir kızcağız bul muş. Sanatını şifa dağıtmak için kullanırmış Bengi. Bedene hükmedermiş, yılanlarla anlaşırmış. İdris Usta da İlyas'ı katmış ocağa. İlyas, sanatının sözünü sulara geçirirmiş. Muzip çocuk muş İlyas. Kahkahası yürekleri ferahlatırmış. Gelişiyle çehresi değişmiş ocağın. Kederlerini unutturmuş, neşelerine neşe kat mış... Ocağın çıraklardan yana şansı acıkmış. Hepsi doldurmuş koyuldukları yerleri. Bengi ile İlyas da büyümüşler, Yediler'e katılmışlar. Kardeşlerin düşmesine alışır olmuş Yediler. Bilirler-miş her an bir kartalın daha solabileceğini ama akıllarından ırak tutarlarmış. Öyle yazılmış kaderleri. Bir yiğit düşecek, bir kartal yükselecekmiş yerine. Giden her kardeş gelenlere şan olacak mış, şeref olacakmış, irfan olacakmış, cesaret olacakmış. Böyle kadim kalacakmış ocakları.

Zaman dönmüş ve Devlet-i Ali-i Osmani cihanda hüküm sürmeye başlamış. Dünyanın yüreği Şehr-i İstanbul'da atar ol muş. Bu büyük başkentin başına üşüşen belalarda büyükmüş. Kan içicilerden, kara kalpli büyücülere, yedi düvelin melaneti toplaşmış hükümdarlığın kalbine lakin. Solaklar hiç birine aman vermemiş. Akılları başlarında, yakışıklı, gözüpek yeniçerilermiş Solaklar.

www.e-kitap.us

Özenle seçilir, özenle yetiştirilirlermiş. İşleri Padişah'ı korumakmış. Savaşta dört bir yanını çevreler, hünkara kimseyi yaklaştırmazlarmış. isimleri, yaylarını sol elleriyle tut malarından gelirmiş... İyi ata biner, yaman kılıç kullanırlarmış. Aralarından on iki tanesine Solakan-ı Hümayun denirmiş. Bun lar savaş zamanı bile saraydan ayrılmaz, Osmanlı'yı karanlık yaratıkların şerrinden korurlarmış.

Yüzlerce yıl sürmüş bu savaş. Sakafi'nin uşaklarını hallet mişler, Hail'in kurt sürüleri dadanmış İstanbul'a. Onları sav mışlar, bu sefer Kabbath katillerini salmış üzerlerine. Solakan'ın kanı, pis kanlara karışmış asırlarca. Her belayı söküp atmışlar şehrin kalbinden, lakin; bir kavim dadanmış ki İstanbul'a, ne kesmekle bitirebilmişler, ne de yıldırıp sürebilmişler: Geceliler denirmiş isimlerine...

Rivayet olunur ki, çok eski zamanlarda, gökyüzü bir kez daha gazaba gelip yeryüzünde yaşayanların diyarlarını sonsuza dek ayırdıktan sonra, iki nehrin kavuştuğu yerde Arvaza na mında bir şehir kurulmuş. Yazgısı ayrı yazılıymış bu şehrin. Türlü saadete, türlü sefahate, türlü melanete gebeymiş. Zamanı geldiğince doğururmuş.

Şimdi ismi ancak her iki yanın ariflerince bilinir, bir kız ço cuğu dünyaya gelmiş Arvaza'da. Neslinden soyluymuş, neslin den güzelmiş, neslinden kibarmış. Yedisinde, bülbüllerle şarkı lar öğretmiş köşkünün bahçesinde, onunda zanaat edinmiş tür lü mücevheri işlemiş, on üçünde cümle ulemayı susturmuş, on altısmda bir hain sevda düşmüş kalbine... Arvaza'nın zenginliğiyle, kurnazlığıyla bilinir bir ailesinden gelirmiş sevdalandığı adam. Otuzunu geçkinmiş. Dünyalığı tamammış ama bir kıs kançlık tütermiş yüreğinde- Kızın soyunu kıskanırnıış. "Nasıl olur?" dermiş. "Nasıl olur da, serveti benimkinin onda biri bile etmeyen bir sülale benden daha soylu sayılır, benden daha ileri de tutulur, lafımın üzerine laf söyler Arvaza'da?" Kızın ulema ya diz çöktüren aklı, Zühal yıldızının, dolunayla birlikte Arvaza üzerinde parladığı bir zamanda bedenine boyun eğmiş. Ada mın fesadı, kızın rahmine kök salmış.

Akasya bahçelerinde geçen birkaç geceden sonra sırra ka dem basmış adam. Peşine düşmek, izini sormak gururuna zor gelmiş kızın. Sabrını umuduna katıp beklemeye başlamış. Üç dolunay geçmiş gidişinin üzerinden, haber çıkmamış. Kızcağız canından endişelenir olmuş sevdiğinin. Yaşamayı haram etmiş kendine, gözyaşları şebnemlerle birlikte ıslatmış bahçesinin çi çeklerini. Kızcağız dört duvarın arasında kendi derdine yanar ken, Arvaza çalkalanmaktaymış. Bilen, bilmeyen, tanıdık, tanı madık, hayırlı, uğursuz herkes bu şaibeli gebeliği konuşmaktaymış. O güne kadar toz kondurmadıkları, her eylediğinden gururla bahsettikleri kızlarına hesap sormak zor gelmiş köşkün büyüklerine. Dedikoduları duymazdan gelmek mümkünmüş ama, gözün gördüğüne inanmamak da mümkün değilmiş. Bu soylu ailenin bir açığı bulunmuş ya bir kere, alaylar, sataşmalar, kinayeli şiirler tırmalamaya başlamış köşkün duvarlarını. En ni hayet, dördüncü dolunay göründüğünde kız artık dayanama mış, dikilmiş ahalinin karşısına. Önce dilinin en keskin tarafıyla lanetler okumuş fesatlıklarına, sonra hakikati tükürmüş suratla rına. Karnındaki yükü, sevdiğine kefaleti ile karşılarında dim dik duran bu kızı görünce utanmış ve susmuş Arvaza.

Huzur fazla sürmemiş. Kara yazılmış bir talihin son satırlarını okumaktaymış kader. Gebeliğinin beşinci ay dönümü yaklaşmaktaymış. Kız, beş ay boyunca her sabah yaptığı gibi, yine güneşin Arvaza'nın doğu kapısı üstünden yükselişini seyrediyormuş.. Her sabah ayrı bir umut demekmiş kız için. Güneşin yükselişiyle birlikte, gözlerini kapıdan ayırmadan beklemeye başlar, son ışıklar Arvaza'nın üzerinden çekilene dek kıpırda madan durur, sonra matem içinde geçen bir günü daha gözyaş larıyla lanetlemek için odasına çekilirmiş. Lakin o sabah bir baş ka gelmiş güneş. İlk ışıkları, doğudan yükselen bir toz bulutunu aydınlatmış. Sonra dört nala gelen bir atlıyı görünür etmiş kızın gözüne. Gördüğüne inanamamış kız. Gelen sevdiğiymiş. Aylar dan sonra ilk defa gülmüş yüzü, yeniden şarkılar söylemeye başlamış. En şakrak kumaştan elbiselerini giymiş, en cıvıl tılı ko kularını sürmüş, kendi işlemesi zümrüt takılarını takıp sevdiği ni beklemeye başlamış.

Güneş Arvaza'ran tepesine dikildiğinde, köşkün kapısı vu rulmuş. Hizmetçilerden önce davranıp kapıya koşmuş kız. Ge len emirinin muhafızlarıymış. Kızın babasını derhal saraya çağırılmaktaymış. Emir büyük yerden, çaresiz koşmuş gitmiş adamcağız. Saraya varıp, huzura çıktığında, emirin öfke saçan gözleri karşılamış adamcağızı. Hemen arkasında da kızının sev diği

www.e-kitap.us

olacak soysuz dikilmekteymiş. Emir destursuz girmiş lafa: "Kızın," demiş, "hiç mi utanmaz iftira atmaya?" Adamcağız şa şırmış. Önce efendiliğini bozmadan, dilinin döndüğünce anlat maya çalışmış kızının hallerini. Lakin düzen kurulmuş bir kere. Kızın babası edepsizliğin, desisenin, hıyanetin bu türlüsüne ömründe ilk defa şahit oluyormuş. Dimağı almamış dönenleri. "Kızım masumdur," demiş adam; "İftira, yalan nedir bilmez. Sözüne sade ben değil herkes kefildir Arvaza'da." Ne derse de sin, emir ile arkasındaki soysuz ağız birliği edip adamcağızın if fetine leke üzerine leke çalıyorlarmış. Nihayet, laf iftiraları dola şıp, kızın karnındakinin Arvazaın cümle it kopuğunun mari feti olduğuna gelince, adamcağız dilinden bir şey gelmeyeceği ni anlayıp, elinden gelene sarılmış. İlk kılıçta davranan muha fızlardan birini yere sermiş. Düzene ortak olan emiri bir tekme de tahtından yuvarlamış. Kılıcının ikinci kalkışı, kızına uzana eli bileğinden ayırmış. Tam kızına uzanan çatal dili de kopartıp alacakmış ki, emirin canhıraş çığlıklarına yetişen muhafızlar, adamcağızın üzerine çullanıvermişler.

Düzenin gerisi kolay gelmiş. Babanın öfkesi işlerini kolay laştırmış emir ile adamın. Şehrin ileri gelenleri toplanmış he men. Hüküm çabuk verilmiş: "Kızı soylulara iftira atan, kendisi emirin sarayında kılıç çeken bu adamın tüm malına ve mülküne el konulacak, uşakları ve köleleri pazarda satılacak ve cümle ai lesi Arvaza'dan sürülecek!" Şeytan ruhluların canına minnetmiş bu karar. Meydan onlara kalacakmış. Kimileri hükmü içle rine sindirememiş ama, emirin korkusundan seslerini çıkarama mışlar.

Hüküm tez inmiş ailenin tepesine. Konak ateşe verilmiş, ambarlar talan edilmiş, uşaklar ve hizmetçiler zincirlere vurul muş. Emirin askerleri kudurmuşçasına yakıp yıkarken, kızcağız her gün doğumunda, sevdiğinin gelişini beklediği yerden sey-rediyormuş dünyasının başına yıkılışını. Yumruklarını sıkmış, ağlamadan tek bir kelime yalvarmadan. Zulme direnen iki oğ lan kardeşinin katlini görmüş. İki kız kardeşinin saçlarından sü rüklenerek esir kervanlarına götürülüşünü ve annesinin kendi sine veda bile etmeden koca yadigarı hançeri kalbine saplayışı nı.

Kedere tez giden, kara bir küheylanın terkisine atılmış kız. Tam bir gece at sürülmüş ve güneşin kumları kavurmaya başla dığı bir vakitte, çölün ortasına bırakılıvermiş. Kızcağız, yaşlı gözleriyle şehre doğru uzaklaşan atlıların arkasından öylece bakmış. Baktıkça gözlerindeki hüzün nefrete dönüşmüş. Baktık ça içindeki öfke, atların havaya savurduğu çöl kumu gibi kabar mış. Gözyaşından kesilmiş gözleriyle güneşe bakmış kız. "Sen!" demiş. "Her sabah senin doğuşunla umut doğurdum ben. Me ğer sen her sabah umutlarımı kavurmaya doğarmışsın. Şimdi sıra bana mı geldi? Bir de beni mi kavurmak istersin? Hadi o zaman! Ateşini esirgeme benden. Üzerimde parladığın her ana lanet olsun! Işığına lanet olsun! Aydınlığına lanet olsun!" Kız güneşin altında bir gün boyunca ve dudaklarından bedduasını eksik etmeden öylece oturmuş. Güneş tenini yakmış, gözlerini kavurmuş ama sesini boğamamış.

Nihayet gece çöküp, kan renginde bir dolunay gökyüzün de yükselmeye başladığında, kızın da karnına korkunç bir sancı saplanmış. İhanetin rahmine girmesinden sonra yükselen beşin ci dolunaymış bu. Sancı yükselip tüm bedenini kaplamış. "İnti kam!" diye haykırmış kız kan rengindeki dolunayın suratına doğru. Bin hançer gibi saplanmış sancı her yerine. Bir kez daha haykırmış: "İntikam!" Kan içindeki baldırlarının arasından gelen iki bebeğin çığlığıyla birlikte, gökyüzünden gelen bir sesi işitmiş kızın kulakları: "İntikamın gururundur!" demiş ses "Gu rurun kanındadır. İntikamın nefretindir, nefretin kanındadır. Kanınla hayat vereceksin, kanınla büyüteceksin, kanınla öldü receksin!"

Kızcağız baldırlarının arasında yatan ikizlerini kucağına al mış. Biri kız, biri erkekmiş. Dişleriyle sağ bileğini parçalayıp kı zının ağzına, sol bileğini parçalayıp oğlunun ağzına dayamış.

Gece ilerlemiş. Kızcağız kucağında ikizleri, korku içerisin de ve yine lanetler okuyarak güneşin doğmasını beklemeye başlamış. Şafak sökmek üzereyken, sağ yanında bir mahluk be lirmiş. Çölün sakinlerinden bir tilkiymiş bu. Kendisini ve bebe lerini çağırırmış. Tilkinin peşi sıra, doğmak üzere olan güneşten kaçarak bir mağaraya gelmişler. Tilki avladığı bir sansarı bırak mış önlerine. Kızcağız sansarı bebelerine kan etmiş. İkinci gün sansar ağzında bir yılanla gelmiş. Üçüncü gün yılan bir fare tut muş anayla çocuklarına. Dördüncü gün farenin tuttuğu akrebi, beşinci gün de akrebin soktuğu tilkiyi can etmişler bedenlerine. Ve bilmişler ki artık geceden başka mekan, kandan başka ya şam yokmuş kendilerine.

İşte yedi soyu yürüten, tüm gecelerce kutlu bilinen kadim ikizler böyle doğmuş, böyle

www.e-kitap.us

serpilmiş...

Asırlar geçiyor, devirler sona eriyormuş. Yediler ise, ne za man başladığını dahi unuttukları savaşlarına devam ediyorlar mış. Yazgıları kara yazılmış bir kere. Lokman'ın kartallarından, zamanın efendisi, ocağa iki evlat yetiştiren Cihan Usta, kara kı lıçların altında can vermiş. Yediler çok aramış Cihan Usta'nın katillerini ama nafile. Kasıp kavurmuşlar ortalığı, kurunun yanında yaşı da yakmışlar ama bulamamışlar Usta'yı aralarından alan kalleşleri. Bulamamışlar ama intikamlarını hiç unutmamış lar. Cihan Usta'nın derdine öyle bir düşmüş ki Yediler, yerine çırak yetiştirmeyi bile akıl edememişler. Kader o kız çocuğunu Salih Usta'nın karşısına çıkarmasaymış, belki daha yıllarca boş kalacakmış Cihan Usta'nın yeri. Güzelmiş kız. Hem de çok güzel. Salih Usta daha ilk görüşte anlamış kızın sanat sahibi oldu ğunu. Ender görülen bir sanat taşırmış kızcağız. Çok sevinmiş Salih. "Cihan Usta'mn yerini doldurur bu kız." demiş, almış ocağa getirmiş.

Bu sanatın en büyük silahı gözlermiş. İnsanın zihnine hükmedermiş bu sanat sahipleri.

Gözlerini karşısındaki insanın gözlerine kilitlediklerinde, zihinlerini ele geçirirler, akıllarını okurlarmış. İstediklerini sev dirir, istediklerinden nefret ettirirlermiş. İstediklerini anımsatır, istediklerini unuttururlarmış. Zihinlere hatıralar ekler, hatıralar silerlermiş. Yetiştirmiş kızı Salih. Kıza ana olmuş, baba olmuş. Merhametinden, irfanından, cesaretinden fidanlar ekmiş kızın yüreğine. Türlü melanetten sakınmayı, kalbini karartmamayı, aklını ve sanatını hayır yolunda kullanmayı öğretmiş. Yıllar geçmiş, küçük kız büyümüş. Sanatında yücelip, Yediler'in işle rine yetişir olmuş. Güzelliği dillere destanmış. "Yüzünü bir göz kirpimi gören, bir asır unutmaz" derlermiş. Salih Usta gurur duyarmış kızıyla. Zarafeti, mağrurluğu, becerisi, cesareti göğsünü kabartırmış. Kem gözlerden korkmuş Salih Usta. Nazara gelmesin diye, celalli olsun diye alnına celi-i sülüs yazısıyla bir Elif çekmiş vaktiyle. Ondan beridir adına Elif denilmiş. Adı gi bi kutlu, adı gibi güzel olsun diye...

1

Kavurucu yaz mevsiminin son güneşlerinden bir tanesi İshak Paşa Sarayı'nın asırlık kulelerini aydınlatmaya başlamıştı. Saray'ı Kavurucu yaz mevsiminin son güneşlerinden bir tanesi İshak Paşa Sarayı'nın asırlık kulelerini aydınlatmaya başlamıştı. Saray'ın ayaklarının dibine serilmiş bu kahverengi şehir de ya vaş yavaş yeni bir güne uyanıyordu. Mevsim devrilmekte, ha valar serinlemekteydi. Az uzakta Ağrı Dağı, doğunun kadim muhafızı, bulutsuz gökyüzüne doğru tüm heybetiyle yüksel mekteydi. Şanslı bir şehirdi Doğubeyazıt. Nispeten ılık havası, ilerisindeki İran sınırı, Abdigor köftesi, tarihi, sarayı ve dağıyla şanslı bir şehir... Güneş, doğunun telaşlı hafızasına bir gün da ha eklemek için yükseliyordu.

Üsteğmen Doğan Aral'ı yatağından kaldıran da aynı gü neşti. Doğan, saatin zilinden önce uyanmanın mutluluğuyla ya taktan fırladı ve perdeleri açtı. Gözleri parlak ışığa alışıp, karşı sında dikilen heybetli dağı görebildiğinde alçak sesle mırıldan dı: "Şanslı bir gün..." Bir yıldan uzundur Doğubeyazıt'taydı ama bu koca dağın zirvesini daha önce ancak dört ya da beş defa bu kadar bulutsuz ve çıplak görebilmişti. Biraz seyretti Ağrı'yı. Büyüktü dağ, çok büyük. İnsanı korkutacak kadar büyük. Man zarayı pencerede bırakıp banyoya gitti. Hızlı bir traş geçti.

Yüzüne çarptığı kolonya cildini yakarken aynada kendini seyretmeye başladı. Omuzları, karşısındaki aynayı neredeyse dolduracak kadar genişti. Eh, bu hale getirene kadar az uğraş mamıştı hani. Derin bir nefes alıp göğsünü ve boyun kaslarını şişirdi. Bir seksenin birkaç santim altında olan boyu ve genç bir jandarma subayı için gayet başarılı bir vücuda sahip olduğunu söyleyebilirdi. Askeriye için yeterince göze çarpan ve yeri geldi ğinde tehditkar bir görüntüye sahipti. Zaten bulunduğu yer ve konumu itibarıyla vücudunun bunlardan daha başka nitelen dirmelerle anılması da imkansızdı. Seksi, çekici, etkileyici gibi sıfatlar, bir yıl kadar önce ardında bıraktığı ve zaman zaman, özellikle da bazı sabahlar ayna karşısında ve gece uykuya dal madan hemen önce, çok özlediğini hissetiği şeylerdi. Doğan uzundur tutmakta olduğu nefesini bıraktı ve özlediği şeyleri hatırlamaktan olsa gerek elini saçlarına götürdü. Sık, siyah ve fırça gibi dimdik duran saçları oldu olası sinirine dokunurdu. Ne kadar kısa kestirirse kestirsin, her zaman olması gerekenden daha uzun görünürlerdi. Yeniyetmeliğinde saçlarıyla çok uğ raşmıştı ama herhangi

www.e-kitap.us

bir müdahaleyi kabul etmediklerinden, kendisini bildi bileli hep aynı modelle dolaşmak zorunda kal mıştı. En son, harp okulunun ilk yıllarındaki bir eğitim sırasın da, neredeyse bir haftadır gece gündüz kafasında duran miğferi çıkartıp, saçlarının bir tek telinin bile sağa ya da sola yatmadığı nı görünce 'pes' deyip saçlarıyla uğraşmaktan vazgeçmişti. Za ten birazcık uzatmaya kalktığında, saçlarının tıpkı ablası ve an nesi gibi hemen kıvırcıklanmaya başlayacağını, bunun da çalış makta olduğu kurumda çok hoş karşılanmayacağını düşünüp, vücdunun en tepesindeki bu inat abidelerini çok fazla kafasına takmamaya karar vermişti. İki eliyle lavaboya yüklenerek ayna ya biraz daha yaklaştı. Kendisiyle gözgöze geldiğinde, tıpkı saç ları gibi gözlerini de annesinden aldığı aklına geldi... Annesi, Doğan'a göre dünyanın en duru güzelliğine sahip olan o kadın, kendisini bu biçimli gözlerle ödüllendirmişti. Esmere yakın teniyle güzel bir uyum sağlayan koyu kestane rengi gözbebeklerini ve hemen üzerlerindeki geniş yay biçimli kaşları da esirge memişti tabi ki. Suratının ortasındaki burun babasının attığı bir kazık gibi duruyor olsa da, yüzünün tatlı yuvarlaklığı, küçük ve az bir şey dışarıya doğru kıvrılan çenesinin arasında o kadar da göze batmıyordu. Özetle yakışıklıydı. Sonra "Galiba" diye ekledi. Aslında hiç gerek yoktu bu 'galiba'ya, tamamen mütevazılığından kaynaklanıyordu. Böbürlenmeyi sevmez, tezahüratların yerine içten ve sessiz takdirleri tercih ederdi. Genç bir jan darma komutanı olarak bir çok başarılı operasyona imza atmıştı ama hiçbirini tek başına üstlenmeye yanaşmamıştı. Kendisini seven komutanlarının da dediği gibi, "sicili olması gerekenden daha şatafatsızdı". Giyinmek için yatak odasına girdiğinde, Ağrı bir kez daha gözüne çarptı. Koca dağa hürmetli bir bakış fırlattı.

Lojmanından çıkıp içtima alanına doğru yürümeye başladı. Diğer komutanlar cip kullanmayı tercih ederlerdi ama o yol bo yunca karşısına çıkan askerlerin çaktığı tedirgin selamları izle meyi seviyordu. Bütün jandarma alayında bilinirdi Doğan. İlk olarak askerlere verdiği alışılmadık cezalarla tanındı. Örneğin, nöbette uyurken yakaladığı iki askere mutfak envanterini çıkar ma cezası vermişti. Bu ilk bakışta insaflı bir ceza olarak görüle bilirdi. Ancak üsteğmen, tüm malzemelerin 'tek tek' sayılmasını ermetmişti. Her şey sayılacaktı. Özellikle fasulye, nohut, merci mek gibi taneliler yüzerli gruplara ayrılacak, herhangi bir grup ta yüz bir ya da doksan dokuz tane çıkarsa, sayım en baştan başlayacaktı. Sonuçta, nöbette uyuyan iki zavallı asker askerlik lerinin önemli bir kısmını mutfakta patates ve fasulye sayarak geçirmişlerdi.

Ününü asıl perçinleyen olay ise üç ay önce patlamıştı. Tüm alayın illallah ettiği otuzbeşini geçkin kıdemli bir askerin gelip Doğan'a çatması, eratın tüm askerlik anıları içerisinde muhte melen en heyecanlı olanıydı. Delirtilmediği sürece sakin yaradı lışlı sayılabilirdi. Dayak atmak yerine askerleri yorarak hizaya getirmeyi tercih ederdi. Doğan'a sataşan asker, on yıldan fazla dır bu bölükteydi. Hani şu dışarıda yapacak fazla bir şeyi olma yan, terhisine yakın firar ederek ya da vukuat çıkararak askerli ğini yakan cinslerden birisi. Doğan'ın bölük komutanı olarak atanmasından birkaç gün sonra, bu asker ilk vukuatını çıkar mış, sabah içtimasının sonunda Doğan'ın gözünün önünde ka saturasını, teskeresine bir hafta kalan başka bir askerin kalçası na sokuvermişti. Kıdemli psikopat gitmek istediği yere, askeri hapishaneye gönderilmişti. Bıçaklanan çocuğun durumu ise çok daha kötüydü. Askerin bir daha asla tam olarak yürüyemeyeceğini öğrenen Doğan, bu işi kökünden çözmeye daha o gün yemin etmişti.

Nihayet, üç ay kadar önce askerin cezası bitmiş, bölüğüne geri gönderilmişti. Doğan yeminini unutmamış, askerin bir açı ğını kollamaya başlamıştı. Fazla beklemesine de gerek kalma mıştı zaten. Bir sabah askeri içtima alanında göremeyince, bö lük astsubayına, 'paşanın' nerede olduğunu sormuştu. Başça vuş alçak bir sesle adamın zaten bilinen durumunu Doğan'a an latmaya çalışmış ve koğuşta yatmakta oldtığunu söylemişti. Doğan, tüm bölüğün önünde astsubayın suratına karşı "Senin yapacağın çavuşluğun..." şeklinde başlayan bir cümle kurduk tan sonra, erata yerlerinden kıpırdamamalarını emretmişti. As kerler şaşkın bakışlarla Doğan Üsteğmen'in koğuşlara doğru koşusunu izlemeye başlamışlardı. Bir dakika kadar süren ses sizliği, birinci katın çerçevesiyle birlikte kırılan penceresi boz muştu. Askerler, alayın şahit olduğu bu en heyecanlı vukuatı gözlerini kırpmadan izlemekteydiler. Kırılan pencereden dışarı fırlayan bizim kıdemli psikopattı. Adam toprak zemine patlayıvermişti. Hemen ardından Doğan, elinde koğuşun süpürgesiyle, iki ayağının üstüne, askerin hemen başucuna konuvermişti. Başına geleni hala idrak edememiş bir şekilde, sürünerek kaç maya çalışan askeri sırtına basarak yere sabitlemiş ve süpürge nin sapını dizinde kırıp "Allah yarattı" demeden adama giriş mişti.

www.e-kitap.us

O dillere destan dayak aralıksız on dakika sürmüştü. Ada mı yeteri kadar benzettiğine kanaat getiren Doğan, sopayı bir kenara fırlatmış, gayet sakin bir şekilde bölüğünün başına git miş ve astsubaya devam etmesini emretmişti. Başçavuş titreyen bir sesle bölüğün tüm mevcuduyla Ûsteğmen'in emir ve görüş lerine hazır olduğunu söylerken, arkada sıhhiye bölüğünden iki asker adamı yerden toparlamaktaydı. Erat öyle bir dehşet içeri sindeydi ki. Doğan ancak ikinci kere "Merhaba asker" dedikten sonra yüksek sesle bir "Sağol" alabilmişti.

İkinci kattan yere inen ve hemen arkasından Doğan Üsteğ men ve koğuş süpürgesiyle tanışan askerin kemiklerinin kaynaması ve belinin düzelmesi elli günü bulmuştu ancak bu adamın tam olarak uslandığı anlamına gelmiyordu. Hastaneden çıktığı nın ilk haftasında şansını bir kez daha denemeye karar vermiş ve Doğan'a kasaturayla saldırmıştı. Bunu zaten beklemekte olan Doğan, bir yumrukta adamın burnunu suratına gömüvermişti. Birkaç hafta sonra da bir "sürün" emrine itaatsizlik bahanesi, Doğan'ın adamı cipin tamponuna bağlayıp içtima alanında süründürmesiyle neticelenince, adam bu üsteğmenin yenilir yu tulur cinsten birisi olmadığını anlamıştı. Başında yirmi dört saat dikilen dolu silahlı ve vur emirli iki nöbetçi nedeniyle firar şan sı da bulamayan adam, askerliğin artık eskisi kadar eğlenceli ve rahat olmadığına karar vermiş ve diğer askerler gibi gün say maya başlamıştı. İşte Doğan'ı, Doğan Üsteğmen yapan olayla rın en önemlisi böyle vuku bulmuştu.

İçtima alanına yaklaştığında bölüğünün hala kıpırdanmak ta olduğunu gördü. Başçavuş, komutanın geldiğini görmüş, as kerleri hizaya sokmak için daha fazla bağırmaya başlamıştı. Bö lüğün önüne geldiğinde kımıldanmalar kesilmiş, ortalığı o bil dik sessizlik kaplamıştı. Başçavuş selamını çaktı ve Doğan'a bö lüğün mevcudunu ve her zaman olduğu gibi "emir ve görüşle rine" hazır olduğunu söyledi. Doğan erata döndü:

"Merhaba asker!" diye gürledi.

"Sağol" diye cevapladı askerler hep bir ağızdan, her sabah yaptıkları gibi. Ses yeteri kadar güçlü çıkmıştı. Hizalar da niza mi görünüyordu. Söylenecek bir şey yoktu. Doğan nerede ya da kimden öğrendiğini hatırlamıyordu ama, bir komutanın her za man bir emrinin ve bir görüşünün olması gerektiğini biliyordu. Gözlerinin eratın üzerinde gezdirdi:

"Yarın da geldiğimde sizi kıpır kıpır görürsem fena olur anlaşıldı mı?"

Askerler "Emredersin komutanım!" diye yanıtladı. Doğan sesini biraz daha yükseltti:

"Anlaşıldı mı?"

İçtima alanı askerlerin sesiyle çınladı:

"Emredersin komutanım!!!"

"İyi" dedi Doğan. Sonra günün ilk emrini verdi: "Spora başlayın!"

Başçavuşun emirleri, çözülen palaskaların seslerine karışı yordu. Doğan tam içtima alanından ayrılmak üzereyken, yanı-başında kısa boylu bir asker bitiverdi. Asker, selamını ve tekmi lini verdikten sonra, alay komutanının kendisini görmek istedi ğini söyledi.

Doğan kendi kendine, "Hayırdır..." diye mırıldandı. Sonra hâlâ hazırolda beklemekte olan askere döndü:

"Tamam, gidebilirsin."

Hızlı adımlarla karargah binasına doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da komutanın kendisini ne için çağırmış olabileceği ni düşünüyordu. Albay Burhan Cengiz ters bir adam değildi ama böyle, günün hemen başmda çağrılmak da pek iyiye işaret değildi. Karargah binasına girdi. Hemen köşedeki aynada kendine şöyle bir baktı. Neyse ki pantolonunu ve gömleğini akşam dan ütülemişti. Kepini çıkarıp nizami bir şekilde koltuğunun al tına yerleştirdikten sonra, çok eskiden kalma bir alışkanlıkla saçlarını beceriksizce geriye doğru yatırmaya çalıştı. Hiç gerek olmadığı halde karnını içeri çekti, dudaklarını kenetleyip başta heyecan olmak üzere yüzündeki tüm ifadelerin silinmesini bek ledi. Suratında alay komutanının makamı için yeterince sabit ve uyanmış bir ifade olduğuna inanınca, sesli adımlarla albayın odasına doğru yürümeye başladı. Karargah her günkü koşuş turmasına çoktan başlamıştı. Selam verip, selam almalarla ge çen bir koridor yürüyüşünden sonra nihayet albayın odasına gelebildi. Kapıyı üç sert ve aralıklı vuruşla çaldı. İçeriden alba yın tok sesi duyuldu:

"Geeeel!"

Doğan içeri girdi. Topuklarını şaklatarak sert bir baş selamı verdi:

www.e-kitap.us

"Jandarma Üsteğmen Doğan Aral komutanım. Beni emret mişsiniz."

Albay masasının üzerinde duran bir kağıda bakmaktaydı. İlk bakışta resmi bir evrak gibi görünen bu kağıt. Burhan Albay'ın kafasını bir hayli karıştırmışa benziyordu. Kendisini to parlayıp Doğan'ı fark etmesi az bir zaman aldı:

"Ha... Rahat Doğan... Rahat oğlum."

Masasının önündeki koltuklardan birini işaret etti:

"Gel otur şöyle."

Üsteğmen teşekkür ederek oturdu. Albay kağıda bir kez daha göz gezdirdi ve Doğan'a uzattı:

"Tayin emrin. Az önce geldi."

Bu iki kısa cümle, Doğan'ın az önce ayna karşısında yaptığı tüm çalışmaları bir anda yok edivermişti. Şaşkınlığı yüzüne bir gülümseme olarak yansıdı.

"Ama komutanım, buraya geleli bir yıl ancak oldu."

"Biliyorum oğlum," dedi Burhan Albay.

Doğan tayin emrini okumaya başlayınca, ensesine pis bir karıncalanmanın yerleştiğini hissetti. Bunlara inanması gerçek ten çok zordu. Eğer, iyice kısılmış gözlerle tekrar tekrar okudu ğu o cümleyi yanlış anlamadıysa, Genelkurmay'ın doğrudan emriyle "Ankara Elektronik İstihbarat, İzleme ve Uzay Gözlem Üssü, 12. Daire Komutanlığı'na" atanmıştı. Albayın da onayla masını istercesine kağıtta yazanları yüksek sesle bir kez daha okudu. Aldığı soğukkanlı cevap, elindekinin gerçek bir emir ol duğunu gösteriyordu:

"Evet oğlum. Doğru. Hava Kuvvetleri'ne atanmışsın."

Doğan, kendisinin jandarma subayı olduğunu, kekelememeye çalışarak bir kez daha hatırlatma ihtiyacı duydu. Ensesindeki karıncalanma yerini, bütün sırtını sırılsıklam tere kestiren yoğun bir sıcaklığa bırakmıştı. Açıkçası kariyerinde bu kadar radikal bir değişikliğe henüz hazır değildi. Jandarma olmayı kendisi istemişti ve tüm kariyer hayallerini bunun üzerine kur muştu. Bir jandarma gibi tahkikat yapmak, olay takip etmek, operasyonlara katılmak istiyordu. Eline tutuşturulan bu emir den sonra ise aklına bir tek şey geliyordu. Kaşlarına doğru inen terleri çok belli etmemeye çalışarak sildi ve "Nerede hata yap tım?" diye soran gözlerle albaya baktı. Burhan Albay böyle bir soruyu zaten bekliyormuş gibi hemen konuşmaya başladı:

"Bana hiç öyle bakma Doğan," dedi. "Senden memnunum. Diğer komutanların da öyle. Hizmetlerin iyi. Bölüğünü iyi yö netiyorsun. O serseriye yaptıkların biraz aşırıya kaçtı ama her şey alay içinde kaldı. Sicilini tertemiz gönderdim ben senin."

Doğan'in elindeki kağıdı işaret ederek devam etti:

"Emir çok yüksekten geliyor. Mutlaka vardır bir bildikleri. Kimbilir belki de seni istihbarat değerlendirmede kullanacak lardır. Jandarmasın, aşinasın böyle şeylere."

Şöyle bir düşününce Albay'a hak verir gibi oldu. Üst mev kilerden birileri kendisinin Hava Kuvvetleri'nde görev yapma sına karar vermişti. Bu emrin tartışılacak bir yanı yoktu. Bir bil dikleri vardı elbet. İyi ama bu 12. Daire de neyin neresiydi. So ruyu, o an orada bulunan tek yetkili kişiye yöneltmekte gecik medi.

"Hem elektronik gözlem üssünü, hem de 12. Daire'yi ilk defa duyuyorum," diye yanıtladı albay. "Devamını da okusa-na."

Doğan, emrin devamını sesli bir şekilde mırıldanarak okumaya başladı:

"... Bahsi geçen komutanlık ve daire gizli statüde olduğun dan, yeni görev ile ilgili bilgiler Üs Komutanlığı'nda şahsa ileti lecektir "

Okumayı bitirip kafasını kaldırdığında albayın gülümse yen yüzüyle karşılaştı.

"Öğrenince bana da anlatırsın," dedi Burhan Cengiz. Sonra ciddileşti, ellerini masasına dayayıp ayağa kalktı.

"Evet Doğan," dedi. "Sana düşen burada gösterdiğin per formansı yeni görev yerinde de sürdürmektir. Ankara'da başa rılar dilerim."

Bunun kapanış konuşması olduğunu anlayan üsteğmen ve hemen ayağa fırladı. Mümkün olduğunca dik durmaya ve gülümsemeye çalışarak Albay'ın kendisine uzattığı eli kuvvetlice sıktı.

"Teşekkür ederim komutanım," dedi, selamını verdi ve sert bir dönüşle albayın odasını terketti.

Albay Burhan Cengiz, üsteğmenin nasıl büyük bir şok içe risinde olduğunu, ağlamaklı

www.e-kitap.us

bakışlarından, düşmüş omuzların dan ve neredeyse sürüyerek attığı adımlarından daha çok, ken disini selamlamadan odadan çıkıp gitmesinden anlamıştı. Bu Doğan'm hiçbir durumda yapmayacağı bir şeydi. Burhan Albay kendi kendine fısıldanarak bir kez daha, "Başarılar dilerim oğ lum," dedi ve telefonuna uzandı.

Aynı güneş hemen hemen bir saat sonra İstanbul'a ulaş mıştı. Bulutlardan süzülerek gelen cılız ışınlar, puslu bir günü haber veriyorlardı. İnsanlar, birkaç saat sonra başlayacak hen gameye kendilerini bırakmadan önce, uykularının son demleri nin tadım çıkartıyorlardı.

Bu koca şehrin beton binaları arasına saklanmış, taş döşeli sokaklarından bir tanesi de, bir zaman önce uzun bir yolculuğa çıkan bir sakinini karşılamaya hazırlanıyordu. Sokağın kolcula rından ihtiyar bir delikanlı. Karakulak, bir duvarın dibine kıvrılmış, ıslak burnunu havaya dikmiş saatlerdir ahbabını bekle mekteydi. Aslında buraya ait değildi Karakulak. Şanının takip çisi her kangal köpeği gibi o da bu mevsimde sürülerinin başın da, kurtların peşinde olmalıydı. Ne var ki, ahbabı yolculuğa çıkmadan önce kendisinden mahalleye göz kulak olmasını iste miş, o da yaylalarını bırakıp bu şehre gelmişti. Uzun zamandır buradaydı ve artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Hem ahbabını sağ salim yeniden görmek, hem de ait olduğu yere bir an önce geri dönmek istiyordu. Bu gündoğumunda geleceğini bildir mişti kendisine. O da ne olur ne olmaz diye gece boyunca uyu madan beklemişti.

Karakulak burnuna çalınan bir kokuyla ayağa fırladı. Çok uzaktan geliyordu ama inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu. Onun kokusuydu. "Nihayet geliyor", diye geçirdi içinden. Kendini sertçe silkeleyip, tozdan topraktan temizlendi, kokunun geldiği yöne doğru birkaç adım yaklaşarak kuyruğunu sallamaya baş ladı. Ahbabı uzun yoldan geliyordu. Şöyle iyi bir "hoş geldin" demek gerekirdi. Bir iki soluk alımı sonra, sokağın karşı tarafın dan bir rüzgar esmeye başladı. Bildik rüzgarların aksine, gide rek yavaşlayan ama yoğun bir rüzgardı bu. Kalkan tozların ara sından bir adamın görüntüsü belirmeye başladı. Rüzgarla birlikle görüntü yaklaşıyor, yaklaştıkça daha da belirginleşiyordu. Adam rüzgarın içinde, yerden bir metre kadar yüksekte, sanki görünmez bir kızağın üstünde, rüzgarla birlikte hareket ediyor du. Karakulak'ın birkaç metre kadar önüne gelince, adam rüz garın içinden yere atladı. Rüzgar adamın yanında kısa bir süre durakladı. Herhangi bir yöne doğru esmiyordu ama tozu du mana kalışından hala orada olduğu anlaşılabiliyordıı. Adam rüzgara doğru 'git' dercesine bir el hareketi yaptı. Rüzgar kendi etrafında hızlıca birkaç tur atıp veda ettikten sonra, gökyüzüne doğru yükselip gözden kayboldu.

Adam etekleri dizlerine kadar uzanan gri bir palto giymiş ti. Bu mevsim için ağır kaçıyordu ama nereden geldiği de bili nemezdi. Ayaklarında yumuşak deriden çizmeler vardı. Uzun zaman önce ağarmaya başladığı anlaşılan ama hala yeterince gür olan geniş dalgalı saçlarının arasında tek tük seçilen koyu renk teller, adamın bir zamanlar siyah saçlı bir delikanlı oldu ğunu anlatıyordu. Saçlarından daha beyaz olan pos bıyığı, san ki yıllardır güneş altında kalmaktan koyu bronz bir renk almış yüzüne 'babacan' bir hava katıyordu. Hani o her çocuğun kuca ğına oturup, bıyıklarına dokunmak için dayanılmaz bir istek duyduğu 'bıyık amca' tiplerinden birisiydi. Sol şakağının he men üzerinden başlayıp, gözünü teğet geçtikten sonra elmacık kemiğinin üzerinde bir yerlerde sona eren derince yara izi bile adamın sevimli ifadesine gölge düşüremiyordu. Bir yetmiş boylarındaydı. Ağarmış saçlarına rağmen, bedeni hala dinç görü nüyor, kaslı vücudu dökümlü paltosunun ardından bile seçilebiliyordu.

Adam Karakulak'ı görünce gülümsedi ve ona doğru ilerle meye başladı. Yanına varınca dizlerinin üzerine çöktü. Karaku lak da patilerini adamın omzuna koyup, ıslak burnunu yüzüne yaklaştırdı.

"Hoş geldin Usta," dedi Karakulak. "Şükür sağ salim ka vuşturana."

"Şükür ya Karakulak, şükür. Nasılsın?"

"İyiyim usta. Herkes iyi merak etme."

"Çıktı mı bir terslik?"

"Yok usta, ne gelen ne giden, ne hayır ne şer, ne melanet ne hıyanet. Hiçbir şey olmadı, hiçbir kötü haber çalınmadı kulağı ma."

Karakulak'ın cevabı adamı iyice gülümsetti. Tombulca olan yanakları neşeyle gerildi ve burnu gür bıyıklarına gömüldü. Sağ gözünün kenarından şakağına doğru ilerleyen birkaç yaş çizgisi iyice belirginleşmişti.

www.e-kitap.us

"E haydi gel o zaman," dedi. "Eve gidelim uzun uzun ko nuşuruz."

Karakulak, kafasını yana yatırıp mahzun gözlerle adama baktı.

"Kusura kalma usta. İki mevsim geçti sen gideli. Bizim ora lar aklımdan hiç çıkmaz. Kurtlar azmıştır benim yokluğumda. Bizim haytalar tek başına idare edemez sürüleri. Darılmazsan ben hemen müsaadeni isterim."

Adam gülümsemesini hiç bozmadan, "Anladım," dedi. "Acele etme derdim ama, senin işin. En iyi sen bilirsin. Hem ay lardır bağladık seni buralara. Git tabi müsaade senin. Git ama hakkını helal et öyle git."

"Helal olsun usta," dedi Karakulak, "Senin bize yaptıkları nın yanında lafı mı olur. Bilirsin, ne zaman istersen emrinde yim."

Adam kaba ve nasırlaşmış elleriyle Karakulak'ın başını ok şadı. "*E* haydi o zaman," dedi. "Mahalleyi devraldım senden. Yolcu yolunda gerek."

Sokağın ortasında kucaklaşıp vedalaştılar. Kangal birkaç adım attıktan sonra geri döndü:

"Darılmadın değil mi Salih Usta?"

Adam hala gülümseyerek Karakulak'a bakıyordu. Başını hayır anlamında salladı. Kangal, ustayı tok bir havlamayla se lamladıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Salih Usta uzun bir yoldan geliyordu. Lokman Hekim Ocağı'nın dördüncü kartalı, Niran Hatun'un çırağı, toprağın hük mü, taşın kılıcı ve 'telaşe nazın' Salih Usta. Karakulakla vedalaştıktan sonra ağır adımlarla evine doğru yürümeye başladı. Özlemişti buraları. Bütün yedilerin evleri hep bu mahalledeydi. Burada, geniş bahçelerinin içinde gözlerden ırak yaşarlar, bir sorun olmadığı sürece evlerinde kendi zanaatlarıyla ilgilenirler di. Bir tek Bengi Hatun'un aktar dükkanı mahalleden uzaktay dı. Orayı da dışarıdan gelen misafirleri ağırlamak için kullanır lardı.

İlyas Usta'nın evinden sola dönüp yumuşak bir yokuş tır manmaya başladı. Evi yokuşun hemen sonundaydı. Yükseldik çe, az uzakta, sağ tarafta Behruz Usta'nın üç katlı evinin terasını gördü. Üç yaramaz bulut, evin az bir şey üzerinde neşeyle oy naşıp duruyorlardı. Hemen yanında gür bir bahçenin içinden yükselen konak İdris Usta'nın, daha uzakta, alev yalımlarının gündüz gözüyle belli belirsiz parıldadığı yer ise Niran Ha tun'un ikametiydi. Gürültülü geçen aylardan sonra, mahallenin sakinliği hoşuna gitmişti. Yorgundu ama kendi evinde, kendi yatağında birkaç günde toparlardı kendisini. Gerçi gezdiği di yarlarda da evim diyebileceği kadar hoş karşılandığı yerler var dı ama burayı, bu şehri kendilerine mekan bellemişlerdi. Nere deyse Fetih'ten beri İstanbulyaşıyorlardı. Uzun yıllar önce mesken tuttukları yerleri de hatırlıyordu Salih Usta. Çıraklığı nın geçtiği Bağdat'ı, Şam'ı, Kahire'yi, Tebriz'i, Konya'yı. Ocağın daha önce mesken tuttuğu şehirleri de büyük Ustalar'dan dinle mişti. Çok yer değiştirmişti Yediler. Daha doğrusu, İstanbul'a yerleşene kadar belirli bir yeri yurt edinmemişlerdi. Sürekli be lanın peşinde koşturduklarından, buldukları yerde dinlenmek zorunda kalmışlardı. Hangi melanetin ne zaman, hangi şehre, hangi devlete yerleşeceği pek belli olmuyordu. Malum, her şe hir bir devletti o zamanlar. Ortalık şahtan, emirden, kraldan, beyden geçilmiyordu. Behruz Usta'nın dediği gibi de; 'şer hep iktidarı takip ediyordu'. İktidar iyi olsun, kötü olsun, etrafına hemen bir karanlık çöreklenivеriyor, pirincin taşlarını ayıkla mak da, çoklukla Yediler'e düşüyordu. Zaman dönüp Osmanlı'nın kılıcı hükmünü sürmeye başladığında, ortalık biraz düze ne girer gibi olmuştu. Osmanlı öyle korkunç bir kudretti ki, bü yüğünü, küçüğünü, önünü, ardını bilmeyenin tepesine dakika sında iniveriyordu. Beyler, paşalar istedikleri gibi at oynatamaz olunca, karanlığın da gözünden düşmüşlerdi. Artık herkesin ağzını sulandıran bir tek iktidar vardı: Koca cihanın kalbi, im paratorluğun başşehri İstanbul'un iktidarı. Osmanlı genişleyip güçlendikçe, cümle alemin melaneti de, ateşe üşüşen sinekler gibi İstanbul'da toplaşmaya başlamışlardı. Kimsenin, kellesinin yeri padişahın bir emrine bakan beylerle, emirlerle uğraşacak vakti kalmamıştı. Yediler'in de öyle. Dahası, devlet denen koca ağaç dallanıp, budaklanıp, yaprakları enikonu birbirine karışın ca, karanlığın da, ismine kah siyaset, kah entrika denilen bu keşmekeşin arasında gizlenmesi çok daha kolay hale gelmişti. Yediler, düşmanlarını artık savaş meydanlarında, inlerde, ko vuklarda kovalamak yerine, haremde, yeniçeri odalarında, zen gin konaklarında, sinsi gece buluşmalarında aramaları gerekti ğini öğrendiklerinde, kendi vaziyetlerinde de bir takım değişik likler yapmak zorunda olduklarını anlamışlardı. Ocağı ilk uya

www.e-kitap.us

ran İdris Usta olmuştu. Kafası siyaset denen o zenaata diğerle rinden çok daha fazla çalışan İdris Usta değişimin farkına var mış ve Ocağın İstanbul'da acilen bir yer tutması gerektiğini söy lemişti. "Bir zamanların Şam'ı, bir zamanların Bağdat'ı neyse, şimdinin İstanbul'u da odur, hatta daha da ötedir," demişti Us ta. "Biz sağda solda itin eniklerini kovalarken, büyükbaşlar İs tanbul'un yolunu çoktan tuttu bile. Bizans'ın surları batının ka pılarıydı. Surlarla birlikte o kapı da çöktü. Batının melaneti ya vaş yavaş buralara akmaya başlıyor, buranın lanetiyle karşılaşı yor, yeni ittifaklar kuruluyor. Eskiler İskender zamanını hatırlayın. Makedonya'dan gelirken peşinde neler getirdiğini, dünya nın iki yakasını kaynaştıracağım derken kaç türlü yeni pislik yarattığını... Huylarını çözene kadar az mı uğraşmıştık. Şimdi durum tersine döndü. Osmanlı durmuyor, durmayacak! Kılıcı nı garbın düzenine soktukça, oralarda rahatı kaçan ne varsa kendisini ya daha öteye ya da Anadolu'ya atacak. Buradakiler de onların boşalttığı yerlerde at oynatacaklar tabii. Artık dağda bayırda Sakafi'nin itlerini avlayamayız. Derhal İstanbul'a yerleşmeliyiz. Orada bir teşkilat kurmalıyız. Kısaca, suyun başını tutmalıyız."

Günlerce konuşmuşlar, günlerce tartışmışlardı. Bir yere yerleşmek ve teşkilatlanmak... Bu ikisi, Yediler'in yabancı oldu ğu şeylerdi. Hele yaşlılar... Behruz Usta, o zamanlar sağ olan Cihan Usta ve Niran Hatun, böyle bir değişikliğin gerekli oldu ğunu kavramakta zorluk çekmişlerdi. Bunları söyleyen İdris gi bi görmüş geçirmiş bir usta olmasaydı, kesinlikle dikkate bile almazlardı. Sanatından ve kılıcından çok, sezgisi, zekası ve di liyle tanınırdı İdris Usta. Zamanenin 'diplomasi' dediği şeyi o asırlar önce icat etmiş ve uygulamaya başlamıştı. Ocağın bir teş kilatı yoktu ama İdris'in vardı. Bu alemin derinliklerinde İdris'in bilmediği bir şey, ya yalan demekti ya da henüz olmamış. Usta'nın bu üslubu zaman zaman rahatsızlık yaratıyordu ama Ocağın gelenekleri, herkesin birbirine tam olarak güvenmesini emretmekteydi. Sonu kötü olmadığı ve törelere ters düşmediği sürece hiçkimse, Behruz Usta ve Niran Hatun da dahil olmak üzere, bir diğerinin hareket etme şeklini sorgulayamazdı. An cak bir usta, yetiştirdiği çırağa hesap sorabilir, ustanın yokluğu durumunda, eğer çok gerekliyse. Ocak Divanı'nın görevlendir diği bir kişi, gerekli soruları muhatabına çok nazik bir dille ile tirdi. İlyas Usta'nın dediği gibi; Behruz'un nerede olduğu, Niran'ın nereden geldiği, Salih'in nereye gittiği, İdris'in de nere den bildiği sorulamazdı.

İstanbul'a yerleşmeleri bir hayli sancılı olmuştu ama gerisi çok çabuk gelmişti. Sarayı tepeden gören bu yeri beğenmişler, evlerini el birliğiyle inşaa etmişler ve gözlerden gizlemişlerdi. Burada dostlar edinmişler, tüm olup biteni cihanın kalbinden dinlemeye başlamışlardı. Zamanlarını yolculuklarda, at sırtın da, rüzgar üstünde geçiren Yediler için, yerleşik bir mekana alışmak zor olmuştu ama, çetin geçen savaşların ve kovalamacaların ardından dönüp gelebilecekleri, birbirlerini bulabilecek leri, en azından aramak zorunda kalmadan oturup bekleyebile cekleri bir yerlerinin olması onların da hoşuna gitmişti.

İşte Salih Usta da, daha önce defalarca yaptığı o uzun yol culuklarının birinden daha evine dönüyordu. Kendisini bekle yen en az iki kişinin olduğundan emindi. İlki evlatlığı Yasemin'di. Ona geleceğini haber vermemişti. Sabahın bu kör vak tinde hala uyuyor olmalıydı. İkincisi ise İlyas Usta'ydı. Yola çık madan önce Salih Usta'dan "ben yokken bir yere ayrılma" em rini alan İlyas da aylardır sıkıntıdan patlıyor olmalıydı. Beklen diğini ve kendisini bekleyenlere nihayet bu kadar yakın oldu ğunu hatırlamak Usta'ya kendisini iyice evinde hissettirmişti. Kapısının önüne geldiğinde o tatlı yorgunluk üzerine iyice çök müştü. Evi de kendisini unutmamış olacak ki, eşiğe birkaç adım kala neşeli bir çıkırtıyla kilidini çözmüş, çift kanatlı kapısını sa hibine ardına kadar açmıştı. Salih Usta bahçesine adım atarken, taş duvarı şöyle bir dostça sıvazlamayı ihmal etmedi. Bahçeyi çevreleyen ulu ağaçlar dallarını çırparak, tam karşısında dikilen iki katlı evi de temelleri üzerinde hafifçe çatırdayıp sallanarak Usta'yı selamladı. Ağaçların yarattığı rüzgar, bahçedeki envai çeşit çiçeğin saldığı 'hoş geldin' kokularını taşırken, tam orta dan eve doğru uzanan minik yolun taşları neşeyle takırdıyorlardı.

"Hoşbulduk," dedi Usta ve doğruca marangozhanesine yö neldi. Sabahın kör saatinde eve girip Yasemin'i uyandırmak is temiyordu. Bahane bir tarafa, bu küçük marangozhane Salih Usta'nın yegane sığmağıydı. Hayat ağır gelmeye başladığında, kendisini bu küçük kulübeye atardı. Kafasını dağıtmak için hırsla kalas rendeler, ince ince tahta oyar, durduk yere masa pencere yapardı. Gam, kasavet üstüne çöküp elini alet tutmaz ettiğinde bile buraya gelir, tozun talaşın arasında öylece oturur du. Marangozhanede her şey bıraktığı gibi duruyordu. Yase min,

www.e-kitap.us

etrafı temiz tutmuştu ama, aletlerin yerini bir parmak bile kıpırdatmamıştı. Kapıyı yavaşça kapattı. Bulutların arasından ancak sıyrılabilen sonbahar güneşi, küçük pencereli marangoz haneyi iyi aydınlatamıyordu. Kendisini gördüğü ilk sandalyeye bırakıp etrafına bakınmaya başladı. Gelişiyle kalkan tozlar, camdan süzülen ışık huzmelerinin içinde oynaşıyorlardı. İyice saldı kendini sandalyeye, gözlerini kapadı. Burada, hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey yapmadan, kimseye hiçbir şey anlat madan oturabildiği kadar oturmak, her şeyi erteleyebildiği ka dar ertelemek istiyordu.

Orada dilediğince kalmayı o kadar çok istiyordu ki, maran gozhanenin kapısının açıldığını bile duymadı. Bir çift el omuz larını kavrayıp, usulca ovmaya başlayınca, içeriye birinin girdi ğini ancak fark edebildi. Bu sessiz gelişi çok iyi tanıyordu. Yasemin'den başka kim bu kadar usul hareket edebilirdi ki? Yase min eğilip babalığının yanağına bir öpücük kondurdu. "Hoş geldin.... " dedi yavaş bir sesle "Hoş geldin."

"Hoş bulduk kızım."

"Çok özledik seni... Çok uzun oldu bu sefer."

"Öyle oldu," dedi Usta. Yavaş yavaş dinlenmeye başladığı nı hissetti. Hafif bir şarkı çalındı Usta'nın kulağına. Kızın elleri huzur dağıtmaya devam ediyordu. Yasemin hiç dalgalanmayan bir deniz gibiydi. Elinde büyümüştü ama bu güne kadar bir kez olsun sesinin yükseldiğini, telaşa kapıldığını hiç görmemişti. Her zaman yavaş, her zaman dingindi. Sakince öfkelenir, sakin ce neşelenirdi. Sadece Salih Usta değil, kimin canı sıkılsa soluğu kızın yanında alırdı. O hayatın dalgakıranıydı.

Salih Usta, kendinin bırakıverse, oracıkta uyuyakalacağını biliyordu. "Çok iş var. Kalkmak gerek," diye geçirdi içinden. Aslında yapması gereken herhangi bir iş yoktu ama en iyi be cerdiği şey de kendisine iş icat etmekti. Yavaşça doğruldu. Üze rinde bir gecelik, ayağında terlikler, 'kara boncuklarını' Usta'ya dikmiş, öylece duran Yasemin'e baktı:

"Ne fırladın sen bu kılıkta dışarı. Üşüteceksin."

"Evin sesine uyandım."

"Ne bildin benim geldiğimi?"

"E o kadar tezahürat başka kime yapılır ki? Yataktan düşü yordum neredeyse."

Salih Usta güldü. Sırtından paltosunu çıkarıp kızın omuz larına bıraktı:

"Sarın şuna. Bengi Hatun'a iş çıkartmayalım."

Yasemin paltoyu iyice üzerine çekti.

"Yoldan geldin. Açsındır sen... Bir şeyler hazırlayayım. Ya da istersen biraz uzan önce..."

"Yok kızım. Yorgun değilim o kadar ama çayına hayır de mem."

Birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Salih Usta, birkaç adım önünden yürüyen kızı şefkatli bir gülümsemeyle izliyor du. Beline kadar dökülen gece siyahı saçları sabah ayazında ha fif hafif uçuşuyor, etekleri yerleri süpüren geceliğinin içerisinde sanki yürüyor gibi değil de, toprağın üzerinde kayıyor gibi gö rünüyordu. Yıllar önce, daha iki yaşındayken yanına aldığı kü çük Yasemin kimse, bugün bütün evi çekip çeviren, sadece ken disinin değil, Yediler'in de bütün işlerine yetişen, tüm sırlarına, dertlerine ve keyiflerine ortak olan bu kocaman üniversiteli genç kız da oydu. Belirgin yüz hatları eskiden olduğu gibi bu gün de kıza yaşından büyük bir hava veriyordu. Salih Usta, bu gizli mahallelerinde dolanan her derdi Yasemin'in ayırt etme den kendinin saydığını, içinde, ne zaman taşacağı belli olmayan o dipsiz derinlikte biriktirip durduğunun farkındaydı. Yanında dertlerini fütursuzca dillendirmekten her zaman kaçınmış olsa da. Yasemin için bir insanın, hele ki babalığının gönlünden ge çenleri okumanın, soluk almak gibi bir şey olduğunu biliyordu. Neyse ki bugüne kadar kızının çok üzüldüğüne hiç şahit olma mıştı... Ama çok mutlu olduğuna da...

Eve girdikten sonra, Salih Usta üzerindekileri değiştirip, elini yüzünü yıkayana kadar. Yasemin sofrayı hazırlamıştı bile. Büyük odaya geri döndüğünde, mutfaktan kaynamakta olan çayın sesi ve kızarmış ekmeklerin kokusu yükseliyordu. Her şe yin bu kadar çabuk hazır olması, İlyas Usta'nın her eve kendi eliyle çektiği sınırsız sıcak su kaynakları ve Niran Hatun'un he diyesi sönmeyen alevler sayesindeydi. Usta her zamanki yerine, pencerenin dibindeki geniş kanepenin köşesine yerleşip, şerefi ne kabartılmış minderlere gömüldü. Az bir zaman sonra Yase min elinde çaydanlık ve ekmeklerle çıkageldi. Bardağa dökülen taze çayın kokusu burnuna çalınınca, Usta

www.e-kitap.us

haftalardır doğru düzgün yemek yemediğini hatırladı.

Yarım saat kadar sonra, Usta kahvaltı masasıyla olan özle mini iyice gidermişti. "Eline sağlık" demek için kafasını kaldır dığında Yasemin'in kendisini izlemekte olduğunu fark etti. "Afiyet olsun," dedi kız Usta'yı beklemeden. Salih Usta, yeni den arkasına yaslanıp, ender içtiği keyif sigaralarından birini daha sarmaya başladı. Bir taraftan da Yasemin'in anlatmaya başlamasını beklemekteydi. Kızın, hiçbir Usta'nın sırrına eremediği sezgisi, her türlü soruyu gereksiz kılıyordu. İki mevsim dir evinden uzak kalan Salih Usta, tabii ki yokluğunda olan bi ten her şeyi öğrenmek istiyordu. Usta'nın meraktan kıvranmak ta olduğunu bilen Yasemin, yüzünde muzip bir tebessümle an latmaya başladı;

"Sen yokken sakindi buralar... Yani, tasalanacağın bir şey olmadı. Canım da sıkılmadı hiç. Esat ile Haydar her gün uğradı. İlyas Usta da hiç yalnız bırakmadı beni. Gitmeden nasıl tembihlediysen artık... Ben de çok sık gittim ama ona. Birkaç gece de Bengi Abla'da kaldım... Haa! Asıl önemli haber. Bengi Abla Volkan diye bir çocuk buldu. Neci biliyor musun? Taksi şoförü. Bir görsen. Gevezenin teki ama tatlı çocuk. Abla baktı çocuk bi raz hayta, hemen Mehmet Sinan'ın yanına verdi. Onlara şoför lük yapıyor şimdi. Var o çocukta bir iş ama, renk vermiyor şim dilik. İlyas Usta anlattı, soranlara 'şoför işte' deyip geçiştiriyormuş Bengi Abla. İdris Usta desen, şöyle bir kapıdan görünüp kayboldu. Önemli işleri varmış yapılacak. Sonra görünmedi bir daha. Sürekli Ankara'da. Behruz Usta'yı da çok az gördüm. Bi raz sıkıntılı gibiydi sanki ama demedi bir şey...."

Kız biraz duraksadı. Usta'yı gözleriyle şöyle bir tarttıktan sonra devam etti:

"Bir akşam da Niran Abla yemeğe çağırdı beni. Eh biraz gerildim tabi ama, çok güzel geçti. Senin gençliğini anlattı bol bol. Sözün özü, burada her şey bıraktığın gibi ama..."

Yasemin'in yüzünden kendisine hiç yakışmayan bir sıkıntı gölgesi geçti. Gözlerini boşluğa dikmiş, öylece duran Salih Us-ta'ya baktı:

" ...ama sen gittiğin gibi değilsin Usta... Hiç mi haber yok?"

Usta, "Nasıl?" diyerek silkindi.

"Elif Abla'dan diyorum. Hiç mi haber yok?"

"Yok kızım.... Ne bir gören, ne bir duyan... Bulamadım."

"Üzülme o kadar belki..."

Salih Usta, "İdris bana bir şey demedi mi?" diyerek kızın lafını böldü. Ya hiç dinlemiyordu, ya da kızın 'belki'sinin deva mını duymak istemiyordu.

"Yok. Behruz Usta'yla konuşup gitmiş. Yoktu herhalde senlik bir olay."

"Allah Allah. Yaşlandık galiba. Kimsenin bize işi düşmez oldu."

Yasemin, Usta'nın asık suratında parlayan alaycı bakışları tanımasa, gerçekten hayıflandığını düşünecekti.

"Anlaşıldı Salih *Baba,"* dedi kız, "Senin canın olay istiyor ama yok işte. Dayan arkanı keyfini çıkar. Hem bir şey olsa gelip bana söylemezler ya. Nerede olsan gelip bulurlar seni."

"Doğru. Ama benim demem o ki... Bu sükunet... İnşallah hayır çıkar altından."

Yasemin, "İnşallah," diyerek onaylamak zorunda kaldı. Herkes gibi o da Usta'nın derdinin sükunetle falan ilgili olma dığını biliyordu. İçi yanıyordu Salih Usta'nın. Öyle bir duman kaplamıştı ki ciğerini, bir yerlere sığamıyor, yaralı aslan misali nereye saldıracağını bilemiyordu.

Usta'nın derdi Elifti. Şu an kimsenin hatırlamak istemedi ği, Lokman Hekim Ocağı'm birbirine katan buhranın ve Elifin çekip gidişinin üzerinden yıla yakın bir zaman geçmişti. Usta o zamandan beri iflah olmamış, hangi derdine yanacağını şaşır mıştı. Canı gibi sevdiği çırağı Elifle, Ustası Niran Hatun'un arasında kalmıştı; ona mı. Elifin Ocağı bırakıp gidişine mi, o an orada olamadığına mı. Elifi bulamadığına mı, öldü mü kaldı mı bir haber alamadığına mı?.. O zamandan beri divaneye dön müştü Usta. En son seyahatine de Elifi aramak için çıkmıştı. Elifin izinde tam sekiz dolunay görmüştü ama eli boş İstan bul'a dönmüştü işte. Şimdi de sigarasının dumanını savurarak Yasemin'in anlattıklarını düşünmekteydi. Niran Hatun'un İs tanbul'a dönmesi, Yasemin'i yemeğe çağırması, hatta gece boyu kendisinin gençlik hikayelerini anlatması iyiye işaretti. Gerçi, Niran Hatun'un lafını yerden aldığı görülmüş şey değildi ama, bu hareketi olayı daha fazla uzatmak istemediğini gösteriyor du. İlyas'ın anlattığına göre, olayın patladığı gün Niran Hatun biraz fevri davranmıştı. Tamam, Elif'in ettiği iş de görmezden gelinir cinsten değildi

www.e-kitap.us

ama, Niran Hatun Ocağın orta yerinde gelenekleri çiğneyerek Eliften hesap sorunca. Elif de dilini kı nından sıyırıvermişti. Hem de ne sıyırış.... Ocak'tan ya da dışar dan, tufandan önce ya da sonra herhangi birinin Niran Ha tun'un yüzüne karşı söylemeyi aklına bile getiremeyeceği lafları etmişti Elif. Hem de ocağın en küçüğü olarak. O lafları işiten Niran Hatun da, kılıcını çekmeye bile tenezzül etmeden, elinin bir hareketiyle alevden beş oku kızın üzerine yollayıvermişti. Elif, hala hayatta olmasını, Niran Hatun ile arasındaki mesafeye ve sanat savuşturmadaki maharetine borçluydu. Ocağın kadim tarihinde ilk defa böyle bir olay yaşanmıştı. İdris Usta'nın yeti şip araya girmesiyle ortalık biraz yatışır gibi olmuş ama asıl kı yamet. Elif kendisi hakkında "Hüküm Divanı" kurulacağını öğ renince kopmuş ve Ocağın kadim tarihine acı bir ilk daha ek lenmişti. Ve ortalık bu olaylarla çalkalanmaktayken, Salih Usta dağlarda bayırlarda etrafı 'kolaçan' etmekle meşguldü.

Bengi Hatun'un yanına aldığı şu Volkan denen çocuk da Salih Usta'nın canını bir hayli sıkmıştı. Çocukta meleklerin sanatına dair bir belirti olmasa. Hatun asla böyle bir işe kalkış mazdı. Mehmet Sinan'ın yanına şoför olarak verildiğine göre de, olaydan herkes haberdardı. Ocağın onayı alınmıştı demek ki... Aklına ister istemez. Elifin gözden çıkarıldığı ve yerine ye ni bir aday aranmaya başlandığı geliyordu. "Saçmalama Salih," diye mırıldandı kendi kendine. Ocaktan azledilmek görülmüş duyulmuş şey miydi? Hele ki kendisine haber verilmeden, rıza sı alınmadan, fikri sorulmadan. İyi de, rıza sorulacak iş miydi bu? Ne diyeceklerdi? "Biz Elifi yok sayıyoruz, yerine bu çocu ğu yetiştireceğiz sen ne dersin?" mi diyeceklerdi? Hadi sayalım dediler. Kendisi ne diyecekti? "Olur" mu diyecekti? "Benim bunca yıllık emeklerimin hiç hükmü yok, çizelim Elifin üstünü, sanat sahibi çocuk gani zaten ortalıkta" mı diyecekti? Yok. Bu işin rıza sorulacak, rıza alınacak bir tarafı yoktu. "Demek Ocak da Eliften umudu iyice kesti," diye düşündü Salih Usta. Sonra bir anda, sigarasını yaktıktan beri biraz sesli düşünmekte oldu ğunu farketti. Etrafa hiç de tekin bir görüntü sergilemiyor olma lıydı. Bıyıklarını sıvazlıyormuş gibi yaparak, hala kıpırdanmak ta olan dudaklarını durdurdu. Sonra gözucuyla Yasemin'e ba karak utangaç utangaç gülümsedi ve, "Öyle mi dersin Yase min?" diyerek durumu toparlamaya çalıştı. Kız, yüzünde anla yış dolu bir gülücükle, "Bir çay daha içer misin?" diyerek konu yu değiştirdi.

"İçeyim," dedi Salih Usta. Bardağını uzath.

Yasemin çayı doldururken, "İlyas Usta'nın haberi var mıy dı geleceğinden?" diye sordu.

"Yok," diye cevapladı Usta, "niye olsun ki?"

"Sıkıntıdan patladı da, o yüzden sordum. Ne demiştin sen ona gitmeden?"

"Ben yokken buralara göz kulak ol demiştim."

"O kadar mı?"

"Bir yere kıpırdama da dedim galiba. Hep burada mıydı yoksa o?"

"E sen öyle dediysen nereye gitsin ki?"

"Eyvaaah" dedi Salih Usta gülerek, "mahvolmuştur bunca zaman.."

"Asıl Bengi Hatun'un kileri mahvoldu."

"Sıkıntıdan bütün zorbaları içti tabii."

"Eh... Hemen hemen" dedi Yasemin. Salih Usta çayım bir dikişte içerek ayağa fırladı:

"Yazık" dedi, "gidip azat edeyim şunu."

Salih Usta, İlyas'ın evine girince gördüğü manzara karşı sında hiç şaşırmadı. İlyas Usta, bahçesinde iki ağacın arasına gerdiği hamakta, sabah serinliğine aldırmadan uyumaktaydı. Aşağıya sarkan kolunun hemen dibinde duran devrilmiş bir testi, İlyas'ın derin uykusunu gayet iyi açıklıyordu. Bengi Hatun'un kilerinden çıkartılmış büyükçe bir zorba testisiydi bu ve Salih Usta, içinde zerre kadar şarap kalmadığından emindi. Adına zorba dedikleri bu içki, Bengi Hatun'un kendilerine sunduğu güzide bir armağandı. Aslı şaraptı zorbanın. Her bağbo zumu zamanında Bengi Hatun adalara doğru bir seyahate çı kar, kendi bildiği bağlardan en has üzümleri seçer ve zorbanın özünü oluşturan şarabı yapardı. Şarap yeterince dinlendikten sonra İstanbul'a gelir, burada Hatun'un hünerli ellerinden bir kez daha geçtikten sonra zorba halini alırdı. Hangi üzümden yapıldığı, olduktan sonra içine neler katıldığı Hatun'un hüne rinde gizliydi. Zorbanın sırrını kimse bilmezdi. Zaten ilk yudu mu aldıktan sonra kimse de merak etmezdi. Herkes, "Hatun ne yapmışsa iyi yapmış" deyip keyfini çıkarırdı. Diğer içkiler gibi, bedene yük olmazdı. Damarlarınızda dolaştığını, sizinle birlikte yaşadığını hissederdiniz. Bazen ısınır, bazen

www.e-kitap.us

soğur, yavaş yavaş akarken bir anda çağlayan gibi gürüldemeye başlardı. Zorba gevezenin dilini bağlar, suskunun çenesini açar, celalleneni sa kinleştirir, densize destur çeker, pısırığı aslan kestirirdi. İsmini veren de İlyas Usta'ydı. Haddini bilmeden üç testiyi kafasına dikip devrildikten sonra uygun görmüştü böyle bir ismi ama hala uslanmışa benzemiyordu. Salih Usta'nın yokluğunda ma halleyi beklemek zorunda olmanın verdiği sıkıntı ile Bengi Hatun'un kilerindeki zorba istifleri birleşince İlyas Usta, mevsimin döndüğünü bile fark edememişti.

Salih Usta, hamakta yatan adama uzun uzun baktı. Zorba nın ismini ne kadar hak ettiği, İlyas'ın şu halinden anlaşılıyor du. Omuzlarına kadar dökülen, hafif dalgalı, siyah saçları sura tına yapışmış, birkaç haftalık sakalına karışmıştı. Hamak bu ağır adamın yükünü taşımaktan iyice sünmüştü. Sabah ayazı bir kez daha esti. İlyas'ın açık kalmış ağzından horultuyla karı şık Farsça bir şiirin birkaç dizesi döküldü. "Uyan bakalım" diye mırıldandı Salih Usta. Biraz sağa doğru kayarak, hamağın ayakucunun bağlı olduğu ağacın hizasına geçti. Alçak sesle toprağa doğru bir şeyler söyledi ve ağacı işaret etti. Hemen ardından topuğunu hafifçe yere vurunca, topraktan minik bir dalga ağaca doğru ilerlemeye başladı. Dalganın ağaca ulaşması, ağacın fırtı naya tutulmuş gibi sallanarak hamağın ipini koparması ve İl yas'ı sertçe yere oturması ancak birkaç saniye sürmüştü. İlyas Usta, inanılmaz bir çeviklikle toparlanarak dizlerinin üzerinde doğruldu ve elini gayri ihtiyari beline attı. Diğer eliyle saçlarını gözünün önünden temizleyince yüzünde koca bir mutluluk gü lücüğü açtı.

"Şükür kavuşturana" dedi İlyas, "Şükür yüzünü tekrardan gösterene..."

Salih Usta, kollarını kavuşturmuş İlyas'n halini izlemek teydi.

"Bir de sana mahalle emanet ettik" dedi, "Belinde yatağa nın bile yok."

İlyas gülerek belini yokladı.

"Karakulağı da dikmişsin ya buraya. Ona güvendim."

"Ben onu sana göz kulak olsun diye bırakmıştım ama zaptedememiş seni" dedi Salih Usta testiyi işaret ederek. İlyas'ın kahkahaları bahçede yankılandı.

"Deseydin ya o zaman Usta" dedi, "Ben de nöbeti ona dev redip eve çekiliyordum."

İlyas yumruğuyla topraktan destek alıp ayağa kalktı. Kalk tıkça yükseliyordu. Saçlarını iyice geriye doğru attı, yüzünü sı vazladı. İyi görünmediğinin farkındaydı. Utangaç bir gülümse meyle Usta'ya baktı. Sağ avucunu kalbinin üzerine götürdü, ha fifçe eğilerek Ocağın selamıyla selamladı Salih'i:

"Hoş geldin Usta."

Salih Usta selamı aynı şekilde karşıladı:

"Hoş gördük İlyas."

Bahçenin ortasında kucaklaştıktan sonra Usta, İlyas'ı kolla rından tutup şöyle bir süzdü. Görmeyeli biraz daha şişmanlamıştı. Göbeği iyice belirginleşmiş, dışarıya fırlayan gerdanını, hepten koyuverdiği sakalları bile örtemez olmu.ştu. Gerçi İlyas, çocukken de yapılıydı ama, bu hale gelmesinin asıl sebebi, usta sı İdris'in kendisiyle uğraşmaktan vazgeçmiş olmasıydı. Çırağı İlyas'ı hayal ettiği gibi bir savaşçı olarak görmek isteyen İdris Usta asırlar boyunca uğraşmış, en nihayet bu yüzyılın başların da, onca çabasına rağmen İlyas'ın hala kendi bildiğini okumak ta ısrarlı olduğunu görünce "Ne halin varsa gör" diyerek kıya mete kadar sürecekmiş gibi görünen talimlere bir son vermişti. İlyas, Usta'sını hayal kırıklığına uğratmış olmaktan dolayı biraz üzülmekle birlikte, o ölümcül idmanların hayatından çıkmasıy la meydana gelen boşluğu derhal en sevdiği şeylerle; yani sofra, zorba ve şiir ile doldurmaya başlamıştı. Son seksen yıldır da bu yeni yaşam tarzı üzerinde emin adımlarla ve zevkle yol alıyor du. Ne var ki Salih Usta, İlyas'in gücünün, kuvvetinin hala ye rinde olduğundan emindi. Bu yağ tulumunun altında, ustaların bilgeliğiyle yüzyıllar boyunca işlenmiş, çelik gibi bir beden yat maktaydı. Savaş zamanı İlyas'ın elinden çıkanlar, barış zamanı ağzından çıkanlar gibi sevgi dolu olmuyordu. Şu halini gören insanlara, İlyas'ın ne kadar sevgi dolu ve sevimli bir adam ol-duğunu anlatmak çok zordu. Omuzlarına kadar dökülen dar madağınık saçları, zaten bir hayli esmer olan yüzünü tamamen kaplayan simsiyah sakallara karışmış, geride sadece akları pırıl pırıl parlayan bir çift göz ve genişçe bir alın bırakmıştı.

Salih Usta'nın gözlerinin dikkatle üzerinde dolaşmakta ol duğunu gören İlyas bir kez daha üstüne başına baktı. Yaramaz çocuklar gibi ellerini üzerine silerek temizlemeye, kıyafetlerini

www.e-kitap.us

düzeltmeye çabaladı. İlyas'ı bu beyhude debelenmeden Salih Usta kurtardı.

"Hadi içeri" dedi, "Elini yüzünü yıka, mintanını falan de ğiştir, İnsan suretine bürünürsün belki yeniden."

"Zorba bu usta" diye cevapladı İlyas, "Yıkamakla çıkmaz ama deneyelim bakalım."

Birlikte içeri girdiler. Salih Usta, evin halini görür görmez Bengi Hatun'un en az iki haftadır buralarda olmadığını anladı. Bir evin bu hale gelmesi için iki düzine atın içinden dört nala geçmesi gerekiyordu. Bengi Hatun'un asli görevlerinden bir ta nesi de İlyas'ın ardını toparlamaktı. Yediler'in de her işine yeti şirdi Hatun. O nefis yemekler, kudrete kudret katan macunlar, şuruplar Bengi'nin evinden tüm mahalleye yayılırdı. Sanatı be dene hükmettiğinden, tüm hastalıklar Hatun'un elinde son bu lurdu. Lakin herkes bilirdi ki İlyas, Bengi Hatun'un kıymetlisiydi. Uzun zaman önce. Cengiz ile Selim Ustalar'ın ölümünden sonra. Bengi ile İlyas ardarda katılmışlardı Ocağa. Cihan Usta, Bengi'yi bulduğunda, kız yedi - sekiz yaşlarındaydı. İki yıl son ra İdris Usta, daha dört yaşında olan İlyas'ı getirmişti. Ocağın tarihinde, aralarına bu kadar küçük yaşta katılan ilk çırak ol muştu İlyas. Bakımını da Bengi üstlenmişti. Aradan yıllar geç mesine rağmen. Hatun hâlâ bu görevini sürdürmekteydi.

"Bengi nerede" diye seslendi Salih Usta.

İlyas içeriden "Adalarda" diye yanıtladı.

"Bağbozumuna mı gitti?"

"Öyle. En son haber saldığında Sakız'daydı."

"E azat oldun artık. Sen de gidersin yanına."

"Gidemem" dedi İlyas.

Salih Usta niye diye sormadı. Banyodan çıkmasını bekledi. Az sonra İlyas salona geldi. Biraz daha iyi görünüyordu. Usta'nın suratına bakarak, ısrarla "Gidemem" diye tekrar etti. Sa lih Usta bu sefer sormak zorunda kaldı:

"Niye, çok mu sevdin mahalleyi beklemeyi?"

"Senin haberin yok tabi Behruz Usta'nın istişare istediğin den."

"Ne? Ocak İstişaresi mi istedi yoksa?"

"Behruz Usta başka ne ister ki."

"Ne zaman?" diye sordu Salih Usta.

"Haftaya bugün. Ben duydun da geldin zannetmiştim."

"Yok... Haberim yoktu. İyi ki gelmişim de, erken değil mi biraz?"

"Valla Usta'nın takdiri" dedi İlyas, "Hem neredeyse yıl ol du toplanmıyoruz. Alem ne der?"

Haklıydı İlyas. Ocak istişaresi, Yediler'in diğer toplantılarından çok farkhydı. Senede bir defa, Behruz Usta'nın emriyle yapılır. Ocağın sapasağlam ayakta durduğunu göstermek için de etrafa ilan edilirdi. Konuşulacak önemli bir konu, alınacak hayati bir karar olmasa bile mutlaka yapılırdı bu istişare. Yalnız Ocak bu sefer bir eksikle toplanacak gibi görünüyordu. Haliyle kasvetli geçmesi de muhtemeldi.

Niran Hatun döndüğüne göre, herkes olayın küllendiğini düşünüyor olmalıydı. Kavganın daha fazla büyümemesinde Sa lih Usta'nın da büyük payı vardı. Niran Hatun, Salih'in çırağına kendisini beklemeden hesap sormuştu. Daha da ileri gidip sanat kullanmıştı. Bütün bunlar bir Usta'yi hiçe saymak anlamına geliyordu ama Salih aklı başında davranmış ve ağzını açıp Ni ran Hatun'a tek bir kelime dahi etmemişti. Aslında çok kızmıştı ama, kendisini yetiştiren bu kadına bir laf etmektense oracıkta ölmeyi tercih ederdi. Zaten derdinin en büyüğü de buydu. Us tası ile çırağının arasında kalmıştı. Şimdi herkes. Elifin geri dö nüp özür dilemesini, hakkında kurulacak Hüküm Divanı'nın önünde boynunu bükerek oturmasını ve olayın Ocak içinde ka panıp gitmesini bekliyordu. Niran Hatun'un alevi söndüğüne göre, görünürde bu olayın kapanmaması için hiçbir neden yoktu. işin bu kadar basit olmadığını ise bir tek Salih Usta biliyor du. Ocağın kadim tarihinde ilk defa kılıç kuşanmış bir sanat sa hibi madalyonunu koparıp atmıştı ve bu da Elifti!

Ocağın kadim madalyonları... Daha ilk Yediler zamanında Lokman Hekim'in elleriyle yonttuğu yedi madalyon. Ocağın timsalleri... Her biri el ayası büyüklüğünde, yuvarlak, taştan yontulmuş bu madalyonların tam ortasındaki beyaz lale. Lok man Hekim'i, etrafına sıralanmış kırmızı renkli yedi kartal oy ması da Ocağın yedi savaşçısını temsil ederdi. Bir çırak, ustalığa terfi ettiğinde kılıcı ustası tarafından kuşatılır, madalyonu da ocağın en büyüğü tarafından takılırdı. Ancak o

www.e-kitap.us

zaman tam ola rak Yediler'den sayılırdı. Bunlar sadece görüntü olsun diye durmazdı. Üzerinde Lokman Hekim'in kerameti bulunan bu madalyon ile sahibi arasında efsunlu bir bağ oluşurdu. Kartal oymalarının kırmızı rengi, temsil ettiği sanat sahibinin hayatta olduğunu gösterirdi. Yediler, madalyonlarındaki bir kartalın renginin solmaya başladığını gördüklerinde arkadaşlarının ba şının belada olduğunu anlarlardı. Renk tamamen kaybolunca elden gelen bir şey kalmamış demekti. Bu madalyonları kulla narak, birbirlerinin nerede olduğunu anlayabilirler, isterlerse yanlarına gidebilirledıli. Ancak bunu yapabilmekleri için, madal yonların boyunlarına takılı olması gerekiyordu. Madalyon çıka rıldığında, sahibinin hayatta olup olmadığını göstermekten baş ka bir işe yaramazdı.

Ama en önemlisi, bu madalyonların Lokman Hekim'in ke lamının gizini taşımalarıydı. Hekim, iksiri yapmak için okumak zorunda oldukları sözleri yedi parçaya yazmış, her birini şifre ledikten sonra öğrencilerine teslim etmişti. İşte o yedi ayrı şifre nin gizi, Hekim'in sanatı ile bu madalyonların içine konulmuş tu. Sıradan bir insan, sözlerin yazılı olduğu parçaya baktığında anlamsız şekiller görürdü. Oysa Salih Usta, kendi madalyonu nu boynuna takıp, kendisine emanet edilmiş olan parçayı eline aldığında Lokman Hekim'in sözlerini rahatlıkla okuyabilirdi. Bu yüzden madalyonlar Yediler için hayati önem taşıyordu. Onlar olmadan, emanetleri okumaları ve dolayısıyla iksiri yap maları mümkün değildi.

Kendi madalyonunu koparıp atmıştı Elif. Hem de ustasının gözü önünde. Salih Usta, olanları çok geç haber almıştı. İstan bul'a vardığında, Niran Hatun çoktan gitmiş, Behruz Usta'da Elif hakkında Hüküm Divanı kurulmasına karar vermiş, bunu da Elife iletmişti. Salih Usta hemen kızın yanına koşmuştu. Olanları bir kez de Elifin ağzından duymak istiyordu ama kız, Usta'nın sorularını tek bir soruyla kesmişti:

"Divan'a itiraz edecek misin?"

Salih Usta, iki büyük Usta tarafından alınan Divan kararına karşı çıkamayacağını anlatmaya çalışmıştı. Elif sesi titreyerek bir kez daha sormuştu:

"Divan'a itiraz etmeyecek misin?"

"Hayır" demişti Salih Usta, "Merak etme. Seni yalnız bırak mayacağım ama oraya çıkacaksın,"

Tükürür gibi "Çıkmayacağım!" demişti Elif, "Orayı hak edecek hiçbir şey yapmadım ben. Niran Hatun'un inadı yüzün den ölmek istemedim o kadar."

Elif sinirden delirmiş gibiydi. Salih Usta kıza bir kez daha gelenekleri. Ocağın her üyesinin uymak zorunda olduğu kural ları anlatmaya başlamıştı. Elif ise, yıllardır duyduğu ama bazı larını bir türlü aklına yatıramadığı bu gelenek tefrikalarını daha fazla dinlemek istemiyordu. Usta son olarak biraz sertçe "Eğer sen de bu Ocağın bir kartalıysan, o divana çıkmak zorundasın" deyince. Elifin yanıtı çok kesin ve yıkıcı olmuştu. Salih Us ta'nın dehşet dolu bakışları altında ayağa fırlayan kız, boynun daki madalyonu kopartıp atarken ağzından bir tek söz çıkmıştı:

"Değilim!"

Bu Elifi son görüşü ve son duyuşu olmuştu.

Salih Usta'yı anılarından uyandıran İlyas'ın sesi oldu:

"Niran Hatun da döndü."

Usta dalgın dalgın. "Hıı.. Öyleymiş" diye cevapladı. "Hu susi bir sebebi var mıymış istişarenin?"

İlyas, Usta'nın neyi sormak istediğini anlamışh:

"Tam bilmiyorum" diye başladı söze, "Kamer-i Hail yeni den görülmüş galiba, onu konuşuruz. Sonra Mehmet Sinan'ın getirdiği haberler var. 12. Daire'nin lafı döndü ortalıkta, ben tam bilmiyorum... Sonraaa... E, tabi bir de şu malum mesele. Bu kadar biliyorum."

Salih Usta "Aferin İlyas" diye gürleyiverdi. "Bunca zaman dır yokum, ben senden daha çok şey biliyorum. Galibasız , herhaldesiz bir laf etmedin. Mehmet Sinan ne demiş, ne olmuş Da ire'ye. Hail nerede görünmüş? Sor, öğren, merak et be evladım. Bir de İdris Usta'nın çırağı olacaksın!"

İlyas gözlerini fal taşı gibi açmış, Usta'nın bağırtılarını şaş kın şaşkın dinliyordu. "E sen de Niran Hatun'un çırağı olacak sın, göstersene biraz. Bilmez misin, bizim Ocakta armut dibine düşmez." diye geçirdi içinden ama hale bakılırsa bu lafları et menin yeri ve sırası değildi. Onun yerine alçak bir sesle "Hail'in nerede görüldüğünü biliyorum ama" demeyi tercih etti.

www.e-kitap.us

Salih Usta, biraz daha sakinleşmiş bir sesle "Onu ben de bi liyorum" dedi. "Duydum. Şiraz'daydım ben o sıra."

İlyas'ın yüzünde o koca gülümsemelerden biri daha belir di:

"Yaa" dedi, "Uğradın demek Şiraz'a. Nasıl benim memle ket"

"İyi, iyi" diye geçiştirdi Salih Usta, "E, o zaman herkes dö nüyor İstanbul'a"

"Bengi bir iki güne burada olur. İdris Usta'nın gelişi belli değil ama yakındır. Niran Hatun zaten çoktandır burada..."

"Biliyorum."

"Gördün mü hiç?"

"Daha bu sabah geldim İlyas."

"Bir görün istersen..."

"Ne oldu ki?"

"Ne bileyim. Geldiğinden beri bir garip... Sanki, nasıl diye yim... Durgun gibi biraz."

Niran Hatun ve durgun olmak. Bu ikisi birbirlerine çok ya bancı şeylerdi. Salih Usta, şaşkınlığını ancak "Allah Allah" di yerek seslendirebildi. "Neyse" diye devam etti, "Var mı başka bir şey?"

İlyas ürkek ürkek "Bu kadar herhalde" diye yanıtladı.

"İyi o zaman. Arayan olursa evdeyim ben." dedi Salih Usta ve kapıya doğru yürümeye başladı. İlyas, Usta'nın bu haline bir hayli endişelenmişti. Sinirli, öfkeli ve sıkkın hallerini biliyordu ama ilk defa bu kadar dertli ve düşünceli görüyordu. İçinden "Neler oluyor ki böyle" diye geçirdi, "Elif gitti, Niran'in alevi söndü. Usta kedere boğuldu..." Bir anda aklına geldi. Bu belki Usta'yı birazcık mutlu edebilirdi. "Salih Usta!" diye seslendi. Usta'nın bir şey demesini beklemeden demirhanesine doğru koşturmaya başladı. Kısa bir süre sonra dönüp, güzel bir ku maşla sarmalanmış, bir kulaç uzunluğundaki dengi Usta'ya uzattı.

"Buyur Usta" dedi İlyas, "Sen yokken hep hamakta yatma dım."

Salih Usta dengi alıp aceleyle iplerini çözdü. Bezlerin ara sında eski yatağanını görünce bayılacak gibi oldu. Niran Hatun'un icazet töreninde kendisine kuşattığı yatağandı bu. Tıl sımlarını Cihan Usta kakmış, kabzasını İdris Usta oymuştu. Kırılalı yirmi yıldan fazla oluyordu. Solaklar'la birlikte Trablus çöllerinde yine Hail'in itlerinin peşine düştükleri zamanlardı. Hiç beklenmedik bir sırada, muhbirlerden bir tanesi Hail'in has adamlarından oluşan bir çetenin yakında bir yerlerde olduğunu haber vermişti. Ocak'tan sadece Niran Hatun'la Bengi vardı. Bir de altı tane Solak. Salih, sürek avı başlatmak için çok az olduk larını biliyordu ama Niran Hatun'un her zamanki inadı tutmuş, destek çağırmak için vakit olmadığını söylemişti. Topu topu dokuz kişi düşmüşlerdi çetenin peşine. Şeytan azapta gerek ya, az bir zaman sonra hasımlarını bir dağın yamacında sıkıştırmış lar, uçurumu sol kollarına alıp cenge tutuşmuşlardı. Hail'in soysuzları kesmekle bitmiyordu. Kadın nereden bulduysa, tür lü yaratıklar salıyordu üzerlerine. Karşılarında neredeyse üç adam boyu yüksekliğinde, ayıdan bozma bir yaratık görünce

Salih'in soluğu kesilir gibi olmuştu. Niran Hatun'un, etraftakileri de yakma pahasına gönderdiği alev rüzgarı, yaratığı sadece biraz daha sinirlendirmişti. Salih en önde kalmıştı. Hemen arka sında Solaklar'dan İskender Ağa duruyordu. Yaratığın arkasına saklanan diğer kalleşler, oklarıyla iki Solak yamağını almışlardı bile. Salih, ne halt edeceğini düşünürken arkadan Niran Ha tun'un sesini duymuştu: "Bengi" diye haykırmıştı Hatun, "Sa lih'i bekle!" Hemen ardından Bengi Hatun'un sanatından yayı lan, kudrete kudret katan gümüşi ışık parlamıştı. Kollarına kuv vet gelen Salih, yatağanını hırsla yaratığın bacaklarına doğru savurmuştu ama.... Hayatında ilk defa ıskalamamıştı elbet, la kin bunun bedeli çok ağır olmuştu. Bengi Hatun'un sanatından aldığı kuvvetle savurduğu yatağanı, hedefini bulamayınca olanca hızıyla sağ tarafındaki kayaya çarpmıştı. Çarpma o ka dar şiddetli olmuştu ki, kayayla birlikte parçalara ayrılan yata ğan Salih'in elinden fırlayıp gitmiş, kolu da kim bilir kaç yerin den kırılmıştı. Usta acıyla yere yığıldığını hatırlıyordu. Önü bo şalan yaratık ise, kendisine ok atmakta olan İskender Ağa'nın üzerine yürümüş, elinin tersiyle vurduğu gibi o koca adamı uçurumun dibine gönderivermişti. Kendinden geçmeden önce Salih Usta'nın son hatırladığı manzara, Bengi Hatun'un saldığı yılanlardan iyice ürken yaratığın, elinde alevden koca kılıcıyla, yerden yükselip kafa hizasına gelmiş olan Niran Hatun'un ölümcül darbelerini savuşturmaya çabalamasıydı.

www.e-kitap.us

Gözlerini yeniden açtığında, kendisini Bingazi'de bulmuştu. Bengi'nin söy lediğine göre kolu kötü durumdaydı ve kıpırdaması kesinlikle yasaktı. Bir ay kadar sonra İstanbul'a dönüp Niran Hatun'Ia karşılaştığında. Hatun geçmiş olsun demek bir yana, boşa giden o hamlenin hesabını bir güzel sormuştu. Kolu iyileşmişti ama Niran Hatun'un tez canlılığı iki Solak çırağına, İskender Ağa'ya ve Salih'in gözü gibi baktığı yatağanına mal olmuştu. Lakin herkes bilirdi ki, Niran Hatun için söz konusu Kamer-i Hail, Sa ka fi, Kabbath ya da bunların benzeri herhangi başka bir bela ol duğunda, kendisi de dahil olmak üzere her şey ve herkes "feda edilebilir kuvvet" sayılmaktaydı. Hal böyle olunca, Salih'e de çenesini kapayıp, yediği zılgıtı sindirmek düşmüştü

Yıllar önce yitirdiği ve umudu kestiği kıymetli yatağanını yeniden eline almak Salih Usta'yı çok mutlu etmişti.

"Nereden çıktı bu?" diye sorabildi ancak.

"Ben dövdüm Usta." diye yanıtladı İlyas.

"Trablus'ta kalmıştı bu. Parça parça olmuştu. Cevheri aynı cevher, kabzası aynı kabza. Tılsımları bile aynı. Nasıl toparladın bunu, nereden buldun parçalarını?"

"Ben bulmadım Usta, Trablus'tan beri Niran Hatun'daymış zaten. O verdi yeniden döveyim diye. Tılsımlarını da kendi işle di."

İlyas'ın bu söyledikleri Salih'in ayaklarını yerden kesmişti. Yatağanı kınından tamamen sıyırdı. Önce biraz, o özlediği pa rıltıyı seyretti. Şöyle bir tarttı. Dengesi, ağırlığı tıpkı eskisi gibiy di. Kuşağı bile yerinde duruyordu. Aceleyle paltosunu çıkarıp, yatağanı beline sardı. Kendisini çok daha iyi hissediyordu. Son ra, mutlu mutlu kendisini seyretmekte olan İlyas'ı kendisine çe kip sarıldı. Kafası bu koca adamın göğüslerinin hizasına ancak geliyordu. Niyetlendiği şefkatli teşekkür hareketi de aralarında ki göbekten dolayı biraz havada kalmıştı.

İlyas'ı bıraktıktan sonra usulca "Eline sağlık." dedi.

Salih Usta'nın mutlulukla boynuna sarılmasına zaten yete rince sevinmiş ve şaşırmış olan İlyas, bir de Usta'nın nemli nemli gülümseyen gözlerle kendisine teşekkür ettiğini, konuş tukça da o gür bıyıklarının, suratının ortasına konmuş bembe yaz bir kelebek gibi titrek titrek kanat çırptığını görünce kendi sini daha fazla tutamadı. Ocağın bütün adap ve protokol kural larını unutuvererek, sağ koluyla bu çok sevdiği ustasını belin den kavradığı gibi kendine bastırıp, sırtına kendince yumuşak ve sevecen şaplaklar atmaya başladı. Sevgi gösterisini, yanağına kondurduğu büyükçe bir öpücükle de taçlandırdı. Usta'yı yere bıraktıktan sonra "Ne demek" dedi, "Lafı mı olur!"

Salih Usta sırtına inen onca tokattan ve yoğun zorba aromalı öpücükten dolayı bir hayli sersemlemiş görünüyordu. Üs telik beli de biraz hissizleşmiş gibiydi. Ama bütün bunlar suratındaki gülücüğü söndürememişti. İlyas'la arasındaki mesafeyi korumaya çalışarak "Eyvallah" dedi, "Ben eve kaçayım artık."

İlyas, gerçekten iyi bir işe yaramış olmanın verdiği gururla Usta'nın gidişini seyrediyordu. "Hah!" dedi kendi kendine, "Şimdi adama benzedin işte. Yürüyüşün düzeldi."

Salih'in aklma ise İskender Ağa düşmüştü. Yaşasaydı, So lakların başında bugün o olacaktı. Üzücüydü ama Salih Us ta'nın keyfi hüzünlenemeyecek kadar yerindeydi...

Doğan hayatı ve kariyeri açısından çok hızlı bir değişim ya şamıştı. O ilginç tayin emrinin eline geçmesinin hemen ardın dan bulduğu ilk uçakla Ankara'ya gelmişti. Başına hoş şeyler gelmemişti ama en azından gençliğini geçirdiği şehre dönüş yapmak iyi bir gelişme olarak kabul edilebilirdi. Orduevi'ne yerleştikten sonra hemen Eskişehir'e geçmiş, ailesiyle birlikte güzel bir hafta sonu geçirdikten sonra tekrar Ankara'ya dön müştü. Onlar da çok sevinmişlerdi Doğan'ın Ankara'ya atan masına. Ne de olsa oğullarını artık daha sık görebileceklerdi. Varsın Hava Kuvvetleri emrine atanmış olsundu....

Haftanın ilk iş gününü, bürokratik işlemleri tamamlamak. Elektronik Gözlem Üssü'nün yerini öğrenmek ve yeni havacı kıyafetlerine alışmakla geçirmişti. İkinci gün, nihayet üssün ye rini bulabildiğinde, vakit öğlene yaklaşıyordu. Yeni iş yeri Eski şehir yolu üzerinde, çok sapa bir yerdeydi. Güvenliği ve büyük lüğü de şaşırtıcıydı. Hemen her yer kameralarla donatılmıştı. Etraftaki, normalden fazla sayıdaki nöbetçinin üzerindeki elekt ronik donanımlar hemen dikkat çekiyordu. Daha da ilginç olan ana binanın konumuydu. Üssün nizamiye kapısıyla ana bina

www.e-kitap.us

arasında neredeyse yüz metre kadar bir mesafe vardı. Zemin, binaya doğru giderek alçalıyor, son on metrede yerini dik mer divenlere bırakıyordu. Kısaca, ana bina nizamiyeden bakıldı ğında sanki yüz metre ilerideki düzgün bir kraterin içine inşa edilmiş gibi görünüyordu. Doğan toprağın altında daha birkaç kat olduğuna emindi. Üssün arazisi, arka tarafa, uçsuz bucaksız bozkıra doğru devam ediyordu. Doğan'ın gözleri piste benze yen bazı asfalt yolları ve çok uzakta uydu antenlere benzeyen çıkıntıları ancak seçebiliyordu. Bu düz alanda göze batan tek şey gönderlere çekilmiş bayraklardı.

Doğan'ı üste ilk karşılayan bir binbaşı olmuştu. Adamın ta vırları bir hayli sinir bozucuydu. Hiçbir sorusuna doğru düz gün cevap vermemiş, 12. Daire ile ilgili bilgileri kendisine ko mutanının vereceğini söylemişti. Doğan, Daire'nin lafı her açıl dığında, binbaşının gülümsemesini saklamaya çalıştığını fark etmişti ama buna mantıklı bir neden bulamamış, kendi kurun tusuna yormuştu. Binbaşının yaptığı en hayırlı iş, Daire'nin ye rini göstermek olmuştu: "Asansörle ikinci kata inin, sağa dö nün, koridorun sonundaki oda." Doğan, binanın mimarisi ko nusunda haklı çıkmanın verdiği mutlulukla asansöre bindi. Pa nelde, önünde eksi işareti olan bir sekiz rakamı görünce derin den bir 'Yuh' çekti.

Asansörden indiğinde kendisini çok uzun bir koridorun tam ortasında buldu. Sağına döndüğünde, koridorun sonunda ki çift kanatlı, büyük, cam kapıyı gördü. Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Uzaktan sadece bilgisayarlarının ba şında çalışan birkaç askeri seçebiliyordu. Kapıya yaklaştıkça, yeni görevinin kendisi için hiç uygun olmadığını düşünmeye başladı. Çok büyük dikdörtgen bir salondu burası. Uzun duvar ları boyunca, buzdolabı büyüklüğünde aletler sıralanmıştı ve üzerlerindeki ışıklar insanı hipnotize edecek bir hızla yanıp sö nüyordu. Aletlerin arasında, neredeyse yirmi sıra bilgisayar masası arka arkaya dizilmişti. Başlarındaki personel, gözlerini ekranlardan bir an olsun ayırmadan çalışıyor, arada sırada ku laklıklarına bağlı mikrofonlara kısa cümleler kuruyorlardı. Kar şı duvarı boydan boya kaplayan dev ekrandaki Orta Doğu hari tasının üzerinde bir takım rakamlar yanıp sönüyordu. Hiç kim se yerinden kıpırdamıyordu ama bu Doğan'ın hayatı boyunca gördüğü en yorucu ortamlardan birisiydi.

Göğsünü şişirerek içeriye sağlam bir giriş yapmaya hazır landı. Sağ eliyle kapıyı sertçe kendisine doğru çekti ama kapı yerinden kıpırdamadı bile. Bozuntuya vermeden itmeyi denedi, yine olmadı. Çaresiz bir şekilde etrafına bakınmaya başladı. Sol taraftaki aleti görünce hatanın nerede olduğunu anladı. Bu bir kartlı giriş cihazıydı ve kendisini karşılayan binbaşı bundan hiç söz etmemişti. Tam geriye dönecekken, içerideki astsubaylar dan biri bilgisayarının başından kalkıp kapıya doğru yaklaşma ya başladı. Bu planladığı kadar 'sıkı' bir giriş olmayacaktı ama, yine de kapıda dikilmekten daha iyiydi.

"Buyurun komutanım." dedi astsubay.

Doğan sertçe "Daire komutanı nerede?" diye sordu.

Astsubay biraz şaşkın bakışlarla "Komutanımız içeride" di ye yanıtladı. "Konu neydi?"

"Tayin."

"Buraya mı? Afedersiniz komutanım. Hoş geldiniz. Komu tanımızın ofisi hemen arka tarafta."

"Teşekkür ederim" dedi Doğan. İçeriye girmek için hamle yaptı ama astsubay kenara çekilmek konusunda biraz isteksiz di.

"Komutanım" diye devam etti astsubay, "Size komutanı mızın yanına kadar eşlik etmek isterdim ama benim acilen yu karıya çıkmam gerekiyor. Sizin için bir sakıncası yoksa atama emrini görebilir miyim? Takdir edersiniz. Bu birime yetkisiz personel almamız kesinlikle yasak."

Doğan adamın bir an önce susması için tayin emrini hızlıca çıkarıp uzattı. Astsubay kağıda şöyle bir baktı. Surat ifadesini korumaya çalışarak Doğan'ın hemen solunu işaret etti:

"Özür dilerim komutanım ama, 12. Daire hemen yan oda."

Doğan astsubayın gösterdiği tarafa baktı. Koridorun ren ginde, gösterişsiz bir kapıydı bu. Hele bu koca kapının yanında fark edilmesi olanaksızdı. Astsubaya teşekkür etti ve bu sefer hiç beklemeden, üstünü başını düzeltip, göğsünü şişirmeye bile gerek duymadan, doğruca içeriye daldı. Kapı küçük bir odaya açılmıştı. Doğan masasının başında oturan yüzbaşıya doğru ilerledi. Selamını verip, kendini tanıtmaya hazırlanıyordu ki, yüzbaşı araya girdi:

"Jandarma Üsteğmen Doğan Aral değil mi?"

www.e-kitap.us

"Evet komutanım." diye yanıtladı Doğan.

Yüzbaşı "Ben de mesai arkadaşımı bekliyordum" diyerek ayağa kalktı. Elini uzattı. "Sarp Gönen" dedi ve ekledi, "Deniz Yüzbaşı"

Doğan, beklendiğine ve kendisi gibi bir 'yabancıyla' birlik te çalışacağına sevinmişti. Ama etrafına şöyle bir bakınınca, bu lundukları odanın ve Yüzbaşı'nın genel görüntüsünün çalışma kavramıyla çok fazla örtüşmediğini fark etti. Bilgisayar ekranındaki duraklatılmış bir araba yarışı oyunu, daha kapıdan girer girmez göze çarpıyordu. Klavyenin hemen sağında duran iki deste iskambil kağıdı, ortalığa saçılmış gazete tomarları, taşmış kültablaları, masalara dağılmış kirli kahve fincanları ve kafasını çöp sepetinden dışarıya çıkarmış büyük bir kanyak şişesi, bu ofiste alışılmışın çok dışında bir çalışma yürütüldüğünü göste riyordu. Üniformasının gömleğini çıkartıp kravatıyla birlikte sandalyenin arkasına asmış olan Yüzbaş'ının nefesi de tıpkı odanın havası gibi belli belirsiz alkol kokmaktaydı. Önlerden hafifçe dökülmeye başlamış kestane rengi dalgalı saçları, koca man gözleri ve her an gülümseyecekmiş gibi duran surat ifade siyle sempatik denebilecek bir adam olan Yüzbaşı, üzerindeki beyaz atleti, çoktandır ütülenmemiş pantolonu ve traşsız yü züyle olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

"Ancak gelebildim komutanım" dedi Doğan, "Acil bir du rum mu var?"

Sarp hiç saklamaya gerek duymadan güldü. "Hayır, hayır" dedi. "Hiçbir şey yok..." Yan taraftaki masayı işaret etti: "Burası senin. Otur."

Doğan oturdu. Yüzbaşıyı bir soru bombardımanına tutma ya hazırlanıyordu ki, Sarp ondan önce davrandı:

"Nereden geliyorsun?"

"Doğubeyazıt komutanım."

"Üff! Uzakmış. Nasıldı oralar?"

"Ben memnundum komutanım. Havası güzel, olaysız. Bir sınır zorluk çıkarırdı biraz."

Yüzbaşı sandalyesini Doğan'a çevirdi ve oturdu.

"Bir yer vardı oralarda meşhur?"

"İshak Paşa Sarayı mı komutanım?

"Ha, ha.... Fotoğraflarını görmüştüm. Baya güzeldi."

Doğan "Öyledir komutanım" diye yanıtladı. Yüzbaşı'nın bu samimi tavrı çok hoşuna gitmişti. İster istemez gevşedi... As kerliği rahat geçeceğe benziyordu.

"Bir kahve içer misin?" diye sordu Yüzbaşı.

Doğan kapıldığı rehavetin içinden "İyi olur komutanım" diye cevapladı. Kafasını kaldırıp, Sarp'ın suratındaki yılık gü lümsemeyle karşılaştığında, nasıl bir tongaya düştüğünü fark etti.

"Güzel" dedi Yüzbaşı ifadesini bozmadan. "Peki bana da bir tane hazırlar mısın?"

Doğan kıpkırmızı bir suratla ve "Emredersiniz komuta nım" diye bağırarak ayağa fırladı. Bir süre etrafına bakındıktan sonra, evrak dolabının üzerinde duran ısıtıcının düğmesine bas tı. Gözünün ucuyla görebildiği kadarıyla. Yüzbaşı hala gülü yordu.

Sarp "Emir olarak almanı istemezdim" diyerek eğlenmeye devam etti. Doğan, "Emredersiniz komutanım" gibi bir şeyler mırıldanarak Yüzbaşı'nın kahvesini karıştırmaya devam etti. Yeni komutanı, daha ilk dakikada kendisini çok fena avlamıştı. Hiç iyi bir başlangıç değildi bu. Üst rütbeliler yeni tanıştıkları astlarına bu gibi numaraları sık sık yaparlardı. Daha önce çok rakı masalarına oturmuş, çok 'abi - kardeş' muhabbetlerine katılmış, hemen hepsini falso vermeden atlatmıştı ama Sarp Yüz başı'nın atağı, tahmininden çok daha erken, hiç beklemediği bir zamanda ve çok basit bir şekilde olmuştu. Ortam hazırlamak gibi bir zahmete girmeden, ortamı kullanıvermişti. Daha da sıradışı olarak, yüzbaşının bu av partisini, kendisini denemek ya da taramak için değil de sadece eğlenmek için düzenlemiş ol masıydı. En azından şimdilik böyle görünüyordu ve Doğan bunun ne kadar iyi ya da ne kadar kötü olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Doğan, bardağı kibarca Sarp'in masasına bırakarak yerine oturdu.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu Yüzbaşı, Yüzünde Do ğan'ın kahve içmemesine şaşırmış gibi bir ifade vardı.

"Eh... Evet, iyi olur..." diye geveleyerek tekrar ısıtıcının ya nına gitti Doğan. Hemen sağda duran iki bardaktan, üzerinde bahriyeli elbisesi giymiş minik bir ayı resmi olanı gözüne kestir di.

www.e-kitap.us

Diğer bardağın üzerindeki kocaman denizaltı resmi, bunun yüzbaşı için daha kıymetli olabileceğine işaret ediyordu. Ayıcıklı bardağı alıp yüzbaşıya gösterdi:

"Sakıncası var mı komutanım?"

"Yok." dedi Sarp, "Avucundan içemeyeceğine göre yok. Ama dikkat et kırma."

Doğan "Edersin komutanım" şeklinde sade bir cevap verdi. Kahvesini alıp masasına geri döndü. Sarp Yüzbaşı kahvesinden koca bir yudum daha aldıktan sonra çekmecesine uzanıp gü müş bir kanyak matarası çıkardı. Mataranın neredeyse yarısını bardağına boca ettikten sonra Doğan'a uzattı:

"İster misin?"

"Hayır komutanım" dedi Doğan, "Teşekkür ederim." Se sindeki yadırgama Sarp'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Hiç mi içmezsin?"

"İçerim komutanım ama.... Görev başında değil."

Sarp sıkıntıyla içini çekti. "Ben de öyle" dedi. "Seferdeyken aylarca ağzıma sürmezdim. Aramazdım bile..." Matarayı Do ğan'a doğru fırlattı. "Ama burada, sen de içebilirsin. Görev ba şında falan değiliz çünkü. Anlat bakalım. Sen ne halt yedin de geldin buraya?"

Doğan, güç bela yakaladığı matarayı yavaşça masasına koydu. "Bilerek yaptığım bir şey yok komutanım. Her şey çok hızlı gelişti. Sizin önceki görev yeriniz neresiydi?"

"Gölcük. Denizaltı subayıydım. Yıldızay'ı duydun mu hiç?"

"Hayır komutanım."

"Benim gemimdi... Sonra kendimi burada buldum. Beş ay dır buradayım ve beş aydır nerede hata yaptığımı düşünüyo rum."

Doğan "Bunun geri hizmetle bir alakası olduğunu zannet miyorum komutanım" diyerek mantığının en soğuk tarafını ko nuşturmaya çalıştı, "Genelkurmay emriyle atandık buraya. Var dır herhalde bir bildikleri."

Sarp oflayarak ayağa kalktı. Eliyle gözlerini ovuşturdu. Yorgun adımlarla odanın içinde küçük bir tur atıp, kahve bar dağından büyük bir yudum daha aldı. Gözlerinin altındaki mo ra çalan halkalar sanki biraz daha belirginleşmişti. "Doğan!" dedi, "Ben beş aydır kimin ne bildiğini bir türlü öğrenemedim. Sen bu dairenin ne iş yaptığını biliyor musun?"

Doğan "Hayır komutanım." diye cevap verdi. Heyecanla koltuğunda doğruldu.

"Gerçi bir iş yaptığı yok, yapacağı da yok ama kuruluş amacı ne biliyor musun?"

"Hayır komutanım."

"Kimse anlatmadı mı sana?"

"Tayin emrinde Daire'nin statüsünün gizli olduğu, bilgileri buradan alacağım yazılıydı komutanım."

"O izahatı ben de veremem Doğan. Verilecek gibi değil çünkü" dedi Yüzbaşı. Masasına döndü. Çekmecesinden çı karttığı ince bir kitapçığı Doğan'in masasına bırakh:

"Sen en iyisi kendin öğren.... Bu 12. Daire'nin talimatname si. İlk okuduğumda şaka zannetmiştim ama değil. Tamamen devletin kaleminden çıkma ve resmi... Oku."

Doğan kitapçığı eline alıp şöyle bir kurcaladıktan sonra "Görev ve Yetkiler" kısmını okumaya başladı. Küçük bir parag raftı bu ama anlayana kadar birkaç defa okumak zorunda kaldı. Aynen şöyle yazıyordu:

"12. Daire'nin görevi, Türkiye Cuhuriyeti'nin varlığını, be kasını ve bütünlüğünü tehdit eden tüm bilim dışı gelişmeleri iz lemek, bu tür gelişmelere karşı istihbarat faaliyetlerinde bulun mak, gerektiği takdirde operasyonlar düzenlemek, elde edilen istihbaratları devletin yetkili diğer birimleriyle paylaşmak, ge rekli olduğu hallerde, yetkili diğer birimlerin bu hususlardaki faaliyetlerine yardımcı olmak..."

Kitapçıktan kafasını kaldırıp Yüzbaşı'ya baktı. Kafasında onlarca soru vardı ama hiçbirisi söze dökülecek kadar net değil di.

"Yaaa" diyerek gülümsedi Sarp. "Nasılmış ama dairemiz?"

Doğan en basit soruyla başlamayı tercih etti:

"Komutanım... Bilim dışı ne demek?"

Sarp yine kitapçığı işaret etti:

www.e-kitap.us

"Orada yazıyor. Okusana..."

Her resmi evrak gibi, Doğan'ın elindeki kitapçık da işi yo ruma bırakmamak konusunda iddialıydı. Görev ve Yetkiler kıs mının hemen altında bilim dışı kavramı da tabi ki bir tanıma oturtulmuştu. Şöyle deniyordu:

"Bilim dışı kavramı, nedenleri pozitif bilim ve akılcı düşün ce tarafından açıklanamayan, anlaşılamayan ve tanımlanamayan her türlü olayı, eylemi ve bu olay ve eylemlere neden olan ya da olduğu varsayılan, canlı ya da cansız her türlü faili kapsa maktadır."

Doğan kafasındaki karmaşayı kısaca özetledi: "Ne ki şimdi bu?"

"Şöyle anlatayım" diye, 'bilen adam' taklidi yaparak söze başladı Sarp. "Eğer birini cin çarpmışsa, çarpma eylemi bilim dışı gelişme, cin ise bilim dışı fail anlamına geliyor. Bizden iste nen ise, söz konusu çarpma eylemini gerçekleştiren cin ile ilgili istihbarat toplamak, gerekiyorsa ona karşı operasyon düzenle mek, eğer devletin diğer yetkili birimleri de bu cin kardeşe kar şı bir operasyon düzenlemek istiyorlarsa, onlara bu konuda yardımcı olmak. Bu iş için bu odadayız ve bu iş için maaş alıyo ruz. Bu tanıma göre, vampirler, kurt adamlar, büyücüler, peri ler, Tutankamon'un laneti, kutsal kadeh gibi şeyler de bizim ilgi ve yetki alanımıza giriyor ve Üsteğmenim ben devletin başka herhangi bir biriminin de böyle şeylerle ilgilendiğini hiç zannet miyorum."

Doğan bir şey daha sormak için ağzını açtı ama Yüzbaşı zembereğinden boşalmış gibi konuşuyordu. Sözcükler ağzın dan giderek daha yüksek bir sesle çıkıyor, her lafıyla birlikte gözlerini derbeder bir kırmızılık kaplıyordu:

"Beş aydır buradayım ve itiraf ediyorum, burada sabahtan akşama kadar bilgisayar oynuyorum. Emekli olduğumda bir oyun firmasına danışmanlık yapacak düzeye gelmiş olurum. 12. Daire denilen yer sen, ben ve bu odadan ibaret, otuz yıldan beri bu birime atanan ilk subaylarız, üs içindeki lakabımız da Hayalet Avcıları..."

"Peki ya otuz yıl önce?" diye sordu Doğan. Yüzüne ve sesi ne Sarp'ın bütün o alaycı ve boş vermiş tavırlarını boşa çıkara cak kadar yoğun bir ciddiyet hakimdi. Yüzbaşı durdu. Beş ay öncesini hatırladı. Buraya ilk geldiği zamanı. Başarısından hareketlerinden, kararlarından, kendisinden ve geçmişinden şüphe duymadığı zamanları. Çocukluktan beri bir tek hayali olmuştu Yüzbaşı'nın. Küçükken, kendisi gibi bir deniz subayı olan dedesinden hikayelerini dinlediği o muhteşem denizaltılardan biri nin içinde olmak. Kimsenin erişemediği derinliklere dalmak, hiç birşey görmeden yönünü bulabilmek, düşmana sinsice yak laşmak, periskopla yüzeye bakmak, torpilleri ateşlemek ve de nizaltının çelik kabuğuna vuran korkunç uğultudan, muhteşem bir zafer kazandığını anlamak. O daracık koridorlarda koşuşturmak, ayak seslerinin demir duvarlarda yankılanışını dinle mek, güverteye çıktığı zamanlarda yüzüne vuran rüzgarın ve gözüne vuran denizin tadını çıkartmak, küçük, sıkış sıkış bir masada yemek yemek, derinliklerin arasına saklanmış o metal kozanın içerisinde kısa ama derin uykulara dalmak, düşman ta rafından fark edildiklerinde ise av olmanın, aciz olmanın o ma zoşist, o korkunç hazzını yaşamak... Kısaca Yüzbaşı, o kimsenin erişemeyeceği yerde olan, o küçük, sinsi, gizli ve tehlikeli kap sülün içinde yaşamayı ve yaşlanmayı hayal etmişti. Kendisini Deniz Harp Okulu'na götüren neden kesinlikle asker falan ol mak değildi. Bir denizaltının içinde olmak istiyordu ve bunu yapabileceği tek yer orduydu.

Bundan beş ay öncesine kadar da, hayatında ve hayallerin de hemen hemen her şey yolunda gidiyordu. 12. Daire'ye atan dığını bildiren emir Sarp için tam bir yıkım olmuştu. Şu an denizaltısı o kadar uzaklarda duruyordu ki... Doğan'in ciddiyetini anlayabiliyordu. 12. Daire'nin ne işe yaradığını ilk öğrendiği za man, ne kadar saçma gelse de, o da tıpkı bu genç Üsteğmen gibi sıradışı bir göreve getirildiğini düşünmüştü. İlk iş olarak, Da ire'nin geçmişini araştırmaya başlamıştı. Günlerce sağa sola di lekçeler yazmış, kendisine Daire'nin geçmişini anlatacak en azından arşiv kayıtlarını görmesini sağlayacak birilerine ulaş maya çalışmıştı. Sonuçta eline geçen 'Elimizde bu daire ile ilgili bilgi bulunmamaktadır...', '12. Daire'nin görev ve faaliyetleri ile ilgili daha detaylı bilgi verilmesi...' şeklinde cevaplar olmuş tu. Üs içinde karşılaştığı alaycı bakışlar bile yıldırmamıştı Sarp'ı. Binbir çabayla, eskiden temizlik malzemelerinin konul duğu bu odayı yeniden düzenletip Daire'nin ofisi haline getir miş, bilgisayar ve telefon bağlantısı sağlamış ve her sabah saat sekizde masasının başına geçip, birilerinin kapıyı çalıp kendisi ne bir görev,

www.e-kitap.us

bilgi ya da hiç değilse sıradan, bürokrasi teferruat bir evrak vermesini beklemişti. Sarp'ı çökerten zaman olmuştu. Personelsiz ve görevsiz bir daire komutanı olarak, önce astları nı, sonra da kendisini komuta etme yetisini kaybetmeye başla mıştı. Artık, saat on - on buçuk gibi geldiği bu yerde geçmişini deşelerken bol bol kanyak tüketiyor, kafasını dağıtmak için bi raz oyun oynuyor, mesai saatinin dolmasını beklemeden, kan yaktan viskiye ya da rakıya sert bir geçiş yapabileceği herhangi bir yere gidiyordu. Sarp karşısında tüm ciddiyetiyle oturan Üsteğmene baktı. Taze heyecanının tadım çıkartması için elinden gelen her şeyi yapması gerektiğini düşündü. Ta ki sıkıntı onun da içini kemirmeye başlayana kadar.

Doğan'ın sorusunu "Daire 1925 yılında açılmış," diye ya nıtlamaya koyuldu. Yerine oturdu. "2. Dünya Savaşı'na kadar Genel Kurmay'a bağlıymış. Sonra nedendir bilinmez Hava Kuvvetleri bünyesine alınmış. 1960'ların sonunda personel ata maları durdurulmuş. Edinebildiğim tüm bilgi bu. Kısaca bu da ireye birileri gelip gitmiş ama kimlermiş, kaç kişilermiş, ne iş yaparlarmış hiçbir bilgi yok."

"Peki komutanım, ya arşiv kayıtları?"

"İşte onu hiç sorma. Her yere yazdım, telefon ettim. Paşala ra bile sesimi yükselttim ama arşiv falan yok. Muhtemelen Da ire'nin faaliyetleri kayda geçirilmemiş."

"Anlamadığım şey şu komutanım. 1925'ten beri açık olan bir daireyi neden...."

Sarp Doğan'm sözünü kesti. "Aklındaki tüm soruları bili yorum Üsteğmenim. Bunlar aylardır benim kendime sorup durduğum sorular. Haklısın. Kimse, hele ki ordu, hiçbir işe ya ramayan bir bölüm kurmaz. Oturup talimatname yazmaz, per sonel atamaz. Buranın ne işe yaradığı konusunda en ufak bir fikrim yok ama zaten işin bizi ilgilendiren kısmı bu değil. Bizim için iki olasılık var. Ya bu Daire bugün sadece az önce okudu ğun tüzükten ibaret ve biz geri hizmete alındık, ya da farkında olmadığımız yeteneklere sahibiz. Hangisini tercih edersin?"

Yüzbaşı bu sefer gerçekten zor sormuştu. Bir tarafta kızağa alındığına inanmak, diğer tarafta bilim dışı gelişmelerin varlığı na, bunların ülkenin varlığı için tehdit oluşturduğuna, bu bilim dışı gelişmelere karşı istihbarat toplayıp, operasyonlar düzenle mek gerektiğine inanmak. Aklı başında herkes gibi Doğan da birincisine inanmak istiyordu ama, içine atıldıkları bu temizlik odasından bozma Daire'nin gizemi ile 'kızağa çekilmenin' insa nın genzinde bıraktığı o pis tat birleşince, Üsteğmen de elinde ve farkında olmadan aklının sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Dünyanın bir yerinde 'bilim dışı' gelişmelerin var olduğuna inanmanın, dahası bunu görev edinmenin, insanın bir süre son ra kendisini ne kadar aptal hissetmesine neden olduğunu Sarp'tan başka kimse bilemezdi.

Doğan, Yüzbaşının bu sorusunu da cevaplamadı. Sıkıntıyla elini kafasma götürüp saçlarıyla oynamaya başladı. Sonra, bir çıkar yol bulma umuduyla hala elinde tuttuğu talimatnamenin sayfalarını kanşhrmaya başladı. 'Sorumluluklar' kısmını oku maya başladığında dikkat çekici bir yer daha keşfetti ve bunu komutanıyla paylaşmakta gecikmedi:

"Komutanım, burada ilginç bir şey daha yazıyor." "Yapma yahu" diye yanıtladı Sarp sırıtarak, "Nerede?" "Sorumluluklar kısmında. Topladığımız tüm istihbaratı doğrudan Cumhurbaşkanlığı makamı ile paylaşmak zorundaymışız."

"Eee?"

"Ama komutanım. Bu emir komuta zincirini kırmak anla mına gelmiyor mu?"

Sarp derin bir iç geçirdi. "Doğan" dedi, "Sen bilim dışı bir gelişme bul, zinciri sonra düşünürüz."

Doğan, akıl ile akıl dışı arasındaki çizgiyi kaybetmeye baş ladığını ilk defa orada fark etti. Elinde tuttuğu resmi evrak, bi lim dışı gelişmelerin varlığı konusunda üstünde fazla durmaya cak kadar emindi. O kadar emindi ki, tanımları, personeli, gö revlerini, yetki ve sorumlulukları madde madde, bir kesinliğin üzerine yazmıştı. Herşey yerli yerindeydi: Eksik olan tek şey bi lim dışı bir gelişmeydi. Doğan kafasının kazan gibi olduğunu hissetti. Tüzüğü masasına attı. Komutanına nihai soruyu yö neltmenin zamanı gelmişti;

"Peki komutanım ne yapmalıyız?"

Sarp güldü ve kahve fincanını kafasına dikti. Islak dudak larını elinin tersiyle sildikten sonra cevap verdi:

"Hiç birşey Doğan. Hiç birşey yapmamalıyız. Burada bir şey yapmaya kalkmak insanın akıl

www.e-kitap.us

sağlığına ciddi hasarlar verebilir çünkü. Yapabileceğimiz tek şey, birileri gelip bizi buradan kurtarana ya da sabrımız dibe vurana kadar beklemek. Ben bu sü reyi bilgisayar oyunları ve kanyakla geçirmek taraftarıyım. Sa na da öneririm."

Doğan komutanından umudu kesmek üzereydi. Evet, belki durum Yüzbaşı'nın anlattığı kadar vahimdi, belki yapılabilecek hiçbir şey yoktu ama Doğan'ın da burada oturup zamanını kan yak tüketerek ve bilgisayar oynayarak geçirmeye hiç niyeti yok tu. Ürkek bir sesle sordu:

"Sizce de bizim bir eylem planına ihtiyacımız yok mu?"

Yüzbaşı kırmızı gözleriyle bakıp yorgun yorgun gülümse di. Doğan'ın masasında durmakta olan kanyak matarasını işa ret ederek "İçmiyorsan uzatır mısın?" dedi.

Doğan, matarayı Yüzbaşı'ya verdikten sonra bir kez daha sordu: "Sizce bizim bir eylem planına ihtiyacımız yok mu?" Se si bu sefer biraz daha yüksek çıkmıştı. Sarp matarayı, fincanın dibindeki az bir şey kahvenin üzerine boşalttı. Şöyle bir çalkala dıktan sonra iki büyük yudum aldı. "Benim yok!" dedi bardağı masaya bırakırken, "Sen istediğin planı yapmakta özgürsün. Komutanın olarak benden, görev yerin olarak da bu 12. Daire denen yerden fazla bir şey beklememen gerektiğini herhalde anlamışsındır. Tabi bu arada beni, bu daireyi falan da istediğin yere şikayet etmekte de özgürsün. Buradan öte köy var mıdır ben de çok merak ediyorum. Her neyse; plan diye kafandan ne geçiyor bilmiyorum ama lütfen aklına mukayyet olmaya çalış. Bir daireye bir deli yeter!"

Doğan Yüzbaşı'nın bu tavrının tamamen alkolden kay naklanıyor olmasını ümit ediyordu. Çok uzun olmayan askerlik yaşamı boyunca, böylesine bir boşvermişliği en kifayetsiz ko mutanından bile görmemişti. Karşılaşmayı büyük bir heyecanla beklediği yeni komutanı, kendisine her şeyi boşverip öylece oturmasını söylüyordu. Doğan, koltuğunda kaykılmış, elindeki boşalmak üzere olan fincandan cimri yudumlar alan Yüzbaşı'ya acıyarak baktı. Bu adamın beş ay öncesine kadar zıpkın gibi bir deniz subayı olduğuna inanmak çok zordu. İçinde korkunç bir öfke kabarmaktaydı. Bu dairenin gizemini kırıp, onu sıradan bir İŞ haline getirmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ne pa hasına olursa olsun, sonunda karşısına ne çıkarsa çıksın.

"Siz nasıl emrederseniz komutanım" dedi dişlerinin arasın dan. İyice kısılmış gözlerini tavanda bir yerlere dikmiş olan Yüzbaşı, üsteğmeni pek duymuş gibi görünmüyordu.

Eski yatağanına kavuşmak Salih Usta'yı ancak birkaç gün mutlu edebilmişti. Son bir haftadır marangozhaneden durmak sızın yükselen sesler, Usta'nın gönlüne yine kasavet çöktüğünü söylüyordu. İşe evin bütün pencerelerini değiştirmekle başla mış, iş tahmin ettiğinden daha çabuk bitince gözü ister istemez kapılara takılmış ve kapıların şöyle bir elden geçirmekle kurta rılmayacak kadar eski olduğuna karar verip yenilerini hazırla mak üzere tekrar marangozhaneye kapanmıştı. Kapılar da hazır sayılırdı. Cilaları kalmıştı bir tek ama bunu kafasına takmıyor du. Çift kanatlı bahçe kapısı tadilat harekatına dahil edilmemiş ti çünkü. O koca kapı. Usta için marangozhanede geçirilecek üç koca gün demekti. İdris Usta Ankara'dan, Bengi Hatun bağbozumundan dönmemiş, Salih'in dönüşüyle azad olan İlyas orta lıkta çok fazla görünmemişti. Buralarda oldukları bilinen Behruz Usta ve Niran Hatun'a nezaket ve saygı gereği yapılması zorunlu olan ziyaretler ise hep 'şu elimdeki işler bittikten sonra'ya ertelenmiş, lakin eldeki işler hiç bitmemiş, bitmelerine ya kın derhal ve telaş içinde yeni işler icat edilmiş, gel gör ki ya vaşlatılmak istenilen zaman inadına daha da hızlanmış ve kor kunun ecele bir kez daha faydası dokunmamıştı.

Vakit öğleni birkaç saat geçmişti. Salih Usta, güneş iyice in meden kapıların zımparasını tamamlamak istiyordu. Elindeki zımpara taşını kapıya her sürtüşünde ahşap tozları etrafa yayı lıyor, yaptığı işi görmek için ahşabın üstünde biriken tozları kuvvetlice üflediğinde ise, küçük marangozhaneyi kaplayan toz bulutu biraz daha yoğunlaşıyordu. İnatçı bir çıkıntıyı zımparalamaya dalmıştı ki, bir adım ötesinden gelen öksürük sesiyle irkildi. Korkmuştu. Kafasını kaldırdığında tozlarla cebelleşen İlyas'ı gördü.

"Kolay gelsin Usta" dedi İlyas zorlukla, "Bu ne hal?" Salih Usta içerisinin ne kadar felaket bir durumda olduğu nu ancak kapı açılınca fark edebilmişti. "Destur be İlyas" dedi, "Korkuttum beni!"

"Kapıyı çaldım ama duymadın. Dalmıştın herhalde?" dedi İlyas. Üzerine yapışan tozları

www.e-kitap.us

silkelemeye başladığında Salih Usta olağanüstü bir şeyler olduğunu anladı. Bu derece titzlik İlyas'a göre bir şey değildi. Biraz daha dikkadi bakıp, İlyas'ın düzgünce kısaltılmış sakallarını, taranmış saçlarını ve üzerinde ki mavi merasim cüppesini görünce, marangozhanede zamanın ne kadar hızlı aktığını fark etti. Yine de "Hayırdır İlyas?" diye sormadan edemedi.

"Hayırdırı mı var Usta" diye yanıtladı İlyas, "Ocak İstişare si!"

"Bugün olduğunu söylemedin ama!"

"E dışarıdaydım, göremedim seni" dedi İlyas, "Yüksek müsaadenle biraz insan yüzü görmeye çıkmıştım" diye de için den geçirdi.

"Herkes geldi mi ki?"

"Bengi çoktan döndü, İdris Usta'nın da eli kulağındadır. İki gün önce de buradaydı zaten. Sen hiç dışarı çıkmadın her halde?"

"Nereden biliyorsun çıkmadığımı?"

"Hem Yasemin söyledi, hem de hiç kimseye uğramamışsın geldiğinden beri. Herkes seni sorup duruyor."

Usta sıkıntıyla ofladı. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Kapının üzerinde kalan tozlara bir üfürük daha salladı. "Niran Hatun'un da haberi var mı geldiğimden?" diye sordu.

"Var!" diye bir cevap geldi marangozhanenin uzak köşe sinden. Niran Hatun kollarını kavuşturmuş, dimdik kendisine doğru bakıyordu. Böyle bir karşılaşmaya hiç hazırlıklı değildi Salih. Hemen toparlanıp selama durdu. "Niran Hatun" diyebil di, "Hoşgelmişsin..."

"Hoşgördük!" dedi Niran Hatun, Salih'e doğru ilerleyerek, "Hayırsız çırak böyle ayağına kadar getirir işte ustasını."

Salih işittiği sözlerle biraz daha eğildi. Niran Hatun omuz larından tutup doğrultana kadar da öyle kaldı. Şaşırmıştı. Hatun'un kalkıp evine kadar gelmesine, sesindeki yumuşaklığa, kendisine bu kadar yaklaşmasına ve hatta dokunmasına çok şa şırmıştı. Kafasını kaldırıp ustasıyla göz göze gelince şaşkınlığı yerini neredeyse endişeye bırakıyordu. Herkes bilirdi ki, ateş Hatun'un mayasında vardı. Hafifçe çekik olan gözleri, en sakin zamanlarında, sönmeye yüz tutmuş bir kömürün siyahlığına sahipti. Öfkelenmeye başladığı zamanlarda, bu siyah gözlerin içinde kızıl alev noktacıkları parıldamaya başlar, hiddeti doru ğa eriştiğinde ise etrafa yeniden parlamış bir çift yangın yeriyle bakardı. Sanki gözlerini ve ince yüzünü akıllara kazımak için o gür, alev rengi saçlarını sıkıca toplar, deriyle sarmaladığı bilek kalınlığındaki saç örgüsünü de sırtından aşağıya doğru sallandırırdı. Hatun fazla konuşmazdı. Kasılmaya başlayan çene ke mikleri öfkesini, dar alnına doğru, iyice gerilerek yükselen kaş ları şüphesini, hafifçe sola doğru eğilen başı ise anlamı her za man belli olmamakla birlikte iyi duygularını anlatırdı. Konuş mak zorunda kaldığı zamanlarda ise, sivri çenesinin üzerindeki ince dudaklardan dökülen birkaç kelime, çıktıkları ağız kadar keskin olurdu. Ama şu an karşısında dikilen Niran Hatun, İlyas'ın dediği gibi sanki biraz durulmuştu. Her zaman baktığı gibi sanki her an gidecekmiş gibi tezcanlı değil de, sonsuza ka dar kalacakmış gibi bakıyordu. Salih, ustasını tanımasa bu ba kışlarda şefkat olduğunu bile söyleyebilirdi. Belinde yatağan kuşağının yerine sade bir gümüş kemer duruyordu. Uzun alev rengi saçları, kırmızı elbisesinin üzerinden ta beline kadar ser bestçe dökülüyorlardı ve en önemlisi, saçlarında her zaman hiddetle ve kıpırdanan yalımlardan eser yoktu. Ustasını en son bu şekilde çok uzun yıllar önce görmüştü Salih. Çıraklık za manlarında bir gece zamansızca uyandığında, titrek bir kandilin ışığında başucunda bulmuştu Hatun'u. Kendisine bakıyordu ve yüzünde tıpkı bugünkü gibi bir ifade vardı.

"Uğrayamadım" dedi Salih biraz da şımararak, "İşe dalmı şım. Affet"

Niran Hatun bir şey demedi. Kapının ağzında dikilmiş manzarayı seyretmekte olan İlyas'a döndü:

"İdris dönmedi mi?"

"Yok gelmedi. İstişareye yetişir ama."

"Gelmiş olmasın?"

"Ben bir bakayım" dedi İlyas kendine gelerek. Selamını ve rip, hızlı adımlarla marangozhaneyi terketti.

"Eve buyurmaz mısın?" diye sordu Salih ustasına.

"Yok" dedi Niran Hatun, "Geç oldu. Sen nasılsın?"

www.e-kitap.us

"İyiyim usta. Sağol."

"Bir haber alabildin mi Eliften?"

"Yok usta. Ne bir duyan, ne bir gören var... Bitti bu iş her halde."

"Dur bakalım Salih. Öyle kolay mı o iş?"

Salih "Benim endişem canından değil Niran Hatun..." dedi. Eli, cebindeki madalyona gitti. Söyleyecekti, vazgeçti. "Sana da büyük densizlik etmiş... Affet."

"Kimi affedeyim Salih? Seni mi, onu mu?"

"İsterim ikimizi de affedesin ama, yok fazla olur dersen. Elifin kusuruna bakma yeter."

Hatun pencereden dışarıya baktı. "Hava iyi" dedi, "Bahçe de oturalım biraz..."

Birlikte bahçeye çıktılar. Evin önündeki taş merdivenlere kadar sessiz bir yürüyüş yaptılar. Niran Hatun başıyla merdi veni göstererek çırağına "Otur!" diye buyurdu. Salih ne konu şacaklarını biliyordu. Kendisini heyecanlandıran ise nasıl konu şacaklarıydı. Hatun, hiç beklemediği bir yerden giriverdi konu ya:

"Elife Cengiz'le Selim'i sen mi anlattın?"

Salih'in nutku tutulmuştu. Ölümlerinden beri isimlerini Hatun'un ağzından ilk defa duyuyordu. Salih Usta o kara günü daha dün gibi hatırlıyordu. O zamanlar Ocağın en küçüğüydü. Sakafi köpeğinin hikayesini nihayete erdirmeye ant içip, yedisi birden peşine düşmüşlerdi. Halep'te başlayan cenk, sürek avına dönüşmüş, Yediler'i Hazar'ın kıyılarına kadar getirmişti. Gün lerce iz sürdükten sonra yorulmuş, bir dostun evinde biraz din lenmeye karar vermişlerdi. Daha sırtlarını bir mindere yaslama dan Niran Hatun "Dağın beri yamacına bakmadık" diyerek ye niden kuşanmaya başlamıştı. Behruz Usta, "Dur hele. Yarın ol sun hep birlikte gideriz." demişti ama nafile. Hatun, "Şöyle bir bakacağım. Cengiz'le Selim gelse yeter. Siz dinlenin biraz" de yip yola koyulmuştu. Geride kalanlar da Hatun'un lafına uyup, deliksiz uykularına dalmışlardı.

Salih göğsünde korkunç bir acıyla uyandığını hatırlıyordu. Madalyonu sanki akkor olmuş, göğsünü dağlıyordu. Diğer us talar da acıyla ellerini göğüslerine götürmüşlerdi. Behruz Usta ile Cihan Usta yataklarında doğrulmuş, dehşet dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Cihan Usta, göğsünden koparır gibi çıkarttığı madalyonuna bakıp "Hayır" diye inlemişti. İki usta daha gitmişti aralarından Cengiz Usta'nın ve Selim Usta'nın kartalları sönmüştü...

Hatun'u bir mağaranın ağzında bulmuşlardı. Uzun bacak larının üzerinde, o güne kadar şahit olunmadık bir iradesizlikle öylece duruyor, sanki rüzgarın kendisini bir an önce alıp götür mesini istermiş gibi hafifçe sallanıyordu. Üstü başı parampar çaydı. Yaralarından oluk oluk kan boşalıyordu. Bir elinde kılıcı, diğer elinde sıkı sıkı tuttuğu iki madalyon, dişlerini kenetlemiş, gözlerini karanlığa dikmiş öylece duruyordu. Salih, ustasının yüzünü hayatında ilk defa bu kadar anlamsız ve boş görüyor du. Mağarada neler olduğunu çok sonradan öğrenecekti ama daha o akşamdan, Hatun'un o halinden anladığı bir tek şey var dı o da yaşadığı sürece Hatun'un yanında Cengiz ve Selim isimlerinin bir daha anılmayacağıydı.

O akşam evden çıktıktan sonra, Sakafi'nin has eşkıyaların dan birinin izine rastlamışlar, izi takip ederek mağaranın ağzına kadar gelmişlerdi. İçeriye bir göz atan Cengiz Usta, mağarada yedi kişi saydığını söyleyince Hatun kılıcını sıyırıp davranmıştı. Selim Usta, içeriye üç kişi girmenin delilik olacağını, dönüp Behruz Usta'ya haber vermek gerektiğini söylemişti ama Hatun "vakit de yok, gerek de yok" diyerek içeriye dalmıştı. Talihsiz ustalar da elleri mecbur Hatun'un peşinden gitmişlerdi. Az bir zaman sonra. Cengiz Usta'nın saydığı yedi kişinin, mağaranın girişini tutan nöbetçiler olduğunu, asıl takımın daha içeride beklediğini öğrenmişlerdi. Sonuç Ocak için tam bir felaket ol muştu. Salih hikayeyi ilk duyduğunda çok üzülmüştü, hatta us tasına öfkelenmişti ama Niran Hatun'la geçen onca zaman için de benzer olaylar defalarca tekrarlanmış, rutin olaylardan sayı lır olmuştu. Gerçi, Hatun'un savaştan yenik ayrıldığı da görül memişti, bir cana beş can almıştı ama Ocak için kılıç tutan ada mın değeri büyüktü. Yediler, adı üstünde yedi kişiydiler. Lok man Hekim'in hükmü ve töreler ordu beslemeyi yasakladığı için, geriye Ocağın bildiği, güvendiği bir kaç cengaver kalıyor du. Hal böyle olunca, bir tek savaşçının bile ölümü Yediler'i güçten düşürmeye yetiyordu. Hele bir de kaybedilen usta ise, bu yıllarca durmak demekti. Yeniden yollara düşeceksin, sanat sahibi bir çocuk bulacaksın ki şer değmemiş olacak, alacaksın yetiştireceksin, töreyi öğreteceksin, kelamı öğreteceksin, sanatında, kılıcında yücelteceksin, usta edeceksin, cengaver edecek sin de tekrar meydanlara döneceksin. Tabi bu arada eksildiğini

www.e-kitap.us

duyan kalleşlerden de yıllar boyu arkanı kollayacaksın. Bütün bunları Niran Hatun da biliyordu elbette ama huylu huyundan vazgeçmiyordu işte. Herkes kellesini koltuğuna alıp çıkıyordu Hatun'la iz sürmeye. Olmaz demek, emrini dinlememek müm kün olmadığından, 'saldır' dediği yerde, bir gözleri gökyüzün de sıyırıyorlardı kılıçlarını. Bu güne kadar bir tek Elif durdura bilmişti Hatun'u.

Salih Hatun'un sorusunu "Evet." diye yanıtladı. "Elife ben anlattım. Çırağım! Ocağın her şeyini bilsin istedim. Affet."

"Af dileyip durma Salih. Elifin kabahatini de kendinde arama. Sana kızı iyi yetiştiremedin demem, kimseye de dedirt mem ama kusuru görülmeyecek gibi değil."

"Doğru dersin" dedi Salih usulca. "Ben de mahvoldum duyunca. Nasıl çıktı o laflar ağzından bilemedim. Hiç açmaya caktı Ustaların hikayesini"

"Derdim dedikleri değil Salih, ettikleri. Duymuşsundur yaptığını."

Salih Usta duymuştu tabii ki... Olayın en yakın şahidi İlyas'tan dinlemişti her şeyi. Elifin yaptığı işin Ocak yasalarına göre büyük bir kabahat olduğunu biliyordu ama, bir taraftan da kızına hak vermeden edemiyordu.

Ocak en son ava çıktığında, kader Niran Hatun'un yanına İlyas ile Elifi katmıştı. Kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde lanet peşinde dolanırken, yine olmadık bir yerde Hatun düşmanın izini yakalamıştı. İzi iki gün kovaladıktan sonra, düşmana yetiş mişler, yakın takibe alıp, uygun zamanı kollamaya başlamışlar dı. İlyas'ın anlattığına göre, düşman yirmi kişiden fazlaydı ama Hatun'un huyunu bildikleri için hiç ses etmeden izlemeye de vam etmişlerdi. Kıyamet dördüncü gün kopmuştu. Sabah uyan dıklarında, nöbetçi kalan Elifi göremeyince baya bir telaşlan-mışlardı. Birkaç saat sonra geri gelmişti Elif, hem de arkasında otuz adamla. Niran Hatun "Bu ne?" diye sorunca, Elif sanki çok matah iş yapmış gibi, "Düşman kalabalık. Bize yardım etsinler diye getirdim" deyivermişti. Adamların uzak çöllerde yaşayan bir Berberi kabilesinin savaşçıları olduğunu öğrenince Ha tun'un cinleri iyice tepesine çıkmış, bir de Elifin adamların li derini sanatıyla bağladığını duyunca hepten deliye dönmüştü. Ocağın yasası çok kesindi: Solaklar, Yörükler gibi bildik silah arkadaşlarının dışında Yediler'den herhangi birinin kendisine ordu kurması kesinlikle yasaktı. Hele ki bu orduyu sanatıyla kendisine bağlamak, ayıbın, kabahatin en büyüğüydü.

Arkasında otuz kiralık katili gören Hatun, takibi, düşmanı falan unutup Elifin üzerine yürümüştü. Hatun'un peşinde kel le koltukta savaşmak canına tak eden Elif'de hiç geri adım atmamış, lafa lafla karşılık vermişti. Çıkan kavganın sözlü kısmı nı Elif'in ağzından çıkan iki cümle bitirmişti: "Senin tez canın yüzünden daha kaç can gidecek? Cengiz Usta'yla Selim Us ta'dan sonra sırada İlyas'la ben mi varım?"

Hatun, kafasını öne eğmiş öylece oturan çırağının söyleye cek lafı olmadığını anlayınca devam etti: "Ben kendi hesabıma kapattım bu mevzuyu. Tamam bir cahillik etti ama dünyanın sonu değil. Behruz Usta'yla konuştum. Hüküm Divanı kalkmıştır. Elif gelince söylersin."

Niran Hatun, Salih'in bir şey demesini beklemeden kapıya doğru yürümeye başladı. Aklına Cengiz ile Selim düşmüştü yi ne. Yıllar boyunca birisinin ustaların ölümünden kendisinin so rumlu olduğunu suratına haykırmaları için sessizce yalvarmıştı ocaktakilere. Ama hiç kimse buna cesaret edememişti. Kimse he sap sormamıştı kendisinden. aslında bu da bir tür işkence sayı lırdı. Cengiz ve Selim'in ölümünden sonra sadece kendisiyle he saplaşmak zorunda kalmıştı. Kendi sorularına yanıt vermiş, en acı soruları kendisine sormuş, bu acı soruları yine kendi öfkeli savunmalarıyla savuşturmaya çalışmıştı. Bir kişi, bir tek kişi en ufak bir şey ima etseydi Cengiz ile Selim hakkında, içinde birik tirdiklerini ortaya dökmeye hazırdı ama kimse bu işe cesaret edememişti. Çünkü kimse içinde biriktirdiklerini dışarıya nasıl kusacağını kestirememişti. Kendisi bile... Nihayet bir gün Elif bu işi yaptığında, ilkin içini inanılmaz bir öfke kaplamıştı. Eline yıl lardır içinde biriktirdiği, kendi kendine haykırdığı, beyninde yankılanıp duran her şeyi dışarıya dökme fırsatı geçmişti. Sonra içini buruk bir rahatlık kaplamıştı. Hesap nihayet sorulmuştu.

Salih, bahçeyi terk etmekte olan ustasının ardından bakakaldı. Kendini bir garip hissediyordu. Elifin affedilmesine se vinmişti ama ustasını, hiç belli etmek istemese de, bu kadar durgun ve hüzünlü görmek içini fena acıtmıştı. Diyecek bir şey ler ararken Hatun birden geriye döndü: "Elifi biz de aradık Sa lih" dedi kafasını hafifçe sola yatırarak.

www.e-kitap.us

Usta önce bu lafın ne manaya geldiğini çözemedi. Anladı ğında ise yüzü utançla eğrildi. Hatun basbaya cebindeki madalyondan bahsediyordu. Salih, Elifin madalyonunu çıkartıp attı ğını aklı sıra herkesten saklamıştı. E, kendisinden başka hiç kimse Elifi aramayacak, madalyonları kullanarak yanma git meye çalışmayacak mıydı yani?

Salih Usta "Kepazelik..." diye mırıldandı kendi kendine...

Yediler, günbatımındaki istişareye hazırlanmaktayken, İs tanbul'un lüks semtlerinde bir evde, küçük elli, küçük ayaklı bir kız da, o gece, hava iyice karardıktan sonra yapmaya söz verdiği ve parasını peşin aldığı bir işi hakkaniyetiyle yerine ge tirmek üzere son hazırlıklarını yapıyordu. Büyük çalışma masa sının üzerine yaydığı aletlerini tek tek kontrol ediyor ve itinayla sırt çantasına yerleştiriyordu. Minik kerpetenler ve kargaburunlar hemen ulaşabileceği üst gözde durmalıydı. Hava spreyi, elektronik ve mekanik şifre çözücüler, morötesi ve kızılötesi lambalarla birlikte diplerde bir yerde durabilirdi. Keza, dene yimlerine ve yaptığı kesitlere dayanarak, bu işte onlara çok faz la gereksinim duymayacağını düşünüyordu. Mekanik yayı ve sağlamından bir kangal ip en geniş gözde, maymuncuk takım ları ise, her zaman olduğu gibi sağ cebinde olacaklardı. Hem ih tiyaç anında kolay ulaşabilmek için, hem de rahmetli ustasın dan yadigar oldukları için.

Çok gençti Sanem. Yirmi altısına henüz basmıştı ama sıra dan bir insanın yüz yirmi altı yıl çalışarak elde edebileceği bir servete sahipti. Resmi kayıtlara göre mal varlığı sadece bu ev den ve külüstür bir arabadan ibaretti. Herhangi bir bankada tek kuruş hesap açtırmışlığı yoktu. Bütün serveti, tamamı nakit olarak, kendi imalatı kasasında öylece durmaktaydı. Bu kadar para için en güvenli yerin, alemlerin gördüğü en büyük hırsızlardan birinin dizinin dibi olduğuna inanırdı. Çok para harcamayı, debdebeli bir yaşam sürmeyi sevmiyordu. Zaten mesleği gereği de sevemezdi. Canı çok sıkkın olduğu zamanlarda, kendisini kasasına kilitler, ne kadar zengin olduğunu düşünüp mutlu ol maya çalışırdı. Ama bu fazla bir işe yaramazdı. Yirmi altı yılın sonunda, elinde gerçekten değerli üç şeyin kaldığına inanırdı: Ustasından yadigar maymuncuk takımı, ancak kabuslarında görebildiği babasından kalan deri bir bileklik ve sürekli ilerledi ği mesleği. Ustası, Efendi Abdürrahim, kendisini Eyüp Kalfa'ya emanet edip bu dünyadan göçeli sekiz yıl oluyordu. 'Efendi' rütbesi değil, lakabıydı Abdürrahim Usta'nın. Ağır adamdı, ki bar adamdı, ağa adamdı, adı üstünde efendi adamdı. Elinde bü yümüştü Abdürrahim Usta'nın. Sanem, beş yaşında yetiştirme yurdundan kirişi kırıp sokaklarda sürtmeye başlamış, bir ma halleyi mesken tutup, civar evlerin kilerlerinden, mutfakların dan aşırdıklarıyla karnını doyurur olmuştu. Bütün mahalle bu küçük şeytandan illallah etmişti. Kilitlerin üstüne kilitler vurul muş, gece nöbetlere kalınmış ama ne hırsızlıklar bitmiş ne de hırsız yakalanabilmişti. Zaman gelmiş, bilmeden icraat alanına Efendi Abdürrahim'in evini de eklemiş, ilk işini başarıyla ta mamlamış ama ikincisinde enselenince kıçına inen şaplaklar eş liğinde ustasından ilk nasihatini almıştı: "Bir adamın evine asla iki kere girme." O günden sonra da hiç ayrılmamışlardı. Abdür rahim Usta bu meslekte bir ekoldü. Hırsız diye ortalıkta dola şan zamane çapulcularının arasında inci gibi parlardı. Kendisi loncadan yetişmeydi. Herkesin hırsızlığın adabını, ahlakını bil diği zamanları görmüştü. "Elini fakirden, fukaradan, yetimden, öksüzden uzak tutacaksın" derdi, "Aza tamah etmeyeceksin, çokun altında çapanoğlu arayacaksın, mesleğini çok, aldığın işi az bileceksin, kendin için çalmayacaksın, çaldığına sahip çıkma yacaksın, gireceksin, alacaksın, çıkacaksın, teslim edeceksin..." Kalfasıyla çırağına hepsini bir bir belletmişti. Kafası da çok çalı şırdı. Elektroniği bu mesleğe ilk sokanlardan birisiydi. Eyüp Kalfa ile Sanem'e de öğretmişti bu işi. Bütün parçaları evde ya parlar, işe göre alet geliştirirlerdi. Kalfa şimdi hapisteydi. Anka ra'daki elçilik işinde yakalanmıştı. Daha da orada kalacak gibi görünüyordu.

Salondan yükselen rahatlatıcı bir müzik Sanem'i kendine getirdi. Müzik iş için son sekiz saate girildiğini haber veriyordu.

Bu sekiz saatte, hafif bir yemek yenilecek, yarım kadeh içkiyle birlikte koltukta oturup, hiçbir şey düşünülmemeye çalışılacak tı. Özellikle de iş ile ilgili bir şey. Bu dinlenme süresinde bede ninde ya da zihninde en ufak bir rahatsızlık hissettiğinde işi derhal ertelerdi Sanem. Eğer normal bir iş olsaydı. Tam ustası nın dediği gibi altında çapanoğlu aranacak kadar çok şey vardı bu işte. Girilecek yer belki çok iyi korunmuyordu ama çok önemliydi, iş için alacağı para çok fazlaydı,

www.e-kitap.us

kendisiyle iletişime geçme tarzları çok garipti ve müşterileri çok şey istiyordu. Her nedense işin bu gece olması konusunda ısrarlıydılar. Bu du rumda Sanem'in işi ertelemesi imkansızdı. Dahası, kesinlikle te miz bir iş istemiyorlardı. Çaldığı değerli bir şeyin yerine taklidi ni koymak, önemli planların sadece fotoğrafını çekmek ya da alıp yerine 'bozulmuş' planları bırakmak, kısacası oraya hiç girmemiş gibi yapmak Sanem'in en iyi becerdiği işti. Yaptığı icra atlar çoğu zaman aylar sonra, tesadüfler sonucunda ortaya çı kardı. Gel gör ki, şimdiki müşterileri, temiz iş istemek bir yana, bu soygunun en kısa süre içinde herkes tarafından duyulmasını istiyorlardı. Sanem kendisine işi veren topal adama "Bunun için tek çare" demişti, "Ben oradan çıktıktan sonra alarmları cayır cayır bağırttırmak." Topal için hava hoştu tabi. Sonuçta en ufak bir terslikte okkanın altına gidecek olan Sanem'di. Bu garip is teklerin en iyi tarafı, fiyatı bir hayli yükseltmeleriydi. Pazarlık bile yapmamışlardı. Topal, Sanem'in istediği miktarı, nakit ola rak, istediği zamanda, istediği para cinsinde teslim edeceğine söz vermişti. Bu iş gerçekten çok garipti. Sanem, kariyeri bo yunca hiçbir zaman soru sormayı bu kadar çok arzuladığını ha tırlamıyordu ama sorular unutulmalı, güzel bir yeşil salata hazırlanmalı ve yarın öğleden sonra kuş gibi hafiflemiş bir şekilde yapılacak olan kahvaltının hayali kurulmalıydı. Duvara asılı planlara son bir kere bakıp mutfağa yollandı.

Salih Usta, istişare odasına çıkan taş merdivenleri koştura rak tırmanıyordu. Adam akıllı hazırlanayım derken gecikmişti. Behruz Usta'ran konağının en üst katındaydı istişare odası. Öy le çat kapı girilen yerlerden değildi. Kapının önüne geldiğinde durup ciğerlerinin azıcık yatışmasını bekledi. Haki yeşil mera sim cüppesini eteklerinden çekiştirip, bel kuşağını iyice sıktı. Evde uzun uzun taradığı bıyıklarının uçlarını yanağına iyice yapıştırdı ve suratına hafif bir tebessüm ekledi. Hazır olduğuna inandığında elini kapının basit mandalına atıp kendini tanıttı: "Lokman Hekim Ocağı'ndan Salih Usta. Niran Hatun'un çıra ğı." Tekmili alan kapı, nazik bir şıkırtıyla açıldı.

İçeriye girer girmez, istişare odasının o eski kokusunu dolu dolu ciğerlerine çekti. Her şey tabii ki ve asırlardır olduğu gibi yerli yerindeydi. Sağ tarafta, alçak bir kürsünün karşısına hilal biçiminde dizilmiş yedi yer minderi vardı. Kürsü Lokman He kim'e aitti. Duvarlara ve tavana açılan dört pencere sayesinde, güneş ışığı, gün doğumundan batımma dek kürsünün üzerine vururdu. Ocağın en büyüğü, kürsünün tam karşısına düşen mindere otururdu. Ocak kuruldvığundan beri bu minderde Behruz Usta'dan başka oturan olmamıştı. İkinci büyük olarak Niran Hatun'un yeri, Usta'nın sağ tarafıydı. İdris Usta ise so lunda yer alırdı. Bu düzene göre. Ocağın en küçükleri. Lokman Hekim'e en yakın yerde otururlardı. Gerçi, Hekim en son beş iksir zamanı önce aralarına katılmış, o günden sonra da bir da ha görünmemişti. Merak ediyorlardı ama endişelenmiyorlardı. Çünkü o kutlu kişinin varlığını yüreklerinde hissediyorlar, hik metinden sual etmek gibi bir cüreti akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı. Hekim'in Ocak'taki varlığını kürsüsü temsil edi yor, her zaman boş ve hazır tutuluyordu.

Behruz Usta dışında herkes buradaydı. Niran Hatun, İdris Usta ve Bengi odanın ortasında dikilmiş, koyu bir sohbete dal mışlardı. İlyas ise her zamanki gibi sol taraftaki büyük kitaplı ğın başındaydı. Senede ancak dört beş defa girebildiği bu odada, Behruz Usta'nın şahsi edebiyat koleksiyonunun tadını çı kartmaktaydı.

Bengi Hatun, Salih Usta'nın içeriye girdiğini görünce beyaz cüppesinin eteklerini toplayıp kapıya doğru seğirtmişti ama ak lına geliveren adap kuralları attığı adımı tamamlamasını engel ledi. Töreler gereği çok özlediği Salih Usta'sının önce büyükleri ni selamlaması gerekiyordu.

Salih Usta, suratındaki giderek büyüyen gülümsemesiyle Niran Hatun'un ve İdris Usta'nın yanına doğru gitti. Daha bir kaç saat önce görüştükleri Hatun'u kısa bir selamlamayla geç tikten sonra, sağ elini kalbinin üzerine koyarak İdris Usta'mn önünde iyice eğildi. Usta açık yeşil merasim cüppesinin içinde, her zamanki gibi pırıl pırıldı. Uzun yüzünü güzelce tıraş etmiş, seyrelmiş koyu sarı saçlarını özenle geriye doğru taramıştı. Ela gözleri, kemersiz, kalkık burnu ve her zaman gülümseyen du dakları Usta'ya, Niran Hatun'un tabiriyle, belirgin bir 'Frenk havası' katıyordu, ince ve uzun bedenini hafifçe öne doğru eğe rek Salih'in selamını karşıladı. Bedeninden ve cüppesinden ne fis çiçek kokuları yükselmekteydi.

"Hoş geldin Salih" dedi doğrulduktan sonra, "Nerelerdey din bunca zaman?"

Salih, cevap vermeden önce Usta'ya şöyle bir baktı. Gözle rindeki ve ağzındaki belli belirsiz

www.e-kitap.us

alaycı ifadeden, İdris Usta'nın kendisinin nerelerde olduğu da dahil olmak üzere pek çok şeyi bildiği anlaşılıyordu. Gözucuyla görebildiği kadarıyla da Niran Hatun'un yüzünde de benzer bir ifade vardı.

Salih, sesine mümkün olduğu kadar sıkıntıh bir hava ver meye çalışarak "Çok dolaştım Usta" diye cevap verdi.

"Hımm" dedi İdris Usta. Sol elinin iki parmağıyla nazik ama kesin bir şekilde Salih'in kendisine biraz daha yaklaşmasını buyurdu: "Hangi izi sürdün de bu kadar çok dolaştın?" diye fı sıldadı.

Salih "Bildiğim bir iz yoktu Usta" diye cevap verdi.

"Dolaştın durdun mu bunca zaman...?"

"Öyle Usta... Bir umut işte."

"Umut?.." dedi İdris Usta. Parmaklarıyla hafifçe Salih'in saçını okşadı: "Sen umudunu, derdinin dermanını evinde, oca ğında arasana Salih. Kaç aydır haber de vermedin."

Salih, Usta'ya biraz daha yaklaştı. Bütün cesaretini toplaya rak "Dar geldi" dedi, "Evim Ocağım dar geldi..."

Usta sesini iyice alçalttı: "Herkes her dar geldiğinde alıp başını giderse ne olur halimiz Salih?"

Salih, bir laf yarışına hiç yellenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Usta siyaset ve diplomasideki maharetleriyle birlikte. Yediler arasında söz söyleme sanatındaki ustalığıyla tanınırdı. Kısa konuşmak Ocağın adetlerinden birisi olsa da, İdris Usta konuşurken uzun cümleleri tercih eder, sadece ağzıyla değil, yüzü ve bedeniyle de konuşur, sözcükler ağzından dökülürken yaptığı 'şahsına münhasır' el hareketleriyle, kelimeleri adeta görünür kılardı. Cevap yerine hafifçe eğilerek bir kez daha se lam verdi.

Salih Usta, kendisini İdris Usta'nın dilinden nasıl kurtara cağını düşünüyordu ki, sol tarafında Bengi'nin yerlere kadar eğilerek kendisini selamlamakta olduğunu gördü. Hemen yanı na gidip kızı omuzlarından tuttu ve alnına kocaman bir öpücük kondurdu.

Bengi şakıyan bir sesle "Nasılsın Salih Usta?" diye sordu.

Usta, hala omuzlarından tutmakta olduğu kıza şöyle bir baktı. Teni gibi bembeyaz olan dik yakalı cüppesini, belinden sarı bir kuşakla bağlamıştı. Parlak kumral saçları geniş dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, tombiş elmacık kemiklerinin üzerindeki yeşil gözleri, yine ışıl ışıl yanıyordu. Küçük ama dol gun dudaklarının arasından beliren dişleri, gülümsediğinde in ci dizisi gibi pınldardı. Çoğu zaman yetersiz kalsa da. Bengi'ye yakıştırılacak tek bir sıfat vardı: Güzel.

"Sağol Bengi" diye cevap verdi Usta, "Sen nasılsın?"

"Her zamanki dertler. Avdaydık Niran Hatun'la beraber."

"Haberinizi aldım. Hail değil mi?"

"Evet Usta. Yine dolaşmaya başlamış ortalıkta."

"Nerede görülmüş en son?"

"Trablus çöllerinde. Doğuya doğru gittiği duytılmuş."

"Doğuya ha?" diye mırıldandı Salih Usta. Hail'in Akde niz'e bu kadar yaklaşmış olması kötü bir durumdu. Daha kötü sü ise, bu haberin kendisini çok fazla tedirgin etmemiş olmasıy dı. Salih Usta kendine şaşırdı. Sonra "Elif'in haberini almış ol masın bu şeytan?" diye geçirdi içinden. Artık endişelemek için geçerli bir sebebi vardı.

"Ama bir iz bulamadık" diye devam etti Bengi, "Ya geldi ğimizi duydu saklandı ya da haber yanlıştı."

"Hayır olsun" dedi Usta. Sonra ekledi: "Hail'in olduğu yer de hayır pek olmaz ama, biz diyelim yine de. Neyse... İstişare de konuşacağız elbet. Başka nasılsın?"

"Başka ne olsun Usta. Bildiğin şeyler. Bağbozumundaydım en son."

"Duydum. İlyas söyledi gittiğini."

Bengi anlatmaya devam edecekti ki, gözü odanın öbür ucunda, ayakta kitap okumaya dalmış olan İlyas'a takıldı. Fısıl dayarak "Selamladı mı İlyas seni?" diye sordu Salih Usta'ya.

"Yok" dedi Usta. "Dünya umrunda değil baksana." Bengi bir gözüyle İdris Usta'ya bakarak "Şaşkın! Azar işite cek yine" diye mırıldandı. Mümkün olan en alçak sesiyle "İl yas!" diye bağırdı. Birkaç denemeden sonra da, kafasını kitaba gömmüş olan İlyas'ın dikkatini çekmeyi başaramayınca "Müsa adenle Usta" diyerek cüppesinin sağ kolunu sıvadı. Bir taraftan büyük ustaları gözeterek, elini İlyas'a doğrulttu ve havada bir kaç daire çizdikten sonra boşluğa bir

www.e-kitap.us

fiske attı. Bengi'nin fiskesiyle birlikte, İlyas elini acıyla kulağına götürdü. Elindeki kitabı neredeyse düşürüyordu. Şaşkınlığı geçtikten sonra gözleriyle Bengi'yi buldu ve "Ne var?" anlamında göz kırptı. Bu Bengi ablasıyla birlikte çocukluktan beri kullandıkları bir işaret yönte miydi. İlyas bir şey anlatmak istediğinde de Bengi'nin yüzüne küçük bir su damlacığı gönderirdi.

Bengi, İdris Usta'ya çaktırmamaya çalışarak sağ yumruğu nu kalbine götürdü. Diğer eliyle de aşağıdan Salih Usta'yı işaret ediyordu. İlyas bir süre baktıktan sonra Bengi'nin ne demek is tediğini anladı. Elindeki kitabı arkasına saklayarak yerlere ka dar eğildi ve herkesin duyabileceği bir sesle "Hoş geldin Salih Usta!" diye bağırdı.

Usta "Hoşgördük İlyas, hoşgördük bakalım" diye cevap verdi. İlyas bir süre sırıttıktan sonra kitabını okumaya devam etti.

Salih Usta bir elini kızın omzuna koyarak, "Ben yokken Yasemin'e göz kulak olmuşsunuz." dedi, "Çok sağolun..."

Bengi "Lafı mı olur. Kardeşimiz o bizim..." diyerek söze başladı ama, Usta'nın suratı bir anda düşüverince şaşkınlıktan lafını tamamlayamadı. Gözlerinde öfke ile hüzün karışımı bir ifade vardı. Kilitlenmiş dudaklarının üstündeki bıyıkları belli belirsiz seğiriyordu. Bir süre öyle durdu ve tek kelime etmeden, omzunda duran elini yavaşça çekti.

Konu Yasemin'den açılınca, Salih Usta'nın aklına kızın an lattıkları gelmişti: "...Bengi Abla Volkan diye bir çocuk buldu. Mehmet Sinan'ın yanına verdi. Var o çocukta bir iş ama renk vermiyor şimdilik..." Salih Usta bu olayı, hele ki Bengi'nin ya nında aklına getirmemesi gerektiğini biliyordu ama içinden yükselen öfke dalgasına da karşı koyamıyordu.

Ortada Usta'nın kendisine kızdığını gösteren bir şey yoktu ama Bengi'nin sezgileri ters giden bir şeyler bulunduğunu ve bu ters giden şeylerin içinde kendisinin de payı olduğunu söy lüyordu. Bunca yıldır tanıdığı Salih Usta'sı durduk yerde ve üs telik kendisine karşı böyle surat aşmazdı. Bengi'nin yeşil gözle ri bir anda nemlenivermiş, o küçük ağzı titremeye başlamıştı. Usta'ya dokunmak istedi ama cesaret edemedi. Usulca "Ne ol du Usta?" diye sordu.

Bengi'nin sesini duymak Usta'yı biraz olsun kendine getir mişti. Hala seğirmekte olan bıyıklarını sıvazlayarak Bengi'ye bakmaya çalıştı. Karşısında kafasını kaldırmış ne olduğunu an lamaya çalışan Bengi'yi, o elinde büyüyen, o çırağı olmasa da üzerinde çok emeğinin olduğu kızı görünce kendisini daha kö tü hissetti. Hayatında ilk defa Ocağın bir üyesine karşı nefrete, kıskançlığa, hasete çok benzeyen bir duygu besliyordu. Bu da kendisinden utanması için yeterli bir sebepti. Usta ağzında "Yok bir şey kızım!" diye bir şeyler geveledi,

Salih Usta'nın istediği tek şey, her şeyi boşverip bir an önce oradan çıkıp gitmekti. Tam arkasını dönecekti ki, odanın kapısı kırılacakmış gibi zangırdamaya başlayarak, Salih'e Ocak İstişa resi denilen şeyin ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Bilme yen birisi kapının şu halini görse, dışarıda korkunç bir kasırga nın patladığını zannederdi. Oysa bu Yediler için İstişare'nin başlamak üzere olduğunu söyleyen bir işaretti. Rüzgar kapının mandalını ve menteşelerini parçalamak istermiş gibi çarpıp du ruyor, içeriye sızarak odadaki halıları, üzerlerindeki cüppelerin eteklerini havalandırıyordu. Bu hengamenin arasında Niran Hatun'un sesi duyuldu: "Herkes yerine geçsin!"

Ustalar acele adımlarla, hilal biçiminde dizilmiş yer min derlerinin başına gidip beklemeye koyuldular. Kısa bir süre sonra kapının zangırdaması kesildi. İçeriye dolan rüzgar, gide rek küçülen daireler çizerek dolaşmaya devam etti ve bir süre sonra minik bir hortum şeklini aldı. Odanın ortasında bir süre salındıktan sonra, Niran Hatun'dan başlayarak ayakta durmak ta olan Ustalar'in etrafında dolanmaya başladı. Minik hortum, İlyas'ın özenle taranmış saçlarını darmadağın edip canını iyice sıktıktan sonra, kendinden gayet emin bir şekilde karşıdaki mindere yöneldi. Minderin önünde, etrafında dolanacak kimse yi göremeyince önce havada duraklar gibi oldu, sonra bir metre kadar geri gidip tekrar mindere yöneldi. Elifin bulunması gere ken yeri bir kez daha iyice kontrol etti ve geldiği gibi kapıyı zangırdatarak odayı terk etti.

İstişare Odası'na rahatsız bir sessizlik çökmüştü. Salih Usta duvarlara baktı. Ocağın kadim tarihi asılıydı duvarlarda: Harun Usta'nın yayından fırlayan son ok. Melike Hatun'un kırık kal kanı. Cihan Usta'nın zırhı ve daha niceleri... Hepsi yerlerinde, tıpkı kendileri gibi huzurlu bir sessizlik içinde bekliyor, dileyene hüzün, dileyene kudret veriyorlardı. Odanın karşı duvarın da, kitap dolu rafların arasında. Ocağın simgesi asılı durmak taydı. Boyunlarında asılı duran madalyonların

www.e-kitap.us

aynısının büyü tülmüş şekli olan bu taşın üzerinde, beyaz bir lalenin etrafına dizilmiş yedi kartal olanca kızıllıklarıyla yanmaktaydı. Madal yonun hemen altında ise, Yediler'in zamanı bir kum saatinin içinde ağır ağır akmaktaydı. Salih Usta saate bakınca hayretler içinde kaldı. İksir vaktinin yaklaştığını biliyordu ama bu kadar az bir zamanın kaldığını gözleriyle görmek her defasında oldu ğu gibi garibine gitmişti. İki karış büyüklüğünde bir kum sa atiydi bu. İçindeki kum, ağır akışını ancak elli yılda tamamlar dı. Üst haznede bir parmaktan daha az bir şey kalmıştı. Son kum tanesi de düştüğünde, saatin durduğu kaidenin altındaki kare şeklindeki taş parlak yeşil bir renge bürünecekti. İşte o za man aralarından iki Usta bu yeşil parıltının içine dalacak ve za manında yüce çınar tarafından Lokman Hekim'e verilmiş olan defteri, sonsuzluğun içinden çekip alacaklardı. Defter Hekim'in kürsüsüne konulacak ve cemrelerin düşmesi beklenecekti. Kilitler açıldıktan sonra emanetler alınacak ve herkes Hekim'in kelamını deftere okuyacaktı. İşte ondan sonra, Salih Usta'nın bu yaşına ve bunca deneyimine rağmen izlemeye doyamadığı şey; bir mucize, sanatların en güzeli gerçekleşecekti. Sayfaların üze rine dökülen mürekkep. Lokman Hekim'in sözleri okundundukça hareketlenecek ve kağıdın üzerinde belirgin bir yazı şek lini alacaktı. Sonra Ustalar dört bir yana dağılıp defterin söyledi ği yerlerden, otları, çiçekleri ve körpe ağaç sürgünlerini topla yıp, iksiri hazırlamak için mahallelerine getireceklerdi. Tıpkı za manlar önce yüce çınarın Lokman Hekim'e söz verdiği gibi.

Merdivenleri ağır ağır tırmanmakta olan bir çift ayak sesi, odanın içerisinde yankılanmaya başlayınca herkes ayağa kalktı. Gösterişsiz, kaba bir kumaştan dikilmiş gri cüppcsiyle Behruz Usta istişare odasına girdiğinde, herkes selama durmuş vaziyet teydi. Usta kapının ağzında durup, kısa bir süre ve sanki ilk de fa görüyormuş gibi odanın duvarlarına bakındı. Sonra yavaş yavaş Yediler'e doğru yürümeye başladı. Hekim'in kürsüsünü selamlayıp sol elinin basit bir hareketiyle diğerlerinin doğrulmasını buyurdu. Beş usta kafalarını neredese aynı anda kaldı rıp, oturmak için Behruz Usta'nın Niran Hatun ile İdris Usta'nın arasındaki yerini almasını beklemeye başladılar.

Yeniden can bulmuş bir eski zaman heykeline benziyordu Behruz Usta. Yeryüzünde geçirdiği, tarihin bile hafızasına sığ mayacak kadar uzun yıllar belini biraz bükmüş olsa da, enda mı, bu kadim savaşçının hala demir gibi sapasağlam olduğunu gösteriyordu. Usta'nın yüzü, uzun ve yapılı bedeniyle mükem mel bir tezat oluşturacak kadar kibardı. Ensesine kadar uzanan gri renkli, sık dalgalı saçlarını, minik bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Gri bir denizin dalgaları gibi görünen saçları, yüzü ne çevreleyen kıvırcık, kısa sakallara karışıyordu. Tam bir dik üçgen şeklinde olan bıyığı, sanki yüzünün kibarlığını pekiştir sin diye, usta bir yontucunun eliyle bu gri denizin ortasından kabartılmış, basit ama apayrı bir abide gibi yükselmekteydi. Za man ve duruma göre yağmur grisinden en açık gökyüzü mavi sine kadar uzanan bir renk yelpazesi içinde gidip gelen biçimli gözleri, bugün mavinin en duru, en sakin tonuyla uzakta bir yerlere bakıyorlardı. Alnındaki düzgün çizgiler çoğu zaman Usta'nın bilgeliğine işaret etse de, nadiren de olsa kaşları çatıldığında derinden açılmış kılıç yaralarını andırıyorlardı. Ve o in ce dudaklarından dökülen sözler de, başta Yediler olmak üzere birçok insan için 'hüküm' demekti.

Ocak İstişaresi, düşmanların durumunun tartışılmasıyla başlamıştı. Aslında tartışılacak fazla bir şey yoktu. Ezeli düş manları Kamer-i Hail'in yaratıklarından bir kaçı, Akdeniz'in güney kıyılarında görülünce, Niran Hatun ile Bengi ava çıkmış lar, birkaç ay çöllerde dolanıp yaratıkların yatağını bulmaya, en azından birkaç tanesini yakalamaya çalışmışlardı. Ne var ki, çölde geçirdikleri onca zaman boyunca yaratıklarla hiç karşılaşamamışlardı. Aldıkları istihbarat güvenilirdi. Müttefikleri olan Berberi kabileleri de yaratıklann o civarda görüldüğünü doğruluyorlardı. Niran Hatun en az bir kelle alana kadar ava devam etmeye niyetliydi ama Bengi, İlyas'a anlattığına göre, yaratıkla rın sürekli güney doğuya, yani çölün içlerine doğru ilerlemesin den kuşkulanmış, Niran Hatun'a çaktırmadan birkaç izi görmezden gelmenin çok hayırlı olacağına karar vermişti. Sonuç olarak ortada açık bir çatışma yoktu ama Kamer-i Hail'in bunca yıldan sonra tekrar kafasını göstermesi, İstişare'de konuşulma ya değecek kadar önemliydi.

Niran Hatun, Bengi'yle birlikte çıktığı avı uzun uzun anlat tıktan sonra sözlerini bağladı: "Yaratıkların Hail'in marifetleri olduğu kesin. Sayıları fazla değilmiş. Duyduğumuz kadarıyla, civara da fazla bir zararları dokunmamış. Ama yine de Hail'in en son gördüğümüz yerlerde

www.e-kitap.us

ortaya çıkması kötü. Anlaşılan sö küp atamamışız. Böyle giderse iyice mesken tutacak oraları. Başta Trablus olmak üzere, Cezayir'den İskenderiye'ye kadar tüm kıyılarda emniyet almalıyız."

Kimseden bir ses çıkmayınca Hatun göz ucuyla yanında oturan Behruz Usta'ya baktı. Usta dalgın dalgın karşısında du ran kürsüye bakmaktaydı. "Tedbir alınması şarttır" dedi neden sonra, "Başka?"

Usta'nın üzerine çok uzun zamandır, kimsenin nedenini sormaya cesaret edemediği bir haller çökmüştü. Asırlar vardı eline kılıç almamıştı. Her şeye kısa cevaplar veriyor, bazen ay larca evinden çıkmıyor, kırk yılın başı bir araya geldikleri za manlarda da, böyle uzaklara dalıp dalıp gidiyordu. Usta böyle oldukça da Yediler arkalarında ciddi bir boşluk hissediyorlardı.

Niran Hatun'un keyfinin iyice kaçtığını anlayan İdris Usta konuyu değiştirdi: "12. Daire'ye ikinci subayı da bulduk geçen lerde. Daire yeniden faaliyete geçmiştir. Hayırlı olsun,"

"Nereden icap etti bu?" diye sordu Salih, "Malumunuz se yahatteydim. Haberim olmadı."

Salih'e açıklamayı İdris Usta yaptı: "Arık zamanı gelmişti. Hatırlarsın, resmi olarak neredeyse kırk yıldır kapalıydı Daire. Subayları da görevlerini kıtalarında gizli yürütüyorlardı. İşler bir şekilde yürüyordu ama, bıktılar böyle çalışmaktan. Bir isimleri, bir yerleri olsun istiyorlar. Haksız da değiller. Bir taraftan ordunun işleriyle uğraş, bir taraftan gizli gizli geceleri, iblis kova la... Kolay değil. Hele eski subaylar, iyice onur meselesi yap mışlar Daire'nin kapatılmasını. Hal böyle olunca biz de yavaş yavaş başlayalım dedik. Hem başkentte resmi bir 12. Daire ol ması bizim de çok işimize yarar."

"Kimler alındı Daireye peki? Kıtalardan mı buldunuz su bayları?"

"Biri bahriyeli yüzbaşı, diğeri jandarmadan üsteğmen. İkisi de yeni."

"Nasıl?" diye sordu Salih hayretle, "Daire'den haberleri yok mu yani?"

"Yok" dedi İdris Usta, "Halihazırdaki subaylardan birini atamaya çekindim. Biri diplerini kurcalamaya kalkarsa, 12. Daire'nin bunca yıl gizli çalıştığını anlayabilir. Bilmeyen adamlar olsun istedim ki, biri sorsa da cevap veremesinler."

"Sen tanıştın mı peki?"

"Yooo..."

"Eeee?"

"Duruyorlardır öyle herhalde. Haber aldım bir oda ayarla mışlar kendilerine gidip geliyorlarmış. Bir şey bilmelerine gerek yok zaten. Vitrinde biraz dursunlar, 12. Daire'nin yerini sağlamlaştırsınlar, hemen geri alacağız. Genç daha ikisi de. Unu turlar, gider."

"Usta, delirmesin orada çocuklar" diye araya girdi İlyas, "Üç beş bir şey çıtlatsaydm."

"Onu yaparsam delirirler işte" dedi İdris Usta, "Şimdi hiç yeni subay eğitmekle uğraşamayız. Yeterince var elde."

Usta haklıydı. 12. Daire subayı olmak da oldurmak da ko lay işler değildi. Salih o tanımadığı iki subayı düşünerek "Vah vah" diye geçirdi içinden. Bir taraftan da Elifin bahsinin ne za man açılacağını düşünüyordu ama çok daha önemli bir konu vardı sırada:

"İksir vakti de yaklaşıyor" detli Niran Hatun. Bu konu Behruz Usta'nın bile dikkatini çekmişti. "Öyle mi?" diye sordu Usta. Hayretiyle herkesi hayrete düşürmüştü. Bengi'ye baktı: "Hamsin'e ne kadar kaldı?"

"Hızır günlerinin yüz on besindeyiz Usta" dedi Bengi, "Bu günü saymazsak yüz elli altı gün var."

"Bu kış zor, bu Erbain zor geçer" dedi Behruz Usta. Ayağa kalktı. Sağına, Elifin boş duran minderine baktı: "Lakin herke sin gelmesi yakındır!"

Bu beklenmedik zengin kalkışı herkesi afallatmıştı. Behruz Usta konuşulacak bir şeyin kalmadığına kanaat getirmişti ve bu, Ocak tarihindeki en kısa istişarenin sona erdiğini gösteriyordu. Derhal toparlanıp ayağa kalktılar.

"O zaman..." diye devam etti Usta dikildiği yerden, "Her kes eminlerine yakın dursun. Saat dolduğunda emanetler alına caktır. İstişare bitmiştir. Aleme haber salınsın. Yediler toplan mıştır. Kadim bekaları sürecektir ve iksir kaynatılacaktır. Böyle bilinmiştir, böyle bilinecektir!"

Ustalar ve Hatunlar, sağ yumruklan kalplerinin üzerinde, hep bir ağızdan "İşittik ve itaat ettik" dediler. Behruz Usta se lamları aldıktan sonra geldiği gibi ağır adımlarla İstişare Odası'nı terk etti. U.sta'nın bu tavrına herkes gibi Salih Usta da çok üzülmüştü: "Allah Allah..." diye

www.e-kitap.us

mırıldandı kendi kendine, "Bu ne hal?"

"Sen asıl kendi haline bak!" diye bağınverdi Niran Hatun. Salih zılgıtı yeyince yerinden sıçradı: "Ne oldu ki Hatun? Ne varmış benim halimde?"

"Ölmüşsün daha ne olacak? Sana Hail denizin güneyini kendine mesken etmiş dedik, yerinden bile kıpırdamadın. Hin di gibi gömdün kafanı boynuna oturdun. Bu musun sen?"

"Doğru vallaha" diye lafa karıştı İlyas, "Eskiden olsa yata ğanını sıyırmıştın çoktan. Tutamazdık seni."

Gülüştüler. Hatun takınabildiği en yvımuşak ifadesiyle çı rağının yanına yaklaştı. "Toparla evlat kendini" dedi, "Usta'nın dediğini duydun."

Salih Usta "Yorgunum biraz, ondandır" falan diyerek ge çiştirmeye çalıştı. Haklıydılar, çünkü eskiden Hail'in yakınlarda bir yerlerde olduğunu duysa, çoktan fırlayıp yol hazırlıklarını yapmaya başlamıştı bile. Ama son zamanlarda hiç savaşacak ta dı yoktu. Haklıydılar, çünkü Elif hiçbir şeye gelmese bile, iksiri içmeye eli mecbur gelecekti. İstişarede bahsi açılmamıştı ama, Behruz Usta lafını söyleyerek Elif konusunun fazla dert edilme mesi gerektiğine hükmetmişti. Kızın madalyonu koparıp attığı nı herkes öğrenmişti anlaşılan. Kendisine söylenmese de, bu ha reketi Ocağa hakaret olarak kabul edilmiş ve bulunması için ça ba gösterilmemesine karar verilmişti. Lafın kısası artık her şey Elife bakıyordu. Gelmek ya da gelmemek onun vereceği bir ka rardı. İş, Salih Usta'nın düşündükçe midesini burkan bir duru ma gelmişti. Elif bu saatten sonra gelirse adı 'iksir için geldi' olacaktı. Gelmezse de... İksirsiz fazla yaşayamazdı. Ve Salih Usta en çok korkutan şey çırağının gururuydu.

Sekiz saat bu sefer geçmek bilmemişti. Sanem hiç adeti ol mamasına rağmen beynini boşaltmak için bir ara televizyon iz lemek zorunda bile kalmıştı. Kalktı, siyah iş kıyafetlerini giydi, maskesinin bere şeklinde kıvırıp kafasına geçirdi. Kapının he men yanmda, duvarda asılı duran eski bir asma kilit ile may muncuk takımını iki eliyle sıkı sıkı kavrayıp alnına götürdü. Dizlerinin üstüne çöküp duasını etmeye başladı:

"Ey mesleğimin kadim erbapları, açtan çalmadım, mazlu mu ağlatmadım. Gözümü keskin kılın, bileğime kuvvet verin. Ey zanaatımın ulu pirleri, garibin evine girmedim, bir çaldığım la beş aç doyurdum, beş kapı açtım, beş düşkün yatırdım. Bede nimi tüyden, ayağımı sudan hafif kılın. Gören gözden, işiten kulaktan, gammaz ağızdan sakının. Gidişimi, gelişimi tez kı lın..."

Topkapı sarayını çevreleyen duvarların dibine geldiğinde, planından iki dakika ilerideydi. Bekledi. Etrafı kolaçan ettikten sonra hafif adımlarla duvarın dibine kadar ilerledi. Bir kangal ipe bağlı ucu kancalı oku, mekanik yayma yerleştirdi. Duvarın yüksekliğini gözüyle bir kez daha ölçtükten sonra, yayın tetiği ne bastı. Ok, gökyüzünün karanlığında geniş bir kavis çizip, duvarın arkasında gözden kayboldu. İpi bir iki kulaç kadar geri çektikten sonra, duvarın üstünden gelen takırtı, saraym kapıla rının ardına kadar açık olduğunu haber veriyordu. Minik elle riyle ipi sıkı sıkı kavradı, minik ayaklarıyla duvara sağlamca bastı ve kedileri kıskandıracak bir tırmanışla karanlığa doğru yükselmeye başladı.

Yeniden külüstürüne döndüğünde planın tam on dakika gerisindeydi. Endişeyle saatine baktı. "Gazla kızım Sanem" de di kendi kendine, "Birazdan yıkılacak ortalık." Alarm sistemi nin devreye girmesine otuz saniye kadar bir vakit kalmıştı. Der hal kontağı çevirip yola koyuldu. Bir taraftan da iş kıyafetlerin den kurtulmaya çabalıyordu. Daha üçüncü vitese henüz geç mişti ki, devreye giren alarmların ciyaklamaları gökyüzüne yükseldi.

Aslında çok temiz bir iş çıkartmıştı. Gurur duyulamayacak kadar kolay olmuştu. Sarayın avlusuna girdikten sonra en de ğerli hazinelerin bulunduğu bölümleri es geçmiş, doğruca depo kısmına yönelmişti. Sanem planlarını yaparken, tüm operasyon için kırk beş dakika zaman ayırmıştı kendisine. Alarmları yeni den devreye sokacak sistemi de, operasyon bitiş zamanından on dakika sonraya ayarlamıştı. Kısaca, arabasına atladıktan ve yeterince uzaklaştıktan sonra ötmeye başlayacaklardı. Deponun alarmını devreden çıkarmak ve uyduruk kilidini açmak çok faz la zamanını almamıştı. İçeride ek bir güvenlik önlemine rastla mazsa, planladığından on beş dakika önce arabasında olabilirdi ama depoya girdiğinde gördüğü manzara her hırsızı dehşete düşürecek cinstendi. Depoya yıllardır el değmediği besbelliydi. Kendisine söylendiği gibi dolaplarda, numaralandırılmış bir şe kilde durması gereken eşyalar, orada burada yığınlar

www.e-kitap.us

halinde yatmaktaydı. Alması gereken şey, normalde yirmi yedi numa ralı dolapta kendisini bekliyor olmalıydı ama depoda bu dolabı bulmak bile olanaksızdı. Neyse ki, aradığı şeyin neye benzedi ğini iyice öğrenmişti. Bu yaklaşık bir buçuk metre uzunluğun da, bir buçtık karış çapında, deriyle kaplanmış, ahşaptan silindir bir kutuydu. Üzerinde Arapça yazılar olmalı, kapağı ise tuğra benzeri bir mühürle kapatılmış olmalıydı. Eğer şanslıysa, yani hala yerinde duruyorsa, envanter etiketindeki kod numarasından da aradığı şeyi tanıyabilirdi. Çaresiz aramaya başlamıştı Sanem. Hayatında bu kadar gürültülü bir iş yaptığını hatırlamıyordu. Malı nihayet bulduğunda, programın beş dakika gerisindeydi.

Her şey o ya da bu şekilde bitmiş, sıra işin en son ve en sevdiği aşamasına gelmişti: Malı ver parayı al. Sanem, teslimat için anlaşılan yere doğru hızla ilerlerken, karşı taraftan gelen polis arabalarını gördü. Gülümseyerek alt dudağını ısırdı. İçini yine o hınzır ürperti kaplamıştı. Tam müşterilerinin istediği gibi bir iş çıkarmıştı. İlk sıraları garanti edemezdi ama soygunun yarın haber bültenlerine gireceği kesindi. Arka koltukta yatan kutuya baktı. Son bir kere sormaktan kendini alamadı: "Ne var ulan senin içinde?"

8

12. Daire'de geçirdiği ilk ayın sonunda Doğan, yüzbaşının yeni görevleri konusundaki düşüncelerine hak vermemekte ha la inat ediyordu. Yaklaşık onbeş gün önce uygulamaya koydu ğu 'eylem planı', bütün gün bilgisayarında oyun oynayan Sarp Yüzbaşı'nın alaycı gülümsemeleriyle sıklıkla tacize uğruyor ol sa da. Doğan büyük bir sebatla masasının üzerine yığdığı foto kopileri okuyup notlar çıkarmaya devam ediyor, okuyacak şey ler tükendikçe Milli Kütüphane'nin yolunu tutup koltuğunun altında deste deste kağıtlarla ofise geliyordu. Yüzbaşının masası sefil ve dağınık bir tenhalık içerisindeyken, üsteğmenin masası ise beyhude ve düzenli bir kalabalığı ağırlıyordu.

Kısaca Sarp ile Doğan aynı yalnızlığı, aynı odada birbirle rinden farklı şekillerde tüketmekteydiler. Temizlik odasından bozma ofislerine kendilerinden başka gelen bir Allah'ın kulu ol mamıştı. Aslında mesai saatlerinin tamamını dışarıda geçirip, arada sırada söyle bir görünmeleri yeterli olurdu. Kimse yok luklarının farkına varmazdı çünkü. Ama her sabah, biraz geç de olsa kalkıp işyerlerine geliyorlar ve mesai bitimine kadar bura da kalıyorlardı. Son zamanlarda sorgulamadıkları tek şey 'işe gelme' kavramıydı. Doğan, kendisine bir iş icat ederek işe gel meyi garanti altına almıştı ama Yüzbaşı'nın oyun oynamaktan başka yaptığı bir şey olmamasına rağmen işe gelmeye devam etmesi şaşırtıcıydı.

Kendilerini en kötü ve birbirlerine en yakın hissettikleri za manlar şüphesiz öğle yemekleriydi. Koca yemekhanede, kendi leri haricinde herkes yarım kalan işlerine yetişmek için lokmala rı hızla ağızlarına tıkarken. Sarp ile Doğan kafalarını öne eğip, fazla göze batmamaya çalışarak bu yemek temposuna ayak uy durmaya çalışıyorlardı. Bu şartlar altında iş arkadaşı edinmek neredeyse imkansızdı. Herkes çok meşguldü ve çok hızlı hare ket ediyordu. Bugüne kadar bir tek kişiyle iletişim kurabilmiş lerdi. Yemekhanede yer bulamayan genç bir astsubay, izin iste yerek yanlarına oturmuş, çok hızlı bir şekilde kendisinden ve yaptığı işten bahsetmişti. Anladıkları kadarıyla ismi Berkan'dı. Doğan'ın geldiği ilk gün 12. Daire sanarak kapısını zorladığı ana kumanda odasında elektronik teknisyeni olarak çalışıyor du. Askeri liseden daha geçtiğimiz yıl mezun olmuş ve hemen buraya atanmıştı. Gördükleri kadarıyla, bu üste Berkan'dan da ha genç bir personel yoktu. Hele daha bu yaşta ana kumanda merkezinde çalışmaya başlaması, bu çocukta fazla iyi bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Ama Berkan'a fazla soru soramamış-lardı. Hem cevap verecek kadar vakti yoktu, hem de merak edildiğini anlarsa, merak etmeye başlayabilirdi.

Dairede bir gün daha sona ermekteydi. Bilgisayara karşı yapmış olduğu futbol maçını, son dakikalarda yediği bir golle üç - iki kaybederek bugün başladığı ikinci turnuvadan da elen miş bulunan Yüzbaşı, bir sigara yakıp sanal takım arkadaşları nın tıpkı kendisi gibi boynu bükük bir şekilde soyunma odasına gidişlerini izledi. Yazık ki kendisinin gidebileceği bir soyunma odası yoktu. Duvardaki saate bakılırsa bir yarım saat sonra evi ne gidebilirdi. O da kendisini yeteri kadar sakin ve evcil hissederse. Çoğu zaman Daire'den evine gitmek niyetiyle çıkıyordu. Ne var ki eve yaklaştıkça içinde kabarmaya başlayan öfke ile sı kıntı karışımı bir duyguya yenik düşerek

www.e-kitap.us

direksiyonu bildiği en yakın alkol mekanına kırıveriyordu. İyice ve yapayalnız dem lendikten ve artık uyuyabileceğinden emin olduktan sonra da efevari bir kanunsuzlukla, bilmem kaç yüz promil geçiyordu direksiyonun başına.

Sarp, sigarasının dumanını bilgisayar ekrarnına doğru üflemekten iyice sıkılmıştı. Duvardaki saate bir kez daha baktı. Bir bardak daha takviyeli kahve içmek için çok az vakit kalmıştı. Bu saatte Daire'den çıkıp gitmeyi de içine sindiremiyordu. Elin de kendisini hayata ve askeliğe bağlayan bir tek 'mesai saati' kalmıştı çünkü.

Sandalyesiyle birlikte sola doğru döndü. Doğan masasının başında, yine Milli Kütüphane'den toplayıp getirdiği kitap foto kopilerini okumaktaydı. Yüzbaşı içinden alaycı bir küfür salla dı. İki haftadır, Doğan'ı harıl harıl okurken her görüşünde önce gülesi geliyor ama sonra şahit olduğu manzara karşısında deh şete kapılıyordu. Üsteğmen, 'Türkiye'deki Bilim Dışı Gelişme ler' konusunda ciddi bir çalışma yürütmekteydi. Doğan masası na kapanıp okumaya başladığında ilk birkaç gün hiç sesini çı kartmamıştı. Neden sonra "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu ğunda, çok kibar bir "Çalışıyorum komutanım" cevabı almıştı. Fırsatını kollayıp Doğan tuvalete gittiği bir sırada fotokopilerle şöyle bir göz atınca, suratına hayatının en aptal ifadelerinden biri yerleşmişti. Üsteğmen'in masası gizemli olaylar, bilinme yen sırlar, efsaneler, mitolojiler, cinler, periler, öcüler, umacılar ve daha buna benzer bir sürü şey üzerine yazılmış, çoğu eski ta rihli kitaplardan çektirilmiş fotokopilerle doluydu. Sarp gözleri ne inanamamıştı. 12. Daire gibi bir yere atanmış olmanın verdi ği dehşet, buraya atanan diğer subayın masasına gömülüp cid di ciddi bilim dışı gelişmeler çalışmasının yarattığı dehşet karşı sında çok zayıf kalıyordu. Yüzbaşı önce çocukcağızın delirdiği ni ya da işkolik, salak herifin teki olduğunu, er ya da geç bu saçma işten vazgeçeceğini düşünmüştü. Ne var ki, ilerleyen za man Doğan'ın azmini zerre kadar aşındırmayınca. Yüzbaşı'nın İçinde bu genç subaya karşı belirgin bir hayranlık, kendine kar şı ise sinsi bir kızgınlık hissi uyanmaya başlamıştı. Üsteğmen yüksek olasılıkla saçma, aptalca ve boş bir işle uğraşıyordu ama bu durum onun 'işini yapmakta' olduğu gerçeğini gölgelemi yordu. Yaptığı iş, en azından, insanın bu daireyi, kendisini ve mesleğini bir kenara fırlatıp, alkolizme doğru emin adımlarla ilerlemesinden çok daha akıllıcaydı. Sarp, yine bir fırsatını bu lup çaktırmadan Doğan'ın çalışma notlarına göz atınca kendisi ni daha da işe yaramaz hissetmişti. Üsteğmen, bu saçma gibi görünen kaynakları didik didik edip, Anadolu'da görünen ga rip olayları olabildiğince mantıklı bir şekilde düzenlemişti. So nuç, bir takım açıklanamayan olayların, değişik yörelerde ve hemen hemen aynı şekilde, tesadüf, yalancı tanıklık ya da aspa ragas olarak nitelendirilmesi çok zor bir şekilde tekrar etmiş ol duğuydu. Bunu gören Yüzbaşı önce heyecanlanmış, Daire'nin gerçekten bir işe yarayabileceğini düşünmüş ama gözü masası na kayıverince, kendisinin artık işe yaramaktan çok uzak oldu ğuna kanaat getirip, nihai kararını o gün vermişti.

Sarp bakışlarını Doğan'ın üzerinde bırakmış, giderek loş laşmaya başlayan zihninin derinliklerine dalıp gitmişti. Üsteğ men izlenmekte olduğunu hissetmese, saatlerce o şekilde kala bilirdi. Doğan, okumaya devam ediyormuş gibi görünmeye ça lışarak, yan gözle komutanına baktı. Fark edildiğini fark eden Sarp da "Nasıl gidiyor?" diye sormak zorunda kaldı.

"İyi gidiyor komutanım" diye cevap verdi Doğan. Sandal yesine yaslanıp güzelce gerindi ve saatine baktı.

"Geç oldu" diye atıldı Sarp. Suratına yıhk ve zorlama bir tebessüm yerleştirdi. "Çok çalıştın bugün."

Doğan gözlerini iyice kısarak gülümsemekle yetindi. Saati ne bir kez daha baktı. Mesai bitimine yirmi dakika kalmıştı. "Ben bugün biraz erken çıkabilir miyim?" diye sordu ve cevabı beklemeden masasını toparlamaya başladı.

Yüzbaşı güldü: "O masayı toparlamakla uğraşmazsan çıka bilirsin tabii ki. Hayırdır?"

Doğan gülmemeye çalışarak elindeki kağıtları bir kenara atıverdi. Ayağa kalkıp pantolonunu çekiştirdi: "Eve birkaç par ça eşya almıştım onları getirecekler. Evde olsam iyi olur."

"Çık tabii..." dedi Sarp komutanca bir edayla, "Nasıl yerle şebildin mi eve?"

"Sağolun komutanım yerleştim. Beklerim bir akşam."

"Hangi akşam?"

Doğan montunu giymeyi bir süre duraklatıp Yüzbaşı'ya döndü: "İstediğiniz bir akşam

www.e-kitap.us

komutanım."

"İyi o zaman. İzne çıkmadan geleyim."

"İzne mi ayrılıyorsunuz? Ne zaman?"

"Öyle" dedi Sarp. Bakışlarını karşıki duvara dikmişti. "En geç önümüzdeki ay."

Doğan öbür kolunu da montuna geçirdi. Bu o kadar da ola ğanüstü bir şey değildi. Yüzbaşı bilgisayar oynamaya izindey ken de pekala devam edebilir, kendisi de iki kişi için çok da ye terli olmayan bu odada rahat rahat okumaya devam edebilirdi. "Ne kadar yoksunuz?" diye sordu.

"Dönmeyeceğim" dedi Sarp duvara bakmayı sürdürerek. Kepini eline almış, kapıya doğru bir adım bile atmış olan Do ğan birden dönüp "Nasıl yani?" diye soruverdi.

Yüzbaşı masanın üzerinde duran perişan paketten bir siga ra alıp yakana kadar cevap vermedi. İlk dumanını havaya savu rurken " Basbaya..." dedi, "Giderken sana bir istifa mektubu bırakacağım sen de onu gerekli yerlere ileteceksin. Komutanın için bu kadarcık bürokratik angaryaya katlanırsın herhalde."

Doğan ne diyeceğini şaşırmıştı. Kısa bir tereddütten sonra, sandalyesini hala duvara bakmakta olan Yüzbaşı'nın tam karşı sına çekip oturdu. Kepini masasına fırlatıp "Kararınız kesin mi komutanım?" diye sordu.

Sarp, duvara karşı kalın bir duman daha üfledikten sonra "Evet" dedi, "Öyle üzerinde çok düşünmedim ama kararım ke sin."

Üsteğmen mesleğini bırakmaya karar vermiş bir askerle ilk defa karşılaşıyordu. İstifa denen şey kendisine o kadar yaban cıydı ki. Doğan elinde olmadan komutanının şiddetli ve acil te davi gerektiren bir hastalığa yakalanmış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir askerin üniformasını bırakmaya kalkışmasının Üsteğmen için başka bir açıklaması olamazdı. Diğer taraftan da, ne kadar ciddiyetsiz, disiplinsiz, askeri terbiyeden uzak ve sinir bozucu olursa olsun Yüzbaşı'nın gitme olasılığı kendisinin bu odada, 12. Daire ile tek başına kalması gibi bir durumu ortaya çıkartıyordu. Bu durum da fazlasıyla korkutucuydu. Doğan, Yüzbaşı'nın, yani anti-tezinin olmadığı bir dairede bugünkü gi bi hırsla çalışıp çalışamayacağını yavaş yavaş kendisine sorma ya başlamıştı.

Sandalyesinde Yüzbaşı'ya doğru eğildi ve "Komutanım." diyerek konuşmaya başladı. "Kötü bir durumda olduğunuzu, yani olduğumuzu biliyorum. Ama inanın bu daire için yani da ha çok kendimiz için yapabileceğimiz şeyler var. Saçma görüne bilir, sonuçsuz olabilir ama böyle kendinizi yani kendimizi sa lıp, sonra da mesleğimizden soğumaktan çok daha iyidir. Öyle ya da böyle bir işimiz var, mesleğimiz var, maaşımız var."

Doğan'ın sözlerini, Yüzbaşı'mn duvardan hızla çekip sura tına yapıştırdığı bakışları kesti. Keskin bakıyordu Sarp. "Daha ne kadar sıkıcı ve yalancı olabilirsin acaba?" diye sorar gibi ba kıyordu. Hüzün, öfke ve sıkıntı dolu bakışları Üsteğmen'i sandalyesinde geriye doğru ittirdi.

Sarp, sigarasının son dumanını da havaya doğru savurur ken "ikimizin arasındaki fark ne biliyor musun?" diye sordu, izmariti kültablasında iyice ezdikten sonra kendi sorusunu ce vaplamaya başladı: "Sen askersin ben denizaltıcıyım. Senin üni forman var benim ideallerim, senin maaşın var benim hayalle rim. Sen burada, bu odada sahip olmak istediğin her şeye sa hipsin. Ama burada bana ait bir şey yok. Bu yüzden..."

Üsteğmen "Komutanım.." diyerek araya girmek isteyince. Sarp patlayıverdi: "Komutanım deyip durma bana!" Ayağa kal kıp elindeki bardağı az önce gözlerini diktiği duvara fırlattı; "Komutanlık halim mi kalmış benim! İyice bak bana! Nesi ko mutan bunun!"

Doğan önce etrafa saçılmış porselen parçalarına, sonra ayakta kafasını ellerinin arasına almış, sakinleşmeye çalışan Yüzbaşı'ya baktı. Derin bir sabır soluğu aldıktan sonra normal bir sesle ama vurgulu bir şekilde bir kez daha "Komutanım" dedi, "İstifa edene kadar yüzbaşısınız ve benim üstümsünüz. Bunu kesinlikle tartışmam. İkincisi denizaltı sizin için bir ideal mi yoksa ciddi bir takıntı mı bu konuda şüphelerim var ve üçüncüsü eğer hayalleriniz olduğunu söylüyorsanız, burası ye ni hayallere başlamak için en uygun yer."

Sarp kızarmış gözleriyle Doğan'a şöyle bir bakarak eliyle "Kes!" işareti yaptı. Odanın içerisinde küçük bir tur attıktan sonra, "Kararım kesin" dedi, "Ben artık toparlayamam. Bu hal de bırak komutanlığı, çavuşluk bile yapamam. Oturup hayalet avlayamam, cin kovalayamam. Böyle şeylerin olduğuna inansam bile yapamam. Benim işim değil bu, yapacağım iş değil. O yüzden

www.e-kitap.us

kararım kesin."

Doğan söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama Sarp Yüzbaşı'nın gerekçeleri ve kararı sağlam görünüyordu. Bir süre ellerini anlamsızca oynattıktan sonra "Siz bilirsiniz komuta nım" dedi. Kısık bir sıkıntı oflamasıyla ayağa kalkh, montunun fermuarını sertçe çekti ve kepini eline alıp kapıya doğru yürü meye başladı. Tam çıkmak üzereyken Yüzbaşı arkasından ses lendi: "Doğan?"

Üsteğmen "Emredin komutanım" diyerek arkasını döndü. Sarp Yüzbaşı hala odanın ortasında dikilmiş duruyordu. Kızar mış gözlerinde, sanki işlediği kabahati affettirmeye çahşan kü çük bir çocuğun masum ama muzip bakışları vardı. Sanki biraz da neşeli görünmeye, hiçbirşey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Sarp.

"Evdeyim komutanım" dedi Doğan sanki hiçbirşey olma mış gibi bir sesle.

"İçelim?"

"İçelim komutanım."

"Daire'ye gelişine içelim. Biraz geç oldu ama." Üsteğmen gülümsedi "Olur komutanım. İçelim." "İşin bitince ara o zaman. Üsteğmen iyice gülümsedi: "Emredersiniz komutanım"

O akşam Sarp ile Doğan çok içtiler ve de çok konuştular. Daha doğrusu Sarp Yüzbaşı çok konuştu. Ayların getirdiği ka saveti konuşarak atmaya çalışıyor gibiydi. Harp Okulu günle rinden başladı, denizaltı maceralarıyla devam etti Yüzbaşı. Son ra uzun uzun eski nişanlısı Bahar'dan bahsetti. Sanki ölmüş bir insanı yad eder gibi, ince ince, dolu dolu cümlelerle anlatıyordu Bahar'ı. Nasıl ayrıldıklarından, kızın şimdi nerede olduğundan hiç bahsetmedi. Koca bir geçmişe hapsetmişti Bahar'ı. Sonra, başından geçen türlü komik hikayeyi anlattı. Yıkıldılar gülmek ten. Doğan gıptayla bakıyordu Sarp'a. Gerçi yaşadıkları çok fazla değildi. Her insanın başından geçebilecek şeylerdi ama çok iyi anlatıyordu. Sanki daha önceden çalışmış, sanki kendi tarihini bir yere yazmış da oradan okuyormuş gibi anlatıyordu. "Böyle anlatamadıktan sonra, yaşasan ne yaşamasan ne?" diye geçirdi Doğan içinden. Yaşam sanki biraz da anlatmaktı. İyi de olsa kötü de olsa hayat, şöyle güzelinden bir söze dökülünce, sanki daha yaşanılır oluyor, ruhunu buluyordu.

Saat bir hayli ilerleyip, rakı masası tükendiğinde, kendileri ni Ankara'nın ayazında dımdızlak buluverdiler. İşte bu kötü ol muştu. Kafayı yeterince bulamadan rakı masasıyla vedalaşmak zorunda kalan her sofra adamı gibi canları sıkılmıştı. Bira ile devam edeceklerdi çaresiz. Civardaki bir barın son saatlerine yetiştiler. Kapı görevlisinin "Kapatıyoruz" şeklindeki mırıldan malarını askeri kimlikleri ve kırmızı gözleri ile susturup, biraz müzik kalıntısı, bitkin düşmüş barmenin mıymıntı servisi ve bir köşede sızmış ama temizlik görevlileri tarafından en sona bıra kılmış bir kaç müşteriyle birlikte biralarına sarıldılar. Geceyle birlikte Sarp da susmuştu. Sessizce iki bira içtiler. Sonra içlerini kemirmeye başlayan sarhoş açlığım gidermek üzere en yakındaki, en iyi çorbacıya yollandılar. Yürüyorlardı ve ayaz enikonu acıtmaya başlamıştı. Bir gece daha ölmekteydi ve belli etsin ya da etmesin kendisini atık gibi hisseden her insan için, bir günün en iyi vakti, gecenin can çekiştiği bu saatlerdi.

9

Ankara'daki rakı masası en yüksek zamanlarını yaşarken, İstanbul limanının rıhtımlarının birinde önemli bir randevunun gerçekleşmesine çok az bir süre kalmıştı. Gecenin bu saatinde rıhtımda hâlâ hummalı bir çalışma sürmekteydi. Cenova limanından kalkıp buraya gelen Yunan bandıralı bir gemiye taze meyve yüklü sandıklar yükleniyordu. Geminin iş biter bitmez, yani tahminen sabaha karşı Beyrufa doğru yola çıkması plan lanmıştı. Avukat Bchzat Taner'de malların gemiye yüklenme siyle bizzat ilgileniyor, işleri hızlandırmaya çalışıyor, bir taraf tan da sabırla, gecikmiş olan arkadaşını bekliyordu.

"Cahit saat kaç?" diye sordu arkasındaki adama. Arabaya yaslanmış, bezgince bekleyen adam hemen toparlandı: "Bire yirmi var Behzat Bey."

Aslında kolunda saati vardı Behzat Taner'in ama ellerini cebinden çıkarmaya üşenmişti. Üstelik Cahit'i uyanık tutmakta da yarar vardı. Tarikatın en büyük üç adamından ikisinin bu luşmasına şahitlik edecekti ne de olsa.

www.e-kitap.us

Behzat Taner, Taner Hukuk Bürosu'nun sahibiydi ve tam otuz altı yaşındaydı. İtalyan tarzı, daha doğrusu pahalı İtalyan tarzı giyinmeyi severdi. Hele şu İtalyanlarla iş yapmaya başla yalı beri daha bir havaya girmişti. Gerçi kursta öğrenmişti ama İtalyanca'sı fena sayılmazdı. Siyah ve düz saçlarını az bir bri yantinle geriye doğru tarar, kravatını her daim biraz gevşek bı rakır, yeri geldiğinde paltosunu omuzlarına atmayı tercih eder di. Taner'in kendisinin de çok memnun olmadığı toparlak bir suratı ve kocaman bir ağzı vardı. Keyfi yerinde olduğu zaman lar gülümsemesi neredeyse tüm yüzünü kaplıyordu. Neyse ki saçlarının gürlüğü alnını daraltarak daha da koca kafalı görün mesini engelliyordu. Bu avukatın en aşağılayıcı bulduğu haka retlerden birisiydi. Boyu biraz daha uzun olsa çok daha mem nun olacaktı ama yine de o kadar kısa göründüğü söylenemez di. Taner bütün bu fiziksel dezavantajalarını, manikürlü ellerini de ahenkle eşlik ettirdiği mükemmel konuşmasıyla kapatıyor du. Bazen bilerek, bazen gayrı ihtiyari kıstığı gözleri, kendisine ukala bir hava veriyordu. Yani, cesaret edebilen bir kaç kişinin söylediğine göre... Bir tek kirli sakaldan ve İtalyan ayakkabıla rından hazzetmiyordu. Omzuna attığı paltosunu düzgünce üzerine giydi. Birazdan Behram burada olacaktı. Usturupsuz kaçabilirdi.

Behzat Taner orta halli bir aileden geliyordu. En belirgin ve en güvendiği özelliği zekasıydı. Bu, hayatını birçok yönden ko laylaştırıyordu. Hukuk Fakültesi'nin ikinci sınıfındayken, başı na ailesinin tabiriyle 'bir felakef gelmişti. Bu zeki genç, pırıl pırıl hukuk öğrencisi, bir tarikatın pençesine düşmüştü. Ne var ki aradan geçen yıllar felaketi daha korkunç bir boyuta taşımıştı. Artık tarikat Behzat Taner'in pençesine düşmüştü!

Tarikattaki ilk yıllarında, her genç gibi o da Büyük İmam'ın konuşmalarını büyülenmiş gibi dinliyordu. Zaman geçtikçe, kendisini tarikat bakımından şanssız hissetmeye başlamıştı. Or tada bir sürü zengin ve nüfuzlu tarikat dururken, gidip en dö küntüsünün pençesine düştüğünü düşünüyordu. Bu gerçekten küçük bir tarikattı ve diğerleri gibi klasik usullerle çalışmıyor du. Tarikatın lideri, Büyük İmam olarak da anılan 'Hasan Haz retleri', kendisinin Alamut kalesinin meşhur hükümdarı ve Haşhaşin tarikatının başı Hasan Sabbah'ın yeryüzündeki tem silcisi olduğunu iddia ediyordu. Tarikatın bütün temeli de bu inanışa dayanıyordu. Tarikattaki ilk yıllarında Büyük İmam Hasan'dan dinlediği tüm o hikayeler, Hasan Sabbah'ın ve feda ilerinin gizemli yaşamı, Alamut'un cennet bahçeleri Behzat Ta ner'in de ilgisini çekmişti. Yıllar geçtikçe Taner, kendine Büyük İmam denen adamın içi boş bir blöfçüden başka hiçbir şey olamadığını anlamıştı. Ortada, bırakın bir ruhani öğretiyi, tarikatın varlığının dayandırıldığı herhangi bir mezhep disiplini bile yoktu. Dahası, Büyük İmam müritlerine, tarikat harici kişilerin yanında Hasan Sabbah, Alamut, Haşhaşin gibi isimlerin ağza alınmasını, tarikattan bahsedilmesini kesinlikle yasaklamıştı. Bu yasak, sözde gizliliği sağlamak içindi ama Behzat Taner bu ke tumluğun amacını çok iyi anlamıştı: Hasan Sabbah ve Haşhaşin tarikatı İsmaili'ydi, İsmaililer'in kökleri Şii mezhebine dayanı yordu ve İsmaililer ve Şiiler hala varlıklarını sürdürüyorlardı. Eğer çenesi iyi çalışan birinin Hasan Sabbah ismini kullanarak bir şantaj çetesi kurduğu öğrenilirse, adamın canına ot tıkarlar dı. Büyük İmam'ın Alamut hikayelerinden öğrendiği en iyi şey, Sabbah'ın fedailerine haşhaş içirip, cinayetler işletmesiydi. Bu hi kayeyi gayet başarılı bir şekilde günümüze aktarmayı da bece rebilmişti. Tarikatı bir arada tutan tek şey Hasan'ın çenesiydi. O kadar etkileyici bir hatip ve o kadar usta bir blöfçüydü ki, sade ce iki cümlelik bilgisi olduğu bir konuda bile saatlerce konuşa bilir, sayfalarca risale yazabilirdi. İşte bu yeteneği sayesinde, bazı istisnalar hariç, tüm adamlarını üstün ve kör bir sadakatle kendisine bağlayabiliyordu. Tarikat üyeleri için topu topu üç aşama vardı: Adaylık, müritlik ve fedailik. Adaylar ve müritler bol bol Büyük İmam dinler. Büyük İmam okur, yıllardır aynı şeyleri duymaktan ve tabi haşhaştan ve esrardan beyinleri du mura uğramış fedailer de sağa sola dinleme cihazları yerleştirir, fotoğraflar çeker, zengin kurbanlardan şantaj paraları toplar, gerektiğinde biraz can yakarlardı. Behzat Taner, tarikatın ger çek yüzünü öğrendiğinde, ilkin çok üzülmüştü ama elinin altında nasıl bir güç olduğunu fark etmekte gecikmemişti. Onda biri bile kullanılmayan bir güçtü bu.

Önündeki adamları alt edip, önce kendisinden biraz daha yukarıda olan Behram'a sonra da Behram'ı da yanına alarak Büyük İmam'a yaklaşması fazla vaktini almamıştı. İmam iyi bir konuşmacı, Behram iyi bir örgütçü olabilirdi ama, Behzat Taner de iyi bir ikna ediciydi. İşe, tarikatın zaten aşina olduğu narko tik alemine el atmakla başlamışlardı. Tarikat sağı solu dinleme

www.e-kitap.us

yi meslek edindiğinden, ellerinde bu iş için yeteri kadar istihba rat ve şantaj malzemesi zaten vardı. Önce bir kaç ses kaydı, bi raz uygunsuz fotoğraf ile işin devlet kısmını sağlama almışlar, sonra tarikat örgütünü kullanarak uyuşturucu dağıtımına baş lamışlardı. Yollarına çıkan bir kaç kabadayıyı da fedailer halledivermişti. Biraz palazlanınca üretime geçmeye karar vermiş lerdi. Bu, narkotik kodamanlarının canını sıkacak bir hamle ol muştu ama tarikat buna kalkışacak kadar da güçlenmişti. Behzat Taner gibi bir pazarlıkçı, elinde sağlam kozlarla anlaşmaya oturunca, homurdanmalar arasında fakat hemen hemen hiç kan dökülmeden masada bir kişilik yer daha açmıştı. İşler zaten çok iyi gitmekteyken, kader karşılarına Avrupalı, Hıristiyan ve en az kendileri kadar ruh hastası bir başka tarikat çıkarmıştı. Bü yük İmam'ın Alamut'a takması gibi, bu Avrupalı tarikatın li derleri de kafalarını Kudüs'le bozmuşlardı. Kendilerine 'Doğu Yolcuları' diyorlardı. Köklerinin çok eskiye dayandığını iddia ediyorlar, Kudüs'ün er ya da geç Yahudi işgalinden kurtulup, Hıristiyan hakimiyetine gireceğini söylüyorlardı. Taner ilk kar şılaştıklarında "En azından bir amaçları var" diye düşünmüştü. Büyük İmam ve Behram, Doğu Yolcuları'nın ileri gelenleriyle dinler tarihi üzerinde fikir alış verişinde bulunurken, Taner de Avrupalı muhataplarıyla, Rus yapımı silahların Orta Doğu'ya ulaştırılması konusunda şiddetli bir tartışmaya ve pazarlığa tu tuşmuştu. Taner bu adamlarla fazla yüz göz olmadan iş yap mayı planlıyordu. Küçüktüler ama Yahudi ya da Müslüman, türlü örgütü el altından silahla besleyip, huzuru Orta Doğu'dan uzak tutmayı beceriyorlardı. Niyeti işi sadece ticaret seviyesin de tutup, parayı alıp, mesafeyi olabildiğince korumaktı.

Sonuç olarak Alamut Tarikatı, Behzat Taner için güç ve pa ra demekti. Kendi belirlediği emekliliğine sadece dört yıl kal mıştı. Ondan sonra arayıp da bulsunlardı bakalım Behzat Ta ner'i. İşler bu zamana kadar neredeyse sıfır hatayla gitmişti. Bundan sonra da böyle olmasını istiyordu ama tarikat güçlen dikçe, tepedekilerden sapıtma belirtileri de gelmeye başlamıştı. Büyük İmam ve Behram son zamanlarda karşısına garip ve teh likeli isteklerle çıkıyorlardı. Diğer taraftan da, şu Avrupalı tari katla çizdiği sınır da giderek gevşemeye başlamışh. Tüm itiraz larına rağmen Büyük İmam ile Behram'ın kabul ettiği anlaşma dan sonra, bu ilişkiye kimse iş ilişkisi diyemezdi. Hele bu bir duyulursa, Behzat Taner planladığından çok daha erken emekli olmak zorunda kalabilirdi. Her şey bir tarafa. Büyük İmam'dan 'İslam birliği, Şii birliği, imamet, siyasi otorite' gibi laflar işitir olmuştu. Daha önce böyle şeyleri ağzına hiç almazdı. Demek artık kendisini ümmetin önüne çıkabilecek kadar güçlü görme ye başlamıştı. Demek insan güçlendikçe kendi yalanlarına daha fazla inanır hale gelebiliyordu. Zaten gereğinden fazla büyümüşlerdi. Eskiden yılda bir olan fedai icazet törenleri yılda üçe, dörde çıkmıştı. Neredeyse Orta Doğu'nun her ülkesinde feda ileri vardı ve Behzat Taner bunu gereksiz, masraflı ve tehlikeli buluyordu.

"Banane!" diye geçirdi içinden, "Ne bok yerlerse yesinler. Babamın tarikatı değil, basar giderim."

Dünyalığını, planladığı kadar olmasa da yeteri kadar yap mıştı. Bu gün çekip gitse, ömrünün son yıllarını çoktan satın al dığı adasında değil de, İsviçre'de güzel bir huzurevinde geçire cek kadar bir kaybı olurdu o kadar. Söylüyordu ama, kendisi de biliyordu ki içindeki o açgözlü hırsı susturup gitmek hiç kolay değildi. Ne kadar bok atarsa atsın, sonuçta avukat tarikatın, alemlerin ve fedailerin Behzat Taner'i olmayı seviyordu. Üzeri ne vuran farların keskin ışığıyla kendine geldi. Saygıdeğer 'İki numara' gelebilmişlerdi nihayet.

Behram ve adamları, birkaç metre ötede duran arabadan indiler. Kısa boylu, zayıf, esmerce bir adamdı Behram. Hastalık lı bir görüntüsü vardı. Çoğu zaman suratında, burnuna pis bir koku gelmiş gibi bir ifadeyle dolaşırdı. Adamlar, arabanın etrafındaki yerlerini alırken, Behram ve Behzat Taner birbirlerine doğru ilerlemeye başladılar. Her ikisi de gülümsüyordu. Karşı laşma sıcak olmalıydı. Avukat önce davrandı. "Hoş geldin" di yerek elini uzattı ama Behram'ın sağ elinin sargılar içerisinde olduğunu fark edince eli havada kaldı.

"Hoşbulduk" dedi Behram. Tokalaşmak yerine diğer eliyle Avukatın sırtını hafifçe sıvazladı.

Avukat sargılı eli işaret ederek "Geçmiş olsun" dedi "Ne oldu?"

"İş kazası diyelim."

"Kırık mı?

"Hayır yanık."

Behzat Taner yamuk yamuk gülümsedi: "Allah Allah? Sen elini ateşe sokmazdın..."

www.e-kitap.us

"Bu defalık böyle oldu" dedi Behram. Küçük gözlerini rıhtımda dolaştırdı. Suratında yine o ekşimiş ifade ile, hafif esinti nin burnuna taşıdığı havayı belirgin ve kısa nefeslerle birkaç kere kokladı. Behzat Taner eskiden beri, bu adamın normalden daha öte bir koku alma yeteneği olduğuna inanırdı. Behram ko ca sandıkları gemiye yükleyen adamları işaret ederek sordu: "Nasıl gidiyor?"

"Temiz ve hızlı. İtalyanlar vaktinde geldi ama Ruslar biraz gecikti. Şimdi malları gemiye yüklüyorlar. Çok çok üç - dört sa atlik iş kaldı."

"Sonra Beyrut değil mi?"

"Öyle. Dört gün sonra Beyrut."

İmalı imalı sordu Behram: "Peki ya sonra?"

Taner çok ciddi bir ifadeyle "Sonrası kendi maharetlerine kalmış. Bizi hiç ilgilendirmez" dedi ama kendisi de biliyordu ki Avrupalılarla yapılan son anlaşmayla birlikte artık işin sonrası da kendilerini bir hayli ilgilendiriyordu. İçinden "Bu herif ço cuk oyuncağı mı zannediyor bu işi?" diye geçirdi. Belki de du rumun ciddiyetini kavraması için gözleriyle görmesi gerekiyor du. Yüklemeyi yapan adamların başında duran İtalyan denizci ye sandıklardan birini yanlarına getirmesini emretti. İri yarı iki adam, koca bir sandığı getirip ayaklarının dibine bıraktı. Kapak açılınca, kağıt kırpıklarının üzerine yerleştirilmiş on kalaşnikof soğuk soğuk parladı.

"Nasıl?" diye sordu Behzat Taner.

Behram soğuk bir ifadeyle "Ben anlamam" diye cevap ver di. "İlgi alanıma girmezler, ilgi alanlarına girmek de istemem."

"Bunlardan tam elli sandık var. Beşyüz tüfek eder. Tüfek başına biner tane de mermi gönderiyoruz. Dahası yirmi kilo kadar C4 ve TNT kalıbı. Bundan daha büyük bir parti de haftaya yola çıkacak. Hala bu işin sonrasıyla ilgileniyor musun?"

"Bizi ilgilendirdiği kadarıyla ilgileniyorum Behzat Taner. Yaptığımız anlaşmayı biliyorsun ve buna sen de onay verdin. Lütfen aynı tartışmaya yeniden başlamayalım."

"Başlamayalım" dedi Avukat ama sıkıntıyla öfledi. Az bir zaman sonra Orta Doğu'nun en önemli isimlerinden birisi, Ebu Sina, Türkiye'ye gelecek ve Cumhurbaşkanı da dahil olmak üzere çok üst düzey temaslarda bulunacaktı. Bu Ebu Sina'nın son yolculuğu olacaktı. Çünkü Türkiye ziyareti sırasında bir ci nayete kurban gidecekti. Ebu Sina, yaptığı girişimlerle birçok terör örgütüne silah bıraktırmayı başarmıştı ve bu başarısı böl genin durulmasını istemeyen Hıristiyan dostları için büyük bir tehlike anlamına gelmekteydi. Zira süregelen savaş hem Yahu di hem de Müslüman otoriteleri gün geçtikçe biraz daha zayıf latıyordu. Örgütlerin silah bırakması ticaret için de çok tehlike liydi. Bu nedenle, Ebu Sina'nın ortadan kalkmasını Behzat Ta ner de mutlulukla karşılayabilirdi. Eğer cinayet Ankara'da ve tarikatın bir fedaisi tarafından işlenecek olmasaydı. Anlaşmayı ilk duyduğunda aklı başından gitmişti ama Behram planı anlatınca biraz rahatlamıştı. Katilin kendileriyle bağlantısını ortaya çıkarmaları neredeyse olanaksızdı. Avukat, bu cinayetin karşılı ğında ne alacaklarını da sormuştu. Behram'dan "kısa vadede hiçbir şey ama uzun vadede tahayyül edemeyeceğin kadar çok şey, belki de dünyanın önemli bir kısmı." şeklinde bir cevap alınca endişeleri büsbütün artmıştı. Büyük İmam ve Behram, uzun vadedeki planlarını kendisine anlatmıyorlardı ama Avu kat bu ikisinin büyük, çok büyük oynamaya karar verdiklerini anlayabiliyordu. İstemeyerek de olsa anlaşmaya onay vermek zorunda kalmıştı. Bütün işlerin yolunda gittiği bir sırada, tari katın en önemli iki adamıyla takışmak istemiyordu. Behzat Ta ner olmadan tarikat hiçe yakın bir şeydi ama tarikatsız Behzat Taner ise tam bir sıfırdı. Üstelik bu cinayet, silah ticaretinin de vamını sağlayacaktı. Hatta Ebu Sina'nın ölümünden sonra çıka cak olan kargaşada örgütlerin tekrar silaha sarılması, kendileri ne sıcacık bir kaç milyon dolar olarak da yansıyabilirdi. Herşeyden önemlisi, bu cinayetin kısa vadede bir tehlikesi yoktu. Büyük İmam ile Behram uzun vadedeki planlarıyla uğraşırlar ken kendisi çok uzaklarda olacaktı. Behram'a baktı. Bu boyun dan çok büyük ve tehlikeli işlere kalkışan adam, bir süre sonra denize açılacak olan gemiyi izlemekteydi.

"Bir sorun çıkmasın?" diye sordu Behram.

"Niye çıksın? Taze meyve yüklü küçük bir gemi."

"Liman çıkışı?"

"Ayarlandı. Sen buraya beni teftişe mi geldin?"

www.e-kitap.us

"Teftişlerden hiç hoşlanmadığını biliyorum ama..." dedi Behram. Boğazına takılan kuru bir öksürük lafını tamamlaması na izin vermedi.

"O zaman bir sorunumuz var" diye mırıldandı Avukat. Bu adam hatır sormak için buraya kadar zahmet eder miydi hiç?...

"Sorun olabilecek bir konu var diyelim."

"Nedir?"

"12. Daire yeniden açılmış diye duyduk."

"Kaçıncı daire? O ne yahu?"

"Anlattım ya sana. Askerler. Hani şu bilim dışı gelişmeleri izleyen daire"

Behzat Taner gülmeye başladı "Ha ha... Hatırladım şimdi. Şu devletin işine akıl sır ermiyor vallahi. Eee? Ne olmuş açıldıysa?"

"Sorun çıkarabileceklerini düşünüyoruz." "Niye, çok mu kuvvetli bu 12. Daire?" "Biz de bilmiyoruz Behzat Taner. Ordunun içinden kesin bilgi alamıyoruz. Açılıp açılmadığı bile şaibeli."

"Peki size bu bilgi nereden geldi?"

"Ankara'dan başka bir kaynaktan ama dedim ya kesin değil."

"Peki ben ne yapabilirim?" "Bilgiyi teyit edebilirsin mesela."

"Ordudan bahsediyoruz Behram. Kimden teyit ettireyim?" "Açılıp açılmadığını öğrensek yeter."

"Ordunun içine adam sokamam Behram. Aklımdan bile geçirmem." dedi Behzat Taner. Behram'ın sargılı kolunu işaret etti: "Çok kötü yanarız. Hem bu niye bu kadar önemli. Uğraşmak zorunda olduğumuz bir sürü şey var. Ha bir eksik ha bir fazla. Açıkçası şu sıralar mali polis ve kaçakçılık şubesi beni da ha çok korkutuyor."

Behram, Avukatın koluna girdi. "Gel" dedi. "Yürüyelim bi raz". Birlikte denize doğru yürümeye başladılar. Rüzgârın taşı dığı, limanın pisliğiyle karışmış iyot kokusu genizlerini yaktı. Behram "Konu o değil" diye devam etti. "Eğer 12. Daire açıl mışsa Yediler harekete geçmiş olabilir. Bu da hiç hoş olmaz."

"Şu Yediler madem bu kadar tehlikeliydi, hiç ilişmeseydik daha iyi olmaz mıydı Behram?"

"Ben o tartışmayı da kapattık zannediyordum." "Haklısın. Ben muhalefet şerhimi koyduktan sonra kapatmıştık. Sen hala inanıyor musun ölümsüzlük iksiri diye bir şe yin var olduğuna?"

"Yoksa sen hala inanmıyor musun Behzat Taner?" diye sordu Behram. Sesinde alaycı bir tını vardı. Avukat aynı alaycı lıkla cevap verdi:

"Şu Lokman Hekim'in yaptığına mı? Tabii ki hayır."

"Hatırlatırım sen büyücülere ve vampirlere de inanmıyor dun zamanında."

"Eh, insan her gün yeni bir şey öğreniyor. Gözümün gör düğünü de inkâr edemem ya. Hem benim gündüz dolaşamayan arkadaşlarıma vampir diye hitap etme lütfen. Biliyorsun alınıyorlar bu lafa."

"Pardon. Geceliler demek istemiştim... Neyse. Hazır konu açılmışken, iksir operasyonu için hazır mıyız? Ne zaman başlı yoruz."

"Hazır sayılırız ama tekrar söyleyeyim Behram, her şey se nin söylediğin kadar basit olmayabilir."

"Niye?"

"Niyesi mi var. Elinde ölümsüzlük iksirinin sırrı olsa, ema net diye elin heriflerine teslim eder misin?"

"Bende olsa etmem tabi ki ama söz konusu olan Yediler.

"Yani sen diyorsun ki, adamlar gidecek, emnetleri eliyle koymuş gibi bulacak. Öyle mi?"

"Aynen öyle olacak Behzat Taner. Hiç merak etme."

"Peki. Hadi diyelim dediğin gibi oldu. Birincisini aldık. Haydi ikincisini de aldık. Yedi parça kağıttan bahsediyorsun. Bu adamlar diğer emanetlerin yerlerini değiştirmeyecekler mi? Biraz daha beklesek, daha sağlam bir operasyonla hepsini bir den toplasak daha iyi olmaz mı?"

Behram cevap vermek yerinde bir süre gülümsemekle ye tindi. Neşeli göründüğü zamanlarda bile suratındaki o ekşi, bu ruşuk ifade kaybolmuyor, sanki kötü bir şeyi çok zevk alarak kokluyormuş gibi görünüyordu. Bu Behzat Taner denilen şey tanın kafasının basmadığı bir şeyler olduğunu görmek Behram'ın çok hoşuna gitmişti ama yine de kısa bir açıklama yap makta yarar

www.e-kitap.us

gördü:

Kendinden emin bir şekilde "Değiştirmeyecekler" dedi. "Yediler için töre her şey demektir. Eğer töre emanetlerin emin lerde kalmasını söylüyorsa, öyle olacaktır. Yerlerini değiştirme ye ya da yanlarına almaya karar verseler bile, onlar tartışıp ha rekete geçene kadar, biz yeteri kadar parçayı çoktan elimize ge çirmiş olacağız. O yüzden hiç tasalanma."

"Umarım istihbaratın sağlamdır Behram. Eğer şu iksir ger çekten varsa. Yediler için çok değerli olmalı. Bitebiliriz."

"Ne o korkuyor musun yoksa?" diye sordu Behram alaylı bir ifadeyle.

Behzat Taner hiç çekinmeden "Evet" diye yanıtladı. "Kor kuyorum. Ben risklere ve bedellere inanırım. Bugüne kadar kal kıştığım bütün işlerin risklerini göze aldım, bedellerini ödemeyi baştan kabul ettim. Şimdi bahsettiğimiz şey ise ölümsüzlük Behram! Kim istemez sonsuza kadar yaşamayı. Ölümsüzlüğün peşine düştüğümüz için bizi hapse atmazlar, dövmezler, para cezası falan da vermezler. Bu işin bedelini, riskini gözün kesi yor mu senin? Bu Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmaya benzemez. Bitirirler bizi Behram. Yaşadığımıza lanet edebiliriz."

"Haklısın ama merak etme istihbaratım ve arkam sağlam. Her şeyi de en ince ayrıntısına kadar planladım. Bir de bu işi başardığımızda elde edeceğimiz şeyleri düşün. Planlarımızı ar tık günlere aylara sığdırmak zorunda kalmayacağız. Asırlara yayılabiliriz. Dünyayı değiştirebiliriz. Hem şu saatten sonra vazgeçemeyiz. Ok yaydan çıktı bir kere."

Avukat sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Dört yıl sonra okyanusun ortasındaki tropikal adasında, güzel popolu Latin hatunlarının arasında, güzel emeklilik yıllarına başlamayı planlıyordu. Ama şu ölümsüzlük denen şey o kadar cazip bir teklifti ki...

Behzat Taner kendisine numara yapmamaya karar verdi. O kadar masum biri olmadığını çok iyi biliyordu. Emeklilik adasında birkaç on yıl yerine, birkaç yüzyıl geçirmek hiç de fena bir fi kir değildi.

"Asırları sonra düşünürüz" dedi Behram'a. "Şimdi önü müzdeki işlere bakalım. Biliyorsun, sırada Ebu Sina belası var. Önce onu halledelim, çakışmasınlar. Herşey hazır olunca ben sana haber veririm."

"Doğru" dedi Behram, "Önce Ebu Sina. Bunları daha sonra tekrar konuşuruz zaten. Ha, önümüzdeki hafta fedailerin icazet töreni var. Orda olmamız gerekiyor."

Avukat için gecenin en kötü haberi şüphesiz buydu. İcazet töreni. Büyük İmam'ı dinlemek demekti ve tarikatın en büyük zevatından biri olarak törene katılmaması olanaksızdı. "Tabi ki" dedi Behzat Taner. Behram'ın omuzuna bir şaplak indirdi: "Hadi bakalım. Bu akşam yeteri kadar gördüm seni."

"Evet çok konuştuk." dedi Behram da. Kucaklaşırlarken "12. Daireyi unutma" diye de hatırlattı.

"Aklıma bir şey geldi sanki ama" dedi Behzat Taner, "Biraz daha düşünmem lazım üzerinde. Onu da sonraya bırakalım."

"Akıl senin, istediğin kadar düşün."

Avukatla Behram'ın vedalaştıklarını gören adamlar topar landılar. Arabalar çalıştı, rıhtım farların ışıklarıyla aydınlandı. Kısa bir süre sonra liman o bildik sessizliğine ve karanlığına dönmüşken Behzat Taner hızla ilerleyen arabanın arka koltu ğunda zor düşüncelere dalmıştı, Behram'ın sözleri kafasında dolanıp duruyordu: "...Asırlara yayılabiliriz. Dünyayı değiştire biliriz. Hem şu saatten sonra vazgeçemeyiz. Ok yaydan çıktı bir kere..." Behram bu lafları ederken Avrupalılarla yapılan anlaş madan falan bahsetmiyordu tabii ki. Bu işte bilmediği, atladığı, kendisinden gizlenen bir şeyler vardı. Avukat kendine çok kızı yordu. Hayatında ilk defa tereddütleri yüzünden bir işin ucunu kaçırmıştı. Hem de kendisinin de iyice içinde olduğu bir işin ucunu, inanmakla inanmamak arasında gidip gelirken Behram çoktan harekete geçmişti işte. Bugüne kadar tarikatın her oyu nunda başrol oynamıştı. Eğer, hemen toparlanıp inisiyatifi ele geçirmezse, bilmediği planların bir parçası haline geleceğinden emindi. Bu işte geride kalmıştı ve arayı kapatmak için fazla vakti yoktu. Önce Behram'ın haber kaynağını öğrenmesi gereki yordu. Yediler'i bu kadar ayrıntılı ve kesin bir şekilde anlatan kaynağı. Daha sonra da kendisinden habersiz atılan adımları öğrenmeli, gerekirse Behram'ın yakasına yapışıp tek tek anlattırmalıydı.

www.e-kitap.us

Ama her şeyden önce, en önemlisi, şu ölümsüzlük iksiri denilen şeyin aslını astarını öğrenmeliydi. Belki geceli dostları bu konuda yardımcı olabilirlerdi.

"Eve mi Behzat Bey?" diye sordu ön koltukta oturan Cahit.

"Hayır" dedi Avukat, "En yakın taksi durağında indir be ni. Siz bir yere kaybolmayın, ceplerinizi de açık tutun."

10

İstişarenin ardından Yediler için yoğun ve sıkıcı bir dönem başlamıştı. Ocağın toplandığını haber alanlar, teker teker İstan bul'a gelmeye başlamışlardı. Ziyaretlerin ardı arkası kesilmi yordu. Aslında Ocak sene içinde, birçok defa toplanırdı ama Ocak İstişaresi, resmi toplantı olarak görüldüğünden, her za man özel bir anlam taşımıştı. Kış aylarının başında Behruz Usta'nın uygun gördüğü bir tarihte yapılan bu istişare diğerleri gi bi gizli tutulmaz, kulaktan kulağa her tarafa yayılır, Yediler'in bir kez daha, sağ salim toplandığı dosta düşmana haber edilir di. İstişarenin hemen ardından başlayan tebrik ziyaretleri sırasında. Ocağın aldığı kararlar gerekli yerlere iletilir, haberler alı nır, haberler verilir, kulaklar çekilir, ittifaklar ve anlaşmalar ta zelenirdi. Bu olağanüstü durum haftalar boyunca sürerdi. Misa firleri ağırlamak ve tebrikleri kabul etmek İdris Usta'nın göre viydi. Kimi hatırlı misafirler Behruz Usta tarafından da kabul edilir, hatta bazılarına Ocağın tüm üyelerinin katıldığı bir şölen bile düzenlenirdi. Ancak bu sene böyle sıcak karşılamalar yaşanamayacaktı. Elifin yokluğunda, misafirlerin Yediler'i altı kişi görmeleri hiç hoş olmazdı.

Bu seneki ziyaretlerde garip bir yoğunluk vardı. Her sene ziyarete gelen tanıdıkların, dostların, eski silah arkadaşlarının yanı sıra, uzun görülmeyen ya da daha önce sadece elçilerini göndermekle yetinenler, bu sene en güçlü isimleriyle gelmişler di ziyaretlere: Kimler yoktu ki? Prag ve Viyana simya loncaları nın büyük ustaları, uzak batıdan upuzun saçları ve sakallarıyla orman büyücüsü klanlarının temsilcileri, Güney Sibirya ve Altaylar'dan şamanlar, Amon tapınağının baş rahibi, Apollon ta pmağının ölümsüz rahibesi ve maiyetindeki kalabalık bir grup, Kafkaslar'dan kar büyücüleri, Çerkes kazancılar, Tunus'tan Berberi gözbağcılar, Keldani Büyücüleri'nden iki büyük okulun temsilcileri, Yahudi sihirbazlar, bir grup Zerdüşt rahibi...

İdris Usta, bu yoğun ziyaretçi trafiğini, iksir vaktinin yak laşmasına bağlamıştı. Herkes Ocağın bir elli yıl daha yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. İdris Usta da, misafirlere bir sorun olmadığını göstermek ve dedikoduların önüne geç mek için tüm diplomasi becerisini kullanmıştı. Herkese yeteri kadar vakit ayırmaya çalışmış ama misafirlerin İstanbul'da faz la oyalanmadan evlerine dönmelerine de özen göstermişti. So laklar da dahil olmak üzere Yediler'e yakın olan herkes, tüm misafirleri gözetlemek ve kimlerle görüştüklerini kontrol etmek İçin İdris Usta tarafından özel olarak görevlendirilmişlerdi. Kabbath'ın elçisinin kabulünde yaşanan ufak bir sorun haricin de her şey yolunda gitmişti. Uzun zaman önce Sakafi ve Kamer-i Hail'in kurduğu kara ittifakın içinde yer alan Kabbath, Ocağın tepesine inmesi sonucunda ve canının bağışlanması kar şılığında Yediler ile bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştı. An laşmaya göre Kabbath, bir daha Sakafi ve Kamer-i Hail ile her hangi bir işbirliğine girmeyecek, eşkiyalarını bölgesinden uzak tutacak ve Balkanlar'da duyduğu her şeyden Yedileri haberdar edecekti. Ustaların gazabından çok korkan Kabbath, sadakatini göstermek için her Ocak İstişaresi'nden sonra yakın bir adamını hediyelerle birlikte İstanbul'a gönderirdi. Elçi göndermesi bü yüklüğünden falan değildi. Sadece Niran Hatun'un yıllar önce kendisine ettiği "Bir daha gözüme görünme" lafının hala geçerli olduğunu biliyordu o kadar. Kabbath'ın elçisi o güne kadar hep Elif tarafından karşılanmıştı. Ocağın en küçüğüyle muhatap edilen elçi böylelikle yerini ve haddini anımsamış olurdu. Kab bath'ın elçisi bu gelişinde. Elifin yokluğunda Ocağın en küçü ğü konumunda olan İlyas'ı karşısında görürse, efendisinin ya nına kafasında bir sürü soru işaretiyle dönebilirdi. Bu durumu engellemek için İdris Usta protokolde ufak bir değişiklik yap mak zorunda kalmıştı. Elçi, kabul salonuna geldiğinde karşısın da Elif yerine Niran Hatun'u görünce ters giden bir şeyler oldu ğunu anlamıştı. Niran Hatun elçinin suratına karşı, Sakafi'nin birkaç adamının Kabbath'ın bölgesinde görüldüğünü, bunun anlaşmayı bozmak anlamına geldiğini, bu ihanetin efendisine pahalıya patlayacağını haykırmaya başladığında, adamcağızın beti benzi atmış, çaresizce Kabbath'ı savunmaya çalışmıştı. Kısa süren bu görüşme sonrasında efendisinin yanına

www.e-kitap.us

döndüğünde anlatacaklarının arasında. Elifin ortalıkta görünmemesi çok önemsiz bir ayrıntı olarak kalacaktı.

Herşey bir tarafa, kızın yokluğunu en çok hisseden İdris Usta olmuştu. Elif, bütün görüşmelere katılır, sanatı ve yetene ğiyle Usta'ya yardımcı olurdu. Karşısında Elifi gören bir ziya retçi, kolay kolay yalan söyleyemeyeceğini, karanlık niyetlerini fazla gizli tutamayacağını çok iyi bilirdi. Elifi ancak, kendi yalanlarına şüphe duymadan inanan mükemmel yalancılar ve ka falarında kırkar tilki dolaştıran usta düzenbazlar kandırabilirdi. İdris Usta kıza, yalanları ve dolapları sanatıyla çözemediği za manlar, aklını nasıl kullanması gerektiğini de öğretmişti. Usta, Salih Usta'nın ve Niran Hatun'un kızı savaş meydanları için yetiştirmesine hep karşı çıkmıştı. Bu kızın yerinin at sırtı değil, masa başı olduğuna inanırdı. Bir savaş sırasında sanatıyla düş mana verebileceği en ağır darbe bir kaç dakika süren korkunç bir baş ağrısıydı o kadar. Vücudu da çok ağır silahları kaldıra mayacak kadar narindi. İnce bilekleri irice bir hançerden daha ağır bir silahı kaldıramayacak kadar güçsüz, ayakları en ufak bir saldırıda bile dengesini korumasına yetmeyecek kadar kü çüktü. Belki iyi bir savaşçı olabilirdi ama en iyi ihtimalle birkaç yüzyıl sonra. Sanatını öldürücü bir silaha dönüştürmesi için çok çalışması, kendisine de zarar verebilecek kadar tehlikeli büyüle ri öğrenmesi gerekiyordu. Niran Hatun ve Salih Usta böyle bir Elif istiyorlardı ama İdris Usta bunun hem gereksiz olduğunu hem de kızı çok yıprattığını düşünüyordu. Elif, bir taraftan da ha doğru düzgün tutamadığı kılıçlarla talim yaparken, bir taraf tan da İdris Usta'dan bu aleme dair dersler alıyor, diplomasi ve siyaset denilen sanatları öğreniyordu. Öz çırağı İlyas'ın bu gibi ince işler için biraz fazla geveze ağızlı ve dikkat fukarası olduğu nu anladığında büyük bir hayal kırıklığına uğrayan İdris Usta, kendisiyle çalışmaya hevesli bir 'divan' çırağı bulduğu için çok mutlu olmuştu. Ama bu sefer. Elif sadece İstişare'ye katılma makla kalmamış, İdris Usta'yı da yalnız bırakmıştı.

Bütün ziyaretler falso verilmeden atlatılmış, sıra Ocağın en hatırlı konuklarının ağırlanmasına gelmişti. Solaklar ve geceli Mehmet Sinan, bu akşam Yediler'in gizli mahallesini onurlandıracaklardı. Behruz Usta'nın evi, günlerdir bu davet için hazırla nıyordu. Büyük iç avlu kırmızı mavi ve sarı alevlerle iyice ışıklandırılmış, uzun yer sofrasının etrafına atlas minderler atılmış, şölene şarkılarıyla katılacak olan bülbül ve kanaryalar, bir den sizlik etmemeleri için sıkı sıkı tembihlenmiş, İlyas'ın elinden her nasılsa kurtulan zorba testileri, soğumaları için dağların ve gökyüzünün yükseklerinden buz gibi havalar taşıyan rüzgarlara emanet edilmişti. Bu şölen için Niran Hatun bile mutfağa gir mişti. Her şey misafirlerin layık oldukları biçimde ağırlanması içindi. Solaklar yüzyıllardan beri Yediler'e sırdaş ve silah arka daşı olmuşlardı. Osmanlı zamanında padişahın muhafız birli ğiydi Solaklar. İsimleri, yaylarını sol elleriyle germelerinden ge lirdi. Yeniçeri ocağının en yaman okçuları arasından seçilir. So lak talimgahlarında özenle yetiştirilirlerdi. İstanbul'un fethin den sonra Osmanlı daha önce duyduğu ama fazla muhatap ol madığı bir melanetle karşılaşmıştı: Gecelilerle... Bu kan içici, gündüze lanetli yaratıklar öyle bir kök salmışlardı ki İstanbul'a, kesmekle bitmemişlerdi. Dahası, zaman ilerledikçe kendilerine saraydan ortaklar edinip, devlete musallat olmaya başlamışlar dı. Üstelik Geceliler bir çeşit de değildi. Soyları aşiretlere, aşiret leri mezheplere ayrılıyordu. Fetihle birlikte düzenleri çok kötü bozulmuştu. Bizans zamanının imtiyazlı aşiretleri İstanbul'un yeni sahiplerine yanaşıp yerlerini korumaya çalışırken, o dö nemlerde altta kalanlar da karışıklıktan yararlanıp paylarını ve çaplarını büyütmeye çalışıyorlardı. İstanbul'da kan gövdeyi gö türüyordu. Asayişin bozulması, katledilen hazine memurları, defterdarlar, hatta vezirler bir tarafa, gecelilerin birbirine girme si diğer tüccarları da kaçırmıştı şehirden. Nice düşmanları dize getiren Osmanlı, bu bilmediği, sinsi düşman karşısında ne ya pacağını şaşırmıştı. İşte, Solaklarla Yediler'in tanışması da tam bu zamanlarda olmuştu. Yediler, daha doğrusu İdris Usta, So lak bölüklerinden on iki Solak seçip yetiştirmiş, gecelilerin oyunlarıyla ve silahlarıyla baş edebilecek küçük ama etkili bir birlik ortaya çıkarmıştı. Önceleri, gecelileri İstanbul'dan tama men defetmeyi amaçlamışlar, tüm güçleriyle üzerlerine yürü müşlerdi ama bu, kavgayı daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Bu kan ve iktidar düğümünün kılıçla çözüle meyeceğini, bu lanetin kökünü kazımanın mümkün olmayaca ğını anlayan İdris Usta, tüm güçlerini gecelilerin devletle olan bağlarına yöneltmişti. Bir hayli uğraşmışlar ama sonuçta bu be layı saraydan uzaklaştırmayı, büyük bir aşireti İstanbul'dan ay rılmaya ikna etmeyi, bir diğer geceli soyunu da Osmanlı top raklarından tamamen

www.e-kitap.us

temizlemeyi başarmışlardı. İstanbul'da kalan geceliler ise bir süre daha birbirlerini yedikten sonra ku rulan düzene boyun eğmek zorunda kalmışlardı. Solaklar ka zandıkları tüm başarıları kılıcın kudretine bağlıyorlardı ve tabii ki İdris Usta'nın perde arkası işlerinden çok haberdar değiller di. Usta, Bizans zamanının en etkili geceli aşiret olan ve gücünü Osmanlı zamanında da sürdürmek için ortalığı kana bulayan Şebhun aşiretini, İzmir'de tam dokunulmazlık vaat ederek İstan bul'dan ayrılmaya ikna etmişti. Daha sonra da Hunhan ve Şebhun soyları arasındaki bitmeyen kan davasından yararlanmıştı. İdris Usta, Şebhun soyunu yeryüzünden silmeye and içmiş olan Hunhan ile anlaşmış, bu soyun gecelilerine Osmanlı'da barın ma izni, istedikleri kadar yeniçeri, sipahi, bilgi ve tabii ki altın sağlayarak Şebhun'u ta Arabistan çöllerine kadar sürmüştü.

Yıllar süren bu savaşın ve kaybedilen onlarca Solak'ın so nucunda, geceli düşmanlığı Solaklar Ocağında bir gelenek hali ne gelmişti. Geceli ismini duyduklarında bile pala bıyıkları elle rinde olmadan seğirmeye başlıyor, karşılarına çıkan bir geceli nin en fazla bir soluk alımı yaşayacağına yeminler ediyorlardı. Hal böyleyken, Mehmet Sinan isimli bir gecelinin Ocağın şöle ninde hatırlı misafirlerden sayılması ve Solaklarla aynı masayı paylaşacak olması bir hayli garip görünüyordu. Solaklar'ın ve Yedilertek geceli dostu olan Mehmet Sinan, bugüne kadar hikayesini çok az kişiyle paylaşmıştı ama herkesin bildiği tek şey bu gecelinin soyuna ihanet edip Ocağın tarafına geçtiğiydi. Sokakların kulağı, gecelerin gözüydü Mehmet Sinan. İstan bul'da dolaşan bir dedikodu, bir söylenti bu geceliye uğrama dan geçemezdi. Soyuna ihanet edip taraf değiştirdikten sonra, Mehmet Sinan için uzun ve sonu belli olmayan bir sürgün yaşa mı başlamıştı. Geceliler arasında ihanetin asla affedilmediğini bildiğinden, kendisini Kapalıçarşı'daki 'Eski Yer' ismiyle anılan karargaha kapatmış, ömrünü 12. Daire'nin genç subaylarını. So lak yamaklarını eğitmeye. Solakların ve Yediler'in icraatlarına yardım etmeye adamıştı. Mehmet Sinan karanlığın ortasındaki fener gibiydi. Ortalık ne kadar karışırsa karışsın, herkes bu ge celinin İstanbul'da olduğunu ve işleri yoluna koymak için elin den geleni yaptığını bilirdi. Solaklar ile 12. Daire'nin tam orta eski İle yeni arasında bir köprü gibi dururdu. Cumhuriyet'in ilanından sonra geriye atılan Solaklar'ın yeni dünyayla bağlan tısı, bu alem hakkında hiçbir şey bilmeyen 12. Daire subayları nın da rehberi olmuştu.

Güneşin alçalmasıyla birlikte, konuklar da yavaş yavaş gel meye başladılar. İlk olarak, her zamanki gibi, Solakbaşı Abbas Ağa ile birlikte on iki has solak geldi. Yediler, başta Behruz Us ta olmak üzere kapının yanına dizilmişlerdi. Abbas Ağa heybet li bir adamdı. Beyaz bıyıklarıyla birlikte siması Salih Usta'yı an dırıyordu ama yüzü çok daha sert hatlara sahipti. Eski gelenek lerine sadık kalarak, usturaya vurduğu kafasının tepesinde bir tutam beyaz saç bırakmıştı. Ağa ve beraberindeki Solaklar eski yeniçerilere özgü cafcaflı merasim kıyafetlerine bürünmüşler, saygı ifadesi olarak da Yediler'in mahallesine girdikleri andan itibaren börklerini ellerine almışlar, yatağanlarını, yaylarını ve oklarını İlyas Usta'ya teslim ederek bellerindeki kınları, sırtla-rındaki sadakları boş bırakmışlardı.

Abbas Ağa, Behruz Usta'dan başlayarak herkesle tek tek selamlaşmaya başladı. İlyas'la kucaklaştıktan sonra, selamlaya cak bir kişi daha oduğunu düşünerek tekrar eğildi ama karşı sında Yasemin'i görünce telaşla toparlandı. Hiçbir şey deme den, kenara çekilerek arkadaşlarını beklemeye başladı.

Selamlaşma faslı bittikten sonra sofraya geçildi. Masanın bir ucuna Yediler, diğer ucuna Solaklar yerleşmişti. Ortada dört minder Mehmet Sinan ve diğer misafirler için ayrılmıştı. Ufak sohbetler eşliğinde yemeğe başladılar. Hava iyice karardıktan sonra ve yemekler bitmek üzereyken Mehmet Sinan geldi. Sıra dan, koyu renk takım elbisesinin içinde hemen hemen aynı ton da boğazlı bir kazak giymişti. Bu alemde Geceliler fiyakalı gi yim tarzlarıyla tanınırdı. En züğürtlerinin bile üzerinde müm kün olan en pahalı markadan bir elbise mutlaka olurdu. Sade ve gösterişsiz giyinmek Geceliler arasında 'yas tutmak' anlamı na gelirdi. Zaten ne giyerse giysin, Mehmet Sinan'ın suratına bakan birisi, bu Geceli'nin elem ve sınırsız bir yas içerisinde ol duğunu anlardı. Oval ve yumuşak yüzündeki bütün çizgiler yerçekimine yenik düşmüş gibiydi. Her zaman biraz nemli olan kocaman gözleri hüzün dolu bir ifadeyle etrafına bakardı. En karışık dönemlerde, ölümle burun buruna geldiği zamanlarda bile ne yüzündeki ne de gözlerindeki hüzünlü ifadede en ufak bir değişiklik olmazdı. Mehmet Sinan az konuşur, çok dinler ve hızlı iş görürdü. Yapacak bir işi olmadığı zamanlarda da, küçü cük odasına kapanır, bir 'salon

www.e-kitap.us

beyefendisi' edasıyla koltuğuna kurulur, ya saatlerce sabit bir noktaya bakarak hiçbirşey yap madan öylece oturur ya da bir eliyle uzun ve kıvırcık saçlarının bukleleriyle oynayarak kitap okurdu.

Mehmet Sinan'la birlikte üç kişi daha gelmişti. Salih Usta Esat ile Haydar'ı tanıyordu. En kıdemli Solak yamaklarından olan bu iki genç, Mehmet Sinan'ın yanında iş görüyorlardı. Bu Ocak Şöleni'ne ilk davet edilişleriydi. En arkadan gelen genci ise daha önce hiç görmemişti. Esat ile Haydar'ın efendiliğinin yanında, biraz daha zirzop görünen bu genç, ürkek bakışlarla etrafını izliyordu. Behruz Usta misafirleri karşılamak için ayağa kalkmıştı. Bir selamlaşma faslı daha başladı. Mehmet Sinan, Sa lih Usta'nın yanına geldiğinde, en arkada sıkıntıyla etrafına bakınmakta olan genci omzundan tutup Usta'nın önüne getirdi:

"Bu da Salih Ustan" dedi geceli. Sonra Usta'ya döndü. "İs mi Volkan'dır. Müsaade edersen elini öpecek."

Salih Usta'nın suratı bir anda öyle bir düşüverdi ki, gür bı yıkları ağzını kapladı. Demek Bengi Hatun'un bulduğu çırak adayı buydu. Şüphelenmekte ne kadar haklı olduğunu düşündü. Kendisinden başka herkesle tanışıp. Ocak Şöleni'ne kadar gelebildiğine göre. Ocak Eliften umudu çoktan kesmiş olmalıy dı. "Elif gitmiş ne ki?" diye geçirdi içinden, "Elif gider Volkan gelir..." Usta karşısındaki genci şöyle bir süzdü. Yakışıklıcaydı ama Usta havasını 'adam gibi' olmaktan uzak bulmuştu. Ürk müş olduğu belliydi ama gözleri hala cin gibi fıldır fıldır oynu yordu. İçinden "Saçlarını ne hale sokmuş öyle diken diken" di ye homurdanmaya başladı, "Ocağa çırak diye bunu getiriyorlarsa yandık. Elif bunun gibi elli tanesini cebinden çıkartır. Gömleğin rengine bak hele. Yarın karışık zamanda da giyer o gömleği de bin arşın öteden hedef eder kendini." Elini istemeye istemeye gencin suratına doğru uzattı. Volkan da bıyıklarını sarkıtmış kendisine kötü kötü bakan bu adamın elini çabucak öptü ve hemen Mehmet Sinan'ın arkasına saklandı.

Son gelen konuklar da yerlerini alınca. Bengi Hatun, zorba testilerini ve kadehleri masaya dizmeye başladı. Bu en çok Mehmet Sinan'ı mutlu etmişti. Çünkü, insan elinden çıkma içki ler arasında etksini hissedebildiği, tat alabildiği tek içki buydu. Zorbanın gelişiyle masanın resmi havası iyice dağılmış kuş ses lerinin yerini Solaklar'dan Serhat Beşe'nin söylediği Bektaşi ne fesleri almıştı. Masanın büyüklerinden alınan izinden sonra, muhabbete divan sazları, bağlamalar, ney ve bendirler de katı lınca ortalık iyice şenlenmiş, fiskoslar hararetli sohbetlere, ne fesler hareketli havalara dönüvermişti. Abbas Ağa, masanın öbür ucundan kalkıp, Niran Hatun ile Behruz Usta'nın arasına oturmuştu. Mehmet Sinan ile İdris Usta, diğerlerinden biraz uzaklaşmış, alçak sesle 12. Daire'ye atanan subaylar hakkında konuşuyorlardı. En kötüsü de İlyas ile Haydar'ın yanyana olmaları olmuştu. Sazları bastıracak kadar yüksek kahkahalar atı yorlar, arada sırada da hemen yanlarında oturan Yasemin ile Esata sataşıyorlardı. Esat, kollarını kavuşturmuş, her zamanki ciddiyetiyle dimdik duruyor, her an bir olay çıkacakmış gibi et rafı gözlüyor, arada sırada Yasemin ile kısa bir sohbete giriyor du. Tam karşıda oturan Volkan ise, ilk defa içtiği zorbadan feci şekilde çarpılmış bir durumda yanındaki Solak'ın savaş hikaye lerini dinlemeye çalışıyordu. Solak, kendini kaptırmış anlatırken Volkan birden araya girip, elindeki kupayı sallayarak. "Ba ba, çok güzel anlatıyorsun da, Allah'ın adını veriyorum, bir de bu benim içtiğim nedir onu anlat" deyiverince, bütün oda kah kahadan yıkılmıştı.

Şölendeki eğlence, Salih Usta'nm sıkıntılı halini gözlerden saklayacak kadar yoğundu. Usta'nın Volkan'la tanıştıktan son ra düşen yüzü bir daha kalkmak bilmemişti. Her şölen neşeli geçerdi ama bu seferki eğlence çok rahatsız ediyordu Usta'yı. Hayatında birileriyle dertleşmeyi hiç bu kadar çok istememişti. Lakin, Ocağın 'konuşmayarak konuşma' kuralı bir kez daha işlemeye başlamıştı. Konuklara ocakta bir arıza olduğu. Elifin şö len masasındaki yeri boş bırakılarak anlatılmıştı. Onlar da ge rekli yanıtı susarak vermişlerdi. Peki, şu Volkan denen çocukla ilgili olarak kendisine hiçbir açıklama yapılmamasını nasıl anla malıydı? Daha sanatının ne olduğunu bile bilmiyordu. Üzüntü sünün ve kırgınlığının yanına yeni bir duygu daha ekleniyordu yavaş yavaş: Öfke. Elif'e öfkeleniyordu, Ocaktakilere öfkeleni yordu. "Hiç üzülme Salih Usta, hiçbir şeye gelmezse iksir za manı burada olur" dememişler miydi dalga geçer gibi? Haklıy dılar. Eli mecbur gelecekti ama hangi yüzle gelecekti? Hangi yüzle içecekti iksiri? Düşünüyor, düşündükçe sinirleniyordu. En başta kendisi olmak üzere aklına gelen herkese veryansın ediyordu içinden ama öfkesini bir tek Bengi Hatun'dan uzak tutmaya çalışıyordu. Volkan'a bakarken yüzünü garip

www.e-kitap.us

bir ışıltı kaplıyordu Hatun'un. Hiç yabancı değildi bu bakışlar, İdris Us ta İlyas'a, Niran Hatun kendisine, kendisi de Elife nasıl bakı yorsa. Bengi Hatun'da bu çocuğa öyle bakmaya başlamıştı işte. Ocakta herkes usta sayılırdı ama çırak yetiştirmek ayrı bir mer tebe, ayrı bir sorumluluktu. Bulacaksın, yetiştireceksin, ölüm süzlüğü kendi elinle vereceksin ama her şeyden önce kader kar şına sanat sahibi bir çocuk çıkaracak.

Çok eskilere döndü Salih Usta. Belki o gün Niran Hatun'a kızıp atını ta Çeşme'ye kadar sürmese, Elifle hiç karşılaşamayacaktı.

Yetmiş iki milletten insanın doluştuğu pazar yerinde dola şırken bir panayır çığırtkanının söyledikleri Usta'nın çok dikka tini çekmişti. Adam, beyaz bezden gerilmiş bir çardağın önün de yüksekçe bir yere çıkmış, "Bu muhteşem çocuğu yenebilene tam yüz Venedik altını verileceğini" avazı çıktığı kadar ve ye min billah ederek duyuruyordu. Yüz Venedik altını... Bu ciddi bir servet demekti. Usta, çardağın etrafındaki kalabalığı yararak en öne geldiğinde, şâşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutuyordu. Çardağın ortasına bir satranç masası kurulmuştu. Tahtanın bir tarafında, saçı sakalı ağarmış ulemadan bir adam oturuyor du. Karşısında ise en fazla yedi-sekiz yaşlarında gösteren bir kız çocuğu vardı. Adam oyuna kendinden gayet emin bir şekide başlamıştı. Hamlelerinden bu işte tecrübe sahibi olduğu an laşılıyordu. Karşısındaki kızcağızı yenmesi çok fazla zamanını almayacak gibi görünüyordu. Gel gör ki, hamleler ilerledikçe, oyunun rengi değişmeye başlamıştı. Adam başlangıçta, vasat bir satranç oyuncusunun bile beş hamle sonrasını görebileceği, rakibi kısa yoldan mat etmeyi amaçlayan oyunlar kuruyordu. Küçük kız bütün saldırıları büyük bir rahatlıkla savuşturunca, adam çok daha karmaşık oyunlar kurmaya başlamıştı. Yüz Ve nedik altınını kolayca cebe indirmek için masaya oturan adam, artık işin para kısmını bir kenara bırakmış, bunca insanın önün de ufak bir kıza yenilmenin yaratacağı kepazelikten kurtulmaya çalışıyordu. Sıkıntıdan sakalını yolacak gibi sıvazlıyordu. Us-ta'nın hemen arkasında bir adam etrafındakilere alçak sesle, bundan bir hafta kadar önce, kıza yenilen bir adamın oyunda hile yapıldığını söyleyerek kadıya davacı olduğunu, durumu tetkik ehnek için Çeşme kadısının ulemalarıyla birlikte panayırı bastığını ve yine ulemalarıyla birlikte kıza yenilerek geri gittiğini anlatıyor, oyundaki hilenin sırrına kimsenin eremediğini söy lüyordu. Salih Usta bu işte hileden daha büyük bir iş olduğunu düşünmeye başlamıştı. Küçük kız hiçbir şekilde oyun kurmu yor, sadece karşısındaki adamın oyununu bozacak hamleler ya pıyordu. Daha da ilginci, taşlarla hemen hiç ilgilenmiyor ve gözlerini rakibinin gözlerinden ayırmamaya çalışıyordu. Yakla şık beş saat süren oyunun sonunda, küçük kız neredeyse bütün önemli taşlarını kaybeden rakibini basit bir hamleyle mat edivermişti. Zavallı adam, büyük bir utanç içinde katılım parası olan on Venedik altınını masaya sayıp, kafası önde gözden kay bolmuştu. Çığırtkan ise, yarın yine burada olacaklarını ahaliye bir kez daha ilan ettikten sonra tezgahını toplamaya başlamıştı. Küçük kız, paralı asker oldukları her hallerinden belli olan dört iri kıyım adamın arasında bir arabaya bindirilmiş ve hemen pa zar yerinden uzaklaştırılmıştı.

Salih Usta o akşam kaldığı handa kızla ilgili küçük bir araş tırma yapmıştı. Kızın kim olduğunu, nereden geldiğini bilen yoktu. Öğrenebildiği tek şey, kızın bir köle olduğu ve üç yıl ka dar önce çığırtkanlık yapan adam tarafından, namlı köle tüccarı Halepli Kaşiften satın alındığıydı. Halepli'nin ticari ve dünyevi hayatı ise bir sene önce sona ermişti. Halepli Raşit, korsanlar dan satın aldığı dilsiz bir Kırım güzelini İstanbul'da zengin bir tüccara satmış, tüccar da yeni kölesini saraydaki paşalardan bi rine hediye etmişti. Kıyamet, Kırım Hanı'nın elçisinin paşayı zi yareti sırasında kopmuştu. Elçi, paşanın konağında tesadüfen karşısına çıkan esir kızın, yıllar önce Kırım Hanı'nm sarayından kaçırılan bir prenses olduğunu, kim olduğunu anlatmasın diye de korsanlar tarafından dilinin kesildiğini anlatınca, iki ülke arasında ciddi bir buhran baş göstermişti. Bu buhran, paşanın Kırım'lı dilsiz prensesle alelacele evlendirilmesi, tüccarın boy nunun vurulması, korsanların kazığa oturtulup o halde Kırım Hanı'na gönderilmesi ve Halepli'nin Erzurum'da yakalanıp oracıkta dersinin yüzülmesiyle ancak yatıştırılabilmişti. Bu du rumda kızın kim olduğunu öğrenmenin bir olanağı kalmıyor du.

İşte Salih Usta ile Elifin ilk karşılaşması böyle olmuştu. Er tesi gün, on altını gözden çıkarıp satranç masasına oturan Usta, kızın zihne hükmeden, düşünceleri okuyan bir sanata sahip ol duğundan iyice emin olmuş, kızı bu panayır kumarbazının elin den kurtarıp Ocağa katmanın bir yolunu aramaya başlamıştı. O zamana kadar kimsenin çocuktaki bu yeteneği fark etmemiş ol

www.e-kitap.us

ması büyük bir şanstı. Bu yüzden Usta, fazla gürültü koparma dan ve en kısa yoldan kızı İstanbul'a ulaştırmak istemişti. Oca ğın sanat sahibi bir kızın peşinde olduğunun duyulması, birçok kara büyücünün ağzını sulandıracak bir haber olurdu. Kızı sa tın almanın imkansız olduğunu biliyordu. Sahibinin kendisine her gün en az yirmi altı kazandıran bu nimeti satmaya asla ya naşmayacağını, yanaşsa bile Yediler'in tüm mal varlığı kadar bir para isteyeceğinden emindi. Daha da önemlisi, Ocak yasala rının çırak satın almak diye bir şeye izin vereceğini hiç zannet miyordu. Kızı adamdan zorla almak ise çok gürültülü bir yön temdi ama bunu en son çare olarak bir kenara ayırmıştı. Salih Usta, bu işi tek başına kotaramayacağını anlayınca İstanbul'dan yardım istemiş, kısa bir süre sonra da Niran Hatun'dan "bir hal çaresi bulunacağını" söyleyen bir haber almıştı. Usta, kızı gözden kaçırmamaya çalışarak, İstanbul'un 'hal çaresini' bekleme ye başlamıştı. Bir hafta kadar sonra, yine panayır yerinde, kızın bir başka rakibini perişan etmesini izlerken, çardağın etrafını çevreleyen kalabalıkta bir kaynaşma olmuş, herkes bir tarafa kaçışmaya başlamıştı. Salih Usta, kafasını çevirdiğinde Çeşme kadısının askerleriyle birlikte çardağa doğru ilerlediğini, asker lerin ellerindeki sopalarla kadıya ve arkadaki atlılara yol açma ya çalıştıklarını görmüştü. Usta, taşıdıkları tuğlardan atlıların, Manisa'daki şehzadenin süvarileri olduklarını anlamıştı. İstan bul'un 'hal çaresi' nihayet gelmişti işte. Atlıların komutanı, so palarla açılan yoldan ilerleyerek atını neredeyse çardağın içine kadar sürmüş, küçük kıza şehzadenin emriyle el konulduğunu yüksek sesle ilan edip, bedeli olarak takdir edilen dolgunca bir kese altını sahibinin ayaklarının dibine attıktan sonra, kızı atın terkisine attığı gibi Manisa'nın yolunu tutmuştu. Salih Usta, kaldığı hana döndüğünde, tam da beklediği gibi, derhal şehza de sarayına hareket etmesini söyleyen bir pusula bulmuştu.

Usta ile Elif, Manisa'da bir ay kadar şehzadenin konuğu olarak kalmışlardı. Bu süre boyunca Usta, tüm vaktini kıza ayır mış, yeteneklerini ve geçmişini öğrenmeye çalışmıştı. Her genç büyücü gibi Elif de yeteneklerinin çok azının farkındaydı ve bunları sadece zorda kaldığı zamanlarda, çoğu zamanda içgü düsel olarak kullanabiliyordu. Bir çırağın eğitiminin en önemli kısmı da çırağı sanatın hakimiyetinden çıkarıp, sanatı onun ha kimiyetine verebilmekti. Bu da çok zorlu bir eğitim dönemini gerektiriyordu. Elifin yeteneklerinin farkına varması, istediği zaman, istediği şekilde kullanabilmesi ve sanatını geliştirebil mesi uzun yıllar alacaktı. En kötüsü de Ocak'ta Behruz Usta ha ricinde hiç kimsenin o güne kadar sanatı zihne hükmeden bir büyücü ile karşılaşmamış olmasıydı. Kısaca Ustalar da bu sana tın inceliklerini Elifle birlikte öğrenmek zorunda kalacaklardı.

Manisa'da geçirdikleri süre boyunca Salih Usta, Elifin de en az taşıdığı sanat kadar karmaşık ve zor olduğunu anlamıştı. Uysal bir çocuktu ama çekingenlikten daha öte, garip bir yaba nilik taşıyordu. Denileni yapıyor, soruları yanıtlıyor, anlatılan ları dinliyor, sonra bir köşeye, kendi suskunluğuna çekilip kaçamak bakışlarla etrafı izlemeye başlıyordu. İzliyordu Elif, herşeyi izliyordu: İnsanları, binaları, askerleri, gökyüzünü... Sanki, kısa yaşamı boyunca konuşarak ve işiterek anlayamadığı dün yayı, her zaman yaptığı gibi en büyük silahını kullanarak; izle yerek ve dünyanın zihninden geçenleri görerek anlamaya çalışı yordu. Beceriyor muydu bilinmez ama bunu yıllar sonra Salih Usta'ya itiraf etmişti Elif: "Usta" demişti, "İnsanların akılların dan geçenlerle ağızlarından çıkanların bir olmadığını fark etti ğimde tiksindim ben konuşmaktan..."

Salih Usta, kızın geçmişini deşelemeye başladığında ise çok daha ilginç şeylerle karşılaşmıştı. Kızın kim olduğu hakkında ikinci elden bilgi alabilecek hemen hiç kimse yoktu. Kızı kaçı ran korsan ve en son sahibine satan Halep'li Raşit çoktan öl müşlerdi. Tek bilinen şey, Halepli'nin müzayede sırasında kızın soylu bir Macar ailesinden geldiğini söylemesiydi ama esir tüc carlarının mallarını allayıp pullamak için böyle yalanlar söyle dikleri bilinen birşeydi. Evet, Elifin bildiği diller arasında Ma carca da vardı ama bu dili en az Türkçe, Lehçe, Farsça ve Kum ca kadar güzel konuşuyordu. Öyle ki, hangisinin ana dili oldu ğunu anlamak imkansızdı. Salih Usta, Elife ana babası hakkın da sorular sormaya başladığında, kız sanki bu kelimeleri ilk de fa duyuyormuş gibi bakmıştı suratına. Doğru düzgün anlatabil diği tek şey, son sahibiyle birlikte panayır panayır dolaşmaları ve kaybettiği satranç oyunlarından sonra yediği dayaklardı. Bi raz da Haleplinin köle kervanında geçirdiği zamanları hatırlı yordu. Söylediğine göre "çok dolaşmışlardı ve küçük olduğu için kimse almak istememişti onu..." Halep'li tarafından satın alınmadan önce de uzun süre bir gemide kaldığını, her yerin çok sıcak olduğunu ve neredeyse ölecek kadar hastalandığını

www.e-kitap.us

anlatıyordu. Daha gerilere gittikçe anıları karmaşıklaşıyor, bir birleriyle çelişen hikayeler anlatmaya başlıyordu. Salih Usta kı zın derdini anlamakta gecikmedi: Kızcağız, sanatının azizliğine uğramış, çocuk aklıyla karşısına çıkan insanların zihinlerinden farkında olmadan okuduğu anıları, kendi anılarıyla karıştırmış tı. Kısaca Elifin çocukluğu, gözlerinin içine bakmış olan herke sin çocukluğuydu. İnsanların zihinlerini ve anılarını okuma kudretine sahip olan Elifin kendi zihni üzerinde hiçbir hükmü yoktu.

Usta, doğaüstü yeteneklere sahip olan bu kızın her şeyden önce bir 'çocuk' olduğunu anımsamış, kafasını daha fazla karıştırmamak için geçmişini kurcalamaktan vazgeçmişti. At araba larının üstünde, panayır panayır dolaşmaktan, han köşelerinde yatmaktan ve dayak yemekten kurtulan Elif, şehzade sarayında belki de hayatının en mutlu günlerini geçiriyordu. Salih Usta bir dediğini iki etmiyor, üzülmesin diye yanındayken aklından kötü bir şey bile geçirmemeye çalışıyordu. Mutlulukla güzelleşiyordu Elif. Hergün önüne konan nefis yemekler yüzüne renk getirmişti. En nadide kumaşlardan dikilen elbiseler içinde kü çük bir prenses gibiydi. Salih Usta, kızın eğitimiyle ilgili her şe yi İstanbul'a ertelemiş. Elifin daha yeni elde ettiği yaramazlık yapma hakkının tadını doyasıya çıkarmasını izliyordu.

Manisa günleri, İstanbul'dan gelen çağrıyla son bulmuştu. Ocak, yeni çırak adayını artık tanımak ve hakkında bir karara varmak istiyordu. İstanbul'a hareket etmeden önce, şehzadenin huzuruna çıkmaları, yardımları için minnetlerini sunmaları ve gitmek için izin istemeleri gerekiyordu. Salih Usta, şehzadenin karşısına son kez çıkacak olan Elifin de bu önemli anda çok gü zel görünmesini istemişti. Sırf bu veda için İstanbul'a gidişini birkaç gün ertelemiş, kızın yeni elbisesinin hazır olmasını bekle mişti. Veda günü geldiğinde, kızı giydirmiş, kuşatmış, o zama nın adeti olarak, nazara gelmesin, güzelliğine güzellik katsın di ye de alnına celi-i sülüs yazısıyla bir elif çekmişti. Saçlarının bir parmak altından başlayan ve sivri ucu iki kaşının arasına kadar inen elif, kıza bambaşka bir alım katmıştı. Şehzade de, kendisini satrançta birkaç defa yenen, bu akıllı, uslu ve güzel kızı alnın daki elifiyle çok beğenmiş; Salih Usta'ya: "İsmi bundan böyle Elif olsun. İsmi de elifi de kadim olsun" demişti. İşte, o güne ka dar her sahibi tarafından değişik bir isimle çağırılan, kendi is mini kendisi bile hatırlayamayan küçük kız, Elif ismine Salih Usta'nın eli ve şehzadenin kelamıyla kavuşmuştu.

Şölen masasının bir köşesinde sessizliğine ve düşüncelerine dalmış olan Salih Usta, o günleri hatırlayıp Bengi Hatun'a hak vermeye çalışıyordu. Elifi nasıl bir gururla Ocağa getirdiğini, nasıl bir özenle yetiştirdiğini, kıza edilen her lafın içini nasıl acıttığını anımsıyordu. Usta ile çırak arasında yüzyıllar içinde oluşan o kutsal ve anlaşılmaz bağ. Bengi Hatun ile Volkan ara sında yeni yeni filizleniyordu. Bu bağ zaman içinde öyle bir ge lişirdi ki, bir usta çırağının mutluluğunu, üzüntüsünü kendi içinde hisseder hale gelirdi. Elif gitmişti ve Volkan kendisine sorulmaya tenezzül bile edilmeden şölen masasına kadar çıkar tılmıştı. "Aslolan Ocaktır..." diyerek kendini teselli etmeye ça lıştı Salih Usta. Tam kupasını doldurmak için testiye uzandığı sırada, saçlarında bir el hissetti. "Kendini de mahvettin beni de" diye fısıldadı Niran Hanım, Salih'in kulağına, "Zırlayıp durma artık. İçim parçalandı..."

11

Sarp "Olacak iş değil" diye bağırarak elindeki sarı zarfı masasının üzerine fırlattı. Kültablasında yavaş yavaş tütmekte olan sigarayı unutup, paketten hızla bir sigara çıkarttı. Gözleri yavaş yavaş kızarmaya başlıyor, geniş alnındaki iki damar her an biraz daha belirginleşiyordu. Ağzında henüz yakamadığı sigarasıyla "Olacak iş değil..." diyerek söylenmeye devam etti. Bir taraftan da, hırsla sıktığı yumruğunun içinde kaybolup git miş olan çakmağım arıyor olmalıydı. "İstifa da edemiyoruz ar kadaş bu lanet olasıca yerden. Al buyur cevap aynı: İstifanızı kadronuzun bulunduğu komutanlığa vermelisiniz. Nerde bu canına yandığımın kadrosu? Nerenin askeriyim ben?..."

Masasının başında çalışıyormuş gibi yapmakta olan Do ğan, gözünün ucuyla Yüzbaşı'ya baktı. Son bir aydır, yani Yüz başı 12. Daire'den istifa etme kararını verdikten sonra, bu şahit olduğu aynı sebepten ileri gelen beşinci sinir patlamasıydı. Do ğan bu işe çok fazla karışmak istemiyordu. Ortada karışılacak bir şey yoktu çünkü. Yüzbaşı bağırıp çağırmakta yerden göğe kadar haklıydı, çünkü istifa edemiyordu.

www.e-kitap.us

Olayların Sarp ile Doğan birlikte içmeye çıktıkları o gece nin hemen ertesi sabahı başlamıştı. O içki gecesinde, rakı deni len kudretli sıvı insanları birbirlerine yaklaştırmadaki ustalığını enikonu sergilemişti. Doğan komutanının aslında o kadar nef ret edilesi bir insan olmadığına, Sarp da Doğan'ın gerizekalı, iş güzar ve aslan asker gibi sıfatları hiç hak etmeyen, delikanlı bir Türk askeri olduğuna kanaat getirmişti. Ertesi gün kazan gibi kafalarla 12. Daire'ye geldiklerinde Doğan istifa kararını bir kez daha gözden geçirmesi için Yüzbaşı'yı hafifçe ikna etmeye çalış mış, hatta yumuşatabilmek için onunla bilgisayarda küçük bir futbol turnuvası yapmış ve feci şekilde yenilmişti. Diğer taraf tan Sarp da, çok fazla dillendirmese de, kararının getireceği ka yıplar üzerine ilk defa ciddi ciddi kafa yormuş, bu odada, bu dairede, Doğan'la birlikte, eğlenceli olmasa bu kadar sıkıcı ve yıpratıcı olmayan zamanlar geçirmenin yollarını aramıştı. Ne var ki, zaman ilerleyip vakit akşama yaklaşınca ve damarlarda dolaşan akşamdan kalma rakının son zerreleri de çekilip, yerini dünden kalma gerçeklere bırakınca Sarp kendisini, Doğan'da Yüzbaşı'yı zorlamanın bir alemi olmadığını anlamıştı. Sarp'ın ilk istifa mektubu da tam o vakitlerde, oyundan henüz çıkılmış bilgisayarın başında, birer kanyaklı kahve eşliğinde yazılmıştı. Kıyamet de o ilk istifa mektubundan sonra kopmaya başlamıştı zaten.

Sarp ilk istifasını bağlı bulunduğunu zannettiği üs komu tanlığına yazmışü. Bu önemli anın her anının tadını çıkartarak mektubun altına en fiyakalı imzasını atmış, güzelce katlamış, zarfı yapıştırmış ve üs komutanlığına elleriyle teslim etmişti. Cevap üç gün kadar sonra gelmişti: "Daireniz komutanlığımız bünyesinde bulunmaktadır ancak resmi olarak komutanlığımı za bağlı değilsiniz. Bu nedenle komutanlığımız istifanızı kabul etmeye yetkili değildir...."

Aldığı bu yanıt Sarp'ın canını bir hayli sıkmıştı. İşin aslını astarını öğrenmek için soluğu komutanlık makamında almış, oradaki asker-bürokratlarla birlikte kadrosunun nerede olduğu nu araştırmaya başlamıştı. Boşa geçen birkaç günün sonunda komutanlık makamı da net bir cevap elde edememiş, sonuçta oybirliğiyle, Yüzbaşı'nın resmiyetinin Hava Kuvvetleri Komu tanlığı'nda olabileceği, istifa mektubunun bu makama verilme sinin çok daha akıllıca olacağı kararına varılmışh. Sarp ikinci is tifa mektubunu da Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na yazmıştı. Buradan gelen cevap çok daha vahimdi. Hava Kuvvetleri, Sarp Yüzbaşı'nın kadrosunun kendilerinde olmadığını, zaten bir de niz yüzbaşısının, Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na istifa mektu bu göndermesinin saçma ve ciddiyetsiz bir iş olduğunu kibar bir dille kendisine belirtiyordu. Sarp yine çıldırmıştı ama resmi olarak nerede olduğuna dair bir ipucu bulduğunu düşünmüştü. Hemen bilgisayarın başına geçip, Gölcük'teki eski komutanlığı na bir istifa mektubu döşenmiş, ancak buradan da kendisinin tayin olunduğunu hatırlatan ve dosyasının da yeni birliğine gönderildiğini belirten bir cevap almıştı.

Yüzbaşı'nın dördüncü istifa mektubu, çok cüretkar bir şe kilde doğrudan Genelkurmay Başkanlığı'nı muhatap almıştı. Buradan da saçmalamaması gerektiğini kibarca belirten bir ce vap alınca, "Zaten istifa etmek istiyorum neden korkuyorum ki?" diye düşünüp Genelkurmay'ı aramış, karşısına çıkan alba ya nereye istifa etmesi gerektiğini sormuştu. "Nerede görev ya pıyorsanız oraya" diye cevap vermişti albay. Sarp "12. Daire'de görev yapıyorum. Daire Uzay Gözlem Üssüne bağlı ama benim kadrom burada değilmiş. Hava Kuvvetleri benim hala denizci olduğumu. Deniz Kuvvetleri de tayin emrimle birlikte dosya mın gönderildiğini söylüyor. Kısaca komutanım ben nerenin as keri olduğumu bilmiyorum. Sınıfımı da bilmiyorum ama ma aşım her ay yatıyor ve hala orduevlerine girebiliyorum" deyin ce albay suskun kalmayı tercih etmiş, kendisini telefonda on da kika kadar beklettikten sonra Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesin de 12. Daire diye bir birim olmadığını söyleyip, şüpheci bir ifa deyle Sarp'tan sicil numarasını rica etmişti.

Sarp, bir süre öyle kalakaldıktan sonra bir hışımla telefonu kapatmış, aynı hışımla bilgisayarın başına geçerek ve "NATO'ya kadar yolu var ulan!" diye çığlık atarak beşinci mektubu nu yazmaya başlamıştı. Cevabı bugün 12. Daire'ye ulaşan bu son mektubun muhatabı ise Milli Savunma Bakanlığı'ydı.

Sarp çakmağın elinde olduğunu nihayet fark edip sigarası nı yakıp derin bir nefes çekti. Ciğerlerinde boş kalan yerleri odanın pis havasıyla doldurduktan sonra hepsini birden sıkın tıyla üfledi. Aniden dönüp "Nasıl yapacağız Doğan?" diye sor du. Yüzünde yorgun ve ağlamaklı bir ifade vardı: "İstifadan geçtim, izne de ayrılamıyoruz anasını satayım!"

www.e-kitap.us

Doğan bir şey söylemek yerine komutanına en biçare bakı şını fırlattı. Şu saatten sonra Yüzbaşı'yı istifadan vazgeçirmeye çalışmak delilik olurdu. İstifa etmek, zaten takıntılı olan bu adam için hepten bir gurur meselesi haline gelmişti. Doğan'dan bir cevap gelmeyeceğini anlayan Sarp kendi kendine mırıldan maya başladı: "Başbakanlık desek... O hiç olmaz ne alakası var. MİT bünyesinde falan mı görevlendirildik acaba. İyi de öyle ol sa burada ne işimiz var. Hem bir şekilde haberimiz olurdu. Em niyet aklıma geliyor da mümkün değil. İçişleri'yle Dışişleri'ne de yazmak lazım aslında. Ulan yoksa Cumhurbaşkanlığı olma sın? Sorumlu olduğumuz merci orası. Öyle yazıyordu talimat namede. Ne dersin Doğan?"

En masum ifadesiyle Yüzbaşı'nın mırıldanmalarını dinle yen Doğan "Cumhurbaşkanlığı bir makam mı ki komutanım?" diye sordu.

Sarp şöyle bir düşündü "E makam tabi bir yerde. Ne alaka sı var ki?"

"Cumhurbaşkanı'na istifa sunmayı duydum ama Cumhur başkanlığı'na istifa sunmayı hiç duymadım komutanım. Kesin bilgim yok ama istifa mektubunuzu Cumhurbaşkanı'nın şahsı na yazmanız gerekebilir."

Sarp "İyi de..." diye bir lafa başlamaya çalıştı ama gerisini getiremedi. Kafası iyice karışmıştı. Hemen kahve makinesinin başına gitti. Sakin sakin kahvenin ısınmasını bekliyorken ani den bir kahkaha patlatıverdi. "Doğan" dedi kahkahalarının ara sından, "Bu işi sen de kafaya taksan iyi edersin. Hadi ben meslekten falan vazgeçtim ama sen emekliliğin gelene kadar izne falan çıkamazsın. Çürürsün buralarda!"

Üsteğmen bunu zaten kafaya takmış durumdaydı. Sessiz ve sinir dolu bir gülme krizine yakalandı: "İzin falan umrumda değil komutanım. Buradan emekli de olamam ben!"

"Şu hale bak!" dedi Sarp, "'Komutanı burada istifa etmeyi beceremiyor, astı masasında bilim dışı gelişmelere çalışıyor. Nasıl gidiyor bari? Kurtadamlara gelebildin mi?"

"Hayır komutanım. Büyüleri bitirmedim daha."

Yüzbaşı'nın gülme krizi ikiye katlanıverdi. "Ne büyüsü?" diye sordu boğulur gibi bir sesle, "Bir de ciddi ciddi söylüyor. Ne büyüsüne çalışıyorsun sen?"

"Bağlama büyüsü, soğutma büyüsü falan" dedi Doğan iyi ce gülmeye başlayarak, "Çok kullanılırmış Anadolu'da." Yaptı ğı işin kendisine komik gelmesine ilk defa izin veriyordu.

Sarp'ın sol gözünden aşağı yaşlar boşalıyordu. "Oğlum..." dodi, "Çalışmadığın yerden... sorarlarsa... çok gülerim habe rin... olsun..."

Yüzbaşı kahvesini alıp kendisini koltuğa bırakıncaya kadar gülmeye devam ettiler. Yakalandıkları kriz sönmeye başlamış, her ikisi de gözlerindeki yaşları siliyordu ki telefon çaldı.

"Sen bak şuna" dedi Sarp, "Hiç halim yok. Bak bakalım yi ne nerenin askeri değilmişim?"

Doğan zayıf, tükenmiş bir kahkaha atarak kalktı ve telefo nu açtı.

"Efendim...." deyip dinlemeye başladı ve suratına ciddi bir ifade yerleşti. "Evet.... Evet.... Anlaşıldı" gibi bir şeyler mırıl dandıktan sonra ahizeyi yerine yerleştirdi.

Yüzbaşı, Doğan'm suratına aniden yerleşen ifadeyi süze rek "Hayırdır?" diye sordu

"Nizamiyeden arıyorlar komutanım. Bizi görmek isteyen biri varmış."

"Bizi mi? 12. Daire'yi mi yani... Kim görmek istiyormuş pe ki?"

"Bilmiyorum komutanım. Sadece 'Burada 12. Daire'den bir yetkiliyle görüşmek isteyen biri var' dediler o kadar."

"E git bir bak o zaman" dedi Sarp, "Öğren bakalım ne isti yorlarmış."

"Yetkiliyle görüşmek istiyorlarmış komutanım."

"E yetkilisin işte. 12. Daire'nin en çalışkan subayı sen değil misin?"

Doğan'ın canı yine sıkılmaya başlamıştı. "Siz daha yetkili siniz komutanım" dedi.

Yüzbaşı, Üsteğmen'in o en nefret ettiği umursamaz edasını takınarak "Tamam o zaman"dedi, "O yetkimle emrediyorum. Git bir bak bakalım kimmiş?"

Doğan küfreder gibi "Emredersiniz komutanım!" dedi. Si nirle montunu ve kepini alıp odadan dışarı fırladı. Yüzbaşı'nın 12. Daire'ye karşı olan sorumluluklarını bu kadar aksatıyor ol masının yanı sıra, ta nizamiyeye kadar yürümek zorunda kal mak ister istemez tepesinin tasını attırmıştı.

Üsteğmen odadan çıktıktan sonra Sarp tazecik sigarası ve kahvesiyle birlikte bilgisayarının başına geçmişti. Bir taraftan nizamiyedeki işin uzun sürmesini diliyor, bir taraftan da güzel bir oyun seçmeye çalışıyordu. "Bir ara yeni çıkıp yeni birkaç oyun almalı" diye mırıldandı. Uzun

www.e-kitap.us

zamandır oynamadığı bir tanesini seçip sürücüye yerleştirdi. Oyunun kurulumu henüz bitmişti ki telefon çaldı. Sarp ahizeyi kaldırdı. Arayan Doğan'dı.

"Komutanım nizamiyeye gelmeniz gerekiyor" dedi Üsteğ men. Sesi çok daha ciddileşmişti.

"Ne oldu?"

"Buradaki adam sizinle görüşmek istiyor da ondan komu tanım."

Sarp bir anda heyecanlanmıştı: "Benimle mi? Kadromu mu bulmuşlar yoksa?"

"Hayır komutanım" dedi Doğan. Sesi tıslar gibi çıkıyordu. "Şahsınızla değil 12. Daire komutanıyla görüşmek istiyorlar."

"Offff.... Sen halledemez misin? İşim var şimdi."

Doğan'ın sesi hem alçaldı hem de keskinleşti: "Komuta nım! Topkapı Sarayı'nın güvenlik müdürü burada. Daire'nin komutanıyla görüşmek istiyor. Lütfen hemen gelir misiniz?"

Yüzbaşı şansını biraz daha zorlamak için ağzını açmıştı ki telefon kapanıverdi. Ahizeyi yerine yerleştirip ekranda başla mak için komut bekleyen oyuna şöyle bir baktı ve ayağa kaktı. Montunu öylece üzerine alıp odadan dışarı çıktı.

Beş dakika kadar süren yavaş bir yürüyüşün ardından ni zamiye binasına ulaştı. Üssün ana giriş kapısının tam ortasına yapılmış olan bu bina, üç tarafındaki geniş kurşun geçirmez pencereleri sayesinde, içerideki nöbetçiler dışarıda olan biteni çok rahat bir şekilde izleyebiliyorlardı. İçeride bir üsteğmenin bulunmasından zaten tedirgin olan nöbetçi çavuşlar, bir de bir yüzbaşının yaklaşmakta olduğunu görünce iyice dikkat kesildi ler. Sarp pencereden içeriye bakınca Doğan'ın nöbetçilerin bu lunduğu bölümün hemen arkasındaki ziyaretçi salonunda ayakta dikilmekte olduğunu gördü. Doğan'ın birkaç adım arka sındaki sandalyelerden birinde, kel kafalı bir adam oturmaktay dı. Adamın kucağındaki çantaya sıkı sıkı sarılmış bir şekilde ol ması, bu mesafeden bile dikkat çekiyordu. Sarp adımlarını biraz hızlandırarak içeriye girdi. Çavuşların selamlarını geçiştirerek doğruca Doğan'a yöneldi. Zaten Üsteğmen de sert adımlarla ve suratında sinir bozucu bir ciddiyet ifadesiyle kendisine doğru yaklaşmaktaydı.

Ziyaretçi salonunun kapı ağzında karşı karşıya geldiklerin de Doğan alçak ama heyecanlı bir sesle durumu anlatmaya baş ladı:

"Komutanım. Adam Topkapı Sarayı'nın güvenlik müdürüymüş. 12. Daire'ye teslim edilmesi gereken evraklar varmış ama ancak Daire komutanma verebilirmiş..."

Doğan'ın sözünü Yüzbaşı'nın kocaman esnemesi böldü. Aslında Sarp esnememek için kendisini çok tutmuştu ama niza miye binasının sıcaklığı damarlarını iyice genişletmişti.

Sarp ağzını kapatmayı başarır başarmaz "Allah Allah!" de di, "Nasıl bulmuş ki Daire'yi? Komutanı olarak ben bulamıyo rum bir aydır..."

Yüzbaşı'nın olaya getirdiği bu değişik yaklaşım Doğan'ın canını yine sıkmıştı. Dişlerini şöyle bir sıkıp bıraktıktan sonra, konunun önemini bir kez daha anlatmaya çalıştı: "Komutanım! Adam görüşmek için sizi bekliyor. Galiba önemli bir şey. Gün lerdir Ankara'da bizi arıyormuş."

Sarp, "Bulmayı başarmış.." diye mırıldanarak, Doğan'ın omzunun üzerinden adama daha bir alıcı gözler bakmaya baş ladı. Ellisinin üstünde görünen, ince bıyıklı, yuvarlak kafalı, ku laklarını ve ensesinin üstündekiler haricinde pek fazla saçı ol mayan bu adam, öyle ha deyince 12. Daire'yi bulabilecek birisi ne benzemiyordu. Koyu renk takım elbisesinin içinde bir hayli yorgun görünüyordu. Bir eliyle kucağındaki çantaya sıkı sıkı sarılmış, diğer elinde tuttuğu eski model fötr şapka ile kendisini yelliyordu. Yüzbaşı "Öğrenelim bakalım" dedi ve Doğan'a ha fifçe bir omuz atarak adama doğru yürümeye başladı.

Bir yüzbaşının hızlı adımlarla kendisine doğru yaklaşmak ta olduğunu gören adam ayağa kalktı. Çantası hala kucağındaydı. Sarp tam adama elini uzatmıştı ki, arkadan yetişen Do ğan araya girdi: "Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen. Kendisi 12. Daire komutanıdır."

Adam Sarp'ın elini hararetle sıkmaya başladı: "Memnun oldum yüzbaşım. Ben de Tufan Yılmaz. Topkapı Sarayı güven lik müdürüyüm. İki gündür Ankara'dayım. Öldüm sizi ara maktan. Nihayet bugün öğrenebildim yerinizi..."

"Nereden öğrendiniz yerimizi" diye sordu Sarp. Doğan da içinden "Arabın derdi kırmızı pabuç" diye geçirdi.

"Yerinizi özel güvenlik dosyamızdan öğrendim. Uzay Göz lem Üssünde olduğunuz yazıyordu ama üssü bulmak çok zor oldu. İki gün önce geldiğimde burada 12. Daire diye bir yer ol

www.e-kitap.us

madığını söylediler...”

“Vay pezevenkler” diye mırıldandı Yüzbaşı.

“Efendim?”

“Yok bir şey Tufan Bey... Sonra?”

“Sonra Sarp Bey, Hava Kuvvetleri, Genelkurmay baya bir arandım. Tam gidecekken buraya tekrar bir uğrayayım dedim. Neyse ki sizi tanıyan bir astsubaya rastladım. Böyle işte.”

Sarp tekrar mırıldandı: “Vay be!’... Burada yok diyorlar ha... Vay be!...”

Tufan Bey, Yüzbaşı’ya garip garip bakmaya başlamıştı ki. Doğan araya girdi: “Afedersiniz? Özel güvenlik dosyanızda 12. Daire’nin ne işi var?”

“Hah!” dedi Tufan Bey. Asıl derdiyle ilgilenen birisini bul duğu için sevinmişti, “Belki duymuşsunuzdur bir ay kadar ön ce Topkapı Sarayı’nda bir soygun oldu.”

“Oldu mu?” diye sordu Doğan. “Ben haberlerde bir şey çalınmadığını duymuştum.”

“Doğrusunu isterseniz çalındı” dedi Tufan Yılmaz, “Ama öyle bir açıklama yapmak zorunda kaldık. Hem de galiba çok önemli bir şey çalındı.”

O ana kadar olayla çok ilgilenmiyormuş gibi görünen Yüz başı sinir sinir güldü: “Galiba mı? Ne çalındığını bilmiyor mu sunuz?”

“Hayır...”

“Önemli bir şey çalındığını nereden çıkartıyorsunuz o za man?”

Tufan Yılmaz derin bir of çekip kendisini sandalyeye bırak tı. Sarp ile Doğan da birer sandalye çekip adamın karşısına oturdular. Müdür Bey konuşmaya başladı: “Baştan anlatayım. Meslek hayatımda karşılaştığım en garip soygundu bu. Genel de sarayı soymaya niyetlenen hırsızlar değerli eşyaların bulun duğu bölümlere yönelirler; hazine dairesi, harem, kasırlar falan. Ancak bu sefer müzenin depo bölümü hedeflenmiş...”

“Ne deposu? Yani neler saklanır bu depoda?” diye araya girdi Doğan.

“Tarihi ama sergilenme değeri olmayan bir sürü ıvır zıvır. El yazmaları, kıyafetler, silahlar. Koca Osmanlı’dan artakalanlar yani. Büyük dolaplarda saklarız. Ama bilirsiniz işte, depo ne de olsa. Yıllardır el sürülmemiş, her şey birbirine girmiş. Soygundan sonra çalınan bir şey olup olmadığını tespit etmek için bü tün envanter listesini tek tek gözden geçirmemiz gerekti. Her şeyi olması gereken yere yeniden yerleştirmek zorunda kaldık. Zaten sizinle bu kadar geç görüşmemizin nedeni de bu. Koca depo çok vaktimizi aldı.”

Yüzbaşı “Eeee? Ne çalınmış ya da çalınmamış?” diye sor du. Hala gülmekteydi.

Tufan Yılmaz Sarp’a cesaret edebildiği kadar ters baktı. “Bir şey çalınmış ama ne çalındığını bilemiyoruz.”

Sarp ve Doğan ses çıkarmadan adamın devam etmesini beklediler. Farklı da olsalar her ikisinin de şüphe dolu gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gören Tufan Bey, biraz telaşla narak konuya açıklık getirmeye çalıştı: “Yani, dedim ya, haya tımda karşılaştığım en garip soygundu bu diye. Neyse... Soy gundan sonra biz bir taraftan depoyu düzenlerken, bir taraftan da normal güvenlik prosedürünü işletmeye başladık. Emniyete haber verdik. Gelip delilleri topladılar, parmak izi falan aldılar. Dolapları düzenledikten sonra, ne çalındığmı anlamak için he men kayıtları gözden geçirmeye başladık. Kayıtlara göre yirmi yedi numaralı dolabın içerisinde olması gereken bir eşya yerin de yoktu. Böylece depodan bir şey çalındığını anladık. Ne var ki, sıra ne çalındığını anlamaya geldiğinde, çok özel bir durum la karşılaştık. Her dolabın içindeki eşyalar listelere tek tek kay dedilmişti. Yirmi yedi numaralı dolabın içindekiler hariç.”

Doğan yine araya girdi: “Soyulan kasa mı bu?”

“Evet. Yirmi yedi numaralı dolabın içindekiler envanter defterine yazılmamış. Bunu yerine, özel güvenlik prosedürünü işletmemizi söyleyen bir not düşülmüş...”

“Bu dolabın içinde ne olduğunu kimse bilmiyor mu yani?”

“Öyle değil,” dedi Tufan Yılmaz, “Sadece bizim görmemiz yasak. Özel güvenlik prosedürü bu nedenle işletiliyor olsa gerek. Neyse, özel güvenlik talimatnamesine baktığımızda da si zinle karşılaştık”

“12.Daire’yle mi?”

Tufan Yılmaz sıkı sıkı sarıldığı çantasını c arak içinden üzerinde “göreve özel” ve “çok gizli” damgaları olan bir dosya çıkardı. “Buyrun kendiniz okuyun” diyerek dosyayı Doğan’a uzattı. “Şu

www.e-kitap.us

kısım."

Doğan yapılan hareketten biraz utanmış bir şekilde dosya yı hiç kurcalamadan derhal komutanına uzattı. Yüzbaşı Tufan Bey'e hafif ukala bir bakış fırlattıktan sonra adamın gösterdiği paragrafı okumaya başladı:

"27 nolu kasanın herhangi bir soygun ya da soygun girişi mine maruz kalması durumunda olayın, 71830-9 kayıt numaralı paket ile birlikte. Genel Kurmay Başkanlığı 12. Dairesi'ne inti kal ettirilmesi gerekmektedir."

"Bu talimatname biraz eski" diyerek devam etti Tufan Yıl maz. "1940'lardan kalma. Sizin hala Genelkurmay'ın emrinde olmanız gerekiyor ama siz Hava Kuvvetlerine alınmışsınız. Devletin işi işte, akıl sır ermiyor."

"Yaa öyle" diyerek geçirdi Sarp, "Paket yanınızda mı pe ki?"

"Olmaz mı? Benim görevim size onu size teslim etmek za ten." Tufan Yılmaz, kıymetli çantasını bir kez daha açtı. İçinden sarı kağıda sarmalanmış, kalın kocaman bir paket çıkarttı. Kağı dın kat yerleri ve paketi dört tarafından saran sicimler kırmızı mumlarla mühürlenmişti. Paketi birkaç evrakla birlikte Sarp'a uzatarak "Ama önce şuraları imzalamanız gerekiyor" dedi, "Prosedür gereği.... Bu benim buraya geldiğime dair, bu da dos yayı teslim aldığınıza dair."

Sarp yüzünü buruşturarak kalemini çıkarttı. Bu, 12. Daire komutanı sıfatıyla ilk resmi imzası olacaktı ve bu Yüzbaşı'yı hiç cezbetmemişti. Ağır ve isteksiz hareketlerle güvenlik müdürü nün gösterdiği yerleri imzaladıktan sonra göz ucuyla Doğan'a baktı. Üsteğmen'in yüzünde hınzır bir ifade gidip geliyordu.

Tufan Yılmaz, evrakları bir kez daha gözden geçirip, çanta sına özenle yerleştirdikten sonra, kalın paketi Sarp'ın kucağına bırakıp ayağa kalktı. "Evet, benim işim bu kadar. Tanıştığıma çok memnun oldum. Başarılar dilerim." Sarp, önce kucağındaki pakete, sonra gitmek üzere olan adama baktı. "Soygunu bizim mi çözmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Sizin görevinizi ben bilemem ki" diye çok haklı bir yanıt verdi Tufan Bey.

Doğan "Bir dakika" diyerek gitmekte olan adamı durdur du. Jandarma daman kabarmıştı. "Şu soygunu biraz daha anla tın bakalım. Kaç kişilermiş? Nasıl girmişler, nasıl çalışmışlar?"

"Valla, polis tam bir profesyonel işi olduğunu söylüyor. Alarmı halledip içeriye girmişler işte. Depo için çok da profes yonel olmaya gerek yok. Alarmlar çalmaya başlayınca da kaç mışlar."

"Alarmları susturduklarını söylemiştiniz. Nasıl çalmaya başlamışlar yeniden?"

"Ben de çok iyi anlamadım. Polis hata yaptıklarını söylü yor. Sisteme dışarıdan müdahale etmişler. Kablolara bir devre yerleştirip sisteme girmişler ve alarmı kapatmışlar. Sonra depo nun kilidini açmışlar. Yerleştirdikleri devrede bir sorun çıkmış olmalı ki, alarmlar çalmaya başlamış. Eh, sonra da kaçmışlar."

"Peki ya deponun kilidi? Kırılmış mıydı yoksa açılmış mıy dı?"

Tufan Yılmaz gözlerini yine tavana dikti. "Yok... Kilitte bir hasar yoktu."

"Bahsettiğiniz devreyi inceleyebildiniz mi?"

"Hayır. Bu zaten bizi ilgilendirmez. Polis inceliyor olmalı."

Doğan'ın soruları tükenince odayı kısa bir sessizlik kapla dı. Yüzbaşı zaten bir şey soracağa benzemiyordu. Sorgusunun tamamlandığını anlayan Tufan Yılmaz, ayrılmak için izin istedi. Adamı yolcu ettikten sonra odalarının yolunu tuttular.

Odaya girer girmez. Sarp elindeki paketi masaya bırakıp bilgisayarının başına geçti. Doğan masanın üzerinde duran pakete ve bilgisayarının başına geçip çoktan bir sigara yakmış olan Yüzbaşı'ya birkaç defa baktıktan sonra "Komutanım açma yacak mısınız?" diye sordu. Sesinde belirgin bir yılgınlık vardı.

"İyi götürüyorsun devam et" diye cevap verdi Sarp, "Bir de şu olayı baştan anlat bakayım bana. Niye gelmiş bu herif? Ne istiyormuş? Ben pek anlamadım."

Doğan iyice dikilmiş olan saçlarım iki eliyle birden hızla kaşıdı. "Komutanım" dedi tahammül sınırlarını biraz daha ile riye alarak, "Özetle Topkapı Sarayı'nın depolarından biri soyul muş..."

Sarp araya girdi: "Ama ne çalındığı bilinmiyormuş öyle mi?"

"Bizim bilmemiz gerekiyormuş komutanım."

"Öyle mi?"

"Öyle komutanım. Adam da bize bu yüzden gelmiş zaten. Çalınan nesnenin ne olduğunu

www.e-kitap.us

ancak bizim daire bilebiliyor an ladığım kadarıyla."

Sarp "Bak sen." diyerek ayağa kalkh ve paketin yanına gel di. "Eee? Ne yapacakmışız çalınan nesnenin ne olduğunu öğre nince?"

Doğan "Bilmiyorum" anlamında kafasını salladı.

"Daire ne ki görevi ne olsun?" diye homurdandı Sarp, "Açalım bakalım ne varmış içinde."

Doğan heyecanla paketi Yüzbaşı'nın önüne ittirdi: "Buyrun komutanım"

"Oğlum sen açsana şunu."

"Komutan sizsiniz. Size geldi paket."

Sarp bir 'fesupanallah' çekerek paketi eline aldı ve şöyle bir tarttı. Ağırca bir şeydi. "Birer kahve koy bakalım" dedi Doğan'a, "Kendine de koy" diye de ekledi.

"Kanyak istermisiniz komutanım?"

"Hayır."

Doğan hemen kahveleri hazırladı. Birlikte paketin başına geçtiler. Yüzbaşı önce sicimdeki mühürleri kırdı. Paketi saran kağıt, yıllarca rafta beklemekten iyice yıpranmıştı. Kağıdın kat yerlerindeki mühürleri de kırınca ortaya siyah ciltli bir kitap ve sarı bir zarf çıktı. Yüzbaşı sayfaları şöyle bir çevirdiğinde o bil dik eski kitap kokusu etrafa yayıldı. Kitap Arap alfabesiyle ya zılmıştı ve el yazmasına benziyordu. Paketten çıkan zarfı Doğan'a uzattı. Kendisi de, anlayabileceği bir şeyler bulmak umu duyla kitabı kurcalamaya başladı. Doğan'in açtığı zarfın içinden ise bir takım kağıtlar çıkmıştı. İlk ikisi bir hayli eskiydi ve bun lar da Arap alfabesiyle yazılmışlardı. Altlarında padişah tuğra sına benzer mühürler vardı. En son iki kağıt ise Türkçe yazıl mıştı. Doğan çabucak göz gezdirdi. '12. Daire Komutanlığına' diye başlıyordu yazılar

"Komutanım burada iki pusula buldum, biri 1927 tarihli, diğeri 1946."

Sarp kitabı kurcalamaya devam ederek "46'yı oku" dedi. Emredersiniz...

"12- Daire Komutanlığı'na, Ankara.

Topkapı Sarayı Müzesi Müdürlüğü'nce komutanlığınıza intikal ettirilen bu tezkere, saraydan tarihi ehemmiyeti, tabiatı ve tesirleri ile Dairenizi doğrudan alakadar eden bir nesnenin kaybolmuş, gasp olun muş ya da gaspına teşebbüs edilmiş olduğuna işaret eder. Tezkere eli nize geçtiği andan itibaren, vuku bulan hadise ile ilgili olarak Daireni zin bilgi ve tecrübesini kullanarak gerekli tahkikatı başlamanız ve bü yük bir gizlilik içinde sürdürmeniz; olayı ve ilgili tüm gelişmeleri der hal ve istisnasız Cumhurbaşkanlığı makamına bizzat ve şifahen ilet meniz gerekmektedir. Bahsi geçen nesne ile ilgili teferruatlı malumatı içeren evrak ve tahkikatınıza yardıma olacak sair levazım, müze mü dürlüğü tarafından Dairenize teslim edilmiştir.

Genel Kurmay Başkanlığı 24.03.1946.

Ne çalındığını yazmamış. Ayrıntılı bilginin bize gönderil miş olduğunu yazıyor ama bize kitaptan başka birşey gelmedi.

Biz mi bulamadık acaba?" Doğan zarftan çıkan kağıtları bir kez daha gözden geçirdi. Zarfı baş aşağı çevirip silkeledi. Hatta pa ket kağıdının aralarına bile baktı ama, pusulanın bahsettiği te ferruatlı malumatı içeren evrakı bulamamıştı. "Komutanım, ga liba elimizde sadece kitap var." dedi Doğan, "onu da tercüme ettirmek zorundayız."

Sarp buz gibi bir sesle "Gerek yok Doğan" diye yanıtladı, "Ben buldum galiba. Baksana şuraya."

Doğan, Yüzbaşı'nın parmağıyla işaret ettiği resme baktı. İl kin çok fazla şaşırmadı. Daha önce resimlerde, posterlerde, kol ye olarak insanların boynunda, hatta bir de filmde ve daha bir sürü yerde defalarca gördüğü bir şeydi. Ama, karşısında duran resim, daha önce gördüğü figürlerden farklı olarak, aslının ger çekten var olduğunu, İstanbul'da olduğunu, çalındığını ve ken disinin de bu nesneyi bulmakla sorumlu kılınan iki kişiden biri olduğunu söylüyordu. Doğan daha önce bu kadar terlediğini hatırlamıyordu. Yüzbaşının işaret ettiği sayfada altın yaldızlı boyayla çizilmiş bir kılıç resmi duruyordu. Beyaz, boğumlu bir kabzası vardı. Dipten, bir pala kalınlığında başlıyor, giderek da ha da kalınlaşıyor ve ucuna geldiğinde, kendisini diğer kılıçlar dan farklı kılan şekline ulaşıyordu. Çift ağızlı bir kılıçtı bu. Kab zası ve demiriyle, cevheri ve heybetiyle, sahibi ve ismiyle kutsal bir kılıç. Hazreti Ali'nin kadim kılıcı Zülfikar'dı bu...

www.e-kitap.us

Büyük Alamut'un geniş orta salonu yeni bir icazet törenine daha ev sahipliği yapmaktaydı. Salonun ortasında dizlerinin üzerinde oturmuş yetmiş kadar genç, çok az bir süre sonra tari kat için can alıp can vermeye yemin etmiş birer fedai seviyesine yükseleceklerdi. Büyük İmam Hasan, fedai adaylarının hemen önündeki yüksekçe bir platformun üzerinde, her zamanki ko nuşmalarından birini yapıyordu. Arkasında, tarikatın kırmızı kartallı siyah bayrağı, yüksek tavandan yere kadar uzanıyor, bayrağın önünde siyahlara bürünmüş on fedai, elleri hançerle rinde kıpırdamadan nöbet tutuyordu. Fedai adayları, siyah bol pantolonları ve beyaz tunikleri içinde, neredeyse soluk bile al madan Büyük İmam'ı dinliyorlardı. Dizlerine kadar inen siyah gömlekler giymiş kıdemli fedailer ise gençlerin etrafını çevrele yecek şekilde oturmuşlardı. Orta salonun geniş kubbesi altında, kendileri dışında herkesin yüzünün, sadece gözleri açıkta bıra kacak şekilde siyah eşarplarla sarılmış olması fedai adaylarının heyecanını biraz daha arthnyordu. Az sonra fedai adayları, ye min törenini ilk adımı olarak yüzlerini örtecek, daha sonra, an cak seçilmiş fedailer mertebesine kadar yükselebilirlerse, tarikat liderlerinin yüzünü görme onuruna erişebileceklerdi.

Tarikat, fedai seçiminde en baştan beri çok titiz davranmış ta. Fedailer, çok normal olarak, oldukça yoksul, aşağılanmış ve kaybedecek hemen hiçbir şeyleri olmayan gençler arasından se çilirdi. Ufak tefek suçlara karışmış olmaları, ailelerinde öldürül müş ya da kötü yola düşmüş birilerinin olması da tercih sebe biydi. Bu özellikleri sayesinde tarikat, içlerindeki suçluluk ve pişmanlık duygularını kaşıyarak fedailerin tarikatla olan mane vi bağlarını kuvvetlendiriyor ve yine içlerindeki nefreti ve öfke yi körükleyerek, dış dünyaya karşı yeteri kadar acımasız olmalarını sağlıyordu. Tarikatı ayakta tutan duygular, öfke, pişmanlık, hırs ve intikamdı. Bu duygular maddi yönden de destekle niyordu elbette. Tarikata mürit adayı olarak kabul edilen bir gencin statüsünde gözle görülür bir yükselme oluyordu. Cebine koyulan paranın yanısıra, sorunlarının görülmeyen eller tarafından halledilmesi, kendisine sorun çıkartanların şu ya da bu şekilde bertaraf edilmesi, mürit adayına, tarikat tarafından kendisine vaadedilen ikinci hayatın başlamak üzere olduğunu ha ber veriyordu. Adaylık süresince sadakatsizlik ve boşboğazlık dışında en büyük hata, gencin başkalarına yardım etmeye kal kışmasıydı. Alamut'un ışığı sadece seçimiş insanları aydınlat malıydı. Aday, mürit ya da fedai, herkes sadece Alamut'un kahramanı olmak zorundaydı. Bu hatalardan birisine düşen aday, çoğunlukla bir fedainin ilk kurbanı olurdu. Müritliğe terfi eden aday için en zorlu dönem başlamış olurdu. Yıllar süren dini ve felsefi eğitim, bazen kırk gün süren oruçlar, sözüm ona be deni ve nefsi terbiye etmek için katlanılan işkenceler ve 'Beşeri ilimler' adı altında gençlere belletilen, hastalıklı kafalardan çık ma komplo teorileri... Bir müritin fedailiğe terfi etmesini engel leyebilecek bir tek şey vardı: Delirmek! Akıl sağlıklarını biraz olsun korumayı başararak bu eğitim dönemini atlatan müritler fedai adayı olarak Küçük Alamut'a alınırlardı. Daha önce ismi ni bile duymadıkları bu yerde, sıkı bir askeri eğitimden geçiri lirler, azılı ama usta birer katil haline getirilirlerdi. Zaten, tari kat haricindeki herkesi düşman bellemiş, Alamut'a kör bir sa-daketle bağlanmış olan bu gençler için öldürmeyi öğrenmek sa dece teknik bir ayrıntı olarak sayılabilirdi.

İşte bugün icazet töreninde, yemin odasına girmeyi bekle yen bu yetmiş genç de aynı yollardan geçerek bu günlere gel mişlerdi. Burada, Büyük Alamut'un cennet bahçelerinde hayat larının en mutlu zamanlarını geçireceklerdi. Kendilerine söylen diği gibi, tarikatın vaadettiği ikinci hayatı günahsız yaşamışlar ve sonunda vaadedilen cennete kavuşmuşlardı. İstedikleri ka dar yemek, içki, kadın ve uyuşturucu onları bekliyordu. Burada zevk içinde geçirecekleri ayların sonunda, 'yeniden doğacak lar', yani tarikatın kendilerine vereceği yeni isimler ve yeni gö revlerle yeniden gerçek hayata döneceklerdi. Eğer bu üçüncü hayatlarını da sadakatle yaşamayı başarabilirlerse, Alamut on ları bu dünyadan göçene kadar cennet bahçelerinde ağırlaya caktı.

"Alamut'un evlatları. Unutmayın ki, cennet de cehennem de yeryüzündedir. İşte bugün, sizi cehennemlerinizden çıkarıp cennetimize alıyoruz. Sizleri alıyoruz. Çünkü ışık sizlerin üzerine vurdu! Çünkü dağın ruhu sizlere dokundu! Çünkü adaletin kılıcı sizleri gösterdi! Çünkü Alamut sizleri seçti! Sizler, müjde lenen düzenin mimarları! O gün gelip yeni dünya ayaklarınızın altına serildiğinde, işte o gün, kılıcınızla yazdığınız tarihin gu rurunu yaşayacaksınız. Ve ant olsun ki o gün geldiğinde, alın mamış intikam kalmayacak. Ve ant olsun ki o gün geldiğinde, dünya denen o cehennemin ortasında bir tek Alamut, gökteki tek yıldız gibi parlayacak. İşte biz o güne doğru

www.e-kitap.us

yürüyoruz."

Büyük İmam'ın konuşmasını bitirip ayağa kalkması, icazet töreninin başladığını gösteriyordu. Salondaki herkes. Büyük İmam'la birlikte ayağa kalktı. Behzat Taner, saatlerdir dizlerinin üstünde oturmaktan uyuşmuş bacaklarına, içinden lanetler yağdırarak doğruldu. Yüzünü saran şu eşarptan kurtulmasına daha vakit vardı. Tarikatın törenleri sırasında, Behzat Taner ile Behram da, yüzlerini örterler ve diğer fedailerin arasına karışır lardı. Bu sözde, fedailer arasında rütbe olmadığını, herkesin Alamut önünde eşit olduğunu göstermek için yapılan bir şeydi ama bir taraftan da, diğer fedailere ayaklarını sürekli denk al malarını öğütleyen bir mesajdı. Sadece törenlerde değil, gerçek hayatta da hemen yanı başınızda duran bir adam, Behzat Taner ya da Behram olmasa da, onun gözü, kulağı ve hatta eli olabilir di.

Büyük İmam "Alamut'un ışığı yükseldikçe, ve o ışık daha fazla evladın üstüne vurdukça büyüyoruz" diye devam etti. Az önceki halinden çok daha sakin bir sesle konuşuyordu. "Bugün burada, bu kutsal kubbenin altında, nafile hayatlarınıı sona erdirip, Alamut'un nefesini solumaları emredilen, kutlu ve seçilmiş insanlar var. Onlar buraya en zor, en çetin yolları aşarak geldi ler. Her birinin yemini yüreğine kazındı. Yeminlerine kefil mi sin ya Bekir?"

Salonun sol tarafındaki fedailerin arasından "Kefilim ya Aluh" diye bir ses yükseldi. Behram, ayağa kalkarak Hasan'ın yanma doğru ilerledi.

İmam bir kez daha sordu: "Yeminlerine kefil misin ya Seyyid?"

Aynı cevap salonun sağ tarafından geldi. Behzat Taner de İmam'ın yanındaki yerini aldı. Alamut'un ruhunu, kalbini ve beynini oluşturan üçlü bir kez daha bir araya gelmişti. Ortada, platformun üstünde beyazlar içinde Büyük İmam Hasan, he men sağında Behram ve solunda Behzat Taner ya da tarikat içindeki isimleriyle Aluh, Bekir ve Seyyid, bir süre öylece dura rak, fedailerin hayranlık ve korku dolu bakışlarla kendilerini iz lemelerine izin verdiler. Sessizliği yine Büyük İmam bozdu:

"Ben de Bekir'in ve Seyyid'in kefaletlerine şahit oldum. Alamut'un ışığının üzerine vuranları gördüm. Işığa şahit ol dum. İçlerinde dağın ruhunu duydum. Ruha şahit oldum. Ve şehadet ve kefaletle, onları fedai kıldım. Cennete aldım. Şehadetime kefil misiniz?"

Orta salon, fedailerin sesiyle gürledi: "Kefiliz ya Aluhü"

"O zaman Alamut bu ruhları teslim alsın, cennetinin kapı larını açsın, yeni hayatlarını kutlu kılsın."

Büyük İmam'ın bir el işaretiyle fedai adayları tarikatın bü yük üçlüsünün önünden geçerek yemin odasına doğru ilerle meye başladılar. Adaylar yemin odasında yeni isimleri ve kan kardeşleriyle tanışacaklardı. Birbirlerine hem sadakatle, hem de ihanetle yükümlü olan kan kardeşleri, kendilerine verilen gö revleri birlikte yerine getirecekler, başarıyı, yenilgiyi ve ölümü tereddütsüz paylaşacaklardı. Fedailerin kanları üzerine ettikleri bu yemin, ancak kanları ile silinebilecekti.

Son fedai adayları da önlerinden geçtikten sonra. Büyük İmam salonun boşaltılmasını emretti. Fedailer sessiz bir şekilde salonu terk ederken, tarikat kodamanları arasında yeni fedaile rin hangi görevlerde kullanılacağı konusunda bir tartışma baş lamıştı bile. Fedailer arasında görünüşte bir rütbe ayrımı yoktu ama, kafası biraz daha çalışanların cinayet gibi ufak işlerde feda edilmeyeceği de kesindi.

"Ben son giren dört çocuğu istiyorum. Bir de o kızı tabii ki" dedi Behzat Taner eşarbı yüzünden sıyırırken. Üstlendiği so rumluluklar gereği, tarikatın en iyi elemanları her zaman kendi emrine verilmişti. Özellikle dişi fedaileri kullanma konusunda çok başarılıydı.

Behram "Onlar ayrıldı" diye şaşırtıcı bir cevap verdi.

"Ne demek ayrıldı? Adama ihtiyacım var benim"

"Onlar fedai olmayacak Behzat Taner. Dai olarak seçildi ler."

"Dai mi?"

"Evet. Unuttun mu yoksa?"

Behzat Taner, Behram'ın ne demek istediğini anlamıştı. Kendisinin de bir dai, hatta tarikattaki dailerin lideri olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Bu sıfatı duymayalı uzun zaman ol muştu. Bu sıfat, tarikata yeni yandaşlar kazandırmak ve öğreti leri yaymak için çalışan insanlara verilirdi. Behzat Taner'in sözlüğündeki karşılığı ise kelle avcılığıydı. Dünyevi işlerle uğraş maya

www.e-kitap.us

başladığından beri dailikle yakından uzaktan bir ilgisi kalmamıştı. Hem bir sürü insanın etrafta dolaşıp insanları Alamut'a davet etmesi de tehlikeli bir şeydi. Eski sıfatının hatırlatıl ması, içini tatlı bir duyguyla doldurmuştu. Dailik, bu tarikatta kazandığı ilk unvandı. Kendisi için yapılan icazet törenini hatır ladı. Ne kadar mutlu olmuştu, ne kadar başarılı hissetmişti ken disini.

"O zaman değişen bir şey yok" diye cevap verdi Behzat Ta ner. "Yine benim emrimde olacaklar."

"Öyle" dedi Behram, "Ama senin işlerinde kullanılmaya caklar. Onlar temiz kalmak zorunda."

"Ciddi ciddi dailik yapacaklar yani."

"Evet Behzat. Ciddi ciddi dailik yapacaklar. Sen de onlara ciddi ciddi liderlik yapacaksın."

Behram'ın bu tavrı Avukatın hiç hoşuna gitmemişti. Soya dını kullanmadan kendisine sadece Behzat diye hitap edebildi ğine göre, Behram'ın burnunun sürtülme vakti çoktan gelmişti. İçinden "Dur hele Behram efendi" diye geçirdi. "Peki kaç kişi olacaklar?"

"Şimdilik on kadar. Gerekli eğitimi vermek de sana kalı yor."

"Ne kadar aday kazandırılacak?"

"Uygun olan kimseyi atlamamaya çalışın."

Avukat "Büyüyoruz ha...." diye mırıldandı. Bu işin kendi kontrolünde olmasına sevinmişti. "Bilmem gereken başka değişiklikler var mı Behram?"

"Fedailerin bir kısmını ortalıkta göremezsen şaşırma. Mu hafız birliklerine alınmışlardır."

"Büyüyeceksek, korunmamız gerekir değil mi ama. Nerele ri koruyacaklar?"

"Burası, Küçük Alamut ve şirketler. Sürekli görev yapacak lar ve tek işleri koruma olacak."

"Ben de bazı yerlere koruma isteyebilirim."

"Nerelere?"

"Birkaç önemli depo var. Sonra, madem işleri büyütüyo ruz, benim büroya da sağlam birkaç adam gelse çok iyi olur."

"Ayarlarım."

"Ha en önemlisi, şu dailik için ayrılanlar cennette fazla va kit geçirmesin. Beyni sulanmış adamlarla çalışmak istemiyo rum."

"Onu da ayarlarım Behzat Taner. Başka?"

"Fedailere verilen hançerleri merak ettim bir de. Yeni mi onlar?"

Behram tatlı bir sertlikle "Yeni!" diye cevapladı, "Hayırdır? Sen tarikatın işleriyle bu kadar ilgilenmezdin."

Behzat Taner, mümkün olan en masum ifadesini takınma ya çalışarak "Sadece merak ettim" dedi. Haklıydı. Kendisi, tarikatın işleriyle çok fazla ilgilenmezdi ama artık ilgileniyordu. Hele geceli dostlarıyla yaptığı görüşmeden sonra tarikat işleriy le yakından ilgilenmekte büyük yarar görüyordu. O gece, Behram'la limanda yaptığı görüşmeden sonra, hiç vakit kaybetme den geceli dostunun yanına gitmişti. Bir süredir ortak işler yaptıkları Soner adındaki bu dostu, gecelilerin Rebii soyundan ge len bir aşiretin veliahtıydı. Dostuna lafı hiç dolandırmadan ölümsüzlük iksirini sormuştu. Tek öğrenmek istediği böyle bir iksirin var olup olmadığıydı. Soner de lafı hiç dolandırmadan, ölümsüzlük iksiri denen şeyin koca bir yalandan ibaret olduğu nu, söyleyip Behzat Taner'i büyük bir hayal kırıklığına uğrat mıştı. Ne var ki, birkaç gün sonra garip bir gelişme olmuş, gece li dostu kendisini tekrar arayıp. Aşiret Bey'inin kendisiyle gö rüşmek istediğini söylemişti. Behzat Taner, Aşiret Bey'ini, yani Kaya Bey'i, daha önce sadece bir kere görmüştü. Bey'in kendisini çağırmaktaki amacı, sözde ortak yaptıkları işlerde birkaç önemli noktayı gözden geçirmekti. Görüşmeye gittiğinde Kaya Bey gerçekten de iş konuşmaya başlamıştı. Gel gelelim, konu ilerlemiş, laf dönüp dolaşıp ölümsüzlük iksirine gelmişti. Kaya Bey, ilk başlarda, tıpkı veliahtı gibi Behzat Taner'e ölümsüzlük iksirinin varolmadığına söylemişti ama, Bey'in durduk yerde kendisini görmek istemesi, iksir lafını açması ve ısrarla varol madığını söylemesi, Avukat'ı çok şüphelendirmişti. Üstelik, ik sirden bahsettikçe Bey'in yüzüne düşen panik ifadesi gözden kaçacak gibi değildi. Taner, son kozunu oynayıp, emanetler ve Yediler hakkında bildiği her şeyi anlatınca. Kaya Bey'in inkarla rının da sonu gelmişti.

"Peki, ne yapacaksın ölümsüzlük iksirini?" diye sormuştu Kaya Bey. Avukat'ın yanıtı ise çok kısa olmuştu: "Adı üstün de..."

Bey "Bak Avukat" diye devam etmişti, "Sana ölümsüzlüğü en kolayını teklif etmiştim. Kendi

www.e-kitap.us

kanımı teklif etmiştim ama reddettin. Şimdi ise en zor yolu seçmişsin. Sana iksiri nereden öğrendiğini sormayacağım. Sen de bana anlatmayacaksın. Çün kü hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim, iksirin sırrını çalmayı düşünen ilk kişi değilsin, son da olmaya caksın. Ama seni temin ederim bu işin sonunda gebereceksin! Her neyse. Bunlar seni ilgilendiren şeyler. İşin beni ilgilendiren kısmına gelince... Yediler, içlerinden birinin eline iğne batsa ge celilerden bilirler. Eğer iksirlerini çalmaya kalkan salağın bizim le o ya da bu şekilde bir ilgisi olduğunu öğrenirlerse, bu bizim için hiç iyi olmaz. Aramızda bir anlaşma vardır. Arada sırada birbirimizi yeriz ama, neticede herkes işine bakar. Şimdi avu kat. Bizim seninle olan anlaşmamız da şöyle; sen bizi unutuyor sun. Yaptığımız işleri unutuyorsun, yapacağımız işleri unutu yorsun. Ama biz seni unutmuyoruz. Eğer bu günden sonra, adımızı ağzına alırsan, yemin ediyorum seni bütün organlarınla tanıştırırım. Anlaştık mı?"

Behzat Taner, gecelilerin istediklerinde ne kadar korkutucu olabildiklerine bir kez daha şahit oluyordu. Korkudan paltosuna kadar terlemişti Kaya Bey'in organlar konusunda şaka yap madığı kesindi ama anlaşılan emanetleri çalma planından da çok korkmuştu. Avukatın emin olduğu bir tek şey vardı, o da kalkıştıkları işin. Kaya Bey'in kendisini oracıkta öldürmekten alıkoyacak kadar büyük olduğuydu. Buna güvenerek bir pazar lığa girişmişti avukat: "Bu işin size zaran dokunacağını bilsey dik size daha önce haber verirdik Kaya Bey ama korkarım ok yaydan çıktı artık. Anlaşmayı tabi ki kabul ediyoruz. Ama siz den küçük bir ricamız olacak. Bize Yediler ve iksir hakkında bil diğiniz her şeyi anlatın, biz de sizin isminizi sonsuza kadar unutalım."

Behzat Taner, kariyeri boyunca ölüme bu kadar çok yaklaş tığını hatırlamıyordu. Bey, camları zangırdatacak bir öfkeyle bağırmaya başlamıştı. Yediler'den bu kadar çok korktuğunu belli etmekle hata ettiğinin farkındaydı. Avukat açıkça: "Bana istediklerimi anlatmazsan, ismini okurum" demeye getirmişti. İşin ucunda Yediler'e zarar vermek olmasa, bu adamın leşini çoktan şuracığa serivermişti ama... Emanetleri ele geçirmeleri, Yediler'in sonu olurdu. Yediler'in sonu da Solaklar'ın sonu... Hiçbir şey beceremeseler bile, Yediler'i biraz meşgul edecekleri kesindi. Kısaca bu Behzat Taner denen adam, büyük bir kuma ra girmişti. Kaya Bey de, bu kumara, küçük bir pey sürerek ka tılmanın bir zararı olmayacağını düşünmüş ve iksir hakkında bildiklerini anlatmaya başlamıştı. Lakin Kaya Bey, bunca asırdır aşiretin başında kalabilmesini, her zaman doğru tarafta yer al masına borçluydu. Evet, bu işin içinde aşiretin isminin geçmesi çok kötü olurdu ama, Yediler'in de iksirlerine el uzatanları bil mek için çok şey feda edecekleri kesindi. Kaya Bey, Avukat ya nından ayrılır ayrılmaz Soner'i çağırmış ve gözünü Yediler'in, Solaklar'ın ve Mehmet Sinan'ın üzerinden ayırmamasını emret mişti. Bey'in yapması gereken tek şey beklemekti. Zaman ken disine doğru tarafı, Behzat Tanerise bu alemde başarının kısa vadeli pazarlıklarla kazanılmayacağını gösterecekti nasıl olsa.

İşte Behzat Taner'in tarikat işleriyle artık bu kadar yakın dan ilgilenmesinin nedeni. Kaya Bey'den aldığı bilgilerdi. O ge ceden sonra Taner, Behram'ın iksiri ele geçirmek konusunda çok ciddi olduğunu ve tarikatın tüm yapısını bu iş için değiştir meye başladığını anlamıştı. Geç de olsa Yediler hakkında bilgi edinmiş, inisiyatifi biraz olsun ele geçirebilmişti. Avukat oyun da olmanın tadını çıkarıyordu. Emanetleri ele geçirmenin ne ka dar zor olduğunu biliyordu ama, riskleri görmüş, bedelleri üst lenmiş ve bu oyuna girmişti. Operasyonla ilgili tüm planları Behram çoktan yapmıştı. Bu saatten sonra onlara müdahale edecek kadar aptal değildi. Avukat daha çok, herhangi bir başarısızlık durumunda paçayı nasıl kurtaracağını düşünüyordu. Yanında duran iki adama baktı. Hemen sağında, tören biteli be ri, gözünü uzaklara dikmiş, tek bir kelime etmeden öylece du ran Büyük İmam Hasan'a, onun sağında, kafasında kendince mükemmel kırk tilki dolaştıran Behram'a. Behram eskiden de böyleydi. Gençlik yıllarında tarikatta ilk tanıştıkları zamanlar da, birlikte dua ettikleri, güzel dünyalara inandıkları zamanlar da bile böyle sinsi ve içten pazarlıklıydı ama nedense seviyordu bu adamı. Belki yanında kendisini çok daha saf, dürüst ve akıllı hissettiği için, belki de geçmişte bir zamanlar bu adamı gerçek ten dost bildiği için. Şimdi, bunca şeyden sonra bile, Behram'ın başına bir şey geldiğini düşünmek, içinde, ta derinlerde, çok es kiden kalma bir yeri acıtıyordu. Büyük İmam'a gelince, bir za manlar oldukça yakışıklı olduğu anlaşılan bu adamdan geriye hokka gibi bir burun ve çökmüş yuvalarının içinde hala pırıl pı rıl parlayan bir çift mavi göz kalmıştı. İhtiyarladıkça kendisine daha fazla özen gösterir olmuştu. Yıllardan beri ensesini örte cek kadar uzattığı saçlarını her gün bu işi için özel

www.e-kitap.us

olarak yetiş tirilmiş bir fedaiye yıkatır, gerekirse kestirir ve taratırdı. İmam Hasan'ın güzelliğinden sorumlu olan bu fedainin, çeşitli otlar dan yaptığı yüz maskeleriyle yılların izlerini şeyhinin yüzün den silmeye çalıştığı tarikat içerisinde ayyuka çıkmış bir dedi koduydu. Ama görüntü itibarıyla bu maskelerin pek bir işe ya radığı söylenemezdi. Neredeyse yetmiş yaşında olan Büyük İmam son zamanlarda iyice garipleşmişti. Eskiden de dalgındı, dünyayla fazla ilgilenmezdi, fazla konuşmazdı ama, şu durduk yerde uzaklara dalıp gitme huyu yeni peydah olmuş bir şeydi. Tarikatın işleriyle ilgilenmesi de bir garipleşmişti, En civcivli zamanlarda ortalıkta görünmüyor, en önemli toplantılarda tek kelime etmeden öylece oturuyor, derken bir gün bir anda, sanki aklına bir şey saplanmış gibi, yüzünde öfke ve hüzün karışımı bir ifadeyle ortaya çıkıyor, sağa sola emirler yağdırmaya başlı yordu. Tarikat, en radikal kararlarını Büyük İmam'ın böyle za manlarında almıştı. Geçmişi bir kenara bırakıp, bu iki adam hakkında bugün ne hissettiğini düşündü. Bunu en iyi karşıla yan kelime galiba acımaydı.

"Şu 12. Daire'yi öğrenmenin başka yolu olmadığından emin misin?" diye sordu Behram. "Bana hiç dediğin kadar ko lay görünmedi"

Behzat Taner "Sen merak etme" diye yamdadı, "Ben her şeyi ayarladım. Eğer adamın Ebu Sina'yı hallettikten sonra ha yatta kalabilirse, 12. Daire'nin açılıp açılmadığını öğreniriz."

"Hayatta kalacak tabii ki ama unutma en fazla yedi saatin var."

"Yedi saatte dairenin kadrosunu bile öğreniriz Behram. Merak etme sen."

"Hah şöyle" dedi Behram gülerek, "Biraz formda görelim seni. Ne o öyle, her şeyden şikayet, her şeye itiraz."

"Kendimi boşa yormamaya karar verdim Behram, nasıl ol sa lafımı dinleyen yok" dedi Behzat Taner. "Eğer başka bir em riniz yoksa ben müsaadenizi istiyorum."

Müsaade şüphesiz Büyük İmam'dan istenmişti. Büyük İmam, gözünü daldığı yerden ayırmadan, "Müsaade senin Beh zat oğlum" dedi. "Başka bir isteğim yok. İkiniz her şeyi fevkala de yürütüyorsunuz. Behram bana iksir hususundaki şüpheleri ni anlattı. Haklısın ama buna çok ihtiyacımız var. Her türlü be deli ödemeyi göze almamız lazım."

Avukat "E, ben de yetmişime gelsem her türlü bedeli göze alırdım" diye geçidi aklından ama "Alamut'un emri her şüphe nin üstündedir" şeklinde bir cevap verdi. Büyük İmam, küçük bir gülümsemeyle memnuniyetini belirtti ve hafifçe titreyen ke mikli elini çok ağır bir şekilde öpmesi için uzattı.

Behzat Taner, Büyük Alamut'un arka bahçesinde kendisini bekleyen arabaya doğru ilerlerken, İstanbul'a ulaştığında yapa caklarını düşünüyordu: Güzel yemekler yiyip, güzel şaraplar içip, güzel kadınlarla birlikte olacaktı. Kısaca, Ebu Sina gelene kadar hiçbir işle ilgilenmeyecek, önündeki belki de son avarelik fırsatını mümkün olduğunca iyi değerlendirmeye çalışacaktı.

13

Üsteğmen Doğan Aral, 12. Daire'ye gelen el yazması saye sinde, yüzbaşının meşhur Bahar Hanım'ıyla tanışma şerefine erişmişti. Bahar Erkal; Ankara Üniversitesi, Osmanlı Tarihi kür süsünde yardımcı doçent. Sarp yüzbaşının eski nişanlısı, bir başka deyişle, her sofranın ve her rakı şişesinin son çeyreğinin, anlatılmazsa olmaz hikayelerinin baş kahramanıydı.

Aslında Yüzbaşı'nın Topkapı Sarayı'ndan gelen bu sürpriz kitapla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Talimatnamede belirtildiği gibi, el yazmasını bir bilgi notuyla birlikle doğruca Cumhurbaşkanlığı'na gönderip bu işi bir an önce başından atmak ve istifa çalışmalanna kaldığı yerden devam etmek istiyordu. 12. Daire komutanı sıfatıyla Çankaya Köşkü'ne bir bilgi notu yazmak za ten canını yeteri kadar sıkmıştı. Efsane bir kılıcın peşinden koş turmaya hiç niyeti yoktu.

Ne var ki Sarp'ın bu niyeti, acar Üsteğmen Doğan Aral'ın sert muhalefetine toslamıştı. Komutanının, belki de yıllardan sonra dairelerine gelen bu biricik görevi, derdest edip Çankaya Köşkü'ne postalama niyetinde olduğunu anlayan Doğan önce homurdanmış, Yüzbaşı'nın niyetinde ısrarlı olduğunu görünce de ast - üst ilişkilerini bir kenara bırakıp sesini enikonu yükselt meye başlamıştı. "Bu görevi ihmaldir komutanım" diye gürlemişti Doğan, "içeriğini bilmediğimiz bir olayı olduğu gibi Köşk'e gönderemeyiz. Gülerler bize!"

Sarp da cevap olarak elindeki 12. Daire talimatnamesini sallayarak "Burada ne yazıyorsa onu

www.e-kitap.us

yapıyorum ben" diye bağırmişti, "Topladığımız istihbaratı doğrudan Cumhurbaşkanlı ğı'na iletmemiz yazmıyor mu? Aynen onu yapacağız biz de."

"Çok güzel komutanım" diye ayağa fırlamıştı Doğan, "Orada topladığımız istihbaratı diyor. Ne topladık ki biz?"

"Bu kitap tek başına istihbarat sayılmaz mı peki?"

"İçinde ne yazdığını bile bilmiyoruz. Bir de bilgi notunda 'Saray'dan çalınan nesnenin Zülfikar olduğunu tahmin ediyo ruz' diye yazdık. Nereden anladınız diye sorarlarsa ne cevap vereceğiz? 'Resimlerine baktık' mı diyeceğiz? Komutanım bu yaptığımıza görevi ihmal derler."

Yüzbaşı Doğan'a hak vermiş olsa da, sesini bu kadar yük seltmesine çok içerlemişti. "İhmal mihmal bilmem ben. İhmal varsa görevden alsınlar beni canıma minnet! Bu kitap buradan gidiyor o kadar" diye bağırıvermiş ve köşke yazdığı bilgi notu nun altına imzasını çakıvermişti.

Sarp'ın imzasını çakmasının ardından Doğan'ın aklında da hin bir fikir çakıvermişti. Üsteğmen odaya çöken sessizliğin bir müddet sürmesine izin verdikten sonra "Bir de Bahar Hanım'a mı danışsak acaba?" diye ortaya bir soru atıvermişti.

Yüzbaşı'nın tepkisi Doğan'a çok doğru bir yolda olduğunu göstermişti. Sarp "Kime?" diye sorarken heyecanını gizlemeye çalışmak aklına bile gelmemişti.

"Sizin eski nişanlınız Bahar Hanım'dan bahsediyorum" di ye devam etmişti Doğan, "Hep anlatıyorsunuz ya Osmanlı Tarihi'nde öğretim görevlisi diye. Belki bize yardımcı olur. Başka kime güvenebiliriz ki?"

Sarp'ın, bu elyazmasının tercümesiyle uğraşmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Gel gör ki Bahar Hanım denince akan sular duruvermişti işte. Ankara'ya tayini çıktığından bu yana, yıllar ön ce ayrıldığı eski nişanlısını yeniden görebilmek için ölüp biti yordu ama karşısına çıkmak için geçerli bir bahane uyduramamıştı. Bahar şiddetli bir kadındı ve kendisine hala kızgın olma lıydı. Öyle özür dilemek, çok özlemiş olmak gibi bahanelerle karşısına çıkmak ciddi bir faciayla sonuçlanabilirdi. Sinirleri tepesine fırladığında Bahar'ın gözü hiçbirşey görmezdi. Bunun en mükemmel örneği, bir pazar günü Ortaköy'ün ortasında kafası na fırlatılan tahta bir sandalyeydi. Bu el yazması kitap ise, Bahar'la yeniden görüşmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Karşısına herhangi duygusal bir nedenle değil de, profesyonel yardım almak için çıkmak çok daha mantıklı ve tehlikesizdi. Böylece Yüzbaşı'ya aptalca ve saçma gelen şu el yazması da adam akıllı bir işe yarayabilirdi.

Sarp, Doğan'ın teklifine biraz mırın kırın ettikten sonra, "Eh işin içeriğini öğrenmekte yarar var. Sonradan başımıza iş açmayalım. İhmal diye canımızı sıkmasınlar" diyerek Köşk'e sadece bir bilgi notu göndermiş, kitabı kaptığı gibi Ankara Üniversitesi'ne doğru yola çıkmıştı.

Bahar, son dört gecedir, el yazması kitabın tercümesiyle uğraşıyordu. Yaptığı zor bir işti. Ağdalı saray Osmanlıca'sıyla, yer yer divan edebiyatı kalıplarıyla yazılmış yaklaşık ikiyüz sayfalık kitabı çevirmek, üstelik dört gecedir tepesinde dikilip duran subaylara, çevirdiği her kelimeyi anında aktarmak, anla madıkları yerleri açıklamak, tam konsantre olmuşken Üsteğmen'den gelen yorucu sorulara yanıt aramak gerçekten zor bir işti. Hele dört gecedir evine gelen bu subaylardan birinin eski nişanlısı olduğu, şimdi ucuz gibi görünen bir neden yüzünden ayrıldıkları ve hiç görüşmedikleri bu adamın, yıllar sonra elin de el yazması bir kitapla karşısına dikildiği düşünülürse. Sarp ile Doğan'ın bu gece bu evde olmalarının tek sebebi, Bahar'ın damarlarında dolaşan ateşli akademisyen kanıydı. Sarp'ı karşı sında ilk gördüğünde bütün cinleri tepesine çıkmıştı. Yüzbaşı el yazmasını masasının üstüne bırakıp "Bunun çevrilmesi lazım" dediğinde içinden o kitabı alıp kafasında parçalamak gelmişti ama eski kitap kokusu burnuna değdiğinde ve yazmanın ilk sayfasını çevirdiğinde, bütün siniri geçivermişti. Sarp'ın masa sına bıraktığı kitap, değil okumak, bir kere görmek için bile bir çok tarihçinin ömründen ciddi bir kısmı verebileceği türden bir şeydi: Efsane kılıcın efsane kitabı... Eski Osmanlı yazmalarında sadece birkaç yerde bahsi geçen, yazarı belli olmayan ve kutsal kılıcın kerametlerini anlatan bu el yazması kitabı, Kitab-ı Zülfikar'ı, eski nişanlısı getirip masasının üstüne bırakıvermişti. Ba har'ın en çok merak ettiği konu ise tabii ki bu el yazmasının Sarp'ın eline nasıl geçtiğiydi. İlk sorduğunda Yüzbaşı, bu konu da bir açıklama yapmaktan kaçınmıştı ama Bahar'ın ısrarları ve 'tercümeyi unut' tehditleri sonucunda Topkapı soygununu an latmak zorunda kalmıştı. İslam dünyasının en büyük efsanele rinden biri olduğu düşünülen Zülfikar'ın gerçekten varolduğu nu ve yüzyıllardır Topkapı

www.e-kitap.us

sarayında saklandığını bilmek Bahar'ı el yazmasından daha çok şaşırtmıştı. Kitabı çevirdikçe kılı cın varlığı konusundaki şüpheleri de yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Verilen bilgiler, bilinen tarihi olaylarla bire bir örtüşüyordu. Kitapta anlatıldığına göre, kaybolduğuna inanılan kı lıç, Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferinden sonra tekrar ortaya çıkınca İslam dünyasında birçok karışıklığa neden olmuştu. Zülfikar'ın yeniden ortaya çıkması, birçok aşireti ve beyliği bir birine düşürmüş, herkes kılıcın kendi hakkı olduğunu iddia et meye başlamıştı. Bu yüzden birçok ayaklanma çıkmış, kılıç de falarca çalınmak istenmiş, Yavuz'un hilafetini pekiştirmek için kutsak topraklardan getirdiği kılıç, devletin huzurunu tehdit et meye başlamıştı. Hal böyle olunca da, kılıcın halife sultanın be lini süslemesi düşüncesinden vazgeçilmiş ve gözlerden ırak tut mak ve bir kez daha unutturulmak üzere sarayın derinliklerine gizlenmişti Osmanlı topraklarında çıkan birçok huzursuzluğun gerçek nedeninin bu kutsal kılıç olduğu anlaşılıyordu. Kitap, Yavuz Sultan için yazılmış bir methiye ile başlıyordu. İlerleyen sayfalarda kılıcın Osmanlı'nın eline geçtikten sonra meydana gelen olaylardan bahsediliyordu. Son bölüm ise, kılıcın onuru na yazılmış bir methiyeydi. Bu son bölümde, kılıcın kerametleri şiirsel bir dille anlatılmaya çalışılmıştı.

Kitabın bulunduğu zarftan çıkan Osmanlıca yazılı kağıtlar ise padişah fermanlarıydı. İlki ve en eskisi, Yavuz Sultan'ın tuğ rasını taşıyordu. Tarihten anlaşıldığına göre Sultan'ın yaşamı nın son günlerinde yazılmıştı ve kılıcın gözlerden uzak bir yere koyulmasını ve Solaklar tarafından muhafaza edilmesini emrediyordu. 1830 tarihli ferman ise 11. Mahmut'un tuğrasını taşı yordu. Diğerinden daha uzun olan bu ferman, 12. Daire'ye ge len Genelkurmay emri gibi, kılıcın çalınması ya da kaybolması durumunda yapılması gerekenleri ayrıntılarıyla belirtiyor ve bu gibi bir durumda olayın derhal 'Kapalı Çarşı esnafı eşrafından Mehmet Sinan Efendi'ye" bildirilmesini emrediyordu Anlaşıldı ğı kadarıyla, Osmanlı'yı modernleştirmeye çalışan II. Mahmut, Topkapı Sarayı'na da el atmış, değerli eşyaların güvenliğini be lirli bir prosedüre bağlamıştı. Asıl ilginç olan nokta ise, II. Mah mut'un fermanında da kılıcın Solaklar'ın koruması altında ol duğunun söylenmesiydi. Yeniçeri ocakları Sultan Mahmut tara fından çok kanlı bir şekilde ortadan kaldırılmıştı. Sultan'ın 1830'da, yani yeniçerilerin yok edilişinden dört yıl sonra yazdı ğı fermanda, bir yeniçeri birliğinden bahsetmesi ve bu birliğe kılıcı korumak gibi önemli bir görev vermesi çok çarpıcı bir bil giydi. Bahar, ister istemez bu konuda yazılacak bir makalenin, tarih camiasında koparacağı gürültüyü düşünmeye başlamıştı.

"İşte bitti..." dedi Bahar. Kalemini kapattı, gözlüklerini çı kartıp uzun uzun gerindi. Tam karşısında oturan yüzbaşının suratında ise tatmin olmamış bir ifade vardı: "Eeee? Bu kadar mı yani?"

"Ne demek bu kadar mı Sarp? İki yüz sayfa kitap çevirdim sana."

"İki yüz sayfa şiir okudum demek istiyorsun herhalde" Bahar derin bir of çekip bir kez daha gerindi. Yüzbaşı hak lıydı. El yazmasında açık anlatım yerine, saray edebiyatında tercih edilen imalı ve benzetmeli anlatım kullanıldığı için uz man olmayan birinin bu metinden bir şey anlaması çok zordu.

"Senin anlayacağın şekilde özetlemek gerekirse Sarp'çığım," dedi Bahar, "Saraydan çalınan nesne Zülfikar'ın ta kendi si. Yavuz tarafından Mısır ya da oralardan bir yerlerden getiril miş, sorun çıkartmaya başlayınca da saklanmış. Kısaca üstlerine Zülfikar'ın çalındığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirsin. İnanılır gibi değil! Demek Zülfikar gerçekten varmış, Kitab-ı Zülfikar gerçekten yazılmış ve her ikisi de yüzyıllardır Istanbul'daymış ha... İnanılır gibi değil."

Yüzbaşı, yıllar önce de olduğu gibi Bahar'ın coşkusunu an lamaktan çok uzaktı. Tıpkı, Bahar'ın kendisindeki denizaltı tut kusunu anlayamadığı gibi...

"Bana bu kitaptan hiçbir yazında bahsetmeyeceğine söz ver" dedi donuk bir şekilde. Bahar, bu lafı duyar duymaz hızla gözlüklerini takıp Sarp'a dik dik bakmaya başladı: "Birincisi ona yazı değil makale diyoruz, ikincisi kaynak göstermeden za ten makale yazamam. Kitab-ı Zülfikar'ı okuduğuma kim inanır ki?"

Doğan yeni bir tartışmanın alevlenmesine izin vermeden araya girdi: "Afedersiniz Bahar hanım. Kitaba göre bazıları kılı cı takıntı haline getirmiş. Bunların şimdilerde ne durumda ol dukları hakkında bir bilginiz var mı?"

"Bu benim uzmanlık alanım değil. Kitapta kılıcı alenen ele geçirmek isteyen büyük bir devletten ya da mezhepten bahse dilmiyor ama hangi olayın arkasında kimin bulunduğunu da

www.e-kitap.us

bilemezsiniz. Ne bileyim, küçük bir tarikat ya da etnik grup, daha büyük bir gücü arkasına alarak da kılıcı ele geçirmeye kal kışmış olabilir. Anladığım kadarıyla, kimse kılıcı almak için or dusunu toplayıp sarayı basmaya kalkmamış. Zaten o zamanda Osmanlı'nın gücü düşünülürse böyle bir işe kalkışmaya kimse cesaret edemez. Ama kesin olan bir tek şey var, kılıç huzuru öy le bir bozmuş ki, ayaklanma çıkartmak isteyenlerin fazla uğraş masına gerek kalmamış. Zülfikar bu. Papalık asasına benzemez. Belki de İslamiyet'in en büyük sembolü. Yavuz muhtemelen Zülfikar'ı beline takarak hilafetle taçlandırdığı iktidarını daha da güçlendireceğini düşünmüş ama anlaşılan kılıcın gücü Os manlı'ya bir boy büyük gelmiş. Şöyle düşün, Osmanlı'nın tüm zenginliğini, ihtişamını kıskanmadan boyun eğen imparatorluk tebaası, kılıcın padişahta olmasını kaldıramamış, kıskanmış. So nuçta atsan atılmaz, satsan satılmaz bu değerli nesne gözden kaybedilmiş."

"Eh bu da bizim burada oluşumuzu açıklıyor" dedi Doğan, "Saklamak istediğin bir şeyin başına nöbetçi dikersin. Unutmak ve unutturmak istediğin bir şeyi ise kaybedersin ve başına bir şey geldiğinde de mümkün olduğu kadar az kişinin duymasını sağlarsın."

Sarp, "Doğru" diyerek Doğan'ı onayladı, "Bu işle fazla uğ raşmaya gelmez. İstanbul o ya da bu şekilde kılıç meselesini ba şından savdı, yüzyıllık dava kapandı. Şimdi kılıcı elinde tutan derdine yansın. Bize Köşk'ten de bir şey söyleyeceklerini san mıyorum. Bilgi verdiğimiz için teşekkür edip yollarlar herhal de. Zaten kılıç çoktan yurtdışına çıkmıştır."

"Ne yani komutanım?" dedi Doğan, "Devletin az bilinmesi gereken işlerini gerekli yerlere iletmemiz için mi maaş veriyor lar bize?"

"Görünüşe göre öyle Doğan. Devlet kılıcı niye geri istesin ki, tam olmasını istediği gibi, kimsenin, hatta devletin bile kılıçtan haberi yok."

"Ama komutanım. Birilerinin haberi varmış ki çalınmış. Üstelik şu anda koskoca devlette bu kılıçla ilgili bu kadar bilgi ye sahip olan sadece biz varız. Olayı bir tek biz yorumlayabiliyoruz ve soruşturmanın gidişatı da bizim yorumlarımıza göre belirlenecek."

"Ne yorumundan bahsediyorsun sen Doğan? Ne soruştur ması. Yorgan gitti kavga bitti işte."

Doğan hafifçe ofladı: "Peki ne yapacağız komutanım?" "Köşk'e kitapta yazanları aynen anlatacağız" "Ya sorumlu merci olarak bize görev verirlerse?" "Bize hiç kimse görev falan vermeyecek Doğan. Yani çok rica edeceğim vermesinler. Baştan söyleyeyim, öyle görev falan verirlerse, senin şu şom ağzının şerefine bütün işi üzerine yıka rım. Parmağımı kımıldatmam. Hem belki görevimi yapmıyo rum diye beni görevden alırlar..."

Bahar gülümseyerek araya girdi: "Benden size bir öneri daha. Kılıcı bulacak olursanız sakın dokunmaya kalkmayın."

"Niye ki?" diye sordu Sarp merakla.

"Çarpılırsınız da ondan. Kitapta kılıcın yakıcı bir güce sa hip olduğunu yazıyor. Bakın burada: 'Ancak yeryüzüne inme miş bir ruh, cennetten dışarı adımını atmamış bir melek, yere düşmemiş bir yağmur damlası ve henüz duyulmamış bir ses kı lıca dokunabilir..." Tam masumiyet ve saflıktan bahsediyor. Günaha bulaşmış birinin kılıca dokunursa başına bin türlü bela ve cehennem gazapları gelirmiş... Eh Sarp bey, sizin de çok ma sum olduğunuzu söyleyemeyiz."

"Söylediğin iyi oldu. Genelkurmay'dan daireye günahsız birilerinin atanmasını isteyelim. Başka ne gibi kerametleri var mış bu kitabın?"

"Onları öğrenmen için önce Kütüphaneyi Arifan'ı bulman gerekiyor Sarp'çığım."

"Nereyi?"

"Kütüphane-i Arifan, yani bilgeler kütüphanesi. El yazması kılıcın türlü kerametlere sahip olduğunu anlatıyor ama bunlarla ilgili ayrıntılı bilgilerin bir başka kitapta toplanıp Kütüphane-i Arifan'a koyulduğunu yazıyor. Ama kılıcın en büyük sıfatını sana söyleyebilirim. Tam Türkçesi, 'söz kesen' ya da 'kelam bö len' gibi bir şey."

"Neymiş bu kerамet?"

"Söz, kelam derken bildiğimiz sözden bahsetmiyor. Kılıç, yanında hiçbir büyülü sözün kullanılmasına izin vermiyormuş. Yani iyi ya da kötü, tüm büyüleri etkisiz hale getiren bir güce sahipmiş."

"İlginçmiş... Şu bilgelerin kütüphanesi dediğin yer... Onun olayı ne?"

"Gizli ilimlerle ilgili kitapların saklandığı efsane kütüpha ne. Yerini bilen tabii ki yok.

www.e-kitap.us

Söylenceye göre, çok eski zaman larda gizli ilimlerle ilgili bilgilerin etrafta dolaşmasını sakıncalı bulan bir grup büyücü tarafından kurulmuş. Yüzyıllar boyunca dolaşıp etraftan topladıkları yazmaları bir kütüphanede sakla maya başlamışlar. Denildiğine göre, içinde 'deliyi alim edecek, alimi delirtecek' kadar bilgi bulunurmuş ve kurucuları olan bü yücü grubu, yani Yediler tarafından korunurmuş. Tarihçiler, bu kütüphanenin ünlü İskenderiye kütüphanesi olduğunu iddia ederler ama bazı yazmalar Arifan'ın Kudüs'te ya da Tebriz'de olduğunu söyler... Efsane işte."

"Bir hafta öncesine kadar kılıç da efsaneydi Bahar" dedi yüzbaşı.

"Öyleydi ama Arifan gerçekten var olsa bile yine de girme miz zor. Yediler tarafından korunuyormuş çünkü."

"Çok mu kötüymüşler?"

"Yok. Kötü değil ama sert biraz. Kurucularının Lokman Hekim olduğu söylenir. İçlerinden birisi de kadınmış. İsmi de Nigah-ı Ateşin'miş. Ateşten bakışlar yani...

"Yeter Bahar, "dedi Sarp, "içim dışım Arapça oldu. Hem sen nereden biliyorsun bu kadar ıvır zıvır şeyi."

"Bahar burnunu ucuna inen gözlüklerini geriye ittirip yine Sarp'a dik dik bakmaya başladı: "Birincisi Nigah-ı Ateşin Arap ça değil Farsça, ikincisi bunlar ıvır zıvır değil, benim işim. Eğer benimle biraz ilgilenseydin, yüksek lisans ve doktora tezlerimi Osmanlı gizemciliği üzerine verdiğimi bilirdin."

"Sen benim hangi denizaltı da görev yaptığımı biliyor muydun sanki?"

"Ne bileyim. İsmi ay'la biten bir şeydir. Hepsi suyun altın dan gitmiyor mu bunların. Bana denizaltı falan deme."

"Sen de bana doktora tezi deme o zaman" diye bağırdı Sarp,

Doğan, yüzbaşı ile Bahar arasındaki 'bitmeyen senfoninin' yine çalmaya başladığını anlamıştı. Salonda televizyon seyret mek için izin isteyip usulca odadan sıvıştı. Son günlerde yüzba şı çok gergin görünüyordu ve bu halinin tamamen Zülfikar'dan dolayı olmadığı çok açıktı. Rakı masalarından aklında kaldığı kadarıyla, yüzbaşı ile Bahar denizaltı - akademik kariyer tartış ması yüzünden ayrılmışlardı. Harp Okulundan mezun olduk tan sonra Sarp denizaltı subayı olmak istemiş, ancak bu isteği, Bahar'ın akademik kariyer tutkusuna toslamıştı. Ankara mı Gölcük mü, aylarca koca yolu gözlemek mi, kitap kurdu, göz lüklü bir kadına katlanmak mı, tayin nereye çıkarsa oraya yer leşmek mi, büyük kütüphanesi olan bir şehirde yaşamak mı tar tışmaları, ilişkinin kökünü kurutmuş, lise yıllarında başlayan Sarp - Bahar aşkı, hayat girdabının içinde yok olup gitmişti. Es ki nişanlısına yeniden bu kadar yakın olmak kolay bir şey de ğildi elbette. Üstüne bir de Bahar'ın sivri diline katlanmak... Yüzbaşı ile Bahar, kitabın tercüme edildiği dört gece boyunca hiçbir tartışma fırsatını atlamamışlardı. Doğan önceleri bu kav galardan tedirgin olmuştu ama sonradan bunun bir çeşit seviş me olduğunu anlamıştı. "Zor zanaat" diye geçirdi içinden. Yüz başının dediği gibi, kadınların omzunda her zaman bir yıldız fazla vardı işte...

Doğan salona gittikten sonra Sarp ile Bahar, her şey yete rince anlamsızlaşana kadar kavga ettiler. "Neyse..." dedi yüz başı yorgun bir sesle, "Oldu bir kere..." Bahar, bu sinir bozucu final cümlesine dehşetli bir karşılık vermek için fazla yorgundu. Gözlüklerini çıkartıp masanın üstüne bıraktı. Karşılıklı bir süre susup burunlarını çektiler. Sessizliği Sarp bozdu:

"Hadi. Vedalaş kitapla da biz gidelim artık."

"Saat üç buçuk olmuş. Nereye bu saatte artık. Kalın bura da."

"Yok, yok. Gidelim biz..." dedi Sarp. "Hadi Doğan" diye salona doğru seslendi ama Doğan'dan bir yanıt alamadı. Bahar'la birlikte salona gittiklerinde Doğan'ı televizyonun karşı sında uyuyakalmış buldular. Üsteğmen insanı imrendirecek ka dar güzel uyuyordu.

"Uyandırma artık çocuğu. Kanepede yatıverirsin" dedi Ba har, "Hiç yatmadığın yer değil yani..." Yüzbaşı cevap vermedi ve kendisini kanepeye bıraktı. Beş dakika sonra, üzerindeki kaybolduğunu düşündüğü, o çok sevdiği eşofmanları ve kafası nın altındaki o nefret ettiği kuştüyü yastıkla birlikte kanepenin üzerinde serilmişti bile. Kapının ağzında, eski nişanlısı, üzerin de o çok sevdiği ayıcıklı pijaması, acayip beyaz dişleri vee çıplak ayaklarıyla kendisine iyi geceler diliyordu. Sarp Bahar'a alıcı gözle şöyle bir baktı. Sivri burnu, inatçı küçük çenesi hiç değiş memişti. Parıl parıl, koyu sarı saçlarının şekli de liseden beri ay nıydı. Yuvarlak bir kesim, uçları

www.e-kitap.us

boyun hizasında, sağ tarafı ku lağının arkasında, sol tarafı gözünün üzerinde. Yüzbaşı iyi ge celer dileyip gözlerini karanlık odanın tavanına dikti. Perdele rin arasından içeriye sızan sokak lambalarının ışığı tavanı ve duvarları çizgi çizgi aydınlatıyordu. Birileri Zülfikar'ı yürütmüştü, onu bulması gerekiyordu. Doğan uyuyordu. Eskiden, denizaltısındayken bu gibi kaygıları yoktu ve eskiden kanepede yatmak zorunda kaldığında Bahar iyi geceler falan dilemezdi. "Vay be" dedi kendi kendine ve uyudu.

Yeni gün çok güzel başlamıştı. Yataklarına kadar getirilen birer fincan kahvenin kokusuyla uyanmışlar, sıkı bir kahvaltı yapıp dışarı çıkmışlar ve başkentin havasının iyice sertleşmeye başladığı bu mevsim için mükemmel bir havayla karşılaşmışlar dı. Yüzbaşı, bu şanslı günün tadını çıkarmak için arabasını ola bildiğince yavaş kullanıyor, her kırmızı ışıkta büyük bir zevkle duruyordu. Günün avareliği üssün nizamiyesinde son buluver di. Kimliklerini gösterip üsse girmek üzereyken kapı nöbetçisi "Afedersiniz komutanım" dedi, "Siz 12. Daire'dendiniz değil mi?"

"Evet" diye yanıtladı Sarp. Nöbetçi, caddenin karşısına park etmiş olan siyah renkli arabayı göstererek "Sabahtan beri sizi bekliyorlar komutanım." dedi Yüzbaşı saatin on buçuğa yaklaşmakta olduğunu o zaman fark etti. Kendilerini bekleyen siyah arabaya doğru ilerlediler. Araba askeri plaka taşıyordu. Şoför koltuğunda bir er, hemen yanında da bir astsubay oturu yordu. Astsubay, Sarp ile Doğan'ın arabaya doğru ilerlemekte olduklarını fark edince dışarı çıktı: "İyi günler komutanım. Yüzbaşı Sarp Gönen mi?"

"Evet" dedi Sarp.

"Çankaya Köşkü'nden çağırılıyorsunuz komutanım. Sizi götürmek üzere buradayım."

Köşk'ten bir yanıt alacaklarından bile şüpheli olan subay lar, böyle bir tepkinin bu kadar hızlı gelmesine baya şaşırmış lardı. Zülfikar olayıyla ilgilenmek için çok hevesli olan Doğan bile arabanın açık duran kapısına şüpheyle bakıyordu.

Yüzbaşı arka koltuğu işaret ederek, imalı bir sesle "Buyrun bakalım üsteğmenim" dedi. Cumhurbaşkanlığı Muhafız Ala yı'ndan kendileri almak üzere buraya kadar gelmiş bir aracı sorgulayamayacaklanna göre, yolun ortasında dikilip durma nın bir alemi yoktu. Sarp'ın asıl merak ettiği, Köşk'e gönderdik leri bilgi notunun nasıl olup da muhatabına ulaşmış olduğuy du. Talimatnamede, sadece 12. Daire'nin Cumhurbaşkanlığı'na bağlı olduğu yazıyordu. Herhangi bir isim ya da alt birim belir tilmemişti. Hal böyle olunca da Yüzbaşı bilgi notunu doğrudan Köşk'e hitaben yazmak zorunda kalmışlardı. Zarfın üzerinde adres olarak da sadece "Çankaya Köşkü - Ankara" yazıyordu. Bu notun Köşk'ün içinde ilgili yere bu kadar kısa sürede ulaş mış olması şaşırtıcıydı. Birlikte arka koltuğa yerleştiler ve araba hareket etti.

Yirmi dakika süren hızlı bir yolculuktan sonra Köşk'e var mışlardı. Araba, Çankaya'nın arka taraflarında ve daha önce hiç görmedikleri bir kapıdan Köşk'e girdi ve ilerlemeye devam etti. Yüzbaşı, Köşk'ün büyük bir yer olduğunu duymuştu ama bu kadarını da beklemiyordu. Tahmin ettiği kadarıyla Cumhurbaş kanlığı konutu, çok gerilerde bir yerde kalmış olmalıydı. Bü yükçe bir çam koruluğunu geçince durdular. Elli metre kadar ileride, bahçe içerisinde iki katlı küçük bir konak görünüyordu. Refakatçileri olan astsubay hemen inip arka kapıyı açtı ve "Buy run komutanım" dedi. Sonra arabayı kullanan askere döndü: "Oğlum koş haber ver." Koşar adımlarla köşke doğru giden as ker iki dakika sonra, yanında bir binbaşıyla geri döndü. Üzerin de Muhafız Alayı'nın üniformasını taşıyan binbaşı. Sarp ve Doğan'ın selamlarını karşıladıktan sonra "Beni izleyin" diyerek konağa doğru yürümeye başladı. Konağın etrafını dolaşarak ar ka tarafta, bahçenin ortasına kurulmuş küçük bir seranın önüne geldiler. Binbaşı, seranın sürmeli kapısını açtığında insanı bayıl tacak kadar güzel bir çiçek kokusu Sarp ile Doğan'ın yüzlerine çarptı. Binbaşı, çiçek tarhlarının arasına yerleştirilmiş bir masa yı göstererek "Sizi biraz bekleteceğiz" dedi ve dışarı çıktı. Yüz başı ile Doğan hayran hayran etraflarını izlemeye başladılar. Hayatlarında ilk defa bu kadar canlı renklere sahip çiçekler gö rüyorlardı. Belki binlerce çeşit çiçek vardı ama sanki sadece dik katli bakhklan bir çiçeğin kokusu, diğer kokular arasından sıy rılıp burunlarına geliyordu. Seranın havası, kafalarındaki tüm soruları silip atmış, muhataplarıyla karşılaşmadan önce son bir tartışma yapmayı akıllarından uzaklaştırmıştı.

Bir süre sonra seranın kapısından içeriye, üzerinde mavi bir bahçıvan tulumu giymiş bir adam girdi. Bahçe eldivenlerini tulumun cebine tıkıştırmıştı. Elinde de bir çay tepsisi taşıyordu. Sarp ile

www.e-kitap.us

Doğan, adamın içeriye girdiğini ancak elindeki tepsiyi masaya bırakınca fark ettiler. Bahçıvan hiçbir şey söylemeden, bardakları subayların önüne koydu ve porselen demlikten çay doldurmaya başladı. Kibarca teşekkür ettiler. Bahçıvan bu te şekkürü hafif bir gülümsemeyle karşıladı. Sonra, tam karşıların daki sandalyeye oturup yüzlerine dikkatlice bakmaya başladı. Sarp, artık şaşırmaktan usanmış bir şekilde içini çekti. Doğan ise her şeyi çoktan boş vermiş, sıcak çayını yudumlamaktaydı.

Bahçıvan "Kıyafetimin kusuruna bakmaym" dedi, "Bah çeyle uğraşıyordum"

"Hiç önemli değil" diye cevap verdi Sarp.

"Buyurun o zaman. Sizi dinliyorum."

"Eeee... Biz 12. Daire'den geliyoruz ama... Sizinle mi görü şeceğiz?"

"Evet. Benimle görüşeceksiniz. Bilgi almak için mi geldi niz?"

"Eh öyle de denebilir ama daha çok..."

Bahçıvan yüzbaşının sözünü tamamlamasına izin vermedi: "Sarp yüzbaşım. Doğan Bey, ikinizin de aylardır çok zor du rumda olduğunuzu biliyorum. Sizi daha önce ziyaret etmem gerekirdi ama inanın hiç vakit bulamadım. Eğer buraya, 12. Daire İle ilgili bilgi almaya geldiyseniz, inanın işin kolayına kaçı yorsunuz. Size her şeyi anlatmam olanaksız. Bazı şeyler..."

Tane tane konuşan ihtiyar bahçıvanın sözünü kesmek yüz başı için hiç zor olmadı. "Bir şeyin kolayına kaçtığımız yok be yefendi" dedi Sarp, "Bilgi almaktan çok vermek için buradayız. Ama önce isminiz ve göreviniz."

"İsmim İdris. Görevim de koordinasyonu sağlamak yüzba şım."

"Neyin koordinasyonu İdris Bey?"

"Sözümü kesmeden önce söylemeye çalıştığım gibi yüzbaşım, bazı şeyler konuşarak anlatılamaz. Şu kadarını söyleyebili rim, Ankara'da sizin dilinizi ve derdinizi anlayabilecek birkaç kişiden birisi benim."

"Peki herhangi bir görev belgeniz var mı?"

Bahçıvan gülümsedi: "Yok. Sizin var mı?"

"En azından askeri kimliklerimiz var."

"Orada sadece Hava Kuvvetlerinde görevli olduğunuz ya zıyor yüzbaşım. Size yeni bir fotoğraf çektirmenizi öneririm. Zi ra kimlikteki fotoğrafınız en az dört yıl öncesine ait. Belki bir ara İzmir'e gittiğinizde bu işi de halledersiniz. Eviniz işlek bir cadde üzerinde, yakınlarda bir fotoğrafçı mutlaka vardır."

Sarp çok hızlı bir şekilde cebinden katlanmış bir kağıt çı kartarak bahçıvanın önüne fırlattı: "Bununla ilgilenecek birini bulabilirseniz İzmir'e gidebilirim İdris Bey!"

İdris Usta, Yüzbaşı'nın suratına attığı kağıdı açıp şöyle bir baktıktan sonra aynı şekilde iade etti: "İstifanızın muhatabı ben değilim yüzbaşım."

"Kim o zaman?"

Usta kızgın bakışlarını Sarp'a dikerek "Bilemem" dedi, "Konumuzda bu değil zaten. Duyduğunuz gibi 12. Daire ele manlarını çok iyi tanır yüzbaşım belge meselesine gelince, 12. Daire az konuşur ve az yazar." Tulumunun cebinden Köşk'e gönderdikleri bilgi notunu çıkartıp yüzbaşının önüne bıraktı: "Bunu derhal yok edin lütfen! O istifa mektubunuzla birlikte"

Yüzbaşı, zarfı alıp Doğan'a verdi. Bu ukala ihtiyar tepesini baya attırmıştı. İçinden "Öyle olsun bakalım" diye geçirdi, "Oy nayalım bakalım şu oyunu." Sandalyesine iyice yaslanarak ça yından bir yudum aldı. Bahçıvana "Şimdi ben 12. Daire'den is tifa edemiyor muyum?" diye sordu. Doğan komutanının sura-tmdaki garip gülümsemeyi anlamaya çalışıyordu.

İdris Usta, aynen Yüzbaşı'nın yaptığı gibi arkasına yaslanıp çayından bir yudum aldı: "Edemiyorsunuz yüzbaşım" dedi Us ta, "12. Daire herhangi bir askeri birim değildir."

Sarp "Öyle olsun bakalım" diyerek kucağında duran el yazması kitabı masaya koydu ve restini görür gibi bahçıvanın önüne doğru sürdü. İdris Usta'nın kitabı görür görmez "Kitab-ı Zülfikar" diye alçak sesli bir çığlık atması Yüzbaşı'nın çok ho şuna gitmişti.

"Kitabı tanıyorsunuz galiba?" diye sordu Sarp.

"Tabi ki" dedi İdris Usta, hi-ıyecanla kitabın sayfalarını çe virmeye başladı. "Nasıl geçti bu sizin elinize?"

"Topkapı Sarayı'ndan bir görevli getirdi. Anladığımız ka darıyla Zülfikar çalınmış."

www.e-kitap.us

"Bu kitap sizin elinizdeyse mutlaka öyledir. Peki siz bunun Kitab-ı Zülfikar olduğunu nereden anladınız? Osmanlıca bildi ğinizden haberim yoktu."

"Bilmiyoruz zaten. Kitabı tercüme ettirdik."

İdris Usta sıkıntıyla iç geçirdi: "Kime?"

"Güvendiğimiz birisine İdris Bey. Eğer vakit bulup zama nında bizi ziyaret etseydiniz, böyle bir şeye gerek kalmazdı."

"Neyse... Şu olayı biraz anlatır mısınız?"

Yüzbaşı gözlerini bahçıvanın gözlerinden ayırmadan "An lat Doğan" diye emretti. Doğan da el yazmasının daireye geli şinden başlayarak her şeyi tüm detaylarıyla anlattı. İdris Usta, Usteğmen'i son cümlesine kadar dikkatle dinledi. Sonra bir sü re seranın cam tavanına bakarak düşündü ve "Tamam" dedi.

"Ne demek tamam?" diye sordu yüzbaşı.

"Olan olmuş, kılıç çalınmış. Daha ne olsun."

Yüzbaşı bir gözüyle Doğan'a bakarak "Ne yani yorgan gitti kavga bitti diye peşini bırakacak mıyız? Kimin çaldığını merak etmiyor musunuz?" diye sordu. Suratında muzip bir ifade var dı. Doğan gerçekten hayretler içinde kalmıştı. Çalınan kılıcın unutulması gerektiğini, daha dün akşam kendisi söylemişti. Yüzbaşı'nm böyle bir olayı oyun haline getirebildiğine inanamıyordu.

İdris Usta "Ediyorum tabii ki" diye cevap verdi, "Merak et meyin biz gerekeni yaparız."

Bu lafın üzerine. Sarp elindeki çay bardağını sertçe masaya vurarak. "Biz de odamızda pineklemeye devam edelim öyle mi İdris Bey!" diye çıkıştı. Doğan, Yüzbaşı'nın numara yaptığını çok iyi biliyordu. Sorun bahçıvanın bunu fark edip etmediğiydi.

"Sakin olun yüzbaşım" dedi İdris Usta yumuşak bir sesle, "Gelişmelerden sizi de haberdar edeceğiz tabi ki."

Yüzbaşı yavaşça ayağa kalkıp yumruklarını masaya daya dı. "Bakın İdris Bey. Sizin ne yapacağınız beni hiç ilgilendirmi yor. Biz devletin gizli işlerini size haber verme makamı değiliz. Yetki ve sorumluluklarımız var. Çalınan Zülfikar ve biz bu so ruşturmayı sonuna kadar götürmek zorundayız. Şimdi madem Köşk'te ikamet ediyorsunuz, madem huzurunuza askeri araç ve bir binbaşı eşliğinde geliyoruz ve madem koordinasyonu sağla makla görevli olduğunuzu söylüyorsunuz, görevinizi yapın ve en geç bir hafta içinde olayla ilgili tüm delilleri bize ulaştırın. Anlaşıldı mı?"

Usta'nın yüzüne alaycı bir tebessüm yerleşti. "Ne istiyorsu nuz?"

"İstanbul Emniyeti'nin yaptığı tüm tahkikatı istiyorum İd ris Bey. Raporları, parmak izlerini, ayak izlerini, her şeyi..."

"Yüzbaşım, yüzbaşım... Lütfen..."

Sarp, İdris Usta'ya doğru biraz daha eğildi. "Bir hafta İdris Bey. Eğer bir hafta içerisinde bu tahkikat bize devredilmezse, si zi temin ederim elimdeki Genelkurmay emriyle ve 12. Daire komutanı olarak İstanbul'a gider işimi kendim hallederim. Der dimden ve dilimden anlayacak birilerini nasıl olsa bulurum."

Doğan Yüzbaşı'nın bu kadar ileri gidebileceğine hiç ihtimal vermemişti. Dehşet içerisinde fakat bahçıvana bir şey çaktırmamaya çalışarak, en donuk ifadesiyle öyle duruyordu.

İdris Usta Sarp'ı şöyle bir tarttı. Ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu genç yüzbaşının suratında blöfçü bir ifade sezinliyordu ama canı sıkılmış bir 12. Daire komutanının ortalığı ne derece karıştırabildiğine daha önce şahit olmuştu. Bir de acemi cesareti, bu dünyada en çok korkulması gereken şeylerden biriydi. Bir süre daha düşündükten sonra "elimden gele ni yaparım yüzbaşım" demek zorunda kaldı.

Sarp gururlu bir ifadeyle "Teşekkür ederim" dedi. Uzanıp, İdris Usta'nın ellerinin altında duran el yazmasını aldı. "Size nasıl ulaşabiliriz. Mektup yazmayı *da* yasakladınız..."

"Size bir telefon iletirim"

"Tekrar teşekkür ederiz İdris Bey" dedi Yüzbaşı. El sıkışır larken ekledi: "Bir gün daireye de bekleriz."

Subaylar koruluğun başında kendilerini bekleyen arabaya doğru ilerlerken, İdris Usta, biraz önceki sıkkın hali bir kenara bı rakmış, yüzünde yine küçük bir gülümsemeyle arkalarından bakıyordu. Aklında Zülfikar'dan daha çok subaylar vardı. Bu camiaya hiçbir zaman aklı

www.e-kitap.us

ermemişti. 12. Daire'nin babası sayı lırdı. Daireyi Ankara'ya kendisi yerleştirmiş, bütün subayları kendisi seçmiş, hepsinin eğitimiyle tek tek ilgilenmişti ama Solaklar'la kurduğu ilişkiyi dairenin subaylarıyla asla kuramamıştı. Her zaman biraz soğuk, her zaman biraz uzaktılar. Solaklar'la ocağın arasında daha manevi bir ilişki vardı. Daireyle ilişkile ri ise tamamen iş üzerineydi. Ocak subaylara bilgi ve eğitim ve rir, subaylar da ocağın devletle ilişkisini sağlardı. Bu durum ba zen İdris Usta'nın kalbini kırıyordu ama belki de en sağlıklı yol buydu. "Ya Ankara'nın havasından ya da üzerlerindeki ünifor madan, bunlar da böyle bir cins işte" derdi İlyas. Bu subaylarla ilk görüşmeleri biraz sancılı geçmişti ve blöf bile olsa yüzbaşı nın esip gürlemesine hiç kızmamıştı. Ne de olsa adamı denizaltısından alıp 12. Daire'nin vitrinine koyan kendisiydi. Çocukları gözü tutmuştu. "Sana iki talebe göndersem mi Mehmet Sinan?" dedi kendi kendine.

12. Daire her zamanki gibi kendi mecrasında akıyordu ama bu Zülfikar'a kim neden el uzatmıştı? Doğan'ın dediği gibi, sa pık bir koleksiyoncunun işi miydi yoksa kılıcın kerametlerini iyi bilen birisinin mi? İşte bunlar böyle cam kenarında tek başı na düşünülecek şeyler değildi. İdris Usta, derhal İstanbul'a git meye karar verdi. Ama önce biraz dinlenmesi, anlına saplanan şu sıkıntı ağrısına bir çare bulması gerekiyordu. Kendini koltu ğa bıraktı. "Ne iyi gelir acaba?" diye düşündü, "Papatya, yase min, ıhlamur... Evet tabii ıhlamur." Elini seranın köşesindeki küçük ıhlamur ağacına uzattı. Birkaç saniye sonra, seradaki tüm çiçekler bir kenara çekilip, dalga dalga gelen ıhlamur koku suna yol verdiler. İdris Usta da, bu nefis kokuyu ciğerlerine çe kerek arkasına biraz daha yaslandı...

14

Günler giderek kısalıyordu. Gece her yerde olduğu gibi Yediler'in gizli mahallesine de erken iniyordu artık. Salih Usta ile Yasemin, bu akşam yemeklerini biraz erken yemişler, camın önündeki sedire kurulup, batan güneşe karşı iddialı bir tavlaya tutuşmuşlardı. Havanın kararmaya başladığını gören Niran Hatun'un kanatlı minik alevleri saklandıkları yerlerden dışarıya çıkmışlar, ateşlerini azalan ışığa göre her an biraz daha artırarak, tavana yakın bir yerde gece boyunca ya da kovulana kadar asılı kalacakları uygun bir yer aramaya koyulmuşlardı. Eh ha valar da iyice soğumuştu artık ama ne gam. Odanın ortasındaki koca şöminenin alevi bunu kendilerinden önce hissediyordu ne de olsa. Bütün yaz yatmaktan, ilk günlerde biraz koku çıkarırdı ama, o kadar zahmetsiz keyfin de bu kadarcık kusuru olsundu artık...

"Seni bir tek pencü se kurtarır Salih Baba, ama zarlara üflemek yok" dedi Yasemin. Salih Usta'nın bıyıkları ağzına düşü verdi: "Var o kadar tavlamız. Biliyoruz neyin kurtaracağını" Zarları attı, gele gele zamansız bir düşeş geldi. Kırık pulu yine elinde kalmıştı. Üstüne Yasemin güzel bir zar atıp beş kapısını da kapayınca Salih Usta geriye yaslanıp bir sigara sarmaya baş ladı. "Oynamıyor muyuz?" diye sordu Yasemin.

"Patlama kızım. Bir soluklanalım. Nasıl atıyorsan o zarları öyle. Bunu da mı İlyas öğretti?"

Yasemin kikirdedi. Usta, sardığı okkalı sigarayı ağzına yer leştirip tavanda miskin miskin kanat çırpan aleve bir işaret çaktı. Alev, havası sönmüş balon gibi aşağı süzülerek Usta'nın cigarasının önünde durdu. "Ver hele şu zarları" dedi Usta duma nını savurarak. Açık duran tek kapıya bir zar salladı: Düse! Kı rık pulunu zevkle yerleştirip geri kalan üç hamlesiyle, Yasemin'in açık bıraktığı pullardan hangilerini kıracağını düşünür ken, bahçedeki taşlar yine tıkırdamaya başladı. Bu zamansız misafiri görmek için pencereden baktıklarında, bahçe kapısın dan içeri girmekte olan İlyas'ı gördüler. İlyas Usta, mahalleyi aydınlatmakla görevli alevciklerden birini önüne katmış, hızlı adımlarla eve doğru yaklaşıyordu. Kafasının biraz üzerinde du ran alevcik ise, İlyas ile arasında belli bir mesafe bırakmaya çalı şıyordu. Zira, bu haylaz Usta'nın en büyük keyfi, fırlattığı su toplarıyla, alevcikleri avlayıp buharlaştırmaktı. Hatta bir kere sinde, kaçmaya çalışan zavallı bir alevcik, İdris Usta'nın bahçe sindeki ağaçlardan birine çarpıp küçük bir yangına sebep ol muştu.

Salih Usta, misafirini karşılamak için kapıya çıktı ama İlyas hiç içeriye girecek gibi görünmüyordu. "Hayırdır?" diye sordu Salih Usta kısaca.

"Seni almaya geldim Usta, İdris Usta bekliyor."

"İdris Usta burada mı ki?"

"Üç - dört gündür burada. Şimdi de evinde."

"Bir şey mi var İlyas?"

www.e-kitap.us

"Ne bileyim? Bilirsin Usta fazla konuşmaz. Bengi'ye haber ver, Salih Usta'yı al gel dedi o kadar." Usta tekrar bir "Hayır dır" çekti. İçeriye uzanıp paltosunu aldı.

Az bir zaman sonra İdris Usta'nın bahçe kapısının önündeydiler. Kapıyı neredeyse tamamen örten çalılık, dallarıyla Sa lih Usta ile İlyas'ı şöyle bir yokladıktan sonra kenara çekildi. İlerledikçe açılıp, kendilerine yol veren ağaç ve çalı tünelinin arasından, eve doğru yürümeye başladılar. Salih Usta'nın aklı na, karışık zamanlarda bu tünelin dallarından toparladığı insan ve geceli uzuvları geldi. Yaz akşamlarında efil efil salınan şu güzelim söğüt ağaçlarının acımasız birer cellada dönüşmeleri için eve izinsiz girmeye yeltenmek yeterliydi.

İdris Usta, bahçeden gelen hışırtıları duyup, kapının önüne çıkmıştı. Salih ile İlyas'ı içeriye buyur etti. Odada bir sedirin ke narına ilişmiş oturan Bengi, gelenleri görünce ayağa kalktı. Se lamlaşmayı kısa tuttular. Herkes odada kendine bir yer bulup oturduktan sonra, İdris Usta, her zamanki tavrıyla doğrucian konuya girdi: "Zülfikar çalınmış!..."

Telaşe müdürü Salih Usta'nın bile, bu sevimsiz haberi du yunca nutku tutulmuştu. Bir süre sonra "Ne zaman?" diyebildi.

"Bir aydan fazla olmuş." dedi İdris Usta.

İlyas, kendisinden beklenmeyen bir merakla lafa karıştı: "İyi de Usta, kim?"

"Şimdilik hiçbir şey bilmiyoruz. Ben de dört gün önce ha ber aldım zaten. Behruz Usta'ya anlattım. Niran Hatun'a da dö nünce söyleriz... Ya da siz söylersiniz. Ne yaparsanız yapın or talığı velveleye vermeyin. Bu yüzden istişare istemedim."

"Behruz Usta ne dedi bu işe?" diye sordu Salih.

İdris Usta'nın yüzü ekşiyiverdi: "Her zamanki gibi sadece dinledi... Neyse. Asıl derdimiz bu değil. Kılıcın meraklısı değiliz ama ortalıkta dolaşmasını da istemeyiz. Benim merak ettiğim bu ahmakların kılıcın sarayda olduğunu nereden bildikleri?"

Salih Usta da aynı şeyleri düşünüyordu. Kılıcı çalanların birer ahmak olduklar doğruydu. Evet gücü çok fazlaydı, yanında hiçbir büyünün kullanılmasına izin vermezdi ama kullan ması da bir o kadar zordu. Ancak özel muhafazası içinde taşı nabilir, ortaya çıkarıldıktan sonra etrafındaki insanlar üzerinde nasıl bir etki yaratacağı da kestirilemezdi. Zülfikar öyle elinize alıp dolaştırabileceğiniz türden bir şey değildi. Kısaca, bu haltı yiyenlerin, kılıç hakkında çok az şey bildikleri kesindi ama bu güne kadar ortalığı hep az bilenler karıştırmamış mıydı?

İdris Usta lafını bitirince odayı derin bir sessizlik kapladı. Herkes, bu olayda üzerine düşen görevi öğrenmek için bekli yordu ama İdris Usta'da onlarla birlikte susuyordu. "Boşuna bakmayın bana" dedi Usta gülümseyerek, "Hiçbir şey yapma yacağız. İş bizde değil bu sefer."

Salih de İdris Usta'yla birlikte gülmeye başladı: "Nasıl yani bizde değil?"

"12. Daire olaya bizden daha önce el koymuş. İş onların."

Gülüşmeler bir anda kahkahalara dönüşmüştü. "Vay be!" dedi İlyas, "Senden iş aldılar ha? Daha başlayalı ne kadar oldu, ne çabuk öğrendiler raconu?"

"Yüzbaşı bana gelip emniyetteki olay dosyasını istedi. Ver mezsen 12. Daire komutanı olarak gidip kendim alırım dedi. Eh ellerine Kitab-ı Zülfikar geçmiş bir kere. Tercüme de ettirmiş ler..."

Kahkahalar bir anda kesilivermişti. "Aman Usta" dedi Sa lih, "Sen ne yaptın peki?"

"Ne yapayım Salih, adam deli! Gidip ister emniyetten son ra anlat bakalım millete 12. Daire'yi. Memet Sinan'a söyledim, dosyayı yollayacaktı Ankara'ya. Dün falan ellerine geçmiştir."

Salih Usta endişeyle "Karıştırmasınlar ortalığı?" diye sor du.

"Fazla uzağa gideceklerini zannetmiyorum. Kendileri de zannetmiyor zaten ama... inat işte. Ne de olsa aylardır boş boş oturuyorlar. Demem o ki bu Zülfikar olayı eninde sonunda yine bize kalacak. Şimdilik elden bir şey gelmez. Emniyet dosyasına baktım. Bozuk bir elektronik parçadan başka hiçbir ipucu yok.

Ondan da bir şey çıkaramamışlar. Zülfikar kendisini gösterene kadar bekleyeceğiz. Kıyamet ondan sonra kopar. Zaten sizi kılıç için çağırmadım. Bilin yeter. Lakin, şu subayları hemen İstan bul'a almamız lazım. Yazık ediyoruz çocuklara. Şu iş vesile ol sun bari. Mehmet Sinan'a haber verdim. Siz de hazır olun, eği timde yardımcı olursunuz. Elbirliğiyle iyice öğretelim işi."

"Hem de dizimizin dibinde olsunlar..." dedi İlyas muzip bir ifadeyle.

İdris Usta kaşlarını çatarak "Afferim İlyas!" diye cevap ver di. Çırağına açık sözlü olmanın her zaman iyi bir şey olmadığı nı bir türlü öğretememişti. Herhalde bunca zamandan sonra da

www.e-kitap.us

öğretemezdi. İdris Usta, İlyas'a birkaç laf daha etmek için ağzı nı açmıştı ki Salih Usta araya girdi: "Ne zaman gelirler?"

"En çok bir hafta sonra. Şimdi gelin desem gelmezler, bin türlü soru sorarlar. Zülfikar bahanesiyle getiririz buraya. Fazla da geciktirmeye gelmez. Elimizden daha fazla çıkmadan, bir hale yola koymalıyız."

Salih "Başımızın üstünde yerleri var Usta" dedi. Subay eğitmeyeli uzun zaman oluyordu. Çırak yetiştirmeye hiç benze miyordu. Koca koca adamları bu aleme alıştırmak zor ve yoru cu bir işti. Hele ilk zamanların hezeyanlarıyla uğraşmak en be teriydi. Eğitime gelen her subay ilk günlerde çok korkar, korku sunu saklamaya çalışırken hırçınlaşır. Her şeye ve herkese şüp heyle yaklaşmaya başlar, en yakın arkadaşına bile güven duy maz olurdu. Eğitim denen şey de asıl bu yüzden vardı. Bu buh ran dönemi atlatıldıktan sonra, gerisi zaten kendiliğinden gelir di.

Odaya çöken sessizlik, konuşulacak başka bir şey kalmadı ğını gösteriyordu. Salih Usta, dizine bir şaplak indirerek ayağa kalktı: "Sen burayı merak etme İdris Usta" dedi, "Zülfikar orta ya çıkarsa haberimiz olur. Sen hemen dönüyor musun?"

"Hemen dönüyorum Salih. Köşk de hareketli bu sıralar. Ebu Sina Ankara'da. Orada olayım... Sahi sen nasılsın?"

"İyiyim Usta. İksir zamanını bekliyorum."

"İyi ol Salih. Aman iyi ol. Bize lazımsın."

İdris Usta Salih'i gerçekten iyi görmüştü. Şölendeki kasavet yoktu üzerinde. İksir zamanına kadar Elifi beklemekten başka çaresi olmadığını anlamış olmalıydı. İdris Usta'nın içinde garip bir rahatlık vardı. Nasıl olsa iksir zamanı gelip çatacak, o zaman Lokman Hekim de Elif de geri dönecekti. Tamam biraz tatsızlık çıkacaktı, kızcağız baya zılgıt yiyecekti ama Hekim'in kazanı yi ne çatılacak ve Yediler, yeryüzünün bu en kutlu, en yüce insa nının, ustaların ustasının yanında kendilerini yine çocuk gibi hissedecekler, o toy çıraklık günlerine geri döneceklerdi. İşte sa dece o günlerin, iksir zamanı yaşanan o birkaç günlük mutlulu ğun tadı, dünyanın tüm dertlerini çekmeye değerdi.

Salih, İlyas ve Bengi, İdris Usta'yla vedalaşıp evden ayrıldı lar. Daha bahçe kapısından çıkar çıkmaz, İlyas "Benim işim var" diyerek toz oldu. Salih Usta'nın aklında da eve dönüp, Yasemin'le tavlaya devam etmek vardı. Bengi'yle de vedalaştılar. Tam bir iki adım atmıştı ki, arkasından Bengi Hatun'un sesini duydu. Hatun, koşar adımlarla yanına geldi. Kafasını önüne eğip, sarı saçlarının arasından "Usta" dedi, "Sen kızdın bana."

"Nereden çıktı Bengi?" diye sordu Salih Usta. Şaşırmış gö rünmeye çalışıyordu.

"Bu gelişinde hiç takılmadın bana. Hiç yüzümü kızartma dın... Şu Volkan işine bozuldun sen. Haberin var sanıyordum yokmuş meğer ama sakın... sakın ha Elifin yerine saydığımı düşünme. Elif senin çırağından çok kardeşim benim, elimde bü yüdü. Nasıl atarım, nasıl atarız bir kenara. Volkan'ı heder olma sın diye kathk yanımıza. Emir verirsen, istemem dersen hemen gönderiveririz..."

Salih Usta içinden "Eşeklik bende" dedi, "gelip sormadım Ustalığımı bilemedim." Kafası hala yerde, elbisesinin düğmeleriyle oynayan Bengi'ye baktı. Kumral saçlarının arasından kü çük çenesinin hafif hafif titrediği görülüyordu. Biliyordu Usta. Emir verse, istemem dese hemen gönderirdi Volkan'ı. Ama bu öyle "hadi bas git" demekle olmazdı. Önce sanatı sökülüp alınırdı sonra çocuktan geri kalan bir kenara bırakılırdı. Bütün ustalar, böyle bir vebalin altına girmemek için, gerekmediği za manda sanat sahibi bir çocukla karşılaşmamak için dua ederler di. Töre 'Yedi Kartal' demişti. Altı da değil, sekiz de değil. La kin, yedi tam da olsa çocuk bulan hiçbir ustadan istenemezdi böyle bir şey. Hele Bengi'den hiç istenemezdi. Ocağı terkeden ilk usta Elif değildi. Çok uzun zaman önce, ustalık kılıcını ku şandıktan beş - altı yıl sonra Bengi Hatun ortadan kayboluvermişti. Ustası Cihan Usta, aramadık yer, çalmadık kapı bırakma mış ama Bengi'den en ufak bir haber alamamıştı. Herkesin ümi dini kestiği bir zamanda, ortadan kayboluşundan neredeyse iki yıl sonra çıkıp gelmişti. Hem de kucağında iki çocukla birlikte! Ocakta herkesin ağzı açık kalmış, Niran Hatun bile tek bir keli me edememiş. Cihan Usta günlerce yorgan döşek yattıktan son ra, aylarca dağlarda dolaşarak kendine gelebilmişti. Bir cahillik edip sevdiği adamla kaçmıştı Bengi. Cahilliğine devam edip bir de ikiz çocuk doğurmuş, sonra vicdanı elvermemiş ve çıkıp ocağa geri gelmişti. Af falan dilemeye değil ama, sadece özür

www.e-kitap.us

dilemeye. Tam dönüp tekrar gidecekken, Behruz Usta ile İdris Usta akıllarını başlarına toplayıp duruma müdahale etmeseler-di. Hatun belki de şu an yanlarında olmayacaktı. Bengi hızlı bir şekilde ve yeteri kadar zılgıtlanıp affedildikten sonra derhal sa kin bir düğün kurulmuş, damat Cihan Usta'dan sopasını yedik ten sonra yakınlarda bir yarenin yanına yerleştirilmiş, iki afacan oğlan çocuğu da İlyas dayıları tarafından pışpışlanmaya başlanmıştı. Böyle günler de geçirmişti Ocak. Her şey tatlıya bağlan mıştı, çocuklar büyütülüp babaları gibi cengaver yetiştirilmişti ama. Bengi Hatun da cehaletinin cezasını yıllar geçtikçe, taksit taksit ödemeye başlamıştı. Önce bir cenkte kocasını kaybetmiş ti. Sonra doğumlarından tam yüz yirmi yıl sonra iki oğlunu. Sa natını kullanarak ancak bu kadar yaşatabilmişti oğullarını ve ne Lokman Hekim'den, ne de Ocak'tan oğulları için bir damla bile iksir istememişti. İşte Bengi Hatun, oğullarını toprağa koyduğu gün Bengi Hatun olmuştu. Hala utangaç, hala çekingen, hala sessizdi Bengi... ve hala kocaya kaçtığı günkü kadar çocuksu bir güzelliğe sahipti. Salih Usta, bu Çerkez güzeline herkesin ortasında takılmaya bayılırdı. Bengi'nin yüzü hemen kızarıverirdi. Her ustanın olduğu gibi Hatun'un da tekin olmayan bir tarafı vardı tabi ki. Bu masum güzelin içinde kendisinden bek lenmeyecek kadar soğukkanlı ve sakin bir vahşet gizliydi. Gençlik yıllarında artık insan bedeniyle ilgili bilecek bir şeyi kalmayınca, geceli bedenlerine kafayı takmıştı. Bu uğurda kaç geceliyi denek olarak kullanmıştı Allah bilir ama İstanbul'daki cümle gecelilerin en nefret ettiği ve eline düşmekten en çok korktuğu Usta Bengi'ydi. Geceliler üzerindeki çalışmaları mey vesiz değildi tabi. Hatun'un yaptığı ve "Geceli Ruhu" ismini verdiği iksir, bu güne kadar yapılmış sağaltıcı iksirlerin en kuvvetlisiydi. Bu iksir kopmuş bir bacağı bile yerine tutturabilirdi ama yapımı çok zordu. Hatun'un anlattığına göre, küçük bir şi şe Geceli Ruhu yapabilmek için aynı soydan dört geceliyi da mıtması gerekiyordu.

İşte bu Bengi, şimdi Salih Usta'nın karşısına geçmiş, Volkan'ın katli için ferman bekliyordu. Usta, kızın çenesinden ha fifçe tutup kafasını kaldırdı "Kız zilli!" dedi, "Derdim başımdan aşmış, uğraştırma beni böyle şeylerde. Herkese bir yer bulunur merak etme. Sen git evine çorbanı kaynat."

Bengi bu sefer kızarmadı ama koca koca gülümsedi. "Sağol Usta" diyebildi sadece ve taş sokakla evinin yolunu tuttu.

15

Zülfikar haberinin Yediler'e ulaştığı akşam, subaylar 12. Daire'de İdris Usta'nın gönderdiği delillerden hala bir şeyler çı kartmaya çalışıyorlardı. Daha doğrusu Üsteğmen bir şeyler çı kartmak için çabalayıp duruyordu.

Soygun dosyası daha dün ellerine geçmişti. Yüzbaşı delille ri ve raporlara şöyle bir incelemiş. Doğan ise hepsine defalarca bakmıştı. Her ikisinin de anladığı bir tek şey vardı: Bu delillerle bir yere varmak olanaksızdı.

Müze yetkilileri, emniyet birimlerine saraydan önemli bir şey çalınmadığını bildirdikleri için polis de ona göre davranmıştı. Raporlarda yazdığına göre, hırsız ya da hırsızlar, bahçe duvarını aşıp saraya girdikten sonra, depo bölümündeki alarm sistemini elektronik bir devreyle etkisiz hale getirdikten sonra soygunu gerçekleştirmişlerdi. Anlaşıldığı kadarıyla sisteme yer leştirilen devre arızalanmış, alarmlar çalmaya başlayınca da hır sızlar, işlerini tamamlayamadan kaçmak zorunda kalmışlardı. Olay yerinde herhangi bir parmak izine ya da başka bir ipucuna rastlanmamıştı. Subaylara gönderilen dosyanın içinden, ra porda sözü edilen elektronik devreyle birlikte bir de cep telefo nu çıkmıştı. Bu telefonun soygun dosyasıyla bir alakası yoktu. Üzerine iliştirilen nottan anlaşıldığı kadarıyla bu alet, subayla rın bahçıvan İdris Bey ile iletişim kurmalarını sağlayacaktı. Son model olmasa da güzel bir telefondu. İçine yüz kontör yüklen mişti ve rehberinde bir tek numara kayıtlıydı. Şu ana kadar dosyadan elde edebildikleri en önemli bilgi, yüzbaşının efelendiği bahçıvanın, bir soygun dosyasını İstanbul Emniyeti'nden Ankara'ya üç günde gönderebilecek kadar kudretli bir ihtiyar olduğuydu.

Çok kısa bir fikir alışverişinin ardından Yüzbaşı bu kadar kısıtlı ipucuyla bir soygunu çözmeye çalışmanın hiç eğlenceli olmadığını düşünerek bilgisayarının başına dönmüş. Doğan ise gidebildiği yere kadar gitmeye karar vermişti. Anladığı kada rıyla, İstanbul polisi ele geçen elektronik devre ile yeteri kadar ilgilenmemişti. Hiçbir şey çalınmayan bir soygundu nede olsa.

www.e-kitap.us

Doğan, devrenin yapıldığı yeri öğrenerek bir yerlere ulaşmaya umuyordu ama tıpkı Kitab-ı Zülfikar gibi, bu devrenin de dilin den anlamıyorlardı. 12. Daire'nin gizliliğini biraz daha genişle tip, bu devreyi kendilerine tercüme edecek birisini yine buluvermişti: Berkan astsubay. Bugün sabah onbir gibi konuştuğun da, Berkan bulduğu ilk fırsatta geleceğini söylemişti.

"Saat kaç?" diye sordu Sarp. Parmakları klavyenin üzerin de ustalıkla hareket ediyordu.

Doğan "Yediye geliyor komutanım" dedi. Yüzbaşı'nın bu saate kadar Daire'de kalması garibine gitmişti ama öyle alenen sormaya da çekiniyordu. Bu oda ve komutanının oyunundan yükselen efektler hiç bu kadar sıkıcı ve sinir bozucu gelmemişti. Birkaç dakikayı daha oflaya puflaya geçirdikten sonra dayana mayıp sordu: "Sizin bir işiniz mi var komutanım?"

Sarp, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi oyunu hemen du raklattı ve Doğan'a döndü. Yuvarlak gözleri yine imalı imalı parlıyordu. "Berkan'ı beklemiyor muyuz?" diye sordu.

"Evet bekliyoruz komutanım. Ben sizin dosyadan ümidi kestiğinizi düşünmüştüm de."

"Evet kestim" dedi Sarp, "Sadece merak ediyorum; yani se nin ne yapacağını."

Doğan sadece "Hımm.." diye cevap verdi. Yüzbaşı'ya soy tarı olmak planlarının arasında yoktu ve bu canını çok sıkıyor du. Soygun dosyasını Bahçıvan'a bağıra çağıra Daire'ye getirten kendisiydi. Bu çıkışı çok umut verici olmuştu. Ama anlaşılan derdi soygunu çözmek, Zülfikar'ı bulmak falan değil sadece dosyayı Daire'ye getirtmekti. Kısaca Yüzbaşı küçük oyunundan galip çıkmış, hevesini almış ve bilgisayarına geri dönmüştü.

Sarp, sanki Doğan'ın düşüncelerini okuyormuş gibi "Ben sana demiştim oğlum" deyiverdi, "Bize görev mörev verirlerse parmağımı kımıldatmam, bütün işi üzerine yıkarım diye..."

Doğan içinden "Ulan hıyar! Görev falan verecekleri yoktu sen istedin dosyayı..." diye geçirdi. Sonra gülümsemeye çalışa rak "Demiştiniz komutanım" dedi.

Sarp kakırdayarak oyununa geri döndü. Bir süre sonra çok sıkıldığını fark etti. Oyun oynamak zevkliydi ama bir şeyleri beklerken oyalanmak için oynamak o kadar da tat vermiyordu. Öfleyerek oyundan çıkıp Doğan'a döndü:

"Unutup gitmiş olmasın bu çocuk?"

"Zannetmiyorum komutanım. Az önce baktım çalışıyor du."

"Ne işiymiş bu saate kadar?"

"Bilmiyorum komutanım. Bütün gün kalkmadı çocuk alet lerin başından. Üs de hareketli bugün. Var herhalde bir şeyler."

"Öfff!... Birer kahve yap o zaman. Vakit geçsin."

"Biz bulmuşuz işi!" diye düşündü Doğan. Eski dostu ısıtı cının yanına gidip kahveleri hazırlamaya başladı. Birkaç dakika sonra, tam kendi kahvesini karıştırıyordu ki kapı çaldı. "Geeel" diye seslendi yüzbaşı ayaklarını masadan indirirken. Aralanan kapıdan, Berkan'ın yorgun yüzü göründü "Afedersiniz komu tanım" dedi "Ancak fırsat bulabildim. Bugün hareketliydi de biraz."

Doğan "Niye?" diye sordu.

"Ebu Sina öldürüldü komutanım. Haberiniz yok mu? Biz de biraz dinleme yapmak zorunda kaldık."

"Vay be!" dedi Sarp, "Dünya yıkılsa haberimiz olmayacak bu odada. Nasıl olmuş? Vurmuşlar mı?"

"Evet komutanım. Hem de korumalarının bir tarafından. Havaalanı'nın VIP salonunda."

"Garip!" dedi Doğan, "Sağlam iş ama bir taraftan da aptal ca. Hedefi kaçırmazsın ama kaçmayı da unutacaksın."

Berkan "Katil yakalanmış zaten" diyerek Doğan'ı onayladı.

Ebu Sina suikastı üzerine başlayan geyik muhabbeti Sarp'ın sabırsızlanarak araya girmesiyle sona erdi. "Hadi Do ğan" dedi Yüzbaşı, "Göster artık şu zamazingoyu. Geç oldu."

Doğan masasının üstündeki dosyanın içinden elektronik devreyi çıkartıp Berkan'a uzattı: "Bakmanı istediğim şey bu."

Berkan, elektronik devreyi bir süre inceledi. "Galiba bir aç ma kapama devresi komutanım" dedi. "Ama iyice anlamak için laboratuarda bakmam gerek."

Hep birlikte bir üst kattaki laboratuara gittiler. Berkan, ön ce devreye kocaman bir büyüteçle bir süre baktı. Sonra, raflar dan bir takım aletler indirip devreye bağlamaya başladı. "Bu bilgisayar bağlantılı bir açma kapama devresi komutanım" de di, "Çoklu bakır tellere ve fiber

www.e-kitap.us

kablolara yapışabilmesi için özel ağızlar yapılmış."

Doğan "Nerede yapıldığını öğrenebilir miyiz?" diye sordu.

"İmkansız komutanım çünkü bu alet el yapımı. Gelin ba kın" dedi Berkan. Doğan hızla gidip Berkan'ın yanına oturdu.

Yüzbaşı da biraz uzakta kalıp ikisinin omuzlarının üzerinden büyütece bakmakla yetindi. Berkan elindeki küçük tornavida ile devrenin parçalarını işaret ederek anlatmaya başladı: "Önce likle, lehimler fabrika işi değil. Bakın hepsi düzensiz ve kaba. Şu gördüğünüz parça muhtemelen bir televizyondan. Şunlar da eski bilgisayarlardan, muhtemelen bir 486'dan alınmış. Ağızlar ise birçok yerde satılır zaten. Ama işçiliği çok çok iyi..."

Doğan bir şeyler düşünmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Peki tam olarak ne işe yaradığını söyleyebilir misin?" di ye sordu.

"Bir sisteme dışarıdan müdahale etmenizi sağlar komuta nım. Bunu sisteme giden herhangi bir kabloya bağlarsınız, son ra ucuna, bakın şuradaki girişlerden de bilgisayara bağlarsınız. Aslında bütün işi bilgisayar yapar. Gerekli komutu gönderdiği anda, devre sistemi açar, kapatır, bozar ya da yeniden şifreler. Salonun ışığını mutfaktan açıp kapamak gibi bir şey yani. Bir dakika bir dakika. Düzeltiyorum. Bu zaman ayarlı bir açma ka pama devresi."

Berkan, başka soru sorulmasına fırsat vermeden devam et ti: "Hangi işi ne zaman yapacağını ayarlayabilirsiniz. Yönetici bilgisayara küçük bir komut ekleyerek..."

"Bu da boş çıktı yani." dedi Sarp dikildiği yerden, "Arıza falan yapmış demişlerdi. Neymiş arızası?"

Berkan garip garip bakarak "Arıza mı?" diye sordu, "Bu alet canavar gibi çalışıyor komutanım. Hiçbir arızası yok."

Doğan heyecan dolu gözlerini bir anda ciddileşiveren Yüzbaşı'ya çevirdi. Soygun dosyasından şu ana kadar elde edilen en önemli bilgi belki de buydu. Herkes, soyguncuların hesapta olmayan bir arızadan dolayı, sarayı işlerini halledemeden terk etmek zorunda kaldıklarını düşünüyordu. Mantıklı olan da buydu zaten.

Doğan "Emin misin Berkan?" diye sordu.

"Evet komutanım. Bakın şimdi açık durumda şimdi kapandı."

"Peki, bilgisayar bir hata yapmış olamaz mı?"

"Mümkün tabii ki komutanım ama bu devreyi evinde ya pabilen adam işi o kadar riske atmaz."

Sarp tepelerinden büyütece bakınmaya devam ediyordu. Suratında Doğan'a çok tanıdık gelmeyen bir düşünme hali var dı: "İlk baktığında açık konumda mıydı Berkan?" diye sordu.

"Evet komutanım. Benden önce kurcalandıysa onu bile mem tabii."

Yüzbaşı imalı imalı Doğan'a bakarak "Eee Jandarma?" diye sordu, "Devrenin hiç kurcalanmadığını varsayarsak nasıl düşü nürsün?"

"Ortada bir yanlışlık olduğunu düşünürüm komutanım."

"Bense her şeyin dosdoğru olduğunu düşünürüm Doğan" dedi Yüzbaşı. Elleri arkasında, üzerine dikilmiş meraklı bakışların tadını çıkartarak laboratuarda küçük bir tur attı. Bir soru gelmeyeceğini anlayınca devam etti: "Sarayın ve emniyetin ha zırladığı raporlarda, ilk güvenlik görevlisinin olay yerine alarmların çalmasından bir dakikadan bile az bir zaman sonra geldiğini yazıyor. Bu mümkün. Görevlinin yeri, depoya çok ya kın. Peki, depo ile en yakın dış duvarı arası ne kadar?"

Doğan komutanını ilk defa bu kadar sakin, seri ve akıllı ko nuşurken görüyordu. Daha da garibi, hatırladığı kadarıyla Yüz başı, dosyadan çıkan raporu şöyle bir kurcalayıp atıvermişti.

Depo ile dış duvar arasındaki mesafeyi tabii ki biliyordu ama komutanının şu gidişatını herhangi bir şekilde sekteye uğrat mak istemiyordu. "Hatırlayamadım komutanım" diye cevap verdi

"Yüz metreden fazla..." diye devam etti Sarp, "Bu aletin adamlar iş üzerindeyken arıza yaptığını düşünelim. Alarmların çalmaya başlamasından sonra, toparlanıp, depodan çıkmak ve bahçe duvarına ulaşmak ve duvardan atlamak için bir dakika dan az bir zamanları var. Sence bu mümkün mü?"

Doğan şöyle bir düşündü. Mümkün görünmüyordu ama yine de yüzbaşının anlatmaya

www.e-kitap.us

çalıştığı şey hiç akla yatkın değil di. "Komutanım. Alarmları niye açsınlar ki?"

Sarp aniden durarak gözlerini Üsteğmen'e dikti: "Alarm denen şey bir tek işe yarar" dedi, "Birilerinin içeride olduğunu haber vermeye. Ve her zaman da evsahibinin işine yaramazlar."

Doğan Yuzbaşı'nın dediklerini şöyle bir tarttıktan sonra ha fifçe gülümseyerek "Kusura bakmayın ama hiç akla yatkın de ğil komutanım" dedi.

Sarp, Doğan'ın gülümsemesine daha alaycı bir gülümse meyle cevap verdi Az önceki ciddi havası gidivermişti: "Elim den geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyorum" dedi, "Eee? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ya siz komutanım?" diye cevap verdi Doğan. Komutanım kelimesini bastıra bashra söylemişti.

"Yemezler oğlum" dedi Sarp, "Bu senin görevin. İstediğini yap. Benim imzalamam gereken bir şey varsa yaz getir hallede riz. Arada sırada da böyle fikir alırsın o kadar. Başka bir şey bekleme."

Doğan sadece gülmekle yetinerek, masanın başında bu iki subay arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışan, bunu yaparken de her ikisine de garip garip bakan Berkan Astsubay'a teşekkür edip dosyayı toparlamaya başladı. Tam çıkmak üzerelerken, la boratuarın kapısı çalınmaya tenezzül bile edilmeden, sertçe ar dına kadar açıldı. Kapıda beliren asker içeriye doğru "Yüzbaşı Sarp Gönen!" diye bağırdı. Askerin sesi o kadar ani ve o kadar yüksek gelmişti ki. Doğan içgüdüsel bir hareketle elini silahına attı. Yüzbaşı, kendini toparladıktan sonra askere doğru aynı şiddetle bağırdı: "Ne var ulan?"

Asker, geriye doğru bir adım atıp, koridora doğru seslendi: "Buldum komutanım. Buradalar!" Birkaç saniye sonra içeriye, suratı kıpkırmızı kesilmiş ter içinde bir binbaşı girdi: "Yüzbaş Sarp Gönen siz misiniz?"

"Evet komutanım" diye cevap verdi Sarp.

"Niye odanızda değilsiniz. Bütün üste sizi arıyoruz. Be nimle gelin."

Binbaşı, Sarp ile Doğan'ın bir şey sormasına fırsat verme den yürümeye başladı. Koridora çıktıklarında gerçekten bütün üste arandıklarını gördüler. Neredeyse koridordaki her kapıdan bir asker çıkıyordu. Asansörde yalnız kaldıklarında binbaşı ko nuşmaya başladı: "Yüzbaşım. Emniyet müdürlüğünden çağırılıyorsunuz."

Sarp önce kolundaki saate, sonra, hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle Binbaşı'ya baktı. Zira bir saat kadar sonra, televizyon da, birkaç duble viskiyle çok iyi gidebilecek güzel bir film başlayacaktı. Aklının bir köşesiyle de neden emniyete çağırılmış olabileceğini düşünüyordu. Zülfikar meselesinden dolayı oldu ğu kesin gibiydi. Emniyet de çalınan nesnenin farkına varmıştı ve muhtemelen kendilerinden hesap soracaktı. Bunun bir hayli sıkıcı olacağını ama üzerindeki üniformadan dolayı korkuya kapılmanın yersiz olacağını düşündü. Tabii ki bu durumun, eğ lenceli bir intikam almak isteyen Bahçıvan'ın başının altından çıkan bir oyun olması ihtimali de vardı. Birden aklına şu garip alarm meselesi geldi. Bu işin içinde başka bir iş de olabilirdi. Üstelik bu memlekette üniformalıların böyle hararetli bir şekil de emniyetten çağrılması çok da alışıldık bir durum değildi. Bü tün bunları bir araya getirip düşünmeye çalışınca kafası karıştı ve vazgeçti. Şu an için Yüzbaşı'yı asıl ilgilendiren emniyette neyle karşılaştıkları değil, ne kadar kalacaklarıydı. Film bir sa atten az bir zaman sonra başlayacaktı. Aklına durumu aydınla tabilecek iyi bir fikir geldi. Binbaşı'ya "Konu neymiş komuta nım?" diye sordu.

Binbaşı "Bilemiyorum" şeklinde çok yardımsever olmayan bir cevap verdi, "12. Daire'yi emniyetten istemişler. Komutanlık'tan emir geldi sizi intikal ettiriyoruz."

Yüzbaşı bir umutla Doğan'a baktı. Üsteğmen'in allak bul lak olmuş suratını görünce bu işi onun üzerine yıkma hayalle ri de suya düştü. Doğan sakin ve sert görünmeye çalışsa da bunu çok iyi beceremediğinin farkındaydı. Aklında bir sürü soru dolaşıyordu ama konumu itibarıyla bunları dile getirme ye cesaret edemiyordu. Anladığı ve tanıdığı kadarıyla, komutanının da başka bir soru sormaya niyeti yoktu. Binbaşı'nın peşi sıra binadan çıkıp keskin Ankara ayazını suratlarına ye diklerinde her ikisinin de kafasında birer Zülfikar keskin kes kin parıldıyordu.

Hızlı bir cip yolculuğundan sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne ulaştılar. Bütün günü yeraltında geçirdiklerinden, dışa rıda olup bitenlerden tabii ki haberleri yoktu. Her taraf polis kaynıyordu. Güvenlik önlemleri, başkentin puslu havasını daha da koyultmuştu. Binbaşı, Sarp ile

www.e-kitap.us

Doğan'ı girişteki sivil polisle re teslim ettikten sonra, 'cipte bekleyeceğini' söyleyerek ayrıldı. Sivil polislerle birlikte asansörü beklemeye gerek duymadan, hızlı adımlarla iki kat yukarıya çıktılar. Kapısında iki özel tim polisinin beklediği geniş bir odaya girdiklerinde, kendilerine eşlik eden polisler nazikçe biraz beklemelerini rica ettiler. Su baylar etraflarına bakındılar. Odayı çok hararetli bir çalışma durumu kaplamıştı. Kollar sıvanmış, kravatlar çoktan çıkartıl mıştı. Boğucu sıcak, dışarının soğuğunu özletecek kadar yoğun du. Masaların etrafında kümelenmiş sivil polisler arasında ha raretli tarhşmalar yaşanıyor, kağıtlar havada uçuşuyor, telefon Sesleri birbirine karışıyordu. Boyunlarındaki kartlarda "Dışişle ri Bakanlığı" yazan birkaç adam, böyle bir ortamda hala takım elbiseyle dolaşmakta ısrar ediyorlardı. Kendilerine eşlik eden sivil polisler, bir dakika kadar sonra geri gelip. Sarp ile Doğan'ı hemen bitişikteki daha küçük ve daha sakin bir odaya aldılar. İçeriye girer girmez, konuşmalar bir anda kesilmiş, odada bulu nan görevlilerin kafaları bu yeni gelen konuklara çevrilivermiş ti. Doğan, hayatında hiç bu kadar 'beklenmekte olduğunu' ha tırlamıyordu. Görevlilerden yaşlıca olanı, kendilerini getiren si vil polise sordu: "Geldiler mi?"

"Evet amirim" diye yanıtladı polis.

Yaşlı polis, ayağa kalkarak yanlarına geldi. Hoş görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki soru işaretlerini saklayamıyordu. "Hoş geldiniz" dedi ellerini sıkarken. Masanın önündeki iki koltuğu işaret etti: "Şöyle buyrun."

Sarp ile Doğan gösterilen yere oturdular. Yaşlı polis de ma kam koltuğuna geçti: "Ben emniyet müdürü Hayri Berk. Sizin isimlerinizi öğrenebilir miyim?"

Kendilerini tanıttılar. Hayri Bey hemen telefona sarıldı: "Alo... Geldiler müdürüm... Evet daire komutanı burada. De niz yüzbaşı Sarp Gönen müdürüm... Hayır müdürüm... Jan darma Üsteğmen Doğan Aral... Baş üstüne müdürüm."

Telefonu kapattıktan sonra, soluk bile almadan konuşmaya devam etti. "Suikast soruşturmasını biz yürütüyoruz yüzbaşım. Bu arkadaşlarla birlikte..." Odadaki diğer adamları tanıtmaya başladı: "Emniyet müdürleri Gökay bey, Polat bey ve Adnan bey, İstihbarat'tan Yasin bey ve İç İşleri'nden Sedat bey..."

Sarp ile Doğan Hayri Bey'in saydığı isimleri duymamışlar dı bile. İkisinin de aklında Hayri Bey'in ilk cümlesi vardı ve yanlış anladıklarına yemin edebilirlerdi.

Sarp, Hayri Bey'in hararetli konuşmasını çok sakin sordu ğu tek bir soruyla bölüverdi: "Ne suikasti?"

Bu soru sadece Emniyet Müdürü'nün sözünü kesmekle kalmamış, odaya garip bir sessizlik çökmesine de neden olmuş tu. Hayri Bey, Yüzbaşı'nın suratına bile bakmadı. Gırtlağını te mizledi ve sanki öyle bir soru hiç sorulmamış gibi devam etti:

"Evet... Bildiğiniz gibi, Ebu Sina bugün havaalanında öl dürüldü. Koruması üzerine tam bir şarjör mermi boşalttı... Neyse, bunlar teknik ayrıntılar. Biz tüm güvenlik önlemlerini almıştık ama koruma hesapta yoktu tabii. Yetkili birimler soruş turmayı tam yetkiyle bu ekibe verdiler. Katil elimizde. Habib bin Vahab Lübnan uyruklu. Otuz iki yaşında. Neyse, siz bizden daha iyi tanıyorsunuzdur zaten. Sizden istediğimiz..."

Yüzbaşı "Pardon." diyerek tekrar araya girdi. Yüzünde Doğan'ı bile dehşete düşüren rahat, dahası alenen gülümseyen bir ifade vardı: "Kimi tanıyormuşuz biz?"

Hayri Bey, yüzünü sıvazladı: "Bakın Yüzbaşım. Size daha önce söyledim. Soruşturmayı tam yetki ile yürütüyoruz. Bu odada, bu insanlar arasında hiçbir devlet sırrının geçerliliği yok. Daha önce Ebu Sina ve çevresi ile ilgili nasıl bir operasyon yürüttüğünüzü bilmiyorum ama, bize vereceğiniz her türlü bil giye ihtiyacımız var."

Sarp önce Doğan'a, sonra etrafına baktı. Kendilerine yönel tilen bakışlar hiç tekin değildi. Bunun ne tür bir oyun olduğunu bilmiyordu ama, içinden bir ses bu oyuna katılması gerektiğini söylüyordu. Suratındaki gülümsemeye sinsi ve küstah bir hal vererek masaya doğru yaklaştı. Yüzbaşıyı gören Doğan da kol tuğunda doğruldu.

"Bakın Hayri Bey" dedi yüzbaşı, "her şeyden önce kurumların tam yetki dedikleri şey bizi her zaman ve durumda bağla mayabilir. Hem siz bize nasıl ulaştınız?"

Karşılık olarak Hayri Bey'in yüzüne cesaret kırıcı bir gü lümseme yerleşti: "Bugüne kadar 12. Daire'den biz de haberdar değildik. Sağ olsun Sedat Bey bize sizden biraz bahsetti. Garip bir

www.e-kitap.us

işle uğraştığınız doğru ama devlette olur böyle şeyler. Her birim kuruluş amacından biraz sapabilir ya da kuruluş amacı sadece bir maskedir."

Doğan, İç İşleri görevlisi Sedat Bey'e dik dik baktı. Adam iki ayağı üzerine kalkmış bir sansara benziyordu.

"Kısaca yüzbaşım," diye devam etti Hayri Bey, "Her biri min kendince gizli işleri vardır. Buna saygı duyarım. Ayrıca, bu güne kadar isminizi herkesten saklayacak kadar titiz çalıştığınız için sizi tebrik ederim. Ama bu iş farklı. Ebu Sina cinayetiyle ilgili bir bilginiz olduğundan eminiz. Size söz veriyorum, eğer çok derin yerlere gidecek bir bilgiyse, bilmesi gerekenler dışın da kimse bilmez. Sineye çekilip bu cinayete de bir roman yazı lır... Evet?"

Yüzbaşı da Sedat Bey'i şöyle bir süzdü: "Bu suikastla 12. Daire arasında nasıl bir bağlantı kurduğunuzu hala anlamadım. Belki Sedat Bey bize anlatır, madem ismimizi kendisi ortaya at-tı."

"İsminizi ortaya atan ben değilim Yüzbaşım" diye atıldı Se dat Bey. Yaşlı, çatallanmış bir sesi vardı. "Hatta, böyle bir işin içinden sizin isminiz çıkınca çok şaşırdım. Bildiğim kadarıyla Orta Doğu meseleleri 12. Daire'nin ilgi alanına pek girmez. İşleriniz sizi ilgilendirir ama korkarım bu sefer olaylar biraz kont rolünüzden çıktı. Ve anladığım kadarıyla Yüzbaşım, ne yazık ki, olayın kontrolünü kaybettiğinizin farkında bile değilsiniz. O zaman sizi aydınlatalım.

"İşin özeti şu" dedi Hayri Bey, "Ebu Sina'nın katili elimiz de ve tam altı saattir en deneyimli elemanlarımız tarafından sorgulanıyor. Psikolojik, teknik, derin her türlü sorgu yöntemi ni denedik ama ağzını bile açmadı. Takılmış plak gibi sürekli aynı şeyi söylüyor: Sadece 12. Daire'ye konuşurum..."

Doğan, Hayri Bey'in son cümlesini duyunca içinden şöyle vurgulu bir "küfür" çekti. Kafasını kaldırıp, Hayri Bey'in karar mış bakışlarını görünce, çok da içinden söylemediğini farketti. Sarp'ın suratındaki o gülümseme ise artık güç bela yerinde du ruyordu. Hayri Bey, Yüzbaşının ağzını açmasını beklemeden devam etti: "Bakın beyler, burada sorguda değilsiniz. Biz sade ce işin aslını öğrenmeye çalışıyoruz. Dediğim gibi, örtülmesi ge reken bir şeyse örtülür ama unutmayın, Cumhurbaşkam'nın en kıymetli misafirini Ankara'da halletmek ciddi bir iştir. Ne yap maya çalıştığınızı bilmiyorum. Böyle bir işin ucunu nasıl kaçır dığınızı da bilmiyorum. Umarım hareketiniz devletin milli gü venlik konseptleriyle uyuşuyordur ya da tutarlı bir açıklamanız vardır. Yoksa sadece kendi başınızı yakmakla kalmazsınız, baş kalarını da yanınızda götürürsünüz."

Karşı koltukta o ana kadar konuşmadan oturan istihbarat görevlisi de lafa karıştı: "Sarp Bey, bizim taraf da sallanmaya başladı. Bu iş basına yansırsa ortalık çok karışır. Ama ne yapa lım olan olmuş bir kere. Burada hepimiz devletin görevlileriyiz, bu millet için çalışıyoruz. Bize şu işin aslını astarını anlatın. Biz de bir şeyler bilelim ki ona göre duruş alalım. Yoksa size nasıl yardım edebiliriz?"

Yüzbaşı, kendilerince iyi niyetli olan bu insanlara, suikastla bir ilgileri olmadığını anlatmaya çalışmanın lüzumsuz olacağını fark etti. Ebu Sina'nın katilinin, bu kadar sorguya rağmen sade ce 12. Daire ile konuşacağını söylediği düşünülürse, durumları çok iyi bile sayılabilirdi. Kurallarını bilmediği bu oyunu oyna mak zorundaydı. "Şu adamı bir görelim bakalım" dedi yüzbaşı. Hayri bey, bu lafı bekliyormuş gibi hemen ayağa fırladı. "Eh, madem siz bize yardımcı olmuyorsunuz, belki adamın konuş masını sağlayabilirsiniz."

Hayri bey telefonu kaldırıp "Açın!" dedi. Birkaç saniye sonra, karşı duvarın köşesinde dar ve çok kalın bir kapı açıldı. Kapı, duvarın ahşap dÖşemesiyle aynı yüzeye sahip olduğun dan, çok dikkatli bakılmadıkça fark edilemiyordu. Yüzbaşı ile Doğan, Hayri Bey'in peşinden içeriye girince filmlerdeki gibi bir manzarayla karşılaştılar. Burası küçük bir odaydı. Masada oturan iki sivil polis, tam karşılarındaki büyük pencereden sor gu odasını izliyorlardı. Ebu Sina'nın katili Habib bin Vahap, ca mın hemen ardında bir sandalyeye oturtulmuştu. Tepesine di kilmiş iki polis adama sürekli bir şeyler söylüyorlardı ama Ha bib bin Vahap, tek kelime etmeden, gözlerini boşluğa dikmiş öylece duruyordu. Vücudunun üstü çıplaktı ve göğsünün üstü ne birkaç elektrot yapıştırılmıştı. Polisler Hayri Bey'i görünce ayağa kalktılar. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Hayri Bey.

"Aynı amirim" dedi polislerden bir tanesi, "Müsaade edin artık aletli sorguya geçelim. Bu iş böyle olmayacak."

"Yarın dünyanın gazetecisi burada olacak. Adamın ayakta kalması lazım. Her yolu denediniz

www.e-kitap.us

mi?"

"Ailesini bulduk. Telefonun sesini içeriye verdik ama nafi le. Ben böyle bir şey görmedim, içeride tercüman var. Her şey anında Arapça'ya çevriliyor. O kadar soru soruldu, tartaklandı ama soluk alışı bile hızlanmadı. Kalp atışları neredeyse sabit. Adam hiçbir şeye heyecanlanmıyor."

Doğan, "Bizim ismimizi hangi dilde söyledi?" diye soruverdi.

Sivil polisler, "Bunlar kim?" dercesine önce Sarp ile Doğan'a sonra Hayri Bey'e baktılar. Fiayri Bey, "Beyler 12. Da ire'den" deyince, polislerin ilgisi bir anda subaylara yöneldi.

"Sizin isminizi Türkçe verdi beyefendi" dedi diğer sivil po lis, "Ama konuşması çok bozuktu. Anladığımız kadarıyla size çok güveniyor. İçeriye girdiğinizde bunu kullanırsanız çok işi mize yarar. Hem..."

Doğan tekrar araya girdi: "Bize güvendiğini nereden çıkar dınız?"

"Sorgusu yedinci saate yaklaşıyor beyefendi. 12. Daire diye tutturdu."

"Sorgu kayıtlarını görebilir miyim?"

Sivil polis bir kez daha Hayri Bey'e baktı. Hayri Bey, başıy la onay verince masanın üzerinde duran birkaç kağıdı Doğan'a uzattı. Doğan, kağıtları çabucak gözden geçirip masaya geri bı raktı.

Sivil polis "Sizi kurtarıcı olarak görürse konuşur" diye de vam etti, "Mümkün olduğu kadar rahatlatmaya çalışın. Biz de o sırada gerekli soruları sorarız. Pazarlık yapmak isteyebilir. He men reddetmeyin. Önce dinleyin, sonra teklifini kullanarak bir şeyler öğrenmeye..."

Yüzbaşı "Yeter!" diye tısladı. Hayri Bey'e döndü: "Hadi ar tık. Öğrenelim bakalım neymiş derdi?"

Hayri Bey'in emriyle sorgu odasının kapısı açılınca, rahat sız edici bir sıcak hava dalgası Sarp ile Doğan'ın yüzlerine çarp tı. Bu küçük odanın havası insana soluk aldırmayacak kadar ağırdı. Habib bin Vahap'ı sorgulayan polisin ve yanındaki ter cümanın gömlekleri terden sırılsıklam olmuştu. Bin Vahap ise, kafasını hafifçe yere eğmiş, sandalyesinde öylece oturuyor, ara da sırada sıkışan ciğerlerini rahatlatmak için derin derin solu yordu. Sorgu polisi ve tercüman, Hayri Bey'i görünce toparlan dılar. Halleri bin Vahap'tan daha perişan görünüyordu. Hayri Bey, "Nasıl gidiyor?" anlamında hafifçe göz kırph. Sorgu polisi, kafasını iki yana salladı. Sonra kafasıyla Sarp ile Doğan'ı göste rerek "Bu beyler mi?" diye sordu.

Hayri Bey hafif bir sesle "Evet." dedi, "Nasıl yapalım?"

Sorgu polisi kendilerine doğru iyice yaklaştı: "Sorguyu şu anda devretmek uygun olmaz. Daha çok rahat, tam ezemedik. Hatta 12. Daire'yi hiç karıştırmayalım. Elimizde son koz olarak kalsın. Amirim, izin verseydiniz beyleri buralara kadar hiç yormazdık. 12. Daire falan herşeyi alırdık ağzından."

"Laf anlamıyor musun sen?" diye çıkıştı Hayri Bey, "Her kesin gözü üzerimizde. Birkaç gün daha böyle idare edilecek. Söyle bakalım nasıl yapalım?"

Sorgu polisi bıyıklarında biriken terleri sildi: "Öyleyse bir likte devam edelim amirim. Beyler biraz geride dursun, biz 12. Daire'nin geldiğini söyleyelim. Bakalım ne tepki verecek? Du ruma göre katılırlar."

"Uygun" dedi Hayri Bey. Sorgu polisi ve tercüman tekrar dan bin Vahap'ın yanma gittiler. Polis, adamın üzerine iyice eğilerek "İstediğin adamlar geldi" dedi, "12. Daire'den..." Ter cümanın çevirisi bitince odayı heyecanlı bir sessizlik kapladı. Herkes gözlerini bin Vahap'ın ağzına dikmiş bekliyordu ama adam, sanki laflar ona söylenmemiş gibi yere bakmaya devam ediyordu. Sorgu polisi adamı çenesinden tutarak kafasını ken dine çevirdi: "12. Daire geldi. İstemiyor muydun?" Bin Vahap, polisin avucunda duran kafasını kurtarmak için en ufak bir ha rekette bile bulunmadı. Sadece gözlerini oynatarak, çok kısa bir süre Sarp ile Doğan'a baktı. Sorgu polisi usanmış bir hareketle adamın kafasını bıraktı. Gömleğinin bir düğmesini daha çöze rek Hayri Bey'in yanına döndü. "Ne bu şimdi?" diye sordu Hayri Bey. Yüzünde bezgin bir ifade vardı. Polis cevap olarak kollarını iki yana açtı. "Amirim" dedi, "Konuşmayacağım de sin, pazarlık etsin, çığlık atsın, saldırsın, anama sövsün razıyım ama bir şey desin. Desin artık yoksa..." Sorgu polisinin sözleri, bin Vahap'ın ağzından dökülen birkaç Arapça sözcükle kesildi. Tercüman, kimsenin bir şey sormasını beklemeden "Saati soru yor amirim." dedi. Odadaki herkes önce bin Vahap'a sonra kol larındaki saatlere baktı. "Söyle" dedi Hayri Bey, "Dokuza geli yor... Dokuza on var." Bin Vahap, saati öğrendikten sonra ha fifçe dudaklarını ısırdı. Sonra kafasını tercümana doğru

www.e-kitap.us

çevirdi ve ağzından Arapça tek bir kelime çıktı. "Su istiyor amirim" de di tercüman. Sorgu polisinin yüzüne küçük bir tebessüm yerleş mişti. "İşte bu kadar" dedi kollarını sıvayarak, "Çözülmeye başladı." Tam bin Vahap'm yanına gidecekken, Hayri Bey polisi kolundan tutarak durdurdu: "Su getirin."

"Ama amirim..." dedi polis, "Adam pes etmek üzere. Bu nu kullanmalıyız."

Hayri Bey "Beni dinle! Adama suyunu ver sonra da subay larla devam et sorguya" dedi. Sarp'a döndü: "Yüzbaşım siz sa dece konuşun, gerekli soruları biz araya sıkıştırırız."

Sarp "Bu benim uzmanlık alanım değil" dedi ve kafasını Doğan'a çevirdi.

Üsteğmen daha önce birçok sorguda bulunmuştu ama şüp hesiz hiçbirisi bu kadar kritik değildi. Yüzbaşı'nın bu işi de üze rine yıkmasına kızamazdı. Çünkü 12. Daire'de sorgu yapacak bir eleman varsa o da kendisiydi. Kendinden emin bir sesle ko nuşmaya başladı: "Bu adamın iyice rahatlaması lazım. Hemen bir sonuç beklemeyin. Sıradan şeylerden bahsederek başlayaca ğım. Çoluğunu çocuğunu falan soracağım. Yavaş yavaş derinle şiriz."

Doğan'ın tavrı ve stratejisi odada bulunanlar arasında be lirgin bir saygıyla karşılanmıştı. Ne yaptığını, bin Vahap'a nasıl yaklaşacağını çok iyi biliyordu ama yine işlerin bu raddeye gelmiş olması Üsteğmen'i çok rahatsız ediyordu. Hangi akla hiz met bilinmez, komutanı Ebu Sina suikasti ile 12. Daire arasında bir bağlantı olduğunu neredeyse kabul etmişti. Doğan bu duru ma muhalefet etmenin yeri ve zamanı olmadığının farkındaydı. Şu an tek seçeneği Yüzbaşı'nın oyununa katılmaktı.

Bir süre sonra, sorgu odasının kapısı açıldı ve içeriye bü yük bir şişe su uzatıldı. Sorgu polisi, şişeyle birlikte bin Va hap'ın yanına giderken subaylara "Gelin" diye işaret etti. Şişeyi adama uzattı. Bin Vahap, şişedeki suyun neredeyse yansını ka fasına dikti ve geri kalanıyla yüzünü yıkadı. Artık biraz daha iyi görünüyordu. En azından yüzüne, ne olduğu tam olarak belli olmasa da bir ifade yerleşmişti. Sorgu polisi yanında duran Doğan'a "Hadi tam sırası" diye fısıldadı.

Doğan, kimseye farkettirmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bin Vahap'ın yanma yaklaşarak, elini adamın omzuna koydu. Yavaşça "Geçmiş olsun" dedi. Tercüman, Doğan'ın söz lerini biraz zorlanarak da olsa çevirdi. Bin Vahap, üsteğmenin gözlerinin içine bakarak Arapça bir kaç kelime etti. Üsteğmen doğru yolda olduğundan emin bir şekilde devam etmeye ha zırlanıyordu ki, tercüman "Bir dakika" diyerek Doğan'ı dur durdu. Bin Vahap'a Arapça birşeyler sordu. Adam, az önce Doğan'ın teşekkür sandığı kelimeleri bu defa üstüne basa basa tek rar etti ve gözlerini yeniden zemine indirdi. "Allah Allah" dedi tercüman odadakilerin yüzlerine bakarak, "Alamut diye bir yerden haberi olan var mı?"

"Ne alaka?" diye sordu Hayri Bey.

Tercüman "Biraz önce adam `size Alamut'tan selam getir dim' dedi de o yüzden sordum amirim" dedi. "Ne alakası oldu ğunu ben de çözemedim."

Polislerin bakışları yine subayların üzerinde toplanmıştı. "Hiç bir bilgimiz yok" dedi Sarp. "Üstelik bize söylendiği de kesin değil."

Sorgu polisi, "Şu Alamut hangi memleketteymiş bilen var mı?" diyerek lafa karıştı.

"Eski bir kale olduğunu biliyorum" diye yanıtladı Hayri Bey, Sarp, ek olarak o eski kalenin içinde bir zamanlar Hasan Sabbah diye bir adamın yaşadığını ve fedaileriyle dört bir yana dehşet saçtığını da biliyordu ama, insanları aydınlatmak için hiç de uygun bir zaman olmadığını düşünerek sustu. Doğan, daha yavaş ilerlemeyi düşünmüştü ama bu gelişmeyi görmezden ge lemezdi. Elini bin Vahap'ın omzuna biraz daha bastırarak de vam etti: "Vahap. Neresi bu Alamut? Kimden selam getirdin bi ze?" Bin Vahap, kafasını yerden kaldırmadan, aynı sözleri, bu sefer biraz daha kısık bir sesle tekrar etmeye başladı. Adamın cümlesi küçük bir öksürükle kesildi. "Hadi Vahap" dedi Do ğan, "Bize biraz yardım et. Kimden selam getirdin bize?" Bin Vahap cevap olarak bir kaç kere daha öksürdü. Doğan, elinin altındaki omzun hafif hafif titrediğini hissetmeye başlamıştı. Üsteğmen biraz sertleşmenin yararlı olacağını düşündü. Çene sinden tutarak hafifçe kafasını kaldırdı. Tepedeki lambanın ışığı bin Vahap'ın yüzüne vurur vurmaz Doğan "Aman!" diye kü çük bir çığlık attı. Adamın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kilit lenmiş ağzının kenarından sızan sarı-beyaz bir köpük çenesine doğru iniyordu. Doğan, odayı sessiz bir panik havasının kapla dığını farketmişti. "Vahap iyi misin" diye seslendi adama. Kafa sını iskemlenin arkasına yaslayarak yüzüne çok hafif iki tokat attı. Kendisini ilk toparlayan Hayri

www.e-kitap.us

Bey oldu. "Doktoru getirin buraya!" diye bağırdı emniyet müdürü. Tercüman ile sapsarı kesilmiş sorgu polisi dışarıya doğru koşarlarken, Hayri Bey bin Vahap'ı bacaklarından kavradı ve "Yatırın şuraya" dedi. Bin Vahap, yerde bir kaç saniye sakince yattıktan sonra, sanki birisi gırtlağını sıkıyormuş gibi nefes almaya başladı. Her soluk alma ya çalıştığında gözleri, morarmaya başlamış yüzünden biraz daha dışarı fırlıyor, boyun damarları patlayacakmış gibi şişiyordu. Yattığı yerde bir süre debelendikten sonra, sanki ayağa kalkmak istiyormuş gibi dirseklerinin üzerinde doğruldu. Mo rarmış yüzüne kusacakmış gibi bir ifade yerleşti ve öğürtüye benzer bir ses çıkararak açılan ağzından korkunç bir köpük dal gası boşalmaya başladı. Oluk oluk köpük kusarken. Doğan ada mın kafasını yana yatırmaya çalışıyordu. Bin Vahap, son bir ke re öksürdü, tırnaklarını zemindeki halıflekse geçirdi ve öylece, kaskatı kalıverdi. Doğan'ın elinden kayan kafası, zemine çarpıp tok bir ses çıkardı. Sorgu polisi doktorla birlikte odaya döndü ğünde artık Habib bin Vahap için yapılacak hiçbirşey kalmamıştı.

Doğan, yavaşça ayağa kalkıp, donakalmış yüzbaşının yanı na gitti. Hayri Bey ise, bin Vahap'ın ayak ucunda öylece çöke-kalmış, ağlamaklı bir hal almış yüzünde biriken terleri eliyle si liyor, bir taraftan da ilgililere nasıl bir izahat vereceğini düşü nüyordu. Doktor, bin Vahap'ın cesedini iyice kontrol ettikten sonra, ağzına eğilerek bir kaç kere kokladı. Ürkek bir sesle "Sa nırım siyanür" dedi. Bu iki kelimeyi duyan Hayri Bey bir hışım la ayağa fırlayıp sorgu polisinin üzerine yürüdü. Ağzından tü kürükler saçarak "Ben size bu adamı kıçına kadar arayacaksınız demedim mi?" diye bağırıyor, kelime aralarına da gün görme dik küfürler eklemeyi ihmal etmiyordu. Sorgu polisi, kekeleyerek adamı arama görevinin kendisinde olmadığmı anlatmaya çalışıyordu ama sesi Hayri Bey'in haykırışları arasında kaybo lup gidiyordu. Emniyet müdürü soluğu tükenene kadar bağır dı. Biraz soluklandı ve en az bin Vahap'ın az önceki yüzü kadar mor bir suratla "Bana bak" dedi, "Herkesi topla. Git herkesi topla. Bu iş var ya... Bu işi.. Bu işi... Ulan hepinizi... Defol git herkesi topla!" Sorgu polisi koşar adımlarla odayı ederken, Hayri Bey derin soluklar alıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Arkasını dönüp Sarp ile Doğan'ı görünce, yüzü bir anda az önceki o kara - mor renge geri döndü. "Bir açıklamanız vardır umarım" dedi Hayri Bey.

Yüzbaşı "Umarım sizin de vardır" diye yanıtladı. Şu saat ten sonra, durum ne olursa olsun bu oyunu bozamayacağını düşünüyordu.

"Benim mutlaka bir açıklamam olacak ama size değil" dedi Hayri Bey. "Size yeteri kadar müsamaha gösterdim Sarp Bey ama buraya kadar. Bize hiç yardımcı olmadınız. Durumunuzu artık Genelkurmay'a bildirmek zorundayım. Siz aranızda halle dersiniz artık!"

Genelkurmay lafını duyunca yüzbaşının suratı ekşiyivermişti. Bir anda anneannesinin sözü geldi aklına: "Yağmasanda gürle aslan torunum!"

Yüzbaşı fısıltılı bir kahkaha atarak "Siz zahmet etmeyin. Biz hallederiz. Bizde üstlerimizden bilgi saklanmaz." dedi. "Ha. Bir de ufak bir ayrıntı. Sedat Bey atlamış olmalı. Biz daire ola rak Genelkurmay'a değil. Cumhurbaşkanlığına karşı sorumlu yuz. Belki orayı da aramak istersiniz."

Cumhurbaşkanlığının lafının geçmesi bir hayli etkili ol muştu. Hayri Bey, Sarp'a inanmamaya cesaret edemezken. Do ğan da şüphe dolu gözlerle komutanına bakıyordu. Yüzbaşı, "Artık bize müsade. Sizi bilgilendiririz" diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. Doğan da peşinden seyirtti.

Tam kapıdan çıkacaklarken Hayri Bey "Nereye gidiyorsu nuz siz?" diye arkalarından bağırdı.

Sarp arkasını döndü ve "Köşk'e!" diye kısa bir cevap verdi.

Sorgu odasından çabucak çıktılar. Soruşturma odasındaki polisler, telefonlara cevap vermekten kendileriyle ilgilenemeyecek kadar meşguldüler. O Sedat denen adam da ortalıkta görünmüyordu. Doğan, neredeyse koşturarak ilerleyen yüzbaşıya yetişerek alçak sesle "Komutanım nereye gidiyoruz?" diye sor du. "Çabuk ulan çabuk..." dedi Sarp fısıldayarak. Emniyet Müdürlüğü'nün merdivenlerini koşarak indiler ve kendilerini dışa rıya attılar. İçerisinin cehenneminden sonra başkentin buz gibi havası çok iyi gelmişti. Doğan, sağ tarafta yüz metre ileride kendilerini beklemekte olan askeri cipe doğru yönelmişti ki, yüzbaşı kolundan tutup caddeye doğru çekti. Birlikte karşıya geçtiler. Önlerine çıkan ilk taksiye atlayıp şoföre sadece "De vam et" dediler.

16

Sarp ile Doğan müdürlüğün önünde kendilerine bekleyen askeri cipe görünmeden taksiye

www.e-kitap.us

atlamayı becermişlerdi ama, son bir kaç saatir, başka gözlerin de üzerlerinde olduğunun far kında değillerdi. Müdürlüğün giriş kapısını tam karşıdan gören bir sokakta park halinde bekleyen ve saatlerdir tüm müşterileri ni "doluyum" diyerek reddeden bir taksi şoförü. Sarp ile Doğan'ın emniyetten çıktıklarını görür görmez hemen cep telefo nuna sanhvermişti.

"Çıktılar" dedi şoför, "Sanırım ikinci misafir de gitti."

Taksicinin aradığı telefon, müdürlüğün bir iki sokak ilerisi ne park etmiş kuşuni renkte bir panelvan aracın içindeydi. Bu araç da tıpkı taksi gibi, havanın kararmasından beri aynı yerde bekliyordu. Sıradan bir şirket aracı görünümündeydi. Tek dik kat çekici yanı, tavanına sabitlenmiş ve mümkün olduğu kadar kamufle edilmeye çalışılmış minik çanak anteniydi. Panelvanın ön koltuğunda oturan adam, "Anlaşıldı" diye yanıt vermişti taksi şoförüne. "Takibe geç. Açık kal." Adam, sorumluluğuna verilen bir görevi daha başarıyla tamamlamıştı. Keyifle gerindi.

Bu iş için özel olarak seçtiği fedailerle birlikte bir haftadır Anka ra'daydı. Görevleri, bin Vahap'ın sorgusu sırasında müdürlüğü dinlemek, 12. Daire'nin çağırıldığından, subayların müdürlüğe geldiğinden emin olmak, mümkünse gelenlerin isimlerini, rütbelerini ve yaşadıkları yerleri öğrenmek, bin Vahap'ın sorunsuz bir şekilde öldüğünü teyid etmek ve tüm bu bilgileri Behzat Bey'e iletmekti. Planları yapmak ve bütün dinleme cihazlarını müdürlüğe yerleştirmek hiç kolay olmamıştı ama Cahit, hep zor işleri başardığı için Behzat Taner'in sağ kollarından birisiy di ve işte Alamut'un takdirini bir kez daha kazanmak üzereydi.

Cahit, oturduğu koltuğun hemen arkasındaki döşemeyi tıklattı. Arka taraftaki fedailerden birisi sürgülü döşemeyi aça rak kafasını içeriye uzattı: "Buyrun Cahit Bey."

"Dökümler hazır mı?"

"Hazır. Dinleyecek misiniz?"

"Hayır" dedi Cahit. "Hemen gönderin de gidelim artık."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Taner Hukuk Bürosu'nun pat ron ofisindeki sakinliği, bilgisayardan yükselen sinyal bozdu. Masasının karşısındaki misafir koltuklarını birinde oturmuş, son sakin zamanlarının son dakikalarını geçiren Behzat Taner "Hadi bakalım"diye mırıldanarak bilgisayarın başına geçti. Sa bahtan beri beklediği ama gelmesi için çok da heves etmediği mesaj nihayet bilgisayarındaydı. Cahit işini tamamlamış, kendi sine olanları özetleyen kısa bir rapor ile, kocaman bir ses dosya sı göndermişti. Behzat Taner önce raporu okudu. Evet, Behram şüphelerinde haklıydı. Anlaşıldığı kadarıyla 12. Daire yeniden açılmıştı. Cahit'in raporuna göre, bin Vahap, sadece 12. Daire ile konuşacağını söyledikten sonra başkentin bürokrasi dünyası ayağa kalkmış, her tarafta 12. Daire aranmaya başlanmıştı. So nunda daire Hava Kuvvetleri'nde bulunmuş ve emniyete iki subay gelmişti. Deniz yüzbaşı Sarp Gönen ve Jandarma üsteğ men Doğan Aral. Behzat Taner bu isimleri hemen kafasına kazı dı. Yüzbaşı Daire'nin komutanı sıfatıyla gelmişti ama Üsteğmen dışında diğer personel ile ilgili bir bilgi yoktu. Subaylar takibe alınmıştı. "Aferin Cahit" dedi Taner kendi kendine. Raporu okumaya devam etti. Emniyette üç dört ayrı yer dinlenmişti ama, 'bütün çabalara rağmen' sorgu odasına cihaz yerleştirilememişti. Behram'a göre bu o kadar önemli değildi. Bin Vahap, kendisine verilen talimat dışında bir tek kelime etmeyecekti na sıl olsa ama Behzat Taner bundan o kadar emin değildi. Behram'ın adamına bu kadar güvenmesini hiç doğru bulmuyordu. Hele böyle bir operasyonda. Adam Ebu Sina'yı öldürmüştü ve en profesyonel sorgucuların tepesine çökeceği kesindi. Neyse ki Küçük Alamut şu zaman ayarlı siyanür kapsüllerini icat etmişti. Mide asitinde belli bir sürede eriyen kapsüller. İlk plana göre bin Vahap, midesinde üç saatte eriyip patlayacak bir kapsülü cinayetten bir saat önce yutacaktı. Ama işin içine 12. Daire'nin deşifre edilmesi girince, bin Vahap'a daha dayanıklı bir kapsül yutturulması gerekmişti. Daire'nin aranması, bulunup, emniye te getirilmesi ve deşifre edilmesi için gerekli olan süre göz önünde tutulmuş ve bin Vahap'm yaşaması gereken süre yedi saate çıkarılmıştı. Bu adamlarının yedi saat boyunca sorguda tutulacağı anlamına geliyordu. Behram, değil yedi, onyedi saat sorguda kalsa bile bin Vahap'ın konuşmayacağından emindi. Behzat Taner ise sadece ümit ediyordu. Sorgu odası dinlenememişti ama Cahit'in adamları, soruşturmanın

www.e-kitap.us

yürütüldüğü mer kez ofise bir kaç cihaz yerleştirmeyi başarmıştı.

Rapordan anlaşıldığı kadarıyla herşey yolunda gitmişti. 12. Daire subayları deşifre edilmiş, bin Vahap ağzından birşey ka çırmadan ölmüştü. Behzat Taner viskisinin son yudumunu ke yifle kafasına dikip ses kayıtlarım dinlemeye başladı. Dinledik çe keyfi yerine geliyor, çok ender zamanlarda kendini gösteren, karnının hemen altından başlayıp tüm vücudunu saran ve tüy lerini diken diken eden o şeytani hazzı yine hissetmeye başlamıştı. Hele 12. Daire subayları ile soruşturma görevlileri arasın da geçen o konuşmayı dinleyince, suratındaki hınzır tebessüm, histerik kahkaha krizlerine dönüşmeye başlamıştı. Bu hiç he sapta yoktu ama farkında olmadan çok mükemmel bir iş yap mışlardı. Bin Vahap'm ağzından 12. Daire'nin ismini duyan em niyet görevlileri, çok doğal olarak suikastın perde arkasında bu dairenin olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Zavallı subaylar bin Vahap'tan daha fazla zan altında kalmışlardı. Ebu Sina su ikastı, bu haliyle derin devletin dipsiz kuyularında kaybolup gi decek gibi görünüyordu. Behzat Taner, "İşte bu çok güzel oldu" diye kahkahayla karışık bir çığlık attı. Hemen telefonuna sarıl dı. "Jülide bana bir viski daha getir" dedi sekreterine. Kız "Tabi Behzat Bey" dedi ama sesi biraz bozuk geliyordu. Taner saatine bakınca Jülide'nin derdini anladı. Bu saate kadar mesaiye kalan her elemanın bozuk çalmaya hakkı vardı ama bu mutlu günde Jülide gibi bir ofis eğlencesini küstürmek hiç hoş olmazdı. Ta ner telefonu tekrar açtı "Kendini de getir güzelim" dedi Jülide'ye. Kız kikirdeyerek telefonu kapattı. Jülide'nin viskiyi ve ken disini hazırlaması en az onbeş dakika sürerdi. Behzat Taner, kravatını gevşetip, zamanın hızlı geçmesini sağlamak için ses kayıtlarının geri kalanını dinlemeye başladı. Bu saatten sonra keyfini ne bozabilirdi ki? Tabi ki Behram'ın salaklıklarından bi risi. Son ses kaydını dinlerken duyduğu bir cümle Taner'in bü tün dünyasını başına yıktı. Emniyet görevlilerinden birisi, bin Vahap'ın ölmeden önceki son sözünü telefonla İç İşleri Bakanlığı'na bildiriyordu: "Size Alamut'tan selam getirdim." Bütün sorguyu tek bir kelime etmeden geçiren bin Vahap'ın kendili ğinden böyle bir laf etmesi olanaksızdı. "Senin Allah belanı ver sin Behram" dedi Behzat Taner dişlerinin arasından. Ne yap maya çalışıyordu bu adam? Bütün emniyetin ortasında böyle bir laf etmenin ne anlamı vardı? Üstelik suikast 12. Daire'nin üzerine yıkılmak üzereyken. Üstelik 12. Daire'nin Yediler'le bağlantısı olduğunu bile bile. Artık bütün emniyet bu selamın ne anlama geldiğini araştırmaya başlayacaktı. Tabi ki 12. Daire de ve tabi ki Yediler de... Behram salağı Alamut'un selamını başka kimbilir nerelere göndermişti? Tarikat bu derece deşifre etmeye çalışmak nasıl bir gerizekalılığı acaba?

Behzat Taner, öfkeden dudaklarını kemirmekteyken, Jülide elinde viski bardağı ve suratında şuh bir ifadeyle içeriye girdi. Patronunun yüzündeki öfkeyi görünce, geri kaçmaya yeltendi ama Behzat Taner "Gel Jülide" diyerek kızı durdurdu. Kızcağız çaresiz, ürkek adımlarla patronunun yanma yaklaştı. On dakika kadar sonra Jülide, hayatının en sert ve en bencil sevişmelerin den birini cinsel tarihine eklemiş olarak masanın üzerinde yatı yordu. Behzat Taner ise, dağılmış kıyafetinin üzerine paltosunu alarak, Behram'a Ankara'dan haberler vermek ve şu dangalak lığının hesabını sormak için, çoktan ofisi terketmişti.

17

Sarp ile Doğan, taksiye bindikten sonra bir süre şoförün keyfine göre devam etmişlerdi. Yeteri kadar Ankara turu attık tan sonra bir kavşağa geldiklerine şoför, "Buradan ne tarafa abi?" diye sorunca. Yüzbaşı aklına gelen ilk yeri söyleyivermişti: "Kuğulu Parka."

Tenha sokaklarda yapktıkları hızlı bir yolculuktan sortra, nispeten daha canlı olan Tunali Hilmi'nin başına gelmişlerdi. Yüzbaşı, taksi durur durmaz fırlayıp, her daim açık olan tekel bayisinden bir otuzbeşlik kanyak kapmış, taksi parasını öde mekte olan Doğan'ı beklerken şişeyi açmış ve iki koca yudumu buz kesmiş olan gövdesine indirivermişti bile. Doğan da geldikten sonra, hiç konuşmadan yürüyüp parkın tenhalarındaki banklardan birine çöktüler. Sarp, kanyaktan büyük bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi Doğan'a uzattı. Üsteğmen de hiç te reddüt etmeden şişeyi alıp kafasına dikti. "Sağolun komuta nım" dedi geri verirken. Hareketi beklediğinin aksine komutanı nı hiç şaşırtmamıştı.

Karşılıklı alınan sessiz yudumlarla şişenin son çeyreğine geldiklerinde Yüzbaşı Doğan'ın omzuna bir şaplak indirdi: "Eee Doğan paşa... Ne düşünüyorsun bakalım?"

Doğan "Burada ne yaptığımızı düşünüyorum komutanım. Daire'ye niye dönmediğimizi..." diye

www.e-kitap.us

cevap verdi. Sesindeki bit kinlik farkedilmeyecek gibi değildi.

Yüzbaşı, Doğan'ın omzuna hafif bir şaplak daha indirdi; "Vay be! Demek sen hala ciddi ciddi düşünüyorsun..." dedi "Cevabını bilmediğim sorularla uğraşmak istemediğim için dönmedik. Ama senin ciddi açıklamaların varsa hemen gidebi liriz."

"Şikayetçi olduğumdan değil komutanım. Başımız derde girmesin. O bakımdan..."

Sarp "Hiçbir şey olmaz." dedi yumuşacık bir sesle. Alnın daki damarlar yine belirginleşmişti ama gözlerindeki o deli kı zarıklıktan eser yoktu. Ayağa kalkıp bank boyunca küçük bir volta attı ve olanca sakinliğiyle devam etti: "Merak etme Do ğan, hiçbir şey olmaz. Birileri 12. Daire diye bir yer kurmuş, özel statü vermiş, Köşk'e bağlamış, sonra kapatıp yıllar sonra yeniden açmış, beni de denizaltımdan alıp temizlik dolabından bozma bir odaya atmış. Üstelik daire komutanı diye. Hiç bir şey olmaz. İstediğim zaman gelirim, istediğim zaman giderim. Ya zışma yapmam statüm gizli, izahat vermem altım üstüm belli değil. Daire buysa, komutanı da bensem, bu tren böyle yürür arkadaş. Şikayeti olan varsa, göndersin o zaman denizaltıma geri, meraklısı da değilim. Ammaaa! Kalacaksam da gideceksem de, o birileri bana döndürdükleri dolabı anlatacak! 12. Da ire niye yeniden açıldı anlatacak! Üzerimize kim fener tutuyor, kim bizi vitrine alıyor anlatacak!..."

"Zülfikar'ın, Ebu Sina suikastinin bizi deşifre etmek için mi planlandığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Doğan.

"Sen farklımı düşünüyorsun? İstediğin kadar kaçmaya ça lış, istediğin kadar ipe sapa gelmez komplo teorisi üret ama dö nüp dolaşıp aklına ilk gelen, en basit fikre geri dönüyorsun Do ğan. Ben de başka olasılıklar üzerinde çok düşündüm ama ol madı ve doğru olanın en basiti olduğundan artık eminim. Doğ ru olmasa da eminmiş gibi davranmaya devam edeceğim çün kü inanacak bir şeylere ihtiyacım var. 12. Daire yıllar sonra ye niden boşuna açılmadı Doğan. Zülfikar'ın da, Ebu Sina suikastının da bu işle bir ilgisi var. Birisi bana bunu anlatacak Doğan..."

"Peki kim anlatacak komutanım?"

"Telefon dairede kaldı değil mi?"

"Hangi telefon komutanım?"

"Bahçıvanın telefonu. O ihtiyar bize anlatmaya başlayacak, devamını da biz getireceğiz. Yarın ilk iş daireye gidip bahçıvanı arıyoruz. İsmi neyidi onun?"

"İdris komutanım."

"İdris... O anlatmazsa da anlatacak birileri bulunacak. Ben denizaltıcıyım. Görmeden yol bulmayı iyi bilirim. Hadi şimdi eve salınalım. Yarın yapacak çok işimiz var!"

Yüzbaşı, Doğan'ı beklemeden caddeye doğru yürümeye başladı. Doğan, komutanının bu halinin tamamen alkolden ve geçici olmasını ümit ediyordu ama yüzbaşı korkutucu derecede kendinde, kararlı ve haklı görünüyordu. Bu iş sıradan bir mace ra ya da polisiye olay olmaktan çıkmıştı. Çözmeleri gereken bil mecenin karşısında değil tam ortasındaydılar. Bilmeceyi çözme leri ve kendilerinin de bu bilmecenin neresinde olduklarını bul maları gerekiyordu ama yerlerini bulmak için önce bilmeceyi mi çözmeleri gerekiyordu, yoksa bilmeceyi çözmek için önce yerlerini mi bulmaları. Yoksa artık önceler ve sonralarla, neden ler ve sonuçlarla düşünmenin zamanı çoktan geçmiş miydi? İşte yüzbaşının haklı olduğu, haklı olması gerektiği yer de burasıydı. Bu kıçı başı belli olmayan girdabın bir yerlerine sıkıca tutu nup, kendi sorularını sormanın vakti çoktan gelmişti. Yoksa at izleriyle it izlerini birbirinden ayırmaya çalışırken girdabın da ha da dibine batabilirlerdi.

Doğan, adımlarını sıklaştırarak Yüzbaşı'ya yetişti. Cadde boyu yürümeye başladılar. Hemfikir bir şekilde ileride ışıkları parlayan ve tekel bayii olması kuvvetle muhtemel bir dükkana doğru aceleci adımlarla ilerlemekteydiler ki, iç cebinden yükse len cep telefonu sesi yüzbaşının suratını ekşitti. Sarp telefonu çı karıp numaraya bakh. Tanıdık değildi. Açtı. "Telefonu yanınıza alacak fırsatınız olmadı galiba" dedi karşıdaki ses. "Neredesi niz?"

Sarp kaldırımın ortasında aniden duruverdi. "Tunalı..."

"Sizi parkın önünden alırım. Yarım saat içinde."

Telefonu kapatıp cebine koydu. "Bak Allah yüzümüze gül meye başladı" dedi Doğan'a, "Bahçıvan arıyor."

Birlikte geriye dönüp parkın önünde beklemeye başladılar. Yüzbaşı ikinci sigarasını daha yeni

www.e-kitap.us

ezmişti ki, koyu yeşil spor bir araba, parkın önünde bekleyen taksilerin arasında duruverdi. Yaşlı bir adam, taksicilerin garip bakışları altında arabadan inerek kendisini gösterdi. İdris Usta, ilk görüşmelerindeki bah çıvan kılığından bir hayli farklıydı. Şık bir paltonun altına giy diği koyu renk boğazlı kazağıyla ve jilet gibi ütülü pantolonuyla, insanı gençliğinden utandıracak kadar yakışıklı görünüyor du. Kibar bir el hareketiyle subayları yanına çağırdı. Tek değişen bahçıvanın kıyafetleri değildi. Sarp ile Doğan arabanın arka koltuğuna yerleşir yerleşmez Bahçıvan'in ağzından çıkan ilk laf "Özür dilerim" oldu. "Size ulaşamadım. Telefonların çekmediği bir yerdeydim zira."

Yüzbaşı Usta'nın kibarlığını hafifçe taklit ederek sözünü kesti: "Zira biz de sizi aramayı çok istedik ama başaramadık. Telefonu Daire'de unutmuşuz zira."

İdris Usta gülümsedi: "Duygularımız karşılıklıymış demek ki."

"Şimdilik galiba ender rastlanan bir durumla karşı karşıyayız ama kendi hesabıma her zaman öyle olmasını isterim..."

"Bakın karşılıklı bir duygu daha yakaladık" dedi Usta. Arabayı çalıştırdı. "Hızlı ilerliyoruz."

Sarp sesindeki taklit havasını biraz daha arttırdı: "Bu duru mu memnuniyetle karşıladığımı belirtmek isterim İdris Bey ama dilerim bokumuz seyrek düşmez!"

Usta kibar ve yapmacık bir kahkaha atıp arabayı hareket ettirdi: "Dilerim Sarp Bey."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yüzbaşı.

"Rahat konuşabileceğimiz bir yere Sarp Bey."

"Rahat konuşabileceğiniz bir yer demek istediniz galiba. Zira sorularım kısa olacak."

Bahçıvan, kaşlarının iyice kaldırarak dikiz aynasından yüz başıya baktı. "Soru sormak kolaydır Yüzbaşım." dedi, "...ama zor olan cevapları duymaktır, olan biteni dinlemektir. Sizin bunları duymak için hazır olup olmadığınızı anlamaya çalışma yacağım, çünkü, sanırım artık çok geç. Sizden biraz daha bekle menizi istiyorum. Böyle şeyleri konuşmak için araba hiç uygun bir yer değil."

İdris Usta, arabayı hiç acele etmeden Çankaya'ya doğru sürdü. Geniş ama sakin ve bol ağaçlı bir sokağa gelince yavaşla dı. İleride sokağın bitiminde, Köşk'ün yüksek bahçe duvarları görünüyordu. İdris Usta, arabayı üç katlı güzel bir apartmanın bahçesine doğru sürdü. Kısa bir rampadan inip apartmanın garajına parketti. Usta, misafirlerini küçük asansöre doğru buyur ederken, garaj kapısı mekanik bir ses eşliğinde kapanmaya de vam ediyordu. Birlikte en üst kata çıktılar. Asansörün kapısı, geniş, çok iyi döşenmiş bir salona açıldı. Karşı duvar boydan boya pencereydi. Sol tarafta, şöminenin önüne nefis bir koltuk takımı yerleştirilmişti. Sağ tarafta ise tam techizatlı bir çalışma masası duruyordu. Masanın hemen yanındaki ahşap döşemeli merdiven, alt kata doğru iniyordu. "Evime hoşgeldiniz" dedi İdris Usta. Misafirlerine yer gösterdikten sonra merdivenlerden bir alt kata indi. Bir kaç dakika sonra elinde bir tepsiyle geri döndü. İçinde kırmızı şarap bulunan kristal şişeyi ve alçak ka dehleri, kendilerini deri koltukların üzerine bırakmış misafirle rinin önüne koydu. Usta misafirlerine şarap servisi yaparken "Önce anlatmak mı istersiniz, yoksa dinlemek mi?" diye sordu. Yüzbaşı "Dinlemek..." diye net bir yanıt verdi. "Oldu o zaman" dedi İdris Usta, "ama önce sağlığınıza." Elindeki kadehten bir yudum aldı. Usta'nın yüzünde beliren zevk ifadesi. Sarp ile Doğan'ın da ellerinin kadehlerine gitmesini sağladı. Yüzbaşı, şara bın tadını ağzında hissedince, ilkin yutmaya kıyamadı. Sonra, yavaş yavaş boğazından aşağıya doğru yuvarlamaya başladı. İnsanın yemek borusunun ve midesinin de tat alabildiğine ilk defa şahit oluyordu.

İdris Usta, "İzin verirseniz şu kısa sorunuzun önünü arka sını tamamlamaya çalışayım yüzbaşım" diyerek konuşmaya başladı. "12. Daire neden var ve bunca yıl sonra neden yeniden açıldı ve siz neden bu işin içindesiniz? En sondan başlayalım.

12. Daire'ye atanmanız kesinlikle tesadüf değil. Güvenilir öneri lerin sonucunda bu göreve getirildiniz ve..."

Yüzbaşı "Niye bizi önerdiler peki?" diyerek araya girdi.

İdris Usta hafifçe gülümsedi: "Neden ve niye sorularını çok dikkatsiz kullanıyorsunuz yüzbaşım. Bunlar dipsiz bir uçuru ma inen bir merdivenin basamakları gibidir. Her zaman bir ce vap vaadederler, ama verdikleri tek şey uçurumun dibine doğ ru atılan bir adımdır. Durmayı bilmek gerekir. Durabilmek için de bilmenin sınırlarına saygı duymak gerekir. Ben şahsen sizin

www.e-kitap.us

sorduğunuz soruyu, sizi bana önerenlere hiç sormadım. Onlara güvendim, tercihlerini bana sunmalarını istedim. Sundukları tercihi de asla sorgulamadım. Şimdi sizin sorunuza 'uygun gö rüldüğünüz için' diye bir yanıt versem, bana niye uygun görül düğünüzü de soracak mısınız?"

"Elbette. Hayatımı yolundan çıkaran ve benim bile bilme diğim özelliklerim neymiş çok merak ettim."

"Bu beni ve sizi önerenleri çok büyük bir hayal kırıklığına uğratacağınız anlamına geliyor yüzbaşım. Kendi özelliklerinizi bile sorarak öğrenecek kadar aciz olduğunuzu bilmiyorduk. Ba şınıza gelen bunca olaydan sonra, hala neden ve niye sorularıyla vakit kaybedecek kadar şuursuz olduğunuzu da."

İdris Usta'nın son sözleri yüzbaşının sinirli bir şekilde gü lümsemesine, Doğan'ın da elindeki kadehi sertçe sehpaya bı rakmasına neden olmuştu. Usta, gözlerini subaylardan ayırma dan kadehini hafifçe kaldırıp dudaklarına götürdü. "Size anlat mak istediğim şey şu" dedi, "içinde bulunduğunuz durumu, yaşadıklarınızı ve yaşayacaklarınızı sorgulamadan kabul etmediğiniz takdirde, size hiçbir şekilde yardımcı olamam. Eğer bunları kabullenemezseniz, 12. Daire'yi anlamanız ve sindirme niz mümkün olmaz. Şimdi ben size bir soru sorayım. Bilim dışı gelişme deyince aklınıza ne geliyor?"

Bu soru subayların midelerinde bir sıkıntı yerleştirmişti. Yüzbaşı bu sorunun kanyak şişelerinin derinliklerinde. Doğan ise aylardan beri okumakta olduğu fotokopilerin arasında kay bolup gittiğini zannediyordu.

İdris Usta, subaylardan bir yanıt gelmeyeceğini anladıktan sonra devam etti: "Beyler?" Bu soruyla vedalaşalı ne kadar za man oluyor? Onu unutmanızın üzerinden ne kadar zaman geç ti? İşte bu soruyu atladığınız için, başka hiçbir soruya hazır de ğilsiniz ve ben de bu yüzden size hiçbir şey anlatamıyorum. Çünkü anlatmaya başladığım anda Sarp Bey, beni tıpkı yıllar önce eski nişanlınızın size anlattığı mistik Osmanlı hikayelerini dinliyor gibi dinleyeceksiniz. Ya da Doğan Bey; anlattıklarım si ze Milli Kütüphane'den derlediğiniz o masallardan daha farklı gelmeyecek. Ama benim anlattıklarım, yastık altı hikayeleri ya da akademinin mumyaladığı eski masallar olmayacak."

İşin içine Bahar'ın karışması Yüzbaşıyı çok tedirgin etmişti ama İdris Usta bakışlarıyla Bahar'ı bu işin içine çekenin kendisi olduğunu söylüyordu. Haksız sayılmazdı ama Sarp yine de si nirlenmesi gerektiğini düşündü. Sona nedense boşverip kade hinde kalan şarabı bitirdi.

"Bize bir tane bilim dışı gelişme gösterin o zaman." dedi Doğan kadehini tekrar doldururken. Koltukta biraz daha kaykılıp bacak bacak üstüne attı.

İdris Usta içinden "Çok yaşa zorba" diye geçirdi. "12. Daire yetmez mi Doğan" diye de devam etti. "Böyle şeyler olmasa 12. Daire niye kurulsun? Niye bu işe para, zaman ve adam harcan sın?"

Sarp cevaptan hiç tatmin olmamıştı: "Temizlik odasından bozma bir daire, üç beş cümle tüzük, iki subay, standart ordu maaşı. Bu mu zaman, para ve adam harcamak?"

"Haklısınız. Fiziki durumunuzun çok parlak olduğunu söyleyemem yüzbaşım" dedi İdris Usta. Diğer taraftaki çalışma masasına doğru yürüdü. Masanın kilitli çekmecelerinden birini açtı ve sarı büyük bir zarfı alarak subayların yanma döndü. "Bunlar artık sizin" diyerek zarfı sehpanın üstüne bıraktı.

Sarp, zarfın ağzını yırtıp tepetaklak çevirince, sehpanın üzerine beş - altı tane minik anahtar ve dört ayrı bankaya ait hesap cüzdanları ve çek defterleri döküldü. Hesap cüzdanlarına bakınca gözlerine inanamadılar. Yaklaşık bir milyon dolar tutarında bir servet sehpanın üzerinde duruyordu. Doğan, hesap cüzdanlarının üzerinde yazan ismi okudu: "Mehmet İhsan Gü cüm".

Doğan "Kim bu Mehmet Bey?" diye sordu, "Dünyalığını yapmışa benziyor."

İdris Usta "12. Daire komutanlarının genel ismi." diye ya nıtladı. Sonra iç cebinden çıkardığı bir nüfus kağıdını ve üzerin de bir imza bulunan bir parça kağıdı yüzbaşının önüne bıraktı. Kimlik Mehmet İhsan Gücüm adına düzenlenmişti. Mührü im zası herşey yerindeydi ama fotoğraf yerinde yüzbaşının resmi duruyordu. Sarp heyecanını gizlemeye çalışarak kimlik kağıdı na uzandı "Vay be!" dedi, "Zenginim artık ha? Daire konusun da beni ikna etmeye başladınız..."

Bu espri Usta'nın hiç komiğine gitmemişti. "12. Daire ko mutanı olarak mali işleri hallederken kullanacağınız kimlik bu" dedi, "Çek kesmek için de bu imzayı aynen atmak zorundası nız. Kimlik

www.e-kitap.us

kesinlikle sahte değil ama üzerinizde dolaştırmamaya çalışın. 12. Daire zengin ve giderleri fazla olan bir birimdir. Malvarlığı ise hiçbir devlet kuruluşu tarafından bilinmez, dola yısıyla denetlenemez. Harcamalar daire komutanının inisiyatifindedir ve sorgulanamaz. Tüm ödemelerin nakit parayla ve faturasız yapılması tercih edilir. Çek defterleri çok gerekmedikçe kullanılmaz. Maddi kaynaklar sınırsıza yakındır ve belli bir li mitin altına indiğinde takviye edilir. Küçük anahtarlar banka kasalarına aittir. Çok acil ihtiyaçları karşılayabilmeniz için her bir kasada bir miktar nakit para vardır. Bunların harcanmasın da da aynı koşullar geçerlidir. Bir sorunuz var mı?"

Sarp dalgın dalgın kimliği incelemekteydi. Doğan'ın ise ak lına paranın asıl kaynağını sormak gelmişti ama bahçıvanın so rularla arasının hiç hoş olmadığını hatırladı. Subaylardan bir soru gelmediğini gören İdris Usta devam etti: "Gördüğünüz gi bi, 12. Daire para da harcar adam da. üstelik bu konuda fazla sıyla eli açık olduğu da söylenebilir. Madem bu güne kadar duyduklarmız ve gördükleriniz sizi tatmin etmedi, o zaman izin verin size çok gerçek birşey söyleyeyim: 12. Daire subayı olarak ölebilirsiniz ve biz de bundan en fazla kişisel bir üzüntü duyarız. Sarp Bey ve Doğan Bey, çok açık konuşacağım. Sizin 12. Daire'ye atanmanızı sağlayan kişilerden birisi de benim. Ama sizi asla gerçek bir 12. Daire subayı olarak görmedim. He nüz vaktinizin gelmediğini düşünüyorduk. Belki de hiç gelme yecekti. Ama gerek planladıklarımızın dışında gelişen olaylar, gerekse sizin tahmin ettiğimizden daha acar ve girişken çıkma nız bu durumu değiştirdi. Bugünden itibaren benim ve bizim gözümüzde, tüm yetki ve sorumluluklarıyla birer 12. Daire su bayısınız. Eğitiminiz de başlamış bulunuyor. Zor olacak ama herşeyi yavaş yavaş öğreneceksiniz. Hazırlığınızı yapın. Yakın da İstanbul'a gidiyorsunuz."

"Niye?" diye soruverdi Yüzbaşı. Koltuğa iyice yayılmıştı. Yüzünde yine o kendine has muzip gülümsemesi vardı. İdris Usta, hemen hemen aynı gülümsemeyle yanıt verdi: "Eğitim için Yüzbaşım. Ayrıntıları daha sonra konuşuruz."

Sarp, şaraptan mı mı yoksa duyduklarından mı bilinmez, ken disini biraz daha iyi hissediyordu. Bahçıvan laf aralarında sanki 'sizi asla 12. Daire subayı olarak görmedik' gibi kötü şeyler de söylemişti ama yüzbaşı bunları öyle önemli şeyler arasında say mamıştı. Hem şu bahçıvan da hiç kötü bir insan sayılmazdı. Ukalaydı falan ama basbaya yardım etmeye çalışıyordu.

İdris Usta, Sarp ve Doğan'ın yüzlerindeki rahat ifadeyi bir süre seyretti. Yaptığı şey çok ahlaklı sayılmazdı ama, zorba ol masa çok fazla bir şey konuşamayacağını da biliyordu.

"Evet!" dedi İdris Usta, "Siz anlatın bakalım. Bugün emni yette neler oldu?"

"Valla, neler olduğunu çok iyi bilmiyorum" dedi Sarp, "Ba şımıza bir şeyler geldi ama... Özetle, Ebu Sina'nın katili sorguda sadece 12. Daire'ye konuşacağını söylemiş. Emniyet de bizi ça ğırdı."

Usta, "Oraya hiç gitmemeliydiniz" diyerek araya girdi. "Haber bana çok geç ulaştı. Müdahale edemedim. Peki adam gerçekten 12. Daire'nin ismini vermiş mi?"

"Ben sorgu kayıtlarına baktım." dedi Doğan, "Eğer bir oy nama yoksa, adam 12. Daire'ye konuşacağını dört - beş defa söylemiş."

"Garip!" dedi İdris Usta. Tahminlerini yeniden gözden ge çirmeye başladı. "Sonra?"

"Sonrası, adamlar bizim suikastle ilgili birşeyler bildiğimizi düşünüyorlardı. Eh, ben olsam ben de öyle düşünürdüm. Bizi baya bir sıkıştırdılar. Orada bir adam vardı. İsmini unuttum şimdi. İç İşleri görevlisi. O emniyete bizim hakkımızda birşeyler anlatmış.."

İdris Usta "Sedat Türün mü?" diye sordu. Yüzüne pis bir bakış yerleşmişti.

"Soyadını bilmiyorum ama ismi Sedat. Şöyle sansar gibi bir adam."

"Ta kendisi... Olayla ilgisi nedir bilmiyorum ama, bu ismi ve Cemiyet-i Müsbet'i kafanıza iyice yerleştirin. Karşınıza tek rar çıkacaktır."

"Cemiyet-i Müsbet mi? Ne bu?"

"Sizi çok iyi tanıyan ve bir o kadar da sevmeyen bir grup insan. Devletin kilit noktalarında adamları vardır. Hikayeleri uzun, nasıl olsa bir gün öğrenirsiniz. Ama dairenin yeniden açıldığını bilmeleri hiç iyi değil."

Doğan "Sizce de gizli sıfatı bizim daireyi tanımlamak için biraz zayıf kalmıyor mu?" diye sordu. İdris Usta, üsteğmenin zorba karşısında gösterdiği direnci takdir etti. "Çok doğru bir tespit

www.e-kitap.us

Doğan Bey" diye yanıtladı, "Hem devlet içinde hem de kamuoyunda, sadece faaliyetleri değil, varlığı da çok bilinmemeli. Nedenine gelince, bilim dışı gelişmelerle uğraşan bir da irenin varlığı bir çok insanın ilgisini çeker. 12. Daire iki alemin arasında durur. Sıradan insanların gerçek ve mantık dedikleri şeyleri aşındıracak her türlü gelişmeyi ve olguyu onlardan uzak tutar. Bu nedenle ilgilendikleri olayların ve tabii ki kendisinin de varlığı gizli tutulmalıdır."

Doğan, Usta'nın sözlerini anlayabilmek için biraz durakla dı. Aslında söyledikleri hiç de zor ve yabancı şeyler değildi. Bahçıvan, diğer insanların da, kendilerinin düştüğü duruma düşmelerinin yaratacağı sakıncalardan bahsediyordu o kadar.

Usta, "Devam edin lütfen" diyerek konuyu toparladı. "Sonra neler oldu emniyette?"

Yüzbaşı kaldığı yerden devam etti: "Evet... Adamlarla baya bir tartıştık ama, suikastle ilgimiz olmadığına çok fazla inandı ramadık. Sonra bin Vahap'ın, yani Ebu Sina'nın katilinin yanına götürdüler bizi. Adam bize Alamut'tan selam söyledi ve öldü. Bu kadar işte..."

Usta "Nereden?" diye bir çığlık attı. "Nereden selam söyle di size? Tam olarak ne dedi?"

"Size Alamut'tan selam getirdik dedi."

İdris Usta kadehindeki şarabı tazeledi ve herşeyi en baştan düşünmeye başladı. Subayların, Ebu Sina suikastıyla ilgili ola rak emniyete çağırıldığını duyduğunda, aklına hemen Cemiyet-i Müsbet gelmişti. Sedat'ın orada bulunması şüphelerini doğru luyordu ama bin Vahap'ın 12. Daire'nin ismini gerçekten söyle mesi işleri karıştırıyordu. Bu durumda, Daire'nin isminin Cemi yet tarafından ortaya atıldığı teorisini bir tarafa bırakmak gere kiyordu. O zaman, bin Vahap niye ısrarla 12. Daire'yle konuş mak istemişti. Neresinden bakılırsa bakılsın, bunun daireyi açı ğa vurmak için düzenlenmiş bir tezgah olduğu apaçık ortaday dı. Asıl soru, bu tezgahın arkasında kimlerin durduğuydu. Tabi bir de şu Alamut meselesi. Bu selamın aslını çok çok uzun za man önce bir kaç defa duymuş ve çok ciddiye almıştı. Alamut yıkıldıktan sonra, zaman içinde birkaç aklıevvel çıkıp. Hasan Sabbah'çılık oynamaya yeltenmiş ve sağa sola bu tür selamlar göndermişlerdi ama bunlar çok ciddiye alınacak şeyler değildi. Zaten sonları da hızlı gelmişti. Kesin olan bir tek şey vardı: Bu neredeyse 700 yıldan beri duyduğu en ciddi Alamut selamıydı ve özel bir ilgiyi kesinlikle hakediyordu. Alamut'un selamı, ace le etmeden halledilecek bir konuydu. Önlerinde ise, çok daha acil çözümler bekleyen sorunlar duruyordu. 12. Daire'nin ismi, hiç hazır olmadıkları bir sırada ve olmayacak bir yerde ortaya atılmıştı. Daire'nin isminin başta emniyet olmak üzere, devletin bir çok biriminde kulaktan kulağa fısıldanmaya başlandığını, uyandırdığı merakın Ebu Sina suikastinin bile ötesine geçtiğini biliyordu. Daire bir gece içinde, kurulduğundan beri hiç olma dığı kadar popüler oluvermişti ve herhalde buna en çok sevi nen de Cemiyet-i Müsbet'ti.

Usta, telaşa düştüğünü belli etmekten hiç hazzetmezdi. Olabildiğince sakin görünmeye çalışarak sordu: "Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

Yüzbaşı gözlerini dimdik Usta'ya dikti ve "Birçok şey..." diye cevap verdi. "İlki; bu ilk düşündüğüm şey değil ama en çok merak ettiğim ben ve Doğan haricinde 12. Daire adına çalı şan, subay ya da sivil başka kişiler var mı? Eğer varsa, bu bizim 12. Daire'ye neden atandığımızı çok iyi açıklar. Daire işini ya par, arayan da gelip bizi bulur. Ne dersiniz?"

"Eyvah eyvah" dedi Usta içinden, "Umarım bu zorbanın etkisidir". Sonra kendinden en emin ifadesini takınıp, yamuk bir gülücükle cevap verdi: "Kesinlikle hayır derim Yüzbaşım."

Sarp, Usta'nın gözlerinin içine bir süre daha baktı. "Öyley se, dışarıda kendisini 12. Daire elemanı olarak tanıtan birileri var. İşlerini hallettiler ve katillerine dairenin ismini vermesi ha linde başına hiçbir şey gelmeyeceğini söylediler. Bu cinayetin neden Türkiye'de işlendiğini de açıklar. Hem katillerini rahat lattılar, hem de kafa karıştırdılar. Bence çok mantıklı."

Doğan, "İlk bakışta öyle görünüyor" diyerek lafa karıştı. "Evet, bin Vahap, koruması olarak Ebu Sina'yı istediği zaman öldürebilirdi ama işini bitirmek için Türkiye ziyaretini bekledi. Size tamamen katılabilirdim komutanım, eğer bin Vahap ölmeseydi. İntihar etmeye ikna edilmiş bir adam niye 12. Daire yala nıyla kandırılsın ki? Dahası, zaten intihar edecek olan bir adam, niye yakalanıp sorgulanmayı beklesin? O zaman, bence geriye bir tek şey kalıyor, kafa karıştırmak. Bu noktada da çok önemli bir soru ortaya çıkıyor: Bizim bile tam olarak bilmediğimiz 12. Daire'yi kim, nereden biliyor?"

"Haklısın" dedi Yüzbaşı.

www.e-kitap.us

"Bir de şu var..." diyerek devam etti Doğan, "Adamların niyeti kafamızı karıştırmak olsa da olmasa da, çok iyi becerdik leri birşey var: Kafamızı karıştırmak. Bence, sakin düşünebil mek için 12. Daire'yi şimdilik unutmalıyız. Çok klasik düşünür sek en önemli iki soru hemen ortaya çıkıyor zaten: Birincisi Ebu Sina'nın ölmesinden kim, nasıl bir çıkar sağlar. İkincisi de bu ci nayet neden Türkiye'de işlendi. Bu iki sorunun cevabını bulur sak, 12. Daire'yi işin içine karıştıranları da zaten bulmuş olu ruz."

İdris Usta, içinden Doğan'a takdirlerini sundu ama subay ların Zülfikar'dan sonra Ebu Sina cinayetini de iş edinmeleri hiç hoşuna gitmemişti. "Bu polisin işi" diyerek konuyu geçiştirme ye çalıştı ama bu laf yüzbaşıyı uyandırmaktan başka bir işe ya ramamıştı.

Sarp yayılmış olduğu koltukta toparlanarak "Şu saatten sonra değil" dedi, "Madem birisi ismimizi böyle bir suikaste ka rıştırmış, canımızı sıkmış, mesleğimizi tehlikeye atmış, bu artık bizim de işimiz. Ne düşündüğümüzü sormuştunuz ya; benim düşündüğüm en ciddi şey Ebu Sina suikastini yakından takip etmek. Hatta mümkünse soruşturmaya dahil olmak. Kendimizi ancak böyle temize çıkarabiliriz. Birileri bize soru soracağına, biz etrafa soru soralım."

Usta, Yüzbaşı'nın ne kadar ciddi olduğu konusunda bir kez daha tereddüte düşmüştü ama, bir taraftan da bu olaydan sonra artık 12. Daire'yi ve doğal olarak subaylarını bu işin dışında tutamayacağını biliyordu. Suskun kalmak tüm şüphelerin Daire'nin üzerinde toplanmasına neden olabilirdi. Üstelik şu Alamut meselesi de kafasını bir hayli kurcalıyordu. İşin içinden Ocağı ilgilendiren birşeyler çıkabilirdi ve Daire eliyle Ebu Sina soruşturmasına dahil olmak, sırf bu ihtimal yüzünden bile ge rekliydi. Kısaca, bu soruşturmaya Daire'nin sessiz sedasız katıl masını sağlayacak bir yol bulmalıydı. Ama bunun için biraz za mana ihtiyacı vardı. Ortalığın biraz yatışmasını beklemeli, işe subayları karıştırmadan önce biraz bilgi toplamalıydı. Aklındakileri söylemek için, subayların kadehlerindeki şarabı bitirmele rini bekledi.

İdris Usta bir süre sonra "Memleketlerinizi özlediniz mi?" diye sordu. Bu alakasız soru. Sarp ile Doğan'ın yüzlerinde bir özlem tebessümünün belirmesine neden oldu.

"Hem de çok" diye yanıt verdi Sarp. Kapalı gözlerinin ar dında, zorbanın pembe dumanına bürünmüş şahane bir Kor don manzarasını seyre dalmıştı. Yüzünde meltemi hissediyor, etraftan yükselen şakrak kahkahaları tüm netliğiyle duyabili yordu.

Usta sesini biraz yükselterek *"O* zaman" dedi, "Müsaade edin, kendinize biraz izin vermeniz için size yardımcı olayım." Bu kritik teklif için en doğru cümleyi kurmuş olduğunu ümit ederek subaylara baktı. Yüzbaşı, gözlerini aniden fal taşı gibi açıveren Doğan'ın aksine, yavaş yavaş koltuğunda doğruldu. Yüzünde, rüyasının en tatlı yerinde uyandırılmış bir insanın ifa desi vardı. Elindeki kadehi bırakıp, sehpanın ötesine doğru itekledi: "Benim Daire'den gidebilmem için başıma illa bir bela mı gelmesi gerekiyordu İdris Bey?"

İdris Usta çok kesin bir şekilde "Evet öyle" diye cevap ver di, "Normal şartlar altında Daire'den bir yere kıpırdamanız mümkün değil Yüzbaşım. Neyse, demek istediğim, eğer burada kalırsanız, yarından itibaren aklınıza bile gelmeyecek yerlerden, bilgilerinize başvurmak için çağırılacaksınız. Bu da işleri çok daha fazla karıştıracak. Eğer size sorulacak soruları bir kaç gün geciktirebilirsek, doğru ya da en azından uygun cevapları bula bilmek vakit kazanmış olacağız."

Doğan "Peki ortadan kaybolmamız göze batmayacak mı?" diye sordu.

Usta çok kısa ve çok doğru bir cevap verdi: "Daha ne kadar göze batabilirsiniz ki?"

Üsteğmen, Bahçıvan'ın söylediklerini kafasında şöyle bir tarttı. Böyle bir olayın hemen ardından izin alıp ortadan kay bolmak kafalarda bir çok soru işareti bırakacaktı. Öte yandan, Ankara'da kaldıkları sürece de pisliğe batmaya devam edeceklerdi. Komutanına baktı. Sarp'ın aklı çoktan İzmir'in yolunu tutmuştu bile. Bir süre ortalarda görünmemek en mantıklısıydı ama bir taraftan da kendini kaçıyormuş gibi hissediyordu. Sı kıntıyla sordu: "Peki kaç gün sürecek bu?"

"Ben onbeş gün diye düşünmüştüm." dedi Idris Usta. "Ama bunun sadece bir kaç gününü memleketlerinizde geçirir siniz. Sonra dönersiniz ve birlikte oturup ne yapabileceğimizi konuşuruz. Ha... İzin konusunda endişelenmeyin. Ben herşeyi hallederim."

"Anlaşıldı" dedi Sarp, "Benim sizden tek bir isteğim var. Hiçbir bilgi ve gelişme bizden saklanmayacak."

Doğan, İdris Usta'ya sabitlediği bakışlarıyla, komutanının talebini onayladığını gösteriyordu.

Usta umursamaz bir tavırla "İsteseniz de saklamam" dedi, "Çünkü bu artık sizin işiniz. Ama

www.e-kitap.us

siz benden istediğiniz bilgiyi saklayabilirsiniz, çünkü bu benim işim değil. Benim görevim 12. Daire'nin mümkün olduğunca rahat çalışmasını sağlamak ve bu görevimi çok uzun zamandır, çok iyi yürütüyorum. Bey ler, siz yarın bulduğunuz ilk vasıtayla memleketlerinize gidin. Ailelerinizi görün, iyice bir dinlenin. Bu son tatil fırsatınız olabi lir."

Subayların yüzlerine yerleşen ifade Usta'nın çok hoşuna gitmişti ve zaten sırf bu ifadeyi görebilmek için sözlerini biraz abartmıştı. Boylarını aşan bir olayın öylece kucaklarına bırakıl masından ne denli korktuklarının farkındaydı. Ama bilmek is teyen, daha fazla inisiyatif isteyen de kendileriydi. Bu genç su bayların, kontrol ve inisiyatif denen şeylerin biraz da yalnızlık demek olduğunu ve yalnızlığın da, henüz yeni adım attıklan bu alemde, ne denli zor bir zanaat olduğunu öğrenmeleri gereki yordu. Şişede kalan son şarabı Sarp ile Doğan'ın kadehlerine pay etti. Şaraplar içilirken, kendisi gidip çalışma masasındaki bilgisayarda birer izin dilekçesi yazıp, subaylara imzalattı. Da ha sonra misafirlerine, alt katta istedikleri yerde yatabileceklerini, sabah kalktıklarında kendisini göremeyeceklerini, mutfağı ve banyoyu diledikleri gibi kullanabileceklerini, Ankara'ya dönmek için de kendisinden haber beklemelerini söyledi. İyi geceler ve iyi yolculuklar diledi. Merdiven başında misafirlerini alt kata, zorbanın derin ve bol rüyalı uykusuna uğurlarken, bir taraftan da derhal İstanbul'a gidip olayları Ocağa anlatması ge rektiğini düşünüyordu. Sanat kullanarak yaptığı bu yolculuklar hızlı ama çok yorucuydu. Bugün, gün batımını İstanbul'da gör müştü ve anlaşılan gün doğumunu da İstanbul'da görecekti. "İnşallah başka sanat kullanmak gerekmez" dedi içinden. Zira, üst üste gelen iki yolculuk gücünü bir hayli tüketecek, uyuyana ya da iyice bir dinlene kadar, ufak tefekleri haricinde, sanat kullanmasını zorlaştıracaktı.

Merdivenden aşağıya inmekte olan misafirlerine bir kez daha iyi geceler diledi. Tam koltuğa doğru gidecekken, Doğan merdivenlerin alt basamaklarında seslendi: "İdris Bey?"

Usta "Efendim" dedi. Doğan'in suratında çok çekingen bir ifade vardı. Konuşmaya başlamadan önce dudakları tereddütle birkaç defa kıpırdandı: "İdris Bey" dedi tekrar. "Siz kimsiniz?"

Usta bu soruyu daha önce de duymuştu ve bu soruya verdiği cevap hayatı boyunca söylemekten en çok zevk aldığı şeylerden birisiydi. Suratına kocaman ve otuziki dişli bir sırıtış yerleşmişti. "Ben mi?" dedi İdris Usta. "Ben bilim dışı bir gelişmeyim."

Doğan önce şöyle bir durdu ve sonra Usta'nın kahkahaları na eşlik etmeye başladı.

18

Sanem'in yolu iki yıl aradan sonra yine Ankara'ya düşmüş tü. Tatsız bir yolculuktu bu. Birincisi Ankara'yı sevmezdi, ikin cisi buraya en son gelişleri, Eyüp Kalfa'nın son işi olmuştu. Sa nem o gündem beri yalnız yaşıyor ve yalnız çalışıyordu. Başken te gelişi tabii ki iş içindi. Kendisine Topkapı soygununu sipariş eden müşterisi, bu sefer de Ankara'da küçük bir iş yapmasını rica etmişti. Bol ve temiz bir ödeme karşılığında tabii ki. İş çok zor değildi ama insanın kendi evinin uzağında icraata çıkması her zaman bazı zorlukları da beraberinde getiriyordu. Gerekli alet edevatı işin yapılacağı şehire taşımak ve tabii bunu yaparken yakalanmamak, fazla dikkat çekmeden bir otele yerleşmek, iş öncesi hazırlık yapmak için otel dışında bir yer bulmak ve en önemlisi herhangi bir aksilik çıkması durumunda, paniğe kapıl madan sıvışabilmek için etrafı iyice belleyip bir kaçış rotası be lirlemek. Ankara lafını ilk duyduğunda midesi bulanmıştı. Hiç gitmek istemiyordu ama hem bu hatırlı müşterilerini gücendir memek, hem de Başkentte başına gelenlerin bir fobiye dönüş mesini engellemek için kendisini bu işi kabul etmek zorunda hissetmişti. Allahtan iş çok kolaydı. İki eve dinleme cihazları yerleştirilecek, çalıştıklarından emin olunacak ve çekip gidile cekti. Malzemeler işveren tarafından karşılanacaktı. Dahası, is tihbarat desteği de alacaktı. Tek yapması gereken Ankara'ya gi dip, oteline yerleşip harekete geçmek için haber beklemekti. Sa nem de öyle yapmıştı. Bu adamların kim olduklarını bilmiyor du ama kurdukları sisteme ve iş disiplinlerine büyük bir hay ranlık besliyordu. Adamlar, tam dedikleri gibi, her zamanki şe kilde kendisiyle iletişime geçmişlerdi. Söylenen yere gittiğinde ise malzemeleri, adresleri ve istihbarat raporlarını eliyle koy muş gibi bulmuştu. Üstelik, müşterileri en uygun zamanın ken disine haber vereceklerini de söylemişlerdi. Tek kötü şey, adamların kod isim olarak kendisine 'böcek' lakabını uygun görmüş olmalarıydı. Verdikleri istihbarata göre,

www.e-kitap.us

cihazların yer leştirileceği evlerde iki bekar adam yaşıyordu ve son günlerde evlerine hemen hemen hiç uğramıyorlardı. Sanem, bilgileri teyit etmek ve civarı tanımak için kendi ön çalışmasını yapmıştı. Üç gün boyunca evleri gözlemiş, çeşitli bahanelerle apartmanlara girip çıkmıştı. Niyeti iki evi de aynı gece içerisinde halletmekti. Dün gece, yani oteldeki beşinci gecesinde, iki adamın da evle rinden tehlike yaratmayacak kadar uzakta olduğunu bildiren bir mesaj alınca hemen harekete geçmişti. İlk evdeki işini çok çabuk halletmişti. Ev sahibi biraz pasaklı olduğundan, dinleme cihazlarını gizlemek için uygun yerleri çok kolay bulmuştu. İkinci eve ise biraz kafa yorması gerekmişti. Zira sahibi, duvar da açılacak ufak bir deliğin, arkasına cihaz yerleştirilen bir tablonun ya da aynanın yamuk bırakılmasının, yerinden bir milim bile kıpırdatılacak bir eşyanın göze batmasını sağlayacak kadar ve çok sinir bozucu bir derecede düzenliydi. Sanem bu evde kendisini mayın tarlasında yürüyor gibi hissetmiş, o korkunç düzenin yarattığı paranoyayla birlikte, en ufak bir iz bırakma mak için çok çabalamıştı. Normalde evlerine girdiği insanların kim olduklarını çok merak etmezdi ama böyle bir mekanın sa hibini tanıyabilmek için evi iyice bir gözden geçirmişti. Çalışma masasının üzerindeki fotoğraflar evin neden bu halde olduğu nu çok iyi açıklıyordu: Fotoğraflardaki deniz subayının beyaz üniforması, tıpkı bu ev gibi tiril tirildi.

Sanem'in niyeti, işi bitirir bitirmez, yani bu sabah Anka ra'yı hemen terketmekti. Ne var ki, şöyle bir hava almak için dı şarı çıktığında ayakları kendisini o lanet yere, Eyüp Kalfa'nın yakalandığı elçilik binasına götürmüştü. Sanem, suçluların dö nüp dolaşıp suç mekanına geri döndükleri teorisini iki yıl ge cikmeli bile olsa kanıtlamıştı. Binanın etrafında kaç tur attığını artık hatırlamıyordu. Şüphe çekmek falan da çok umrunda de ğildi. Her adımında o günü yeniden yaşıyor, yaptığı o aptal kü çük hata için kendisine durmadan küfrediyordu. Erken çektiği bir kablo yüzünden çalmaya başlayan alarm seslerinin arasın da, ayağının üzerine kapanan kapıdan kurtulma umudunun kalmadığını anlayan Eyüp Kalfa'nın sesi çınlıyordu kulakların da: "Tüy kızım, hemen tüy... Bu işi unut, beni unut. Her hakkım helal olsun. Nasıl olsa birgün görüşeceğiz. Bu işi unut..." Son konuşmaları olmuştu bu. Sanem elçilik işini unutmuştu ama Kalfa'yı bir kere bile olsun görememek, mektup bile yazamamak, hele ki ona bu kadar yakınken, çok koyuyordu.

Sanem, bir gözü elçilik binasında, kulaklarını beresine, bur nunu kazağının boğazına gömmüş, dalgın dalgın yürürken, kaldırımı bitirdiğini ve ana caddede iki - üç adım attığını farketmemişti. Sert bir fren sesiyle soluna baktığında, kıçının bir karış dibinde beyaz bir araba gördü. Ön koltukta oturan iki kişi, frenin etkisiyle cama doğru yaklaşmışlardı. Arabanın şoförü kendisini toparlayarak Sanem'e doğru bir şeyler söyledi. Ne de diği duyulmuyordu ama hiç iyi şeyler söylemediği besbelliydi.

Sanem, hatanın tamamen kendisinde olduğunu biliyordu ama canı sıkkındı bir kere. Hiç altta kalmaya niyeti yoktu. Arabanın önünde kıpırdamadan durup şoföre baktı. Sonra, sağ elinin baş parmağını işaret ve orta parmaklarının arasına soktu, kolunu uzattı ve arabanın camına doğru çok estetik bir şekilde bir kaç kere salladı. Şoförün kapıya doğru hamle yaptığını görünce de hızlı adımlarla olay yerinden uzaklaşmaya başladı. Son gördü ğü manzara, arabadaki diğer adamın, dışarı çıkmaya niyetlenen şoförü durdurmaya çalışmasıydı. Daha da ilginci, şu şoför ken disine hiç de yabancı gelmiyordu. Üzerinde fazla durmadı, buz tutmuş kaldırımda hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

19

"Aman komutanım! Hiç değmez, boşverin" dedi Doğan. Kolundan sıkı sıkı tuttuğu Sarp'ı koltuğa iyice bastırdı. Sarp "Şu bücüre bak! Edepsize bak!" diye söylenmeye devam etti. Arkasında biriken arabalar korna çalmaya başlayınca, arabayı birinci vitese takıp sertçe gaza bastı. "Hem dallama gibi cadde ye atlayacaksın, bir de hareket çekeceksin" dedi, "Eline, hareke tine başlarım ben senin!"

Doğan, hiç sesini çıkarmadan yüzbaşının küfürlerini dinle mekteydi. Sarp, caddeden aşağıya doğru indikçe iyice sıkışan trafikte, lüzumsuz korna çalan bir kaç densizin de ağzının payı nı verdikten sonra, Ayrancı'ya doğru döndü. Ara sokakların durgunluğu, yüzbaşıyı sakinleştirmişti. Gördüğü lüks sayılabi lecek bir marketin önünde durdu. "Bahar'ın sevdiği şarap var dır burada" diyerek arabadan indi. Kapıyı kapatmadan Doğan'a da sordu: "Senin istediğin bir şey var mı?"

Doğan "Yok komutanım. Sağolun." diye cevap verdi. Ara bada Yüzbaşı'yı beklemeye başladı.

www.e-kitap.us

Zorunlu izinlerinin son günlerini geçirmekteydiler ve garip bir şekilde keyifleri yerindeydi. Belki tatil iyi gelmişti, belki de artık uğraşacak ciddi işlerinin ve dahası eskisinden daha fazla yetkilerinin olması. Şu bahçıvan zaman zaman can sıkıyordu ama, kendilerine bir isim koyması birçok şeyi gerçekten kolaylaştırmıştı. Daha da güzeli, iş harici hayatları da gayet iyi git mekteydi. Yüzbaşı ile Bahar, yıllar sonra yeniden 'halleşmeye' başlamışlardı. Gerçi ortada koyulan bir isim ya da şahit olunan bir tensel temas yoktu. Hep aynı şekilde çıkan ve birkaç istisna dışında tatlılıkla ve gözlere yansıyan şehvet birikmesiyle sona eren kavgaları, frekans ve yoğunlukları azalarak da olsa devam ediyordu. Sonuçta, yıllar sonra yeniden pıtırcıklanmaya başla yan bu ilişki Yüzbaşıya çok iyi gelmiş, zihnini Bahar Hanım'ın sevdiği şarapları hatırlayacak kadar açmıştı. Yüzbaşı'nın ve Bahar'ın birbirlerine olan meyletmeleriyle birlikte, bu işin İdris Bey'in verdiği uzun süreli bir 'ev ödevinin' neticesinde peydah olması da çok ilginçti tabii.

Zorunlu izinlerinin ilk beş günü memleketlerinde anne ye mekleri, baba sofraları, eş - dost ziyaretleri ve özlenen mekanla rın tatlarının çıkarılmasıyla geçmişti. Beş günün sonunda İdris Bey'den gelen telefon rüyalarını bölüvermişti. Ankara'ya dön düklerinde bahçıvan, unuttukları işleri kendilerine tekrardan hatırlatmıştı. 12. Daire adına endişelenecek fazla bir şeyin olma ması ilk sevindirici haberdi. Ortalık kısmen yatıştırılmış, Da ire'nin isminin belirli bir çevreden dışarı çıkmaması sağlanmıştı ama bu 'belirli çevrenin' 12. Daire'den ayrıntılı bir brifing iste mesi mideleri biraz burkmuştu. Brifing için kesin bir tarih belir lenmemişti. Bahçıvanın yaptığı anlaşmaya göre. Daire hazır ol duğunda, daha doğrusu ne anlatacağına tam olarak karar ver diğinde, kendilerine haber verilecekti.

Diğer taraftan emniyetin, Ebu Sina soruşturmasında elde ettiği tüm bilgiler Daire'ye ulaştırılmıştı. Ne var ki, bu bilgiler, parçaları biraz olsun birleştirmek şöyle dursun, kafalarını daha da karıştırmıştı. Suikastten hemen sonra sorguya alınan Ebu Si na'nın diğer korumalarının anlattığına göre, Habib bin Vahap koruma ekibine yeni dahil olmuştu ve Türkiye seyahati adamın ilk uzun yolculuğuydu. Bin Vahap, çok uzun zamandan beri Ebu Sina'nın kurduğu, yarı - pasifist örgütün etkin bir üyesiydi ve Sina'ya çok yakın adamlardan biri olan, örgütün en büyük maddi destekçisi El Mehebb'e bağlı olarak çalışıyordu. Bin Vahap, doğrudan ve yıkıcı eylemlerin, misillemelerin yararlı oldu ğuna inanmayan, sadece açık saldırı gördüklerinde sert savun maya geçen bu örgütün yönetim kadrolarına hiçbir zaman yükselememiş ama buna rağmen hiçbir küskünlük göstermeden her eyleme katılmıştı. Bundan altı ay kadar önce, radikal İslam cı bir grubun yaptığı bir baskında, bin Vahap tek başına dört üst düzey yöneticinin hayatını kurtarınca, örgüt içinde nam sal mış ve iki ay kadar önce de Ebu Sina'nın korumalarından biri nin faili meçhul bir cinayete kurban gitmesi sonucunda boşalan kadroyu doldurmak üzere ekibe dahil edilmişti.

Bin Vahap'ın özgeçmişindeki en dikkat çekici nokta ise, adamın dört sene önce örgütteki görevlerine bir süre ara verip, Kıbrıs'ta bir üniversitede iki sene eğitim görmüş olmasıydı. Notları çok kötü olmamasına karşın, iki senenin sonunda mad di yetersizlikleri gerekçe göstererek okuldan kaydını aldırmıştı.

Bin Vahap'ın intiharı da suikastın ne kadar detaylı planlan dığını gösteriyordu. Adamın ölümüne siyanür neden olmuştu ama, bu adamın emniyetteki tüm aramalardan kaçırmayı başar dığı bir hapı içmesiyle gerçekleşmemişti. Doktorların anladığı kadarıyla, bin Vahap içi zehir dolu bir kapsülü cinayetten bir süre önce yutuvermişti. Alışılmadık bir durumdu ama. Doğan bunun çok mantıklı bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Cina yetten sonra adamın intihar etmesinin engelleneceği kesindi. En emin yol, tabi ki zehrin aranamayacak bir yere saklanmasıydı: Mideye. Böylece bin Vahap'a sorguda 12. Daire'nin ismini ve rip, kafa karıştıracak zaman da kalmış oluyordu.

Bütün bilgilerin dışında. Doğan en önemli sorularına he nüz bir cevap bulamamıştı: Ebu Sina'nın ölümü en çok kimin işine yarardı. Bu sorunun o kadar çok cevabı, böyle bir cinaye tin o kadar çok isteklisi vardı ki. Suikastten sonra eylemi üstle nen örgütlerin sayısı, Ebu Sina'nın etrafa ne kadar rahatsızlık verdiğini gösteriyordu. Bazı radikal örgütler, yaptıkları açıkla malarda neredeyse suikastten duydukları memnuniyetleri belirtmişler, Sina'ya sağlığında destek veren devletler bile ölümü nü kısa kınama mesajlarıyla geçiştirmişlerdi.

Cinayetin neden Türkiye'de işlendiği sorusu da cevap kıtlı ğı içerisinde öylece duruyor, yazdığı

www.e-kitap.us

tüm senaryolar ancak bir yere kadar tutarlı kalabiliyordu. Doğan, bu işin tamamen fiziki nedenlerden dolayı, belki de tesadüfen Türkiye'de işlendiğini düşünmek istiyordu ama bin Vahap'ın sorguda 12. Daire'nin is mini vermesi herşeyi altüst ediyordu. 12. Daire'yi işin içine kat tığında ise, bu suikastin başından beri Türkiye'de işlenmek üze re planlanmış olduğunu düşünmek zorunda kalıyordu ve ilk soru yeniden karşısına dikiliyordu: O zaman bu cinayet neden Türkiye'de işlenmek istenmişti? Aklına, Türkiye'nin ismini kö tüye çıkarmak, imajını zedelemek, Türkiye ile Ortadoğu'nun arasını bozmak ya da her iki tarafa da mesaj vermek gibi ihti maller geliyordu. Kendisini böyle derin teoriler ve senaryolar üzerinde düşünürken yakaladığında bir üsteğmen olduğunu ve bağlı bulunduğu kurumun birisi komutanı olmak üzere sadece iki personelden oluştuğu aklına geliyordu. Bu soruşturma ken dilerine üç - dört beden büyük geliyordu işte.

Özetle olay sürekli bir çember çiziyor, bir sorunun muhte mel cevabı, bir başka cevapsız soruyu ortaya atıyordu. Ama bi rilerinin kendilerini bu işin içine ittirdiğini ve isimlerini temize çıkarana kadar uğraşmak zorunda olduklarını biliyordu, işin komiği, ellerinde bekleyen, sonuçlanmamış ve suikastın arasın da kaynamış bir başka soruşturma daha vardı: Zülfikar...

Bir de tabii ki Alamut meselesi vardı. Diğer her garipliği, o ya da bu şekilde, biraz zorlayarak da olsa bir şekilde suikastla bağdaştırabiliyorlardı ama, bütün o garipliklerin içinde Alamut'tan gönderilen selam olayla o kadar ilgisiz ve bağlantısız duruyordu ki, belki de bu yüzden bu ayrıntıyı çok fazla dikkate alamıyorlardı. Bir kere dikkate almaya kalktıklarında, kendileri ni modern çağın en büyük tarihi komplo teorilerinden birinin içinde buluvermişlerdi. İzinden döndükten hemen sonra, Ala mut ve Hasan Sabbah ile ilgili bilgi toplamaya kalkışmışlar ve işe ne yazık ki internet araştırmasıyla başlamaya karar vermişlerdi.

Arama motoruna Alamut yazıp tuşa bastıklarında karşıları na bir kaç yüzbin sonuç çıkmıştı. Önce hepsini büyük bir sabır ve dikkatle okumaya başlamışlar ve nasıl bir girdaba kapıldık larını harcadıkları iki günün sonunda anlamışlardı. Neler yoktu ki: Hasan Sabbah'ın kurduğu gizli tarikat örgütünün, günü müzde birçok örgüte örnek teşkil ettiğini söyleyen yazılar ve hatta ciddi makaleler, gizli servis denilen şeyin temellerinin Ha san Sabbah tarafından atıldığını iddia eden yazarlar, CIA'nın bile elemanlarını eğitmek için Alamut'un taktiklerini kullandı ğını ispat eden gizli belgeler, Sabbah ve Alamut adına kurulmuş fan klüp benzeri internet sayfaları, başrollerinde hep feda ilerin ve Alamut'un gizeminin oynadığı deli saçması romanlar ve tabii ki Alamut diye bir yerin hiç var olmadığını, Hasan Sab bah'ın da gariban bir vaizin abartılmış hikayesi olduğunu söy leyen kitaplardan alıntılar. Anladıkları bir tek şey olmuştu o da Alamut'un günümüzün yaşayan en büyük efsanelerinden biri olduğuydu. Apartman dairelerinde canları sıkılan insanlar ile her can sıkıntısı durumunu nakte çevirmeyi iyi beceren kalem ustaları da Alamut efsanesini hayatta tutmak ve olabildiğince geliştirmek için ellerinden gelen herşeyi yapmışlardı.

İşin içinden böyle çıkamayacaklarına kanaat getirince, işi, işin ehline sormaya karar vermişler ve doğruca Bahar'ın yanına gitmişlerdi. Bahar'ın yaptığı akademik açıklamaya göre. Hasan Sabbah'ın ve Haşhaşiler'in ortaya çıkması neredeyse tamamen iktidar mücadelesine dayanıyordu. Sabbah, Şii'liğin bir kolu olan İsmaili mezhebindendi. İsmaililer arasında çıkan bir anlaş mazlık sırasında İmam Nizar'ın tarafını tutmuş ve hem bu öğ retiyi yaymak hem de Nizar'ın iktidarını sağlamlaştırmak için bir anlamda cengaverliğe soyunmuştu. Çağdaşlarına göre çok iyi bir eğitim almış ve tartışmasız derecede çok akıllı olan bu adam, kendisini takip eden insanlarla birlikte Alamut kalesini hiç kan dökmeden fethederek, burada kendine ait bir düzen kurmuştu. Sabbah'ın zekası, örgütlenmedeki başarısı ve namı o kadar ileri gitmişti ki, bu zamanın en büyük otoritesi olan Sel çuklu Devleti'ni çok rahatsız etmişti. Koca Selçuklu'yla aleni bir savaşa girmeyecek kadar kafası çalışan Sabbah, mücadelesini elindekileri kullanarak sürdürmeye karar vermişti. Kendisine ölümüne bağlı fedaileri, ortadan kaldırılması gereken kişileri, herkesin gözü önünde öldürmeye başlayınca Alamut'un, Sabbah'ın ve fedailerin isimleri her yerde korku ve dehşetle anıl maya başlanmıştı. Fedaileri cinayetleri işlerken gizlenme ihtiya cı duymuyor, işlerini bitirdikten sonra da kaçmaya çalışmıyor, öylece durup başlarına gelecekleri bekliyorlardı. Selçuklu bir vuruşta bin kişiyi öldürürken Alamut bir vuruşta bir kişiyi öl dürüyordu ama fedailerin kararmış gözleri bin kişiyi dehşetten tir tir titretiyordu. İnsanlar cinayetlerden çok, fedailerin içinde ki o inançtan korkuyorlardı. Sabbah'ın fedailerini Alamut'taki cennet

www.e-kitap.us

bahçelerinde yaşatıp, haşhaş içirerek zaten öldüklerine inandırdığı, fedailerin bu yüzden öldürülmekten korkmadan ci nayet işledikleri gibi hikayeler ise, muhtemelen insanların bu yeni suikast tarzını akıllarına yatırmak için uydurdukları şey lerdi. Sabbah, bütün bunların üzerine bir de bölgenin alternatif gücü Haçlılar'la işbirliği yaparak iktidarını ve dehşetini iyice pekiştirmişti. Alamut'un namı Hasan Sabbah öldükten sonra bir kaç kuşak daha devam etmiş, ancak bu kartal yuvasının du varları Asya'nın ötelerinden kopup gelen Moğol dalgasına da yanamamış ve tarihe karışmıştı. Hasan Sabbah, Alamut ve feda ileri yok olup gitmişti ama alışılmadık tarzlarının yarattığı kor ku insanların hafızalarından hiç silinmemiş, hikayeleri tarihin boşluğunda, geçmişle bugün arasında bir yerde asılı kalmıştı.

Sarp ile Doğan, Bahar'ın anlattıklarını, herkes gibi güzel bir masal dinler gibi dinlemişlerdi. Evet, Ebu Sina'nın katili de tıpkı fedailer gibi kaçmaya çahşmamış ve gözünü bile kırpmadan ölmeyi kabul etmiş, hatta kendilerine Alamut'tan selam gön dermişti ama bu Hasan Sabbah'ın hortladığına inanmalarını ge rektirecek bir delil değildi. En tutarlı teoriyi Yüzbaşı ortaya at mıştı. Sarp bunun sadece soruşturmayı yürütenlerin değil, ka muoyunun da kafasını karıştırmak için atılmış akıllıca bir adım olduğunu söylemişti. Emniyet raporlarındaki görüşler de teori sini destekler nitelikteydi. Hangisi daha eğlenceliydi; Ebu Sina cinayeti üzerinden bugüne ait sıkıcı komplo teorileri üretmek mi, yoksa suçu çoktan yok olmuş ama bir taraftan da hala yaşatılan, mistik bir tarikatın üzerine atmak mı? İnternette okuduğu şeylerden sonra Sarp, bin Vahap'ın Alamut'tan getirdiği sela mın medyaya yansıması halinde neler yazılacağını şöyle bir dü şündü. İnsanları Alamut diye bir tarikatın olmadığına, birileri nin bu suikastı çok dünyevi ve sıradan amaçları uğruna gerçek leştirdiğine inandırmak çok zor olacaktı.

Son günlerde Bahar'ın evine dadanmış olmalarının tek se bebi Alamut değildi tabii ki. Memleketlerinden döndükten son ra bahçıvan, subaylardan gidip Bahar Erkal'ın yüksek lisans ve doktora tezlerini okumalarının, eğitimleri için çok yararlı olaca ğını söylemişti. Bunun nasıl bir faydası dokunacağı pek belli değildi ama Yüzbaşı bu garip ev ödevinden Bahar gibi bir fay da sağlamıştı. Bahar, eski nişanlısının, bir zamanlar ayrılma ne denleri olan Osmanlı gizemciliği konusuna bir anda merak sar dığına hiç ihtimal vermemiş, bunun, inadı neticesi insan gibi konuşmayı zul gören bu deniz subayının kendisine yeniden ya kınlaşmak için icat ettiği güzel bir oyun olarak değerlendirmiş ti. Bahar'ın evinde geceler boyunca ve nedense mum ışığı altın da okunan ve izah edilen tezlerden Doğan'ın aklında sadece bir kaç şey kalmıştı. Adlarına Yediler denilen bir büyücü grubu vardı ve kendilerine geceli diyen vampirler ortalıkta dolaşıp et rafı birbirine katıyordu. Doğan, yüzbaşının aklında bu kadarı nın bile kalmadığına iddiaya girebilirdi. İşte bu gecede öyle bir gece olacaktı ve Doğan bir fırsatını bulup tüyecekti. Ne Yüzba şının ne de Bahar'ın Doğan'ın gidişinden şikayetçi olmayacak ları kesindi.

Sarp alışverişi bitirip arabaya geri döndü. Aldıklarını Do ğan'ın kucağına bırakıp, sanki yetiştirilmesi gereken bir şey varmış gibi aceleyle gaza bastı. Doğan, kucağındaki pakette du ran şaraba bakınca, Bahar'ın yüzbaşının sadece zihnini değil, kesesini de açmış olduğunu farketti ve şarap deyince de aklına bahçıvanın evinde içtikleri şarap geldi. Tadı, mecazi olarak de ğil, gerçekten hala damağındaydı ve ölene kadar da kendisini unutturacak gibi görünmüyordu.

20

Behzat Taner, yine bu nefret ettiği tören kıyafetlerini giy mek zorunda kalmıştı. Neyse ki bu seferki farklı bir tören oldu ğu için yüzünü örtmek zorunda kalmamıştı. Yoksa Büyük Ala-mut'un bu sıcağında her tarafının isilik olması işten bile değildi. Büyük İmam, karşısına diktiği on iki fedaiye hitap ederken, Behzat Taner içinden Büyük Alamut'un kalorifercisine küfürler ediyordu. Bir kaç metre sağında her zamanki gibi Behram du ruyordu. Lanet olsun ki, bu farklı bir törendi ve yüzlerin örtül mesi gerekmiyordu. Şu herifin suratını görmese ne iyi olurdu.

Behram'la son karşılaşmaları, standart tatsızlığının ötesine geçmişti. Bin Vahap'ın sorgu odasında, bütün polislere Alamut'tan selam söylemesi, Behzat Taner için bardağı taşıran son damla olmuş, avukat bunun hesabını sormak için soluğu Behram'ın yanında almıştı. Behram, bütün bağırtılarını ve küfürle rini duvar gibi bir suratla dinlemiş ve cevap olarak: "Bilsinler Behzat" demişti, "Artık bilsinler. Çünkü artık bilmeleri gereki yor. Bugün sadece emniyet duydu. Yarın diğerleri ve en sonun da herkes duyacak. Sadece duymayacaklar Behzat Taner, kor

www.e-kitap.us

kacaklar. Öyle bir korkacaklar ki, eski Alamut'tan duyulan kor ku yanında çok sönük kalacak. Çünkü biz öyle şeyler yapacağız ki... Duyacaklar, korkacaklar ve katılacaklar... ya da itaat ede cekler."

Behzat Taner, Behram'ın bu laflarını ve konuşurken gırtla ğından garip bir şehvetle, titreyerek yükselen sesi duyunca, adamcağızın artık tamamen aklını kaybettiğine inanmıştı. Böyle şeyleri ciddi ciddi söyleyen bir adama ne cevap verebilirdi ki? Çaresiz bir şekilde sakinleşmek zorunda kalmıştı. Akıl, deliliğin karşısında suskun kalıyordu. Üstelik, Behram bu hale gelmişse, kendisinin tarikat için ne kadar önemli olduğunu her an unuta bilirdi. Elindeki kuvvet, tarikat kodamanlarından gelecek bir saldırıyı karşılayabilecek kadar büyük değildi... Şimdilik.

12. Daire'nin yeniden faaliyete geçtiğini biraz da abartarak anlattığında, planların en azından yeniden gözden geçirileceğini ümit etmişti. Oysa Behram sadece "İyi" demişti, "Bu işle sen ilgilen. Ebu Sina aradan çıktığına göre, asıl işimize dönmenin vakti geldi. Bir kaç hafta içinde emanetleri alıyoruz. Planları gözden geçirmek ve fedaileri seçmek için yardımına ihtiyacım var.

Behzat Taner, o gün tüm planı ayrıntılarıyla öğrenmişti. Plan kusursuz değildi ama, böylesine çılgınca bir amaç için yapılabileceklerin en iyisi sayılabilirdi. Behram bütün herşeyi, işin öncesini ve sonrasını kendince planlamıştı. Parçaların şifreleri nin çözülebilmesi için gerekli tüm tesisat bile hazırdı. Plana gö re, zaten uzun zamandan beri takip edilmekte olan eminlerden üç tanesine aynı anda saldırılacaktı. Avukat'ın da karşı çıktığı nokta buydu. Yedi eminden sadece üçüne saldırılmasını hiç akıllıca bulmuyordu. "Niye biraz daha bekleyip hepsine birden saldırmıyoruz?" diye sormuştu Avukat. Behram'ın cevabı kısa olmuştu: "Çünkü geri kalan eminleri bilmiyoruz ve öğrenme mizin imkanı yok." Bu hoş birşey değildi ama zaten Behram planının parçaların yedisini birden değil, bir pazarlık açmaya ye tecek kadarını ele geçirmek üzerine kurmuştu. Operasyondan sonra emanetler Küçük Alamut'a getirilecek ve hemen deşifre edilmeye başlanacaklardı. Behzat Taner buna da karşı çıkmıştı. "Niye şifrelerini çözmek için bu kadar uğraşıyoruz ki?" demişti, "Tamamı elimizde olmadan hiçbir anlamı yok. İksiri yapama yız." Behram, Avukatın itirazını küçük ve biraz aşağılayıcı bir gülücükle karşılamış ve "İksiri zaten yapamayız" demişti, "Yediler'den başka kimse yapamaz. Şöyle anlatayım. İksirin malze meleri aslında çok basit. Isırgan otu, papatya, ardıç sürgünü fa lan filan. Mısır çarşısını şöyle bir dolaşsan altmış üç malzemeyi bir saatte toparlarsın. Ama bu kadar kolay değil işte. Elli yılda bir, belirli bir yerde açan bitkileri toplamak gerekiyor. Yani aynı türler arasından sadece birer tanesi iksir yapımızda kullanılıyor ve bunların yerini de sadece Yediler biliyor."

Behzat Taner suratını buruşturarak sormuştu: "Nasıl bili yorlar o kadar şeyi?"

Behram "Orası biraz karışık" diye cevap vermişti, "İşin içinde yine büyü var. Aslında bu emanetler iksirin nasıl yapıla cağını anlatmıyor. Deşifre edilmiş halde okununca, bitkilerin yeri ortaya çıkıyormuş. Her neyse. Bu bizi fazla alakadar etmez. Sonuçta kesin olan bir tek şey var; o emanetler olmazsa iksir fa lan yapılamaz. Yediler de sıradan insanlar gibi oluverir. Bitkile rin yerini yirmi iki marta kadar öğrenmeleri gerekiyor. Şifreleri niye çözmemiz gerektiğine gelince. Yediler bu işi sadece kendi lerinin yapabileceğini düşünüyor. Eğer emanetleri kendilerine öylece geri verirsek, ikinci bir şansımız olmayabilir. Ama deşif releri verip asıllarını kendimize saklarsak, her iksir yapışlarında bize muhtaç kalırlar. Etkisinin elli sene olduğunu unutma."

Avukat karşısında ukala ukala konuşan bu adama acıklı bir şekilde bakıp "Behramcığım" demişti, "Ha öyle vermişiz, ha böyle vermişiz ne fark eder ki? Adamlar deşifre edilmiş metni saklamayacaklar mı? Bir kenara, hadi en olmadı akıllarına yaz mayacaklar mı?

Behram daha da ukala bir şekilde gülmüştü: "Yazamaya caklar, çünkü o metinler büyülü. Başka bir yere yazılamaz ve ezberlenemez. Sadece okunabilir."

Behzat Taner, duyduklarının ardından bu eski dostuna en dişeyle bakmaya başlamış, hiç tartışmaya girmeyip planın olumlu yanlarını görmeye çalışmıştı. Parçaların birisini bile ele geçirirlerse, Yediler'in işi bitmiş demekti. Pazarlık deneyimleri ne dayanarak, ölümsüzlük iksirini ele geçirme şanslarının çok yüksek olduğunu söyleyebilirdi. Behram'ın aldığı bilgiye göre Yediler iksiri bu sene içinde yapmak zorundaydılar. Aksi gibi bir durumda ölecekleri kesindi ve pazarlık masasına elinde ölüm kartıyla oturan birisi, birçok şeyin yeniden düşünülmesini sağlayabilirdi. Yediler'in ölümü seçmeleri ve ölmeden önce yanlarında, kendilerini bu duruma sokanlardan bir kaçını bir likte götürmek istemeleri de olası bir durumdu tabii. Ama Beh zat Taner ölümü

www.e-kitap.us

seçmenin, pazarlık masasına oturmadan önce kurulan, insanın kendisini iyi hissetmesini sağlayan bir fantezi olduğunu ama sonuçta Azrail'in ortaya çıkmasıyla bu fantezinin bir anda ortadan kaybolduğunu ve soğuk gerçeklerin insa na vaziyeti bir kez daha gözden geçirttiğini de çok iyi biliyordu. Yine de hazırlıklarını, Yediler'in en gözü kara halini hesaba ka tarak yapmıştı.

Plan hiç fena sayılmazdı. Diğer taraftan da, tarikatın bu gü ne kadar yaptığı herhangi bir işin, telafi edilmeyecek bir fiyas koyla sonuçlandığı görülmüş şey değildi. Evet, manyaktılar fa lan ama. Büyük İmam'in fedailerle kurduğu akıl almaz ruhani bağ, Behram'ın neredeyse yoktan var ettiği tarikat örgütü ve dahiyane iletişim sistemi takdire değer şeylerdi. Yaptıklan işle re bakarak, Alamut'un bugüne kadar kurulmuş en iş bitirici ta rikat olduğu söylenebilirdi. Bir taraftan silah ve uyuşturucu ti careti yapıp, ciddi şantaj şebekelerini işletirken, bunları belli bir seviyenin altındaki fedailere çaktırmamak, diğer taraftan da ta rikatı dışarıdaki ortak, rakip ve müşterilerinden saklamak hiç kolay işler değildi ve Behram unutmak üzere olsun ya da olma sın, kendisi bütün bu gizliliğin tam kenarında duruyordu. Behzat Taner demek, tarikatın dış dünyayla tek bağlantısı demekti. Nasıl bir delilik böyle bir bağı koparmayı göze alabilirdi ki? Da ha da önemlisi, nasıl bir delilik, tarikatın her şeyi demek olan gizliliği çatlatmaya çalışırdı?

Avukat, Behram'ın planını beğendiğini belli etmemeye ça lışarak, kafasına en çok takılan soruyu sormuştu: "Adamların Yediler'in ortasında da Alamut falan diye bağırmayacaklar de ğil mi?"

Behram'ın bu soruya yanıtı tahmin ettiğinden çok daha küstahça olmuştu. "Küçüksün Behzat Taner!" demişti Behram, "Küçüksün ve korkaksın. Eskiden de öyleydin ve galiba öyle kalacaksın. Korkak olduğun için tarikatın işlerine karışmadın. Dışarıda kendin gibi küçük işlerin peşinde koştun. Evet, başarılı oldun ama kafan bu kadarına çalışıyor işte. Alamut'un ne kadar büyük olduğunu görmek istemeyecek kadar korkaksın. Ala mut'un nelere kadir olduğunu anlayamayacak kadar aptalsın! Uyuşturucu sat silah al, silah sat uyuşturucu al. Kafanda daha büyük bir dünyaya, daha büyük işlere yer yok senin. Bizi büyük hayal kırıklığına uğrattın Behzat Taner. Senin kafanın bu işi almayacağını biliyorduk ama üstüne bir de bu kadar sorun çı karacağını hiç tahmin etmemiştik. Hâlâ merak ediyorsan cevap vereyim. Alamut'un lafı, hani seni çok korkutan bu kelime, Yediler'in duyabileceği bir yerde söylenmeyecek... Şimdilik!"

Behzat Taner, Behram'ın bu laflarını sıkılmış yumruklar, açık bir ağız ve giderek kızaran bir suratla dinlemişti. "Ben mi korkağım?" diye haykırmıştı en sonunda, "Ben alayı manyak mafya babalarıyla pazarlıktayken sen yurtdışına tüymemiş miydin Behram? Adamlar imalathaneleri basmaya başladığında fedailerin eteğinin altına ben mi saklandım? Siz cama çıkmaya korkarken, dışarıdaki belalarla gırtlak gırtlağa ben uğraştım ulan! Ulan, bu tarikat için kaç adamın ölüm emrini verdim, kaç fedaiyi mahkemelerden kurtardım hatırlamıyorum. O zamanlar Avarel gibi arkama saklanıyordun ama. Ödün kopuyordu feda inin biri mahkemede Alamut diyecek diye. Ne zaman bu kadar şanlandı, ne zaman bu kadar ayyuka çıktı Alamut'un ismi? Pis likleri örterken, insanların ağzını kapatırken aslandım, kaplan dım, bir taneydim. Şimdi tarikatın biti kanlanınca böyle mi ol du? Kasalar doldu, artık bu kadar yeter mi diyorsun? Yetmez Behram. Söyleyeyim yetmez! Yaptığımız işleri bu gün bıraksak harcarlar bizi. Bir adamın rüşvetini bir gün aksatsak mahveder ler. Hele ki Behram, hele ki bütün bu işlerin arkasında bir tari kat olduğu duyulursa, o devlet denen kabadayı bizi ensemiz den tutup öyle bir silkeleyiverir ki ölümsüz olsan hayretmezsin. Senin de kafan bunlara basmıyor işte. Sana benden bir tavsiye: Kork Behram! Alamut'un isminden kork! Eskiden korktuğun gibi kork! Benim yanıma gelirken de diline kırk kere destur de! Yok demem diyorsan, yanıma yamak gel de sana küçük işlerin nasıl yapıldığını öğreteyim. Yokluğumda lazım olur."

Behzat Taner, restini Behram'ın önüne yapıştırdıktan son ra, geldiğinden daha büyük bir öfkeyle çekip gitmişti. Birkaç gün sonra. Büyük İmam, avukatı yanına çağırmış ve Behram'm densizlikleri için bir kez daha özür dileyip, tarikata verdiği hiz metleri öven uzun bir konuşma yapmıştı. Büyük İmam, bu ko nuşmayla avukatın gönlünü aldığını düşünüyordu. Evet, tarikatın kendisine hala ihtiyacı olduğunu Büyük İmam'dan duy mak, hatta laf aralarında Behram'ın kulağının iyice bir çekildi ğini anlamak çok hoş bir şeydi ama İmam'm kendi yaptığı işleri yine kendisine saatler boyunca anlatması avukata büyük bir iş kence gibi gelmişti.

Bugünkü özel törende, o büyük tartışmadan sonra Behram'la ilk kez karşılaşıyorlardı. Şifreli

www.e-kitap.us

parçaları eminlerden çal mak için seçilmiş on iki fedai. Büyük İmam'dan görevlerinin önemi ve kutsallığı üzerine bir söylev dinlemekteydiler. Behram, bu karşılaşmalarında, İmam'dan yediği zılgıttan mı, yoksa aklını başına devşirdiğinden mi bilinmez, Behzat Taner'e iyi davranmış, hatta beceriksizce özür dilemeye bile çalışmıştı. Bü yük İmam'ın karşısında duran on iki fedai, gerçekten çok sağlam görünüyorlardı. Behzat Taner fedailerin eğitimleri ve nite likleriyle çok fazla ilgilenmediğinden, bu adamları hiç tanımı yordu ama Behram'ın böyle bir görev için en iyileri seçmiş ol duğundan da emindi. On iki fedai, dörder kişilik gruplar halin de çalışacaklardı. Her grup ikişer kişilik iki takımdan oluşuyor du. Eminlerle ilk teması birinci takımlar sağlayacaktı. Görevleri en kısa sürede parçaları ele geçirip, eminleri ortadan kaldırmak tı. Eminlerden herhangi birinin direnmesi, ya da daha kötüsü bir çatışma çıkması durumunda ikinci takımlar devreye gire cekti. Emin, önceden belirlenmiş bir yere götürülecek, emaneti nin yeri burada öğrenilmeye çalışılacaktı. Herşeye rağmen ko nuşmamakta direnirse son çare olarak alınıp Küçük Alamut'a getirilecekti. Her şey mümkün olduğunca sessiz, hızlı ve usta lıkla yapılmalıydı. Emanet ele geçirildikten sonra ise emini tek bir son bekliyordu: Ölüm. Merhamete kapılıp geride şahit bı rakmak yapılacak en aptalca şey olurdu. Hatta Behzat Taner, operasyondan sonra bu işe bulaşan on iki fedainin de ortadan kaldırılmasını teklif etmişti ama Behram, adamların hiçbir şart altında konuşmayacağını garanti etmiş, böyle seçkin bir ekibi harcamanın gereksiz olacağmı söylemişti.

İş bittikten sonra, cesetlerin ortadan kaldırılması için hiçbir çaba harcanmayacaktı. Birincisi, Behzat Taner daha önceki deneyimlerine dayanarak, ortadan kaldırılmaya çalışan bir cese din, öylece yatan bir cesetten çok daha fazla ip ucu bıraktığını iyi biliyordu. İkincisi ise, Yediler'in ortadan kaybolan eminleri ni büyük bir hışımla aramaya başlamaları, öngörülemeyen bir çok sorunu da beraberinde getirebilirdi. Pazarlığa oturmak için Yediler'le er ya da geç buluşulacaktı ama bu buluşmanın Ala-mut'un istediği zamanda olması çok önemliydi. Yediler'in ken dilerine erken, yani şifrelerin çözülmesinden önce ulaşmalarını engellemek de Behzat Taner'e düşüyordu. Taner'in görevi, tüm hukuk bilgisini, emrindeki acar avukatları, tüm bağlantılarını ve parasını kullanarak, cinayetleri Alamut'tan mümkün oldu ğunca uzak tutmaktı. Ne var ki Avukat, bunun herhangi bir mafya oyunu olmadığını çok iyi biliyordu. Cinayetleri neyle süslerse süslesin. Yediler eminlerinin şu veya bu sebeplerden dolayı öldürüldüklerine inanmayacaklardı. Bu yüzden kafaları mümkün olduğunca karıştırmak, ne yapıp edip Yediler'in Alamut'a en dolambaçlı yollardan ulaşmasını sağlamak zorunday dı. Eğer oralara kadar gelebilirlerse, dananın kuyruğu pazarlık açıldığında kopacaktı ve Behzat Taner, o kuyruk elinde kalma dan deniz ötesi yolculuğuna çıkmış olmalıydı. Avukat en çok ölümsüzlüğün cazibesine kapılıp, her şeyin bittiğini anlamamaktan korkuyordu. İnat edip şansını biraz daha zorlamaya ça lışması, o mutlak sonun başlangıcı olurdu. "Aman oğlum!" di yordu kendi kendine, "Gözünü seveyim aklını açık tut. Bittiyse bitti de, fazla zorlama..."

Büyük İmam konuşmasını, Behzat Taner'i bile düşüncele rinden uyandıran dehşet bir söylevle bitirmişti. Karşılarına di zilmiş olan on iki fedai, teker teker gelip Büyük İmam'dan kır mızı bezlere sarılmış hançerlerini almışlar, sonra sırayla Beh-ram'ın ve Behzat Taner'in eteklerini öpüp salondan ayrılmışlar dı. Kapı gibi fedailerin önünde yerlere kadar eğildiğini gören avukatın gözlerini bir gurur ışıltısı kaplamıştı. Her şey uydur ma olabilirdi ama büyük sayılmak insana kendisini çok iyi his settiriyordu. Behzat Taner, kendisini ya da başka birini, fedaile rin kendisine baktığı gözlerle görebilmeyi zaman zaman çok arzu ediyordu. Hayranlık ve sadakat kavramlarını geride bırakalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Aklına takılan bir şeyi sormak için Büyük İmam ile Behram'a baktığında yine canı sıkıldı. Yüzlerindeki o gururlu ve histerik ifadelerle, saraylarının balkonlarından sefere giden ordularını seyreden imparatorlar gibi duruyorlardı.

"Afedersiniz..." dedi Behzat Taner usulca, "Başka bir şey yoksa ben izninizi istiyorum."

Büyük İmam'ın daldığı rüyadan uyanması biraz zaman al mıştı "Ne bu acele Behzat oğlum" diye cevap verdi. "Bu gece burada kal. Önümüzde zor günler var. Şu kubbenin tadını çı kar." Kafasını kaldırıp salonun gerçekten muazzam kubbesine hayran hayran bakmaya başladı.

Büyük İmam'ın bu teklifi ilk başta çok itici gelmişti ama sonra Behzat Taner, bu koca binanın her taşında herkesten çok emeği olduğunu ve yapılalı beri burada beş - altı saatten fazla

www.e-kitap.us

kalmadığını hatırladı. Fedailerin uğruna hayatlarını feda ettik leri o ünlü cennet bahçelerinde sadece bir kaç saat geçirmişti. Bu, Büyük Alamut'un sefahatini sürmek için eline geçen son şans olabilirdi.

"Haklısınız. Kalmam iyi olur" dedi Taner.

Bu cevabı duyan Behram, önce şaşkm ve şüphe dolu göz lerle kısa bir süre avukata baktı. Sonra yüzünde gençlik günleri ne dair bir gülümseme belirdi: "E o zaman yemeği de birlikte yeriz" deyiverdi coşkuyla.

Behzat Taner, eski dostuna baktı. Her ikisinin de gülücük leri güller açmıştı ve gayri ihtiyari mutluydular. Göz göze ge lince kelebekler kayboluverdi. Sustular. İçlerinden hayatın, bir birlerinin ve tabi ki kendilerinin avratlarına sövdüler.

21

O akşam İdris Usta yatak odasına erken çekilmişti. Uyuma dan önce bir kadeh güzel kanyak eşliğinde, iyi tütünle yarısına kadar doldurduğu piposunu içmiş, sonra ışıkları iyice kısmış ve rüzgarın hışırdattığı ağaçların sesini dinleyerek uyumaya niyet lenmişti. Ne var ki, kafasında dolaşan soruların çıkarttığı gürül tü, çam ağaçlarının tatlı hışırtılarını bastırmaktaydı. Usta, sakin görünmeye ve sakin düşünmeye çalışıyordu ama subaylardan duyalı beri, yani neredeyse üç haftadır kafasında tek bir kelime dolaşıyordu: Alamut... Zamanında, bildiği, gittiği, gördüğü ve ağırlandığı bir yerdi Alamut. Sabbah'ı da çok yakın olmasa da tanırdı. Eskilere dönüp Sabbah'ı düşündü. "Akıl" dedi kendi kendine. Zamanının kabusu olan bu adamı tanımlayacak tek kelime herhalde buydu. Akıl, Sabbah'ın her tarafında belli eder di kendisini: Gözlerinde, dilinde, ellerinde ve kaleminde. Sonra "İnanç" geldi aklına. Ama delicesine bir inanç... Ve inançtan beslenen çelik gibi bir "dirayet" ve dirayetten yol alan bükül mez bir "disiplin" ve bütün bunların üzerini örten akıllara sığ maz bir "öfke"... İşte Hasan Sabah böyle bir adamdı. Etrafı ka sıp kavuran fedaileri ise kendisinin küçük birer kopyasıydılar sanki. Sanki, ellerinde hançerleri ile her an can almaya ve can vermeye hazır dolaşanlar Alamut fedaileri değil, zamanın tüm kentlerinin, tüm sokaklarına dağılmış yüzlerce Hasan Sabbah'tı. Belki de bu yüzden dehşetleri o denli büyük olmuştu.

Sabbah öldükten sonra namı bir zaman daha devam etmişti. Sonra Alamut Cengiz Han'ın soyu tarafından tarihe gömül müş, ortada bir tek korkuya lakap olmuş isimleri kalmıştı. İdris Usta, Alamut'un selamını başka bir yerde, başka bir kişiden duysaydı hiç dikkate almaz, delinin biri der geçerdi ama sela mın bu kadar ciddi bir olayın ardından gelmesi nedense sırtını ürpertmişti. Haşşaşiler'in yeniden ortaya çıkmış olabileceğine hala hiç ihtimal vermiyordu ama subaylardan duydukları, ken di hatırladıklarıyla o kadar benzeşiyordu ki. Eğer birisi Ebu Si na cinayetini kendisine bundan dokuz yüz sene önce anlatsaydı, hiç düşünmeden katilin Hasan Sabbah'ın fedailerinden birisi olduğunu söyleyiverirdi. Ancak, dokuz yüz sene sonra hala böyle düşünmek tek bir anlama geliyordu: Saçmalamak... İstanbul'a gidip olayı diğer ustalara anlattığında telaşe nazırı Sa lih Usta bile gülüp geçmişti. Haksız sayılmazdı ama hangi za manda olursa olsun Alamut'un selamı da bu kadar boşlanmaya gelmezdi. Her ihtimale karşı, şöyle ortalığa bir bakınsın, sağı solu dinlesin diye İlyas'ı doğuya, Alamut'un ve Hasan Sab-bah'ın halen sevilip sayıldıkları yerlere bir seyahate göndermiş ti. Gitmeden önce, olayı açık açık anlatıp ortalığı galeyana ver mesin diye de sıkı sıkı tembihlemişti. Alamut kutsal bilinirdi oralarda ve hiç kimse Ebu Sina'nın katli işine bu ismin karıştığı nı bilmek istemezdi.

İlyas seyahatinden dört - beş gün önce dönmüştü. İdris Us ta bir hevesle hemen İstanbul'a varmış ama çırağının ağzından yediğinden ve içtiğinden gayrı bir şey duyamamıştı. "Hiçbir şey bulamadım Usta" demişti İlyas, "En güvenilir dostlarıma sordum, ulemalarla, ileri gelenlerle konuştum, Acem illerinin ve Pakistan'ın en geven ağızlılarıyla sofralara oturdum ama hiç bir şey öğrenemedim. Bu Alamut meselesinin oralarla hiçbir alakası yok Usta."

İdris Usta çırağından bu nafile haberleri alıp hemen Anka ra'ya geri dönmüştü ve kısmet olursa artık bir süre başkentte kalmak istiyordu. Birincisi, bu sıralar İstanbul'a çok sık gider olmuş ve bu hiç hayra alamet değildi. İkincisi, yaptığı acil yol culuklar kendisini bir hayli yoruyordu. Bu sene iksirin son senesiydi. Damarlarında dolaşan kan saflaşlıkça, sanat kullanmak her geçen gün biraz daha meşakkatli hale geliyordu. Aslında keyifli tren yolculukları yapmayı çok

www.e-kitap.us

severdi ama işler uçak yolculuğunu bile yavaş bırakacak bir hızla ilerlemişti. Zaten ha yatında bir defa uçak denen o nesneye binmişti ve korkudan neredeyse ölüyordu. Üçüncüsü, bu sıralar Ankara hiç boş bırak maya gelmiyordu. Ebu Sina cinayeti bir tarafa, başına kendi el leriyle açtığı işi, yani 12. Daire subaylarını hızla bir hale yola koyması gerekiyordu. Ve dördüncüsü, her İstanbul'a gidişinde, arkadaşlarının gözlerinin çok gerilerinden okunan ve artık en dişeye dönüşmek üzere olan o hüzünlü bakışları görmeye tahammül edemiyordu. Elif'in ortadan kaybolması artık sadece Salih Usta'nın meselesi olmaktan çıkmıştı. Elifin yokluğuna ve Salih'in kahroluşuna, kimse tek bir laf etmese de, herkes çok üzülüyordu. Lakin, Elifin iksir emanetlerden bir tanesine sahip oluşu, o tek parça olmadan iksirin yapılamayacağının kesinliği ve Elifin zamanın dolmasına bu kadar az vakit kalmışken ha len geri gelmemesi, işi hüzünlü bir terk hikayesi olmaktan çıka rıp hayat memat meselesi haline getiriyordu. Bu tehlikeli mese leyi kimse, Niran Hatun bile, çok fazla dile getirmek istemiyor du. İş artık tahammül sınırlarını zorlamaya başladığında, yapıl ması gereken yegane şeyin ne olduğunu herkes biliyordu çün kü. Bu işin şimdilik olayların arasında unutulmuş gibi yapılma sında ve gidebileceği yere kadar ertelenmesinde büyük yarar vardı.

İdris Usta sıkıntıyla sol tarafına döndü ve hararetinden ısı nan yastığını çevirdi. Aklına geliveren 'yarım bir pipo daha dol durma' fikri, zaten iğreti duran uykusunu hepten kaçırdı. Yatağmda doğruldu. Işığı yakmadan sağ tarafındaki komodine uza nıp piposunu aramaya başladı. Dibinde az bir şey daha tütün olmalıydı. Kalmış tütünün tadı çok acı gelecekti ama zaten içişi de keyiften değildi. Piposunu buldu ve dişlerinin arasına yer leştirdi. Elli yıldan beri gece uyurken nerede durduğunu çok iyi bildiği dost yadigarı çakmağını yanı başından alıp çaktı ve bir süre alevi seyretti. İlkin gözleri kamaşmıştı. Gözü piponun ko yu renk ahşabını seçmeye başlayana kadar bekledi. Alevi tütü ne yaklaştırırken, kulağına çok uzaklardan bir ses çalındı. Önemsemedi. "Hay Allah!" dedi kendi kendine. Piponun dibin de zerre kadar diri tütün kalmamıştı. Ağzında biriken acı kat ran tadını yutkundu. Bir kez daha denemek için çakmağı yeni den çaktı. Alevi seyre dalmışken aynı sesi bir kez daha duydu. Çakmağı kapatmadan cama doğru kulak kabarttı. Bekledi. Aynı ses bir daha geldi. Bir çığlıktı bu. Öfkeliye benzeyen, bir şeyler söyleyen ama çok uzaktan geldiği için anlaşılmayan bir çığlık. Dışarıdan geldiğinden bile emin değildi. Dinledi. Çığlık yine duyuldu. Ne dediği hala anlaşılmıyordu ama İdris Usta sesin sahibini tanımıştı. Çakmağı sertçe kapattı. Boynunda madalyo nunun ağırlaştığını hissetmeye başladı. Usta sadece "Hatun!" diyebildi. Hızla ayağa fırladı. Çakmağı ve pipoyu rasgele fırlatıp attı. Giyinmeye bile yeltenmeden, odanın kapısına doğru koşmaya başladı ve daha çakmak ve pipo yere henüz değmiş ken, İdris Usta ardında çok kısa ve sert, uçuk yeşil bir ışık bıra karak yokoluverdi.

22

Salih Usta aynı çığlığı duyduğunda, uzun sürmüş bir ak şam yemeği masasında keyifle portakalını soymaktaydı. "Kal kın!" diye bağırıyordu Niran Hatun. Çığlığında bugüne kadar hiç duyulmamış bir öfke vardı. Salih Usta, "Hayırdır" diyerek masadan kalktı. Pencerenin dibindeki sedire uzanmış kitabını okuyan Yasemin de sesi duyunca ayağa fırlamıştı. Usta sakin durmaya çalışıyordu ama, efendisinin çığlığından ürpererek soluklaşmış kanatlı alevin loş ışığında bile yüzünün sarardığı gö rülebiliyordu. Eliyle Yasemin'e oturmasını işaret etti. Sonra hız lı adımlarla kapıya yöneldi. Paltosunu sırtına attı, yatağanını kınıyla birlikte eline alarak dışarı fırladı. Mahallenin taş sokakla rında Niran Hatun'un evine doğru koştururken çığlığı bir kez daha duydu: "Buraya gelin" diye bağırıyordu Hatun. Sesindeki öfke taş duvarlardan tozlar koparıyor, kanatlı alevler, panik içinde bir oraya, bir buraya savrulup duruyorlardı. Usta adım larını biraz daha sıklaştırdı. Tam köşeyi dönmüştü ki, birkaç metre gerisinden gelen korkunç bir nara ile irkildi. Arkasını döndüğünde kendisine doğru koşturan bir adamın elindeki çıp lak yatağanın şavkımasını fark etti. Sırtını hemen en yakındaki duvara verdi. Elindeki yatağanı sallaya sallaya, naralar atarak koşturan bu adamın İlyas olduğunu fark edince, yarısına kadar sıyırdığı yatağanını kınına geri soktu. İlyas öyle bir coşmuştu ki, Salih Usta kolundan tutup durdurmasa kendisini görmeden geçip gidecekti. "Yetiş Usta. Hatun'un başına bir hal geldi" dedi İlyas Salih Usta'yı görünce. Usta, Niran Hatun'un başına kolay kolay bir hal gelmeyeceğinin biliyordu. "Dur bakalım" dedi Sa lih Usta, "Varalım hele yanına anlarız". Birlikte yeniden Ha tun'un evine doğru

www.e-kitap.us

koşturmaya başladılar. Salih Usta, bu feryadin sebebinin bildik dertlerden biri, Hatun'un olmadık yerde kabaran öfkelerinden bir tanesi daha olmasını diliyordu. Bir an da aklına geldi. Korkuyla göğsünden madalyonunu çıkardı. Şü kür ki, bütün kartallar al al yanıyordu.

Kısa bir süre sonra, Hatun'un evine inen yokuşun başına gelmişlerdi. Gördükleri manzara Niran Hatun'un nasıl bir öfke de olduğunu çok iyi anlatıyordu. Bilmeyen birisi, mahallede ciddi bir yangın çıktığını zannedebilirdi. Kapı bekçisi alevler, Hatun'un öfkesiyle birlikte iyice kabarmışlar, gökyüzüne doğru kalın sütunlar halinde yükseliyorlardı. Evin pencerelerinden dı şarıya taşan yalımlar bahçeyi aydınlahyor, arada sırada parla yıp çabucak sönen alev toplarına karışıyorlardı. Salih Usta ile İlyas, yokuşun tepesinde çakılıp kalmışlardı. Böyle bir öfkeye ilk defa şahit oluyorlardu. Çeliğin bu işin karşısında aciz kalacağı nı anlayan İlyas, yatağan tutan kolunu yanına indirmişti. Ha tun'un evini bir süre soluk almadan izlediler. Sonra, yokuştan aşağıya doğru süratle eve doğru koşmaya başladılar.

Niran Hatun'un kapısına birkaç metre yaklaşmışlardı ki, kapı bekçisi alevlerin arasından Bengi Hatun'un çıktığını gör düler. Bengi, ne yapacağını bilemez bir halde kapının önünde bir süre kıpırdanıp durdu. Sol tarafa doğru birkaç adım attı. Sonra vazgeçti ve sağa dönerek Salih Usta ve İlyas'a doğru, yo kuş yukarı koşturmaya başladı. Üzerindeki gecelikten, darma dağın olmuş saçlarından yatağından fırlayıp geldiği belli olu yordu. Suratında aptallaşmış bir ifade vardı. Bıçak kemerini be line aceleyle doladığı belli oluyordu. Koşturdukça, yarım kılıç boyundaki uzun hançeri bacaklarına dolanıyor, kemerdeki di ğer bıçaklar düzensizce sallanıyorlardı. Elindeki koca zembe rekli yay yüzünden de kemerini düzeltmeye fırsat bulamıyor du. Bengi, İlyas ve Salih Usta yokuşun ortasında karşı karşıya geldiler. "Ne oluyor kızım?" diye sordu Salih Usta. Bengi'nin yarı açık duran dudaklarmdan "Kötü... çok kötü" diye bir inilti döküldü. Karşısında Ustayı görünce suratı daha da dehşet bir hal almıştı. İri gözlerinden yaşlar boşalıyordu ama minik çenesi kasılıp kaldığından doğru düzgün ağla yamıyordu. "Benim Solaklar'a yetişmem lazım" diyerek yeniden koşturmaya yeltendi.

Salih Usta Bengi'yi durdurdu. Yeniden, ve daha sert sordu: "Ne oluyor kızım?" Bengi durdu. Anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyordu ve bir taraftan da felaket bir telaş içindeydi. "Ema net" diyebildi en sonunda. "İksir" diye devam etti. Nihayet, Sa lih Usta'mn ve İlyas'ın hayatları boyunca duydukları en kötü havadislerden birini kısaca söyleyiverdi: "Niran Hatun'un emi nini vurmuşlar. Emanet gitmiş Usta. Benim Solaklar'a varmam lazım..." Bengi, kolunu Salih Usta'nın elinden kurtarmaya ça lıştı. Usta, kızın elinden zemberekli yayı aldıktan sonra gitmesi ne izin verdi. Okları olmadan hiçbir işe yaramazdı çünkü... Bengi yokuş yukarı koşmaya başladı. Biraz gittikten sonra çok saçma bir iş yapmakta olduğunu fark etti. Adımlarını biraz da ha hızlandırdı ve yokuşun tepesine birkaç adım kala arkasında beyaz bir parıltı bırakarak ortadan kayboluverdi,

Salih Usta ile İlyas, kapının önünde birbirlerine bakakaldılar. İkisi de Bengi'nin söylediklerinde kesinlikle bir yanlışlık ol ması gerektiğini düşünüyordu. İlyas'ın suratı kara-sarı bir renk almıştı. Salih Usta ise kaskatı kesilip kalmıştı. Bıyığının tek bir teli bile titremiyordu. Hatun'un evinden yükselen alevlerin ses leri kulaklarında vınlıyor, koca mahalle sanki etraflarında dö nüyordu. Neden sonra Salih Usla kendine gelerek Bengi Ha tun'un mekanik yayını duvarın dibine fırlatıverdi ve İlyas'a "Yürü bakalım" dedi.

Hatun'un kapısından içeriye doğru hamle etmişlerdi ki kız gın kapı bekçisi alevler kabararak yollarını kesti. Alevlerin biraz hafızası kalmış olmasa kavrulmaları işten değildi. "Yol ver!" di ye bağırdı Salih Usta. Alevler daha bir öfkeyle kapının dışına taşmaya başlayınca Usta yatağanının yanıyla bekçileri biraz ter biye etmek zorunda kaldı. Tonozlu koridoru geçip bahçeye gi rince Niran Hatun'u gördüler. O kızıl aydınlığın ortasında. Ha tun hemen göze çarpıyordu. Saçları tamamen ateşe kesmişti. Hatun bahçenin ortasında bir o tarafa bir bu tarafa gidip geli yor, elindeki cayır cayır yanan kılıcı rastgele sağa sola savurup duruyor, arada belli belirsiz boğuk çığlıklar ahyordu. Hatun'un büyülü ateşlerine de, sadece efendilerinin öfkesine eşlik etmek düşüyordu. Niran Hatun, Salih ile İlyas'ı görünce bir hışımla üstlerine doğru yürümeye başladı. "Neredesiniz?" diye haykır dı. Haykırmasıyla birlikte evin camlarından kopup gelen üç bü yük alev topu bahçeyi aydınlattı. Hatun tekrar sordu: "Nerede siniz? İblisler yatağımızı basmış, siz neredesiniz?" İlyas ile Sa lih, Niran Hatun'un hışmı karşısında birkaç adım gerilediler. Hatun İlyas'ı gömleğinden tutup kendisine doğru çekti. "Git İl yas" dedi dişlerinin arasından, "Bana

www.e-kitap.us

Kabbath köpeğini getir. Neredeyse bul getir iti, verilecek hesabı var." İlyas gömleğinin yakasını Hatun'un elinden kurtarır kurtarmaz Eflak'a doğru koşmaya başlamayı düşünüyordu ama Salih Usta büyük bir ce saret göstererek araya girdi. "Dur hele Hatun" dedi Salih Usta, "Dur hele. Önce ne oldu onu anlat. Kabbath mı el uzatmış ema netlere?" Salih'in bu sorusu Hatun'u sakinleştirmek bir yana, evden birkaç alev sütunun daha yükselmesine neden oldu. Ni ran Hatun, anlaşılmayan bir küfür savurarak, kılıcını hemen ya nındaki taş havuzun kenarına indiriverdi. Tepelerine yağan mi nik taş parçalarının arasından "Ya Kabbath'tır ya Sakafi" diye bağırdı "Ya Hail kaltağı ya da en olmadı o kahpe evlatlarının soyundan, insan müsveddesi birileridir. Biz başlayabildiğimiz yerden başlayalım Salih. Bu işi kim ettiyse, bu sefer çok yanlış etti Salih. Zemzem kuyusuna pisledi. Namusuma, emanetime el uzattı, ben dünyayı kavururum Salih. Öyle bir bineceğim ki tepelerine, öyle bir varacağım ki üzerlerine, soysuza soysuz avla tacağım. Bu sefer dinlemeden, görmeden, saymadan vuraca ğım. Emanetimi bulana kadar kurunun yanında yaş da yakaca ğım, yaşı kurutup gene yakacağım!"

Hatun bağırmaktan soluksuz kalmıştı. Durdu. Durmasıyla birlikte alevler de yatışmış, ortalığı garip bir sessizlik kaplamıştı. Yorgun görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Salih tam bir kez daha ağzını açmak için umutlanmıştı ki. Hatun daha korkunç bir nara atarak kılıcını taş havuzun geri kalanına indirdi. Alev ler de efendileriyle birlikte yeniden yükselmişlerdi. Hatun kılı cının ucuyla Salih'i işaret ederek "Sen de Geceliler'e var" dedi "Aşiretlerini, soylarını soplarını sülalelerini toplasınlar. Dedik lerimi bir bir anlat. Bilsinler ki sıra onlara da gelecek. Bu iş bite ne dek herkes sırasını savmış olacak!" Salih göz ucuyla İlyas'a baktı. İlyas'ın bir ayağı kapıya bakıyordu ve anlaşılan Hatun'un kendisine verdiği emri tekrar ettirmek istemiyordu. Salih Usta, her zamanki gibi, öfkeyle verdiği emirleri bir kez daha düşün mesi için Hatun'u ikna etmek gerektiğini düşünüyordu ama us tasının suratı ve bahçenin şu hali bir ikna konuşması için hiç uygun bir zamanda olmadıklarını söylüyordu. Hatun'un emir lerini tekrar ettirmemek şu an için çok iyi olacaktı. Salih Usta, "Başımız üstüne Niran Hatun" diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. İlyas da hızlı adımlarla Usta'yı izledi.

Tonozlu koridorun içinde birkaç adım atmışlardı ki, alevle rin arasından içeriye İdris Usta'nın girdiğini gördüler. Usta, ayağındaki ev terlikleri ve üzerindeki kadife pijamalarla çok ga rip görünüyordu ama Salih ile İlyas bunvı yadırgamayacak ka dar telaşlıydılar.

İdris Usta daha yanlarına bile varmadan "Salih? Ne oldu?" diye sordu. İlyas çok sakin bir sesle "Hatun'un emaneti çalın mış" dedi "Ben de Kabbath'ı bulmaya gidiyorum." İdris Usta çırağının suratındaki ağlamaklı ifadeye ve yerleri süpüren yata ğanına baktı. Daha anlaşılır bir cevap alabilmek için Salih'e ba karak "Nasıl?" diye sordu. Suratı kireç kaymağı gibi bembeyaz kesilmiş Salih Usta, biraz daha derli toplu konuşmaya çabalaya rak İlyas'ı onayladı: "Durum bu Usta" dedi Salih, "Emini öldü rüp Hekim'in kelamını almışlar işte..."

İdris Usta önce, sanki numara yapıyorlarmış gibi bir ifade ile Salih ile İlyas'ın yüzlerine baktı. Hatta biraz gülümsemeye bile çalıştı. Ama karşısında duran iki ustanın mermer kesilmiş suratlarına ve hemen arkada gazaba gelmiş bulunan Niran Ha tun'un görüntüsüne bir kaz daha bakınca, durumun gayet ciddi olduğunu kavradı. Sakin gibi görünmeye çalışan bir ifade ile çe nesini sıvazlayarak "Nasıl olur ki bu?" diye mırıldandı. Hemen ardından da "O kıt akıllı Kabbath nasıl becerir ki bu işi?" diye gürledi. ıl olmuş ne zaman olmuş bu?"

"Bilmiyoruz Usta" diye cevap verdi Salih, "Hatun'a bir şey sormanın mümkünü yok. Tek bildiğimiz budur."

"Kabbath'ın yaptığı kesin mi?"

"Bilmiyoruz Usta..."

"E o zaman İlyas ne yapmaya gidiyor Kabbath'a?"

"Hatun öyle emretti. Dedim ya laf anlayacak durumu yok diye."

"Sen nereye gidiyorsun peki?"

"Gecelileri toplamaya."

İdris Usta, Salih'e "Ne yapacaksın gecelileri toplayıp?" di ye soracaktı ama vazgeçti. Derin bir of çekip, "Gelin benimle" dedi ve bahçeye doğru yürümeye başladı. Kapalı koridorda ilerlerken beyni zonkluyordu. Emanetlerden bir tanesi çalınmış tı ve şüphesiz bu hayatında duyduğu en kötü haberlerden bir tanesiydi. Üstelik çalınan parçanın Niran Hatun'a ait olması iş leri daha da

www.e-kitap.us

güçleştiriyordu. Hatun'un emanetinin özel olarak seçilip seçilmediğini düşünüyordu ki bahçeye çıktığında çok daha ciddi bir sorunlarının olduğunu gördü. Hatun gerçekten de bir şey dinleyecek durumda değildi. Anımsadığı kadarıyla, buraya en son geldiğinde bahçedeki taş havuz yerinde sağ sa lim duruyordu. Durum tahmin ettiğinden çok daha kötüydü. Eğer Hatun'u biraz tanıyorsa, bu bahçeye yaptıklarını, güneş doğar doğmaz yapmaya başlayacaklarının teminatı sayabilirdi. Niran Hatun'un derhal sakinleştirilmesi gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek insan, şu an tüm olaylardan habersiz, daha da kötüsü umarsız bir şekilde evinde öylece oturuyordu.

Niran Hatun, İdris Usta'nın peşine takılmış geri gelen Salih ile llyas'ı görünce yeniden köpürdü. "Siz duruyor musunuz da ha?" diye bağırdı, "Beni şimdi dinlemeyeceksiniz de ne zaman dinleyeceksiniz?"

İdris Usta, Salih ile Ilyas'ın bir şey demesine fırsat verme den araya girdi: "Geçmiş olsun Niran Hatun"

Hatun, İdris'in geldiğini daha yeni fark etmişti. "Duydun mu İdris?" dedi kısık bir sesle, "Eminimi vurmuşlar, emanetimi almışlar... Var mı buna bir çaren?"

Hatun'un sesindeki utanç, İdris Usta'nın içini acıtmıştı. Emaneti kaybetmek katlanılacak şey değildi. Hele iksir zamanı na bu kadar zaman kala. Ocağın sonunu getirme ihtimali bir tarafa. Lokman Hekim'in emanetine sahip çıkamamanın utancı insanı mahvederdi.

İdris Usta kendinden emin görünmeye çalışarak "Var Niran Hatun" diye cevap verdi, "Geri alırız... Ama sen biraz ken dine mukayyet olsan?..."

Usta'nın bu sözleri bahçeyi tekrar ateşlere boğmuştu. Ha tun, "Ben emanetime mukayyet olamadım, kendime nasıl mu kayyet olayım!" diyerek kılıcını eve doğru fırlattı. Havada hı şımla yol alan kılıç, kapı ile pencereyi bir ettikten sonra, evin içinde uslu uslu yanmaya koyuldu. "Ben kendimi saldım siz de salın İdris" diye bağırmaya devam etti Hatun "Ölümden öte köy yok! Ama and olsun ölmeden önce hepsini geberteceğim. Ben arkamdan kimseye çengi oynattırmam İdris." Sonra Salih ile İlyas'a döndü: "Hadi İlyas ne durursun. Bana Kabbath köpe ğini getir... Salih gecelileri topla demedim mi ben sana?"

İdris Usta, Hatun'un öfkesinin karşısında ne kadar dayana bileceğini bilmiyordu. Üstelik söylediklerinde çok da haksız sa yılmazdı. İksirin olmaması ölüm demekti ve ölümlerini bekler ken dillere destan ölümlere sebebiyet vererek Ocağın namını bi raz daha kalıcı kılmak bulunabilecek en iyi fikirdi. Ne var ki İd ris Usta ölümü kabullenmek için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu.

"Niran Hatun" dedi İdris Usta, "Böyle göğü kızıla boyayıp, Hekim'in Kelamı'nın çalındığını, iksiri yapamayacağımızı ale me yayarsak sonumuz erken gelir. Beş soluk alacağımız yerde bir soluk alır, öcümüz içimizde gideriz. Bize lazım olan süku net."

"Ne yapacağız sükuneti?" diye sordu Hatun, "Sessiz sakin beş soluk alıp bekleyecek miyiz? Sen emanetin durduğunu mu sanırsın hala? Çalan çoktan yok etmiştir onu."

İdris Usta, Hatun'un nasıl bir karamsarlık içinde olduğunu anlamışta. O kağıtlar, ocağın gelmiş geçmiş tüm ustalarının sa natlarıyla korunurdu. Suda erimez, mürekkebi silinmez, ateşte yanmaz, rüzgarda uçmaz, toprakta çürümez, hatta ezberlenemez ve yazılamaz bir şeydi. En iyisi de emininden uzağa düştüğünde ne yapar eder kendisini belli ederdi. Kısaca emaneti yok etmek olanaksızdı.

Usta hafifçe gülümseyerek "Olur mu öyle şey Hatun" de di. "Emanet kağıttan değil ki yırtıp atasın. Yazısı mürekkep de ğil ki suda silesin. Bilirsin biz onu bulmasak bile o bizi bulur."

Hatun, "Benim emanetime el atan onun da çaresini düşün müştür İdris" diyerek öfkesinde inat etti. "Hem bulsak bile ha kareti ne olacak. Bunca zamandır her türlü şeytanlık düşünüldü bize karşı ama kimse emanetlere el uzatmaya cüret edemedi, aklından bile geçiremedi. Bundan sonra ben yaşasam ne, ölsem ne. Hekim'in emanetine sahip çıkamadım ben. Sırf bunun için alemin eceli olmaya değmez mi?"

İdris Usta, Hatun'a doğru bir iki adım yaklaştı. Sesini biraz yükselterek "Cüretimi bağışla ama emanet sade sana ait değil. O Hekim'in Ocağa emaneti. Bu iş hepimizin meselesi ve sen tek başına karar veremezsin."

"Ben sana öleceğiz diyorum sen hala oyun peşindesin İd ris!" dedi Hatun, "Oturup çene çalarak sonumun gelmesini bekleyemem ben. Uzatma artık. Al Salih'i de gecelilere varın.

www.e-kitap.us

Başlarına gelecekleri anlatın onlara. Hadi! İkiletmeyin dedikle rimi."

Usta, Hatun'un emirlerine karşı gelinmesine ne kadar kız dığını bile bile devam etti: "Daha olayı doğru düzgün anlatma dan bize emirler vermeye hakkın yok Niran Hatun. Öfkeni üzüntünü bilirim ama Ocağı da ezip geçemezsin. Oturup ko nuşmamız gerek. Behruz Usta gerek, istişare gerek. Tek başına hüküm veremezsin."

İdris'in karşısına geçip öyle mantıklı mantıklı konuşması Hatun'u hepten çileden çıkartmıştı. Gırtlağından garip bir inilti çıkartarak ellerini havaya kaldırdı ve bahçede dolaşan tüm alevler Hatun'un bedenini sardı. Niran Hatun, yürüyen bir alev sütunu halinde İdris'in üzerine yürümeye başladı. Bir iki adım kala, ateş kozasından sıyrıldı ve gelip İdris'in yakasına yapıştı. "Oyun değil itaat zamanı İdris" dedi Hatun. Elinin bir hareketiyle, arkasında bıraktığı alevler, birbirlerinden ayrıldılar ve korkunç gürültüler çıkartarak bahçeyi kavurmaya başladılar.

İtaat... İdris usta bu kelimenin anlamını çok iyi biliyordu. Çoğu zaman saygı, kimi zaman da aklın bittiği yer anlamına ge liyordu. Ama ne olursa olsun. Ocağın varlığı itaat etmeye daya nıyordu. Törelere itaat. Ocağa itaat ve büyüklere itaat. Usta ça resizlik içinde gözlerini yumdu. "Emrin başımla birlikte Niran Hatun" dedi uslu bir sesle, "Ama bil ki buna hakkın yok!" İdris Usta bu lafı ettikten sonra gözlerini açmadı. Sağa sola çarpan alevlerin çıkarttığı gürültünün arasından, Niran Hatun'un bo ğazından yükselen hırıltıyı, sıkılan dişlerinin çıtırdamasını du yuyor, yüzüne vuran sıcaklığın her saniye biraz daha arttığını hissediyordu.

İdris Usta, yakası Niran Hatun'un elinde başına gelecekleri beklerken, bahçe bir anda mutlak bir sessizliğe gömülüverdi. Kapalı gözlerinin ardından, tozu dumana katan alevlerin bir anda yok olduğunu, Hatun'dan artık o kavurucu sıcaklığın yayılmadığını fark etti. Üstelik rahatlamıştı. Bahçeyi dolduran tatlı bir esinti, terlemiş sırtını tatlı tatlı okşuyordu. İdris Usta göz lerini açtığında, Hatun'un arkasında bir yerlere şaşkın ama mutlu gözlerle baktığını, kafasını hafifçe çevirdiğinde de Salih ile İlyas'ın saygıyla yerlere kadar eğildiklerini gördü. Yakasını Hatun'un gevşemiş elinden kurtarıp arkasını dönünce gönlün de karanlıktan eser kalmadı. Kaba dikişli gri tuniği, aynı renkte bol altlığı ve ağır çizmeleriyle, tonozlu koridorun tam ağzında ve bütün heybetiyle, dağ gibi Behruz Usta öylece kendilerine bakıyordu.

Behruz Usta yumuşak ama gür bir sesle "Sükunet kızım" dedi. Omuzlarına dökülen gri saçları yeniden esmeye başlayan rüzgarla birlikte hafif hafif dalgalanıyordu. Gözlerine bir huzur mavisi yerleşmişti. Niran, selam vermeyi atladığını hatırlayıp telaş içinde eğildi. "Behruz Usta" dedi doğrulur doğrulmaz, "Emanetimi..."

Behruz Usta, "İşittim!" diyerek Hatun'un sözünü kesti. Sonra bahçeye şöyle bir baktı. "Sükunet" dedi tekrardan. Ağır adımlarla Niran'ın yanına doğru yürüdü. Kızı sağ koltuğunun altına aldı ve omzunu kuvvetlice sıkarak sessiz bir 'geçmiş ol sun' diledi. Gelişiyle biraz huzur ve sağlam bir güvenle dolan yüzlere tek tek baktı. "Bengi nerede?" diye sordu.

Niran Hatun "Solaklar'a gönderdim" diye cevap verdi.

"Lazım geleni yapmışsın" dedi ve Hatun'un evine doğru yürümeye başladı. Diğerleri de Usta'yı izlediler. Birkaç dakika öncesine kadar kapı olan büyük delikten eve girince. Usta "Oturun" diye buyurdu. Kendisi odanın ortasında ayakta dikil mekteydi. Herkes kendine bir yer bulduktan sonra, odanın or tasında yerde yatan Niran Hatun'un kılıcını eline alıp, büyük bir ustalıkla döndürmeye başladı. Sonra olanca ağırlığıyla sav rulmakta olan kılıcın yönünü küçük bir hareketle tersine çevi rip, keskin kısmını koluna yatırıverdi ve "Şimdilik belinde ge rek" diyerek, avucunda duran kabzayı kibarca Niran Hatun'a uzattı. Hatun kılıcı alırken, Usta'nın nasırlı eline sürtünen çelik, kabzasından sıyrılıyormuş gibi bir ses çıkardı. Her şeyin tamam olduğuna kanaat getiren Usta, Niran'ın yanına oturdu. Odada kimse tek bir kelime etmiyor, herkes Usta'nın konuşmaya başlamasını bekliyordu. Sessizlikten sıkılan İdris, bir şeyler söyle mek için ağzını açmıştı ki Behruz Usta'nın beklemesini söyle yen el işaretiyle lafını geri yuttu. Usta'nın neyi beklediğini, bir kaç dakika sonra bahçeden gelen ayak sesleri açıkladı. Bengi, Solaklar'la beraber geri dönmüştü.

Yıkık kapıdan içeriye koşar adımlarla önce Abbas Ağa ile iki Solak, ardından Mehmet Sinan ve en son da Bengi girmişti. Bengi içeriye girerken hala "Neredesiniz?" diye bağırıyordu. İçerinin solgun ışığında Behruz Usta'yı fark edene kadar konuş mayı sürdürdü: "Biz geldik. Merak etmeyin Solaklar mahallede tertibat aldı. Dışarıya da adam bıraktık. Kuş uçsa..." Usta'yı gö rünce

www.e-kitap.us

sustu ve derhal selama durdu. Doğrulduğunda yüzünde ki telaş, o sarı renkle birlikte uçup gitmiş, kırmızı yanaklar geri gelmişti. Usta, gelenlere de oturmalarını işaret etti ve hiç vakit kaybetmeden Niran Hatun'a "Anlat" diye buyurdu.

Hatun sözlerine "Gün battıktan hemen sonra haber aldım" diye başladı, "Kader bu ya, zaten iki gün sonra buluşacaktık.

Yaşlıydı eminim. Baya yaşlanmıştı. Kış başında bana gelmişti. 'Benim bir ayağım çukurda' demişti, 'ya emanetini geri al ya da izin ver devredeyim." Eminime güvenim sonsuzdu izin ver dim. 'Kime?' diye de sordum. 'Benim evladım yok' dedi, 'Ye ğenlerimden birine bırakırım. Huzuruna da çıkarırım yeğenimi. Gözün tutarsa devrederim. Yeğen diye şüphe duymayasın, öz evlattan ileridirler benim için.' Sonra görüşmedik bir süre. Me ğer bu arada hasta olmuş, ameliyata girmesi gerekmiş. Masada kalırım korkusuyla vermiş emaneti yeğenine. Bana da ulaşama mış o sıralar. İki gün sonra bu iş için buluşacaktık zaten. Bana yeğenini tanıtacaktı. Keyfi nasıl da yerindeydi rahmetlinin. 'Merak etme' demişti, 'yeğenimi beğenmezsen geri alırız ema neti. Ben turp gibiyim daha bir yirmi yıl bakarım ona...' Bakar dı da... Kısmet değilmiş."

İdris Usta heyecanla ayağa fırladı. "Emanet çalınmamış o zaman..." diye sevinçle bağırdı, "Eminin yeğenine vermiş gidip alırız ondan. Kimmiş bu yeğen?"

Hatun'un yüzünde ise hala karamsar bir ifade vardı. "Bek le bitireyim hele" dedi, "Cesedini gördüm. Öyle işkence en ka badayısına yapılsa, bırak yeğenini yedi göbek sülalesini sayar döker. Parça parça etmişler adamcağızı. Yeğenini de çoktan bulmuşlardır... Gitmiştir emanet."

İdris Usta'nın içindeki umut kızgınlığa dönüşü vermişti. Ol du olası, işin önünü ardını düşünmeden, kafasında bir hikaye yazıp gerçek olduğuna inanan insanlar çok sinirine dokunurdu ve maalesef Hatun da böyle birisiydi işte. "Öfkeden sağı solu yıkacağına şunları adam gibi anlatıp aklımızı başımızdan almasaydın ne olurdu sanki?" diye geçirdi içinden. Sonra "İsmi ney miş yeğenin?" diye tekrar sordu.

Niran Hatun kafasını önüne düşürüp "Bilmiyorum" dedi, "Nasıl olsa buluşacağız diye sormadım... Gaflet işte..."

Usta isim meselesi üzerinde çok durmadı. Gözünün ucuyla Behruz Usta'ya bakarak odada dolanmaya başladı. Usta'nın yü zünde bir memnuniyetsizlik belirtisi göremeyince sorularına devam etti. "Ne zaman vurmuşlar eminini?"

"Bu gün öğleden sonra bulmuşlar cesedini." diye cevap verdi Hatun, "Ne zaman vurmuşlardır bilemem."

Usta odanın içinde volta atarak kafasını toparlamaya çalışı yordu. Parçayı bulmak için küçük de olsa bir umut ışığı görül müştü. En azından daha çalınıp çalınmadığı kesin değildi. Bir taraftan da Hatun çok haklıydı. Gerçi eminini tanımıyordu ama, o yaşta bir adam, onca işkenceden sonra emaneti kime tes lim ettiğini kesinlikle söylerdi ve yeğen de çoktan ellerine düş müş olabilirdi.Yeğenin kimliğini tespit etmek çok zor bir iş de ğildi. Bilemediği en önemli şey ise, emaneti çalmak isteyenler den ne kadar geride olduklarıydı. Usta zor bir karar vermek zo rundaydı. Şu an ülkenin dört bir tarafındaki 12. Daire subayla rını ayağa kaldırıp, emaneti dört koldan aramaya başlayabilir lerdi ama eğer geç kalmışlarsa, bilen sadece 12. Daire subayları bile olsa, emanetin çalındığının bir anda bu kadar yayılması hiç iyi olmazdı. Uğrayacakları saldırılar bir tarafa, haberi alan müt tefiklerinin yaşayacağı karamsarlık bile her şeyi altüst etmeye yeterdi. Birileri Ocağın en kutsal emanetine el atmaya cüret et mişti. O cüret eden el kesilip atılsa bile, artık bir kere cüret edil mişti. İşte bu noktada Niran Hatun çok haklıydı. Bu işin sonu hayır da olsa, şer de olsa bedeli hızlı, merhametsiz ve külliyatlı bir şekilde ödetilmeliydi.

Diğer taraftan da, böyle pimpirikler içinde kalıp, mümkün olan tüm olanaklarla kayıp parçanın peşine düşmemek de çok büyük bir hata olabilirdi. Belki Hatun'un yeni emini hala gü vendeydi ve yeterince hızlı davranırlarsa, bu işi büyümeden ka patıp hemen hesap sorma kısmına geçebilirlerdi. Usta kısa dü şündü ve nedenini kimsenin sormamasını umarak, bu işi sessiz şekilde halletmeye karar verdi.

İdris, voltasını bir anda keserek Behruz Usta'ya döndü: "Huzurunda emir vermek için müsaade isterim."

"Müsaade senin" buyurdu Behruz Usta.

İdris Usta önce Niran Hatun'a döndü: "Emininin cenazesi nerede?"

www.e-kitap.us

"Güneş battığında hala hastanedeydi"

Usta "Bu iyi" dedi. Sonra ilk emrini Bengi'ye verdi: "He men hastaneye var. Eminin cenazesini bul, nasıl ölmüş, ne za man ölmüş öğrenmeye çalış... Var mı sana yardım edecek biri leri?"

"Birkaç hekim tanıdığım var ama" dedi Bengi, "Gecenin bu saati bulur muyum bilmem?"

İdris Usta kapının ağzında bekleyen Esat ile Haydar'ı işaret etti: "Seninle gelsinler. Ne yap et gör cesedi. Öğrenebildiğin her şeyi öğren ama unutma en önemlisi işkencenin ne zaman başla dığı ve eminin ne zaman öldüğü. Bir de araba ayarlayın. Sakın boş yere sanat kullanıp gücünü harcama."

Bengi Hatun hemen ayağa kalktı. Hala belinde duran bıçak kemerini çıkarıp İlyas'ın kucağına bıraktı. İdris Usta, daha Ben gi odadan ayrılmadan Mehmet Sinan'ı karşısında dikmişti bile. Geceliye "Telefonun yanında mı?" diye sordu.

Mehmet Sinan "Yanımda tabii" dedi garip garip bakarak "ama bilirsin burada çalışmaz."

Usta "Doğru ya..." diye mırıldandı, "O zaman sen hemen Eski Yer'e koştur. Eğri doğru deme, bütün tanıdıklarını ara emi nin yeğenlerini araştırmaya başla." Sonra tekrar Niran Hatun'a döndü: "Emininin kaç yeğeni varmış, nerelerde yaşarlarmış bir bilgin var mı?"

"Yok."

Usta suratını hafifçe buruşturarak "Neyse" dedi "Mehmet Sinan, sen yine de başla. Sabaha kadar ne bulursan kârdır. Ben de hemen geliyorum."

Mehmet Sinan, Niran Hatun'dan eminiyle ilgili bilgileri alırken, İdris Usta'da Abbas Ağa'yla güvenlik meselelerini ko nuşmaya başlamıştı. "On iki biz, on dört yamak, yirmi üç de acemi, yekünü kırk dokuz kişiyiz" dedi Ağa, "Hadi yamakları bizden say. Silahta iyidirler ama acemilerin çoğu daha yeni. Çok zor durumda kalırsak Yörükler'den de adam isteriz." Usta, kırk dokuz adamın şimdilik yeterli olacağını düşündü.

Gerçi kalabalıkla iş yapmayı sevmezdi ama her ihtimali de göz önünde tutmalıydı. "Şimdi siz sessiz sakin odalarınıza dö nün" dedi. "Hiçbir şey yokmuş gibi hareket edin ama tedariğinizi de alın. Kimse acayip bir durum olduğunu anlamamalı."

Abbas Ağa, Usta'dan işittiklerini kafasıyla onaylayıp ağır ağır ayağa kalktı. Selamını verip odadan ayrıldıktan sonra dışa rıdan ağanın "Toplanın" diye bağıran sesi duyuldu. Bahçeyi terk eden Solaklar'ın ayak sesleri duyulmaz olduğunda Meh met Sinan'da Niran Hatun'dan eminiyle ilgili gerekli tüm bilgi leri almıştı. "Ben çıkıyorum" dedi geceli, "İdris Usta, sen de yal nız çıkma bu saatte dışarı. Bekle Volkan beni bıraktıktan sonra gelip seni alsın."

İdris Usta kafasını salladı. Mehmet Sinan da evden ayrıl dıktan sonra odada beş Usta baş başa kalmışlardı.

İdris Usta, son emirlerini Salih ile İlyas'a verdi. "Siz de gi din yatın" dedi, "Sizin dinç olmanız lazım. Ben sabaha kadar ayakta olacağım. Bir yere gitmemiz gerekirse beni siz taşıyacak sınız."

Usta'nın Salih ile İlyas'a verdiği bu emir, Behruz Usta ve Niran Hatun için kulak verilmesi gereken bir öneri anlamına geliyordu. Hepsi birden ayağa kalktı. Solaklar da ayrıldıktan sonra mahalle garip bir sessizliğe bürünmüş, öfke yerini çökün tüye bırakmıştı. İlyas, bir elinde çıplak yatağanı, omzuna Bengi'nin bıçak kemerini atmış, sanki günlerdir uykusuz kalmış bir suratla, "Yatalım, dinlenelim de Usta, bu işi kim etniş, nasıl et miş, her şeyi bırak Hatun'un eminini nasıl öğrenmiş sen bilebildin mi bunları?" diye sorunca, İdris Usta bu çocuğu kendisinin yetiştirdiğinden bir kez daha şüphe etti. İlyas'ın hiç söylenme yecek şeyleri söylemek, sorulmayacak soruları sormak gibi kötü bir huy sahibiydi. Aslında usta ile çırak olarak çok benzer bir tarafları vardı. Her ikisinin de aklına aynı sorular geliyordu ama İlyas, bunları aklında tutmayı beceremiyordu. Yine öyle bir soru sormuştu ki, bu soru Usta'nın daha olayı ilk duyduğunda aklına gelen ama dile getirilmesinde ve düşünülmeye başlan masında büyük sakıncalar olan bir soruydu. İdris Usta bu soru akıllara en azından şu zamanda hiç gelmesin, zihin bulandır masın diye milleti işe koşmuştu ama çırağı bulduğu ilk fırsatta kafalarda uyuyan tilkileri dürtüklemişti işte. Usta içini çekerek "Bilemedim İlyas" diye cevap verdi "Şu emaneti bulalım hele, sonra düşünürüz."

İlyas, "E iyi geceler o zaman" deyip, Ustalar'a selamını ver di ve ayaklarını sürüye sürüye bahçeye doğru yürümeye başla dı. Salih de İlyas'ı takip edecekti ki Behruz Usta'nın "Bekleyin" diye buyuran sesi herkesi yerine çaktı. "Yarın sabah ilk iş" dedi Behruz Usta, "Herkes gidip

www.e-kitap.us

eminine ve emanetine baksın."

İdris Usta, bu lafı İlyas'ın etmiş olması halinde çırağına na sıl küfredeceğini düşündü ama ne yazık ki Behruz Usta çok haklıydı. Usta'nın bu emri herkesin yüreğine, bu gece yatakları nı dar edecek kadar derin bir korku salmıştı.

"Emanetleri geri almak gerekir mi Usta?" diye sordu Salih. Bunu niye sorduğunu kendisi de bilmiyordu. Behruz Usta'nın ve Niran Hatun'un yüzlerinden çok kısa bir öfke dalgası geçi verdi.

"Emanetler..." dedi Behruz Usta, "Vaktiyle emanet edilir ve vaktiyle geri alınır."

Salih Usta bu soruya başka bir cevap verilemeyeceğini, hat ta kendisinin bile bu soruya kelimesi kelimesine aynı cevabı vereceğini biliyordu. Bir taraftan saçma bir soru sormanın, diğer taraftan da çoktan unutulmuş ama asap bozucu bir konuyu, çok zamansız bir yerde yeniden hatırlara getirmenin utancı içinde ve hızla Hatun'un evini terk etti.

23

Salih Usta o geceyi neredeyse hiç uyumadan geçirmişti. Eve gelir gelmez Yasemin'e durumun vahametini, emanetin ça lındığından bahsetmeden anlatmıştı. Sonra kıza okulunun ne zaman tatile gireceğini sormuştu. Yasemin, daha bir aydan faz la olduğunu söyleyince, kıza işler biraz daha sarpa sararsa, bu kışı köyünde, dedesinin yanında geçirmek zorunda kalabilece ğini söylemişti. Yasemin önce "Sen bilirsin..." deyip boynunu bükmüştü ama sonra, yatmaya giderken geri dönüp, "Madem durum bu kadar vahim, ben seni bırakıp bir yere gitmem. Kol değil mi bunlar da?" demişti.

Yasemin odasına çekildikten sonra, Salih Usta bir süre yat mamak için inat edip sağla solla uğraşmış, hatta bir ara galeya na gelip odanını ortasında yatağanını bilemeye bile kalkışmıştı. Saat bir hayli ilerleyince uyumaya karar vermiş ama kafasını yastığa koyar koymaz, Hatun'un evinde ettiği laf aklına gelmiş, kafasında eski defterleri yeniden açmıştı.

Hekim'in Kelamları'nın saklanış biçimi. Ocak içinde çok uzun zaman önce iki defa sorgulanmıştı. İlki, Ocağa usta olarak kabul edilmesinden sonraki ikinci Ocak İstişaresi'nde Elif tarafından dile getirilmişti. İstişare'de her zamanki konular konuşu lurken Elif söz istemiş ve emanetlerin niye eminlerde saklan mak zorunda olduğunu sormuştu. Herkes bu soruyu kızın gençliğine vermiş ve büyükler en güvenilir saklama biçiminin bu olduğunu, sabit bir yerde saklanan parçaların başına er ya da geç bir hadise geleceğini ve her şeyin ötesinde bu sırrın ema net verilmesinin bizzat Hekim'im emri olduğunu anlatmaya ça lışmışlardı. Ustalar, kızın duyduklarından tatmin olduğunu düşünmüşlerdi. Aslında böyle düşünmekte çok haklıydılar. Lokman'm Kelamı asırlardır bu yöntemle saklanmıştı ve birkaç kısa süreli kaybolma olayı hâricinde başlarına çok önemli bir şey gelmemişti. Eminlerin sıradan ama güvenilir insanlar arasından seçilmesi, bu önemli sırrın hayatın içinde saklanması anlamına geliyordu. Bu, emanetler için sağlam bir yer yapmaktan çok da ha mantıklı bir yoldu çünkü, ne kadar gizli ve güvenli olursa ol sun, her sır bir gün mutlaka açığa çıkar, en güvenli yerin bile bir boşluğu bulunurdu. Üstelik, eminlerin ömürleri emanetleri ancak bir iksir vakti saklamaya yetiyor, yeni eminle birlikte He kim'in Kelamı yeni bir sırrın içine saklanmış oluyordu. Diğer taraftan da emanet bırakma yöntemiyle. Ustalar, insanlar ara sından en güvenilir olanını seçecek olgunluğa erişmiş olduklarını göstermiş oluyorlardı. Bir Usta'nın bugüne kadar emininden kazık yediği görülmüş şey değildi.

Emanet yönteminin Elifin hala aklına yatmamış olduğu beş iksir zamanı önce ortaya çıkmıştı. Elif, iksir merasiminin so nunda ve tabii Hekim'in gözünün önünde, iksirin anahtarları nın eminlere teslim edilmesine bir kez daha karşı çıkmıştı. Elif, zamanın ve insanların değiştiğini, eminlerin de eninde sonunda insan olduğunu, hata yapabileceklerini, ihanet edebileceklerini, zamansız yerde ölüp gidebileceklerini ve artık parçaların daha farklı bir şekilde saklanması gerektiğini söylüyordu. Bunlar yanlış şeyler değildi. Eminlerin başına olmadık işlerin gelmesi, daha da kötüsü bir Usta'nın beklenmedik ölümü. Ocak için ka bus dolu aylar anlamına geliyordu. Geleneklere göre her Usta kendi emininden sorumluydu ve kendi hayatından ümidini kesmediği sürece, emininin kimliğini bir başka Usta'ya açıkla ması yasaktı. Hal böyle olunca, bir Usta, emanetini intikal etti-remeden göçüp gidince. Ocağın devamı için emaneti arayıp bulmak bütün Ustalar'a düşüyordu.

www.e-kitap.us

Emanetlerin yerlerinin her elli yılda bir değişmesi şüphesiz belirli bir güven sağlıyordu ama neticede bir insan tarafından saklanması da herkesin sürekli diken üstünde durmasına neden oluyordu. Behruz Usta'ya göre emanetlerin her an sallantıda ol ması yararlı bir şeydi. Eziyetliydi ama herkesi tetikte tutuyor du. Ustalar, Elifin emanetler için başka bir çare istemesini işin kolayına kaçmak olarak görmüşlerdi. Onlara göre Elif, emanet leri elli yıl boyunca aklına hiç gelmeyecek kadar güvenli oldu ğunu düşündüğü bir yere koyup bu dertten kurtulmak istiyor du. Salih Usta ise kızın içindeki bulantının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisine ait bir çocukluğu olmayan, itilmiş, kakıl mış, köle tüccarlarına sermaye edilmiş Elifin yeryüzünde güve neceği en son şey bir insandı.

O iksir töreninde Lokman Hekim, Elifin tenkitlerini yumu şak ve hatta ara ara gülümseyen bir surat ifadesiyle, kesmeden dinlemişti. Kız konuşmasını bitirince de "Doğru olduğun yerler var..." demişti, "Haklısın zaman değişti, insanlar ve dünya artık daha hızlı. Siz de buna ayak uydurmalısınız. Lakin, unutma man gereken bir şey var. Bu dünyada insana güvenemez olur sak, yedi kat yerin dibinde ya da dokuz kat gökyüzünde olsa, çevresi kırk duvarla çevrilmiş, kırk kapısını kırk kilit vurulmuş da olsa, insanın yaptığı şeye nasıl güveniriz? Şunu aklından çı karma Elif kızım. Artık ademoğluna güvenir olmadığı zaman bu Ocağın sonu gelmiş, işi bitmiş demektir. Ondan başka koru yacak neyimiz var ki?"

İksir merasiminden sonra, söyledikleri ne kadar mantıklı olursa olsun. Elif, Hekim'in önünde Ocağın bir töresini sorguladığı için Niran Hatun'dan sağlam bir zılgıt yemişi. Bu Hatun ile Elif asındaki ilk gerilim değildi. Zıpçıktılık konusunda baya bir sabıkası olan bu en küçük usta, daha önce de "Ocak niye yedi Usta'dan oluşuyor? Sekiz olsa dokuz olsa dünya mı yıkılır?" ya da "Solaklar niye illa on iki kişi. Yeni adamlar alınsa fena olmaz mı?" gibi sorularla kıvılcımlı bakışları üzerine çekmişti. Gerçi, Hatun ile Elif arasındaki şeye pek gerilim denemezdi. Elif dur duk yerde sorunlar icat ediyor. Hatun sesini yükseltmeye başla dığında bir köşeye sinip terbiyeli terbiyeli oturuyordu. Elifin en büyük destekçileri İdris Usta ile İlyas'tı. Her ne kadar Hatun'un ve Behruz Usta'nın hışmından çekinip çok seslerini çıkaramasalar da, kızın düşüncelerini destekliyorlardı. Solaklar'ın sayısının yükseltilmesi de zaten bu sayede olmuştu. Fikri ilk Elif ortaya atmış ve yine iyice haşlanmış, konu kapanmaya yüz tuttuktan sonra İdris Usta devreye girmiş, sonuçta Ocak ikna edilip, asıl Solakların sayısı on iki de sabit tutulmak şartıyla, alınabildiği kadar yetenekli yamak ve acemi alınmasına izin çıkmıştı. İdris Usta ve Elifin sayesinde hem 'on iki Solak' gele neği korunmuş, hem de asırlardır on iki savaşçıyla iş yapmak zorunda kalan Ocağın ardına adam gibi bir silahlı kuvvet katılabilmişti.

Salih Usta, bütün bunlara kızın içinde sürekli savaşan hırs ve korkunun neden olduğunu görebiliyordu. Elif, bir tarafıyla Niran Hatun'a çok benziyordu. Hatun gibi, onun da amacı tüm düşmanları olabilecek en hızlı ve kesin şekilde ortadan kaldır maktı. Lakin, Hatun bunu bileğinin gücü ve zaman zaman aptallığa varan bir cengaverlikle yapma taraftarıyken Elifin içinde dönüp duran o sessiz korku, kızın Hatun kadar cesaretli olma sını engelliyordu. Hatun'a göre Ocak güç demekti. Elife göre ise. Ocak, sürekli güç kazanması gereken bir güçtü. Ömrünü cenk meydanlarında geçirmiş Niran Hatun için savaş bir varlık nedeniydi. Hatun, savaşın bir gün biteceğini tahayyül bile ede mezken. Elif için savaş bir an önce sona erdirilmesi ve derhal unutulması gereken bir kabustu. Belki de Salih Usta'nın en bü yük hatası. Elife savaşın asla bitmeyecek bir şey olduğunu an latmamak olmuştu.

Salih Usta, bunları düşünerek kör karanlığı geçirmiş, zor lukla daldığı uyku tan yerinin ağarmaya başlamasıyla uçup git mişti. Usta, kendisini yataktan atar atmaz ilk iş olarak emininin yanına varmıştı. Her ne kadar İdris Usta boş yere sanat kullan mamaları için kendilerini uyardıysa da, mahallenin dış kapısına geldiğinde Salih Usta'nın gönlünü bir korku kaplayıvermiş, emininin yanına sanat kullanarak gitmenin daha güvenli olaca ğına karar vermişti. Niran Hatun'un emanetine el uzatmaya kalkışanlar, yabana atılır rakipler olmasa gerekti.

Emininin yanına vardığına, şükür ki her şeyi yerli yerinde bulmuştu. Eminiyle güzel bir sabah kahvesi içerken, adamcağı zı sabahın köründe yaptığı bu ziyarete sadece uykusuzluğun neden olduğuna ikna edip hemen mahalleye dönmüştü. Eve ge lir gelmez, iksir kıtlığında yaptığı bu yolculuğun kendisini ne kadar yorduğunu merak edip pimpiriklenmiş, gücünü sınama ihtiyacı duymuştu. Sağ elinin işaret parmağıyla, bahçedeki irice taşlardan birine kalkmasını işaret etmiş,

www.e-kitap.us

havada salman taşı bir süre bekletıp, hedef olarak kendisine marangozhanenin duvarı na dayanmış eski bir masa ayağını belirledikten sonra, elini ve gözlerini kullanarak taşı son sürat hedefine doğru göndermişti. Sonuç mükemmel olmuştu. Taş yolundan hiç sapmadan doğru ca gidip hedefinin belini kırmıştı. Bu işten çok hoşnut kalan Sa lih Usta uzun zamandır talim yapmadığını da hatırlayınca, in sanın içine işleyen kış ayazına aldırmadan "Tam sırasıdır" diye rek, bahçede kendisine küçük bir gösteri yapmaya karar ver mişti. Yerden başka taşları kaldırıp, tekrar hedefine gönderip, tam vuracağı sırada yönünü tam aksine çevirip, son hızla gelen taşı kendisine en yakın mesafede durdurma oyununu oynama ya başlamıştı. Birkaç başarılı ama mükemmel olmayan deneme den sonra, gönderdiği taş hedefini yalıyarak geri dönüp, burnu na bir parmak kala durunca, Usta artık bu oyunda yapabileceği daha iyi bir şeyin kalmadığını, dahası, sanki İdris Usta'nın ina dına yapar gibi, sanatını boş yere harcamakta olduğunu anla mıştı.

Oyun oynamaktan mecburen vazgeçmişti ama içinde kay naşıp duran o garip kuvveti bastıramamış bu sefer de yatağanı na davranmıştı. İki üç asır önce olsa, atına atlayıp sataşacak bi rilerini arar, en olmadı boğaz boyunca dört nala at sürerdi ama şimdi elinden bahçede yatağan sallamaktan başka bir şey gel miyordu. Kan ter içerisinde, hayalinde karşısına koyduğu ra kiplerini parça parça ederken, güneşle birlikte içine doğan o ga rip kuvveti düşünüyor, düşündükçe bunun kendisine çok da yabancı olmadığını anımsıyordu. İlyas'ın 'dert deliliği' dediği şeydi bu ve böyle buhran zamanlarında ortaya çıkıp, içlerindeki korkuyu gölgelerdi. Zaten Salih Usta'da Ocak içerisinde namlı bir 'dert delisi' olarak bilinirdi.

Salih Usta, karşısındaki hayali düşmanın gövdesini, çapraz bir vuruşla omzundan kasığına kadar açıp hemen sol elini kab zadan çekmiş ve yatağanın arkasındaki düşmanın karnına ken disinden önce ulaşabilmesi için sağ elinde serbestçe savrulması na izin vermişti. Yatağanının peşinden parmak uçlarında yarım bir dönüş yapan Usta, savrulan çeliğin ağırlığının ardına takıl mış giden sağ kolunun vücudundan daha fazla açılmasını en gellemek için hemen sol elini kabzaya atıp, yatağanını yeniden tehtidkar bir hale getirivermişti.

Yatağanın, kabzasından ucuna kadar nasıl mükemmel bir dengeye sahip olduğunu hayranlıkla izleyip, kılıcı yeniden dö ven İlyas Usta'ya içinden teşekkürlerini sunarken, iyi insan lafı nın üzerine gelir misali, açılan bahçe kapısından içeriye İlyas gi riverdi. Salih Usta, kendisini sabahın köründe bu şekilde yaka layan İlyas'tan ya iğneleyici birkaç söz ya da en iyi ihtimalle de küçük bir alay kahkahası bekliyordu ama llyas, hiçbirşey deme den doğruca yanına yaklaşmaktaydı.

"Günaydın Usta" dedi İlyas. Suratında kendisine hiç yakış mayan donuk bir ifade vardı.

Salih Usta "Günaydın İlyas" diye cevap verdi. "İdris Usta geldi mi?"

İlyas "Bilmiyorum Usta" dedi. Sanki hayatında ilk defa gö rüyormuş gibi bahçeye bakındı. Sonra "Usta" dedi tekrardan, "Hani dün akşam Behruz Usta Lokman'ın Kelam'ı eminlere vaktiyle verilir, vaktiyle alınır demişti ya..."

Usta, İlyas'in lafı nereye getireceğini merakla bekliyordu: "Demişti. Eeee?"

"Birilerinin Usta'nın lafından hiç haberi yok galiba. Benim emaneti de almışlar."

Bu lafın ardından bahçe Salih Usta'nın etrafında dönmeye başladı, İlyas, bahçenin ortasında çakılıp kalmış olan Usta'yı oracıkta bir başına bırakakarak, gidip eve çıkan merdivenlerin en alt basamağına çöküverdi. Salih Usta, bahçenin ortasında ak lı yerine gelene kadar bekledi. Sonra, üzerinden ince buharlar tüten kızışmış bedenini soğuktan korumak için sırtına paltosu nu attı. Pencereden kendilerini izleyen Yasemin'e felaketi özet leyen bir bakış attıktan sonra gidip İlyas'ın yanma oturdu. Cüs-sesinc göre çok alçak olan en alt basamağa oturmuş olan İlyas'ın dizleri neredeyse burnuna değiyordu. İki Usta birbirleri ne iyice sokuldular.

Usta "Ne zaman haber aldın?" diye sordu.

"Az önce evindeydim."

"Eminimi gördün mü?"

"Yok. İki gece önce olmuş. Cenazeleri kaldırmışlar hemen. Evliydi eminim. Karısı da gitmiş arada."

Salih Usta derin bir of çekti. "Emin misin emanetin gittiğin den?"

İlyas "Gitmiştir Usta" diye cevap verdi, "Yanından hiç ayırmazdı."

www.e-kitap.us

Salih Usta, bir eliyle yatağanının sapını kopartmak istermiş gibi sıkarken, diğer elini İlyas'ın omzuna attı. Söyleyecek bir şey, soracak bir soru aradı... Bulamadı.

"Komşusunun oğlu vurmuş ikisini de" diye devam etti İlyas, "Mahallenin bakkalıyla konuştum. Para çalmak için girmiş eve güya. Uyanınca da öldürmüş ikisini de."

Salih Usta "Aslını astarını öğreniriz o işin" dedi "Ama önce İdris Usta'ya haber vermek gerek. Dur bakalım İlyas Usta, dur bakalım. Belimizi kötü büktüler ama dur bakalım."

"Ben dururum da Usta, bu herifler durmuyor baksana" de di İlyas, "Bu iş kanla başladı, kanlı gidecek, kanlı bitecek!"

Usta, "Hadi.." dedi İlyas'ın geniş omzuna bir şaplak indire rek, "Ben elimi yüzümü yıkayayım da İdris Usta'yı falan bula lım."

Salih Usta, şanına yakışmayan bir ağırlıkla merdivenleri tırmanmaya başadı. Ocağın başına, Usta'nın pimpirikli aklına bile kuramayacağı bir felaket gelmişti. Geriye telaşlanacak ne kalmıştı ki?

24

İdris Usta geceyi Mehmet Sinan'la birlikte Eski Yer'de ge çirmişti. Dışarıdan bakıldığında Kapalı Çarşı'da sıradan bir ha lıcı dükkanı gibi görünen bu mekan, bir zamanlar Solaklar'ın karargahı olarak kullanılmış, Mehmet Sinan'ın aralarına katıl masından sonra tamamen geceliye tahsis edilmişti. 12. Daire'nin faaliyette olduğu zamanlarda ise, subayların İstanbul bürosu olarak kullanılırdı. Kısaca Eski Yer, Yediler'in, Solak lar'ın ve 12. Daire subaylarının İstanbul'daki tek ortak mekanıy dı. Dükkanın arka taraflarında, halıların arasına saklanmış bir ön, labirent gibi dolanan yer altı tünellerinin sonunda, dört-beş sokak ileride güvenli bir yere açılan bir de arka kapısı vardı. Eski Yer gerçekten herkesin kendisini güvende hisstettiği bir yerdi. Arka kapının yerini çok az insan biliyordu. Yeri keşfedilse bile, dolambaçlı ve karanlık tünellere girmeyi herkes göze alamazdı. Ön kapı ise. Kapalı Çarşı'nın hengamesiyle korunu yordu. Hiç kimse, o kalabalığın içinde kimseye görünmeden ya da o kadar insanın önünde olay çıkartmayı göze alarak bu kapı dan içeri girmeye yeltenemezdi. Eski Yer, Mehmet Sinan'ın ha yatını sürdürebildiği tek yerdi. Burada hem kendisini asırlardır bir an olsun akıllarından çıkarmayan düşmanlanndan saklana biliyor, hem de gündüzleri üzerine güneş ışığı değirmeden çalı şıp, insanların arasında iş görebiliyordu. Bunlardan başka, du varlarının arasında, içinde gizli ilimler hakkında yazıya dökül müş her şeyi barındıran, değerli ama bir o kadar da tehlikeli bir hazineyi, Kütüphane-i Arifan'ı saklıyor olması Eski Yer'i daha bir önemli kılıyordu.

İdris Usta ile Mehmet Sinan sabaha kadar Niran Hatun'un emininin yeğenlerini bulmaya çalışmışlardı. Saatin kaç olduğu na aldırmadan ulaşabildikleri herkesi aramışlar, valilikten, em niyetten ve daha başka yerlerden, yeğenleri soruşturmuşlardı. Eski Yer'de inanılmaz bir telefon trafiği yaşanmaktayken. Bengi Hatun çıkagelmiş ve çok da kötü olmayan haberler vermişti. Bengi, eminin cesedini görmeyi başarmıştı. Dediğine göre Ni ran Hatun'un emini, bir gün önce saat iki civarında öldürül müştü. Bengi'nin cesedin üzerindeki yaralardan okuyabildiği kadarıyla, adamcağız yaklaşık on iki saat süren yavaş bir işken ceye maruz kalmıştı. Ölüm sebebi de bu işkenceydi. Bengi, eğer işkenceye hemen başladılarsa, adamın sabaha karşı iki - üç gibi kaçırıldığını ve oniki saat sonra, yani öğlen iki - üç gibi öldüğü nü söylüyordu. İdris Usta, Bengi'nin anlattıklarından üç ayrı olasılık çıkarmıştı. İlki ve en iyisi, emininin işkenceye dayanmış olması ve yeğeninin adını vermeden ölmüş olmasıydı. Ancak Bengi, adamın gördüğü işkencenin dayanılacak cinsten olmadı ğını söylemişti. İkinci iyi ihtimal, eminin işkenceye sonuna ka dar direnmiş olmasıydı. Bu katillerle aralarındaki zaman farkını biraz daha azaltırdı. Son ve en kötü ihümal ise, eminin işkence nin başlarında konuşmuş olması ama adamların tatmin olma dıklarından ya da sadece zevk için işkenceye devam etmiş ol malarıydı. Netice itibarıyla durum ne olursa olsun, eğer emin ağzından yeğeninin ismini çıkartmışsa, emanet için hemen he men hiç umut yoktu ama bu, işin ucunu bırakmaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Her durumda katillerin bulmaları gere ken bir yeğen vardı ve bu arkalarında biraz daha ipucu bıraka caklarını gösteriyordu. Eminin işkencede neler söylediğini asla bilemeyeceklerdi. Katiller şu sırada parçayı çoktan ele geçirmiş ya da hâlâ yeğeni arıyor olabilirlerdi. İdris Usta, yaşıyor olsun ya da olmasın o yeğenin bulunmak zorunda olduğunu biliyor du. Eğer emin işkenceye dayanabilmiş, adamlara

www.e-kitap.us

eksik ya da yanlış bilgi verebilmişse, hala biraz şansları vardı ve yapmaları gereken tek şey katillerle aralarındaki zaman farkını bir an önce kapatmaktı. Usta bu konuda kendisinin ve Mehmet Sinan'ın bağlantılarına güveniyordu.

Bütün gece yaptıkları görüşmelerin sonucu sabahın ilk ışık larıyla almaya başlamışlardı. Nüfus Müdürlüğü'nden bir dost ları gecenin bir körü ofisini açtırarak sabaha kadar çalışmış ama sonunda eminin seceresini çıkartmayı başarmıştı. Gelen haber çok sinir bozucuydu. Resmi kayıtlarda eminin tam on dört ye ğeninin olduğu görünüyordu. Mehmet Sinan'la birlikte talihle rine sövüp saydıktan sonra hemen işe koyulup, bu on dört ye ğenin yaşadıkları yerleri araştırmaya başlamışlardı. Bu iş ye ğenleri tespit etmekten çok daha zordu. Neyse ki yeni gün baş lamış, tanıdıklarının işlerinin başlarına geçmesiyle daha rahat ve hızlı hareket eder olmuşlardı.

Salih Usta ve İyas. Eski Yer'e geldiklerinde saat dokuza yaklaşmaktaydı. İdris Usta'yı bulmak üzere evden çıkar çık maz, sokakta kendilerini arayan Esat'la karşılaşmışlardı. "Sizi almaya geldim. Araba dışarıda" demişti Esat, "Ama Bengi Abla'yla Niran Hatun'u bulamadım. Behruz Usta'nın evine bile gi remedim. Onlara bir haber bırakıp hemen gidelim İdris Usta acele gelsinler dedi çünkü."

Usta ile İlyas, gerekli haberleri Yasemin'e bırakarak hemen arabaya atlamışlar ve Eski Yer'in yolunu tutmuşlardı. İdris Us ta'nın yanına varana kadar hiçbirşey belli etmek istemeseler de, aşağı düşmüş suratları ve kenetlenmiş ağızlarıyla etraflarına yaydıkları tehtidkar hava, sessiz bir yolculuk yapmalarına ne den olmuştu. Usta zaten icat edileli beri şu araba denen alete hiç ısınamamıştı. Hele şu Volkan gibi bir şoförün yürüttüğü arabada olmak kabir azabı gibi bir şeydi. Çocuk kalabalık tra fikte arabayı öyle bir kullanıyordu ki. Usta görmüş geçirmiş bir adam olmasa, karşıdan gelen birkaç arabanın içinden geçtikleri ne yemin edebilirdi. Yolda yaptığı hareketleri görünce, Bengi'nin bu çocuğun üzerinde boşuna durmadığını anladı. Sanatı zamana hükmeden bu gencin gözleri istediği zaman her şeyi herkesten daha yavaş ve daha ayrıntılı görebiliyordu. Bu yete neği sayesinde, normal bir insan için karşıdan gelen arabayla bir çarpışma kaçınılmaz görünürken, Volkan'ın gözlerinde ge rekli hareketi yapacak kadar bol zaman kalmış oluyordu. Usta, çok eskiden, yine sanatı zamana hükmeden bir usta olan Cihan Usta'nın, bir şahinin yerden havalanırken vücudunun aldığı tüm şekilleri ballandıra ballandıra anlatmasını, üzerine doğru gelen bir oku havada tek eliyle yakalayarak düşmanı daha ilk elden nasıl çökerttiğini hatırlamıştı.

Kapalı Çarşı'daki halıcı dükkanına vardıklarında, ilk bakış ta her şey sıradan görünmüştü. Haydar, her zamanki gibi tez gahın arkasında duruyor, suratında zoraki bir tüccar gülümsemesiyle etrafa bakınıyordu. Tezgahın hemen karşısına, Solaklar'dan Serhad bir iskemle atmış, dükkan sineği gibi oturuyor, arada sırada çaktırmadan etrafı kesiyordu. Usta, gören gözlerle dükkana bir kez daha bakıp, Haydar'ın belinde, koca göbeğinin bile gizleyemediği bir sıra kabarıklığı ve Serhad'ın hemen arka sında, durulmuş bir halının orta boşluğundan dışarı taşan yata ğan kabzasını görünce, herkesin tetikte durduğunu anlamıştı. Volkan ile birlikte birkaç Solak Çarşı'nın sokaklarında volta vurmaya, Esat güya teşrifatçılık yaparak kapının ağzını tutma ya başlamıştı.

Usta ile İlyas, halıların arasına saklanmış kapıyı açıp, yirmi taş basamağı indikten sonra karşılarına çıkan çift kanatlı tahta kapıyı yumrukladılar. Kısa bir süre sonra kapı açıldığında kar şılarında Mehmet Sinan'ı buldular. Gecelinin yüzünü, yorgunluktan ziyade açlıktan kaynaklanan bitkin ve korkunç bir ifade bürümüştü.

"Buyrun" dedi Mehmet Sinan gülümsemeye çalışarak, İdris Usta tüm tesisatı, hemen girişteki yüksek ve geniş sütunlu salona kurmuştu. Odalardan tozları bile almmadan dışarı çıkartılmış masalar gelişigüzel yerleştirilmiş, üzerlerine iki telefon ve Salih Usta'nın hiç anlamadığı aletler koyulmuştu.

Önlerinde zemine inen dört büyük basamak merdiven ol masına rağmen, tavan kafalarından en az beş metre yukarıday dı. Eski Yer'in mimarisi çok basitti. Merdivenlerin sonundaki tahta kapı, doğrudan bu salona açılırdı. Salonun tavanını beş koca sütun ayakta tutar, sağ ve sol duvarlardaki ikişer kapı, üçü şu an kullanılmayan, bir tanesi de Mehmet Sinan'a hane olan dört odaya açılırdı. Salonun sonundaki loş koridor, beş altı met re ilerledikten sonra çatallanır, sol

www.e-kitap.us

kolu on adım kadar sonra Kütüphane-i Arifan'ı koruyan büyük demir kapıya ulaşır, diğe ri ise yumuşak bir eğimle aşağıya inip daralarak arka kapıya çı kan labirentlere bağlanırdı.

İdris Usta, Salih ile İlyas'ı görünce heyecanla "Gelin ge lin..." diye bağırdı "Neredeyse bulduk. Siz hazır mısınız? Bengi niye gelmedi?"

İlyas, ustasının sorularına hiç kulak asmayarak, mevzuya usturuplu bir giriş yapmaya hazırlandı. "Usta..." dedi usulca. İdris Usta, "Söyle İlyas" diyerek önündeki kağıda bir şeyler ka ralamaya devam etti. İlyas tam ağzını açmıştı ki, masadaki tele fonlardan biri çaldı. Usta hemen telefonu kaldırdı. Karşısındaki adamı dinledikçe yüzü aydınlanıyordu. Telefonu kapatır kapat maz müjdeli haberi verdi: "Üç yeğenin yerini kesin olarak bul duk. İstanbul'dalarmış. Mehmet Sinan, yukarıya haber ver çık mak için hazırlansınlar."

Geceli, hızlı adımlarla yukarıya çıkarken, masanın üzerin deki faks makinesi biplemeye başladı. İdris Usta, makineden çı kan kağıdı koparır gibi çekip aldı. Okumaya dalmışken, İlyas bir kez daha "Usta..." diye seslendi. İdris Usta İlyas'a "Dur bi raz" dedi ve kağıtta yazan adresleri bir yere not edip, peşine Esat'ı takmış merdivenlerden aşağı inen Mehmet Sinan'ın yanı na seğirtti. "Hemen bu adreslere gidin" dedi. "Fazla kalabalık olmayın. Önce şöyle bir bakın, garip bir şeyler varsa hemen ha ber verin. Ortalık sakinse sadece izleyin. Eğer hala emanetlerin peşindelerse gelmeleri lazım. Mehmet Sinan sen takip et bu işi"

Lafını bitirir bitirmez Esat, Usta'nın elindeki kağıdı kaptığı gibi yukarıya fırladı.

Mehmet Sinan ise bir başka kağıdı Usta'ya uzatarak "Bunu da Niran Hatun göndermiş, bir baksan iyi olur." dedi.

Kağıtta yazanları okumaya başlayınca, Usta'nın yüzü ekşiyiverdi. "Esat'ı geri çağır" dedi oflayarak, "Ahmağız biz. Kafa mız durdu! Eminin İstanbul'daki yeğenleri nerede olur sence şimdi?"

Geceli "Bilmem ki?" diye yanıtladı.

"Cenazede olmazlar mı? Niran Hatun'da oradaymış." di yerek kağıdı okumaya devam etti. Hatun çok akıllı bir iş yap mıştı. Kendileri burada sağa sola telefon edip yeğenlerin yerini öğrenmeye çalışırken, Hatun en kesin bilgi alabileceği yere, emininin cenazesine gidip, gerekli bilgileri almıştı. Cenazeye katılan üç yeğenden ikisi, İstanbul'daki diğer kuzenlerine bir türlü ulaşamadıklarından bahsetmişlerdi. Anlattıklarına göre ölen emine en yakın yeğen oydu ve cenazeye gelmemesi aile içerisinde çok garip karşılanmıştı. İşin kötü tarafı, eminin geri kalan on bir yeğeni, memleketin dört bir tarafına dağılmışlardı. Eminin yakınları, bütün akrabalara haber vermeye çalıştıklarını ama bir çoğuyla ilişkilerinin uzun zaman önce koptuğunu anlatmışlardı. Niran Hatun, pusulanın sonuna öğrenebildiği beş yeğenin isimlerini ve adreslerini yazmıştı.

İstanbul'daki yeğene bir türlü ulaşılamıyor olması İdris Us ta'nın dikkatini çekmişti. Kadıncağızın başına bir şey gelmiş ol ması tabii ki kötüydü ama, bu katillerin hâlâ emanetleri ara makta olduğunu gösterirdi. Usta, Mehmet Sinan'a bu yeğenin adresini verip, evine bir bakılmasını istedikten sonra telefona sarılıp tüm hastane ve karakol kayıtlarını soruşturmaya başladı. Telefonların birini kapatıp, diğerini açarken, hemen arkasında büyük bir sabırla bekleyen İlyas, artık dayanamayıp "Usta!" di ye patlayıverdi. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, böyle bir patlama ya hazırlıklı olan Salih Usta bile yerinden sıçramıştı. İdris Usta, telefonda konuştuğu kişiye biraz beklemesini söyleyip, kafasını ağır ağır İlyas'a çevirdi. Çırağının hayatında ilk defa kendisine bu kadar yüksek sesle hitap ettiğinin farkındaydı ve bu hiç hay ra alamet değildi. "Ne var İlyas? ' diye sordu alttan alırr ama bi raz da şikayetçi bir ses tonuyla.

"İşine iş katmak gibi olmasın ama," dedi İlyas, "Benim de emanetimi çalmışlar..."

İlyas'in bu cümlesi koca salonda öylesine lanet bir sessizli ğe neden olmuştu ki, telefonun diğer ucunda beklemekten sıkı lan şahsın "Orda mısınız İdris Bey?" diye seslendiği bile duyu-labiliyordu. İlyas, terden sırılsıklam olmuş ellerini durmaksızın ovuşturarak İdris Usta'ya bakıyor, İdris Usla, Mehmet Sinan'ın elindeki kağıtları fırlatarak, koşa koşa yukarıya kendisine içecek bir şeyler almaya çıkışını izliyor, Mehmet Sinan merdivenleri tırmanırken, Salih Usta'yı hayatında ilk defa böylesine bir şey yapamaz ve yapacak bir şey icad edemezken gördüğünü düşü nüyor, Salih Usta da kollarını kavuşturup, sırtını sütunlardan birine vermiş bir şekilde, İdris Usta'nın gözlerinin önünde nasıl on yaş birden yaşlandığını dehşetle izliyordu.

İdris Usta, "Ben sizi tekrar ararım" diyerek telefonu kapat tı. Bir süre hangi sorudan

www.e-kitap.us

başlaması gerektiğini düşündükten sonra, "Ne zaman olmuş?" da karar kıldı.

İlyas "Dün değil ondan önceki gece" diye cevap verdi, "Hatun'un eminiyle aynı vakitlerde galiba..."

"Sen ne zaman öğrendin peki?"

"Bu sabah Usta."

İdris Usta bunun çok ama çok kötü bir haber olduğunun farkındaydı. İki emine aynı anda saldırmanın, işin çok sağlam planlandığını düşünmeye başladı ama gerisini getiremedi. "O zaman sen..." dedi İlyas'a , "Sen hemen... şey yap sen..." Dili nin peltekleştiğini hissediyordu. Kafasındaki düşünceler artık canını acıtacak bir hızla dolanmaya başlamıştı. Usta'nın bildiği tek şey o dakikadan itibaren artık iflas etmiş olduğuydu. Olay ların önünde daha fazla tutunacak gücü kalmamıştı ve dahası tu tunmak falan da istemiyordu. "Sigarası olan var mı?" diye sor du kendisini sandalyeye bırakır bırakmaz. Mehmet Sinan, etra fa bakındıktan sonra, ağır adımlarla kapıya doğru ilerleyip, merdivenlerin başından Esat'a sigara gçtirmesini seslendi. İdris Usta'nın sandalyeye oturmasıyla birlikte, Salih dayandığı sütu nun dibine, İlyas da taş merdivenin ilk basamağına çöküvermişti. Mehmet Sinan, yukarıdan gelen paketten İdris Usta'ya si gara tuttu. Kendisi de bir tane aldıktan sonra paketi Salih Usta'ya, Salih Usta'da İlyasgeçirdi. İlyas, paketi İdris Usta'ya doğru sallayarak "Müsaade var mı?" diye sordu. Karşılık ola rak, Usta'dan çırağına doğru havada bir çakmak uçtu.

Sütunlu salonda ilk sigaralara eşlik eden ölüm sessizliği, yerini kısa cümleli çok da anlamlı olmayan bir muhabbete bı rakmak üzereyken, merdivenlerden aşağı inen iki çift ayak sesi duyuldu. Az sonra kapı açılıp Niran Hatun kendisini gösterin ce, salondaki herkes ayağa fırladı. Hatun'un dün akşamki halin den eser kalmamıştı. Sıkı sıkı topladığı kızıl saçları her türlü sa vaşa hazır olduğunu gösteriyordu. Yüzünde ise vahşi ve umur samaz bir ifade vardı.

Hatun hızlı adımlarla aşağıya inerken, arkasına doğru "Zırlama artık sen de!" diye bağırdı. Karşılık olarak gelen hıçkı rıkla karışık bir hüngürtü merdivenlerde yankılandı. Hatun'un hemen arkasından salona kıpkırmızı kesilmiş gözlerle Bengi girdi. Niran Hatun, "Nasıl vaziyet?" diyerek İdris Usta'ya doğ ru ilerlerken. Bengi kafasını İlyas'm omzuna yaslayıp için için ağlamaya devam etti.

"Çok kötü" diye cevap verdi İdris Usta ve hiç beklemeden ekledi: "İlyas'ın da emanetini almışlar..."

Niran Hatun omzunun üstünden İlyas'a bir bakış fırlattı. "Almışlar.." diye tekrarladı İlyas.

Hatun "Çok mu şaşırdınız?" diye sordu. Sonra Bengi'yi işaret ederek, "Alın bir tane de burada var emaneti çalınan. Çok mu şaşırdınız?"

İdris Usta Bengi'ye "Seninki ne zaman gitmiş?" diye sordu. Sesi güçlükle çıkıyordu. Kızın yerine Hatun cevap verdi: "Onun ki de iki gün önce... Uyuyoruz. Hepimiz uyuyoruz. Adamlar aynı gece üç emini birden alıyor, düzen kuruyor biz uyuyoruz."

Salonda, Hatun haricinde herkesin omuzlarına yine kötü bir ağırlık çöküvermişti. İdris Usta bir süre sonra Bengi'ye tek rar sordu: "Sen ne zaman haber aldın?"

Bengi, "İki saat önce" diye cevap verdi, "Televizyonda söy lediler. Yol kenarında bulmuşlar cesedini..." Lafı koca bir hıçkı rıkla ağzına tıkandı. Soluk aldıktan sonra çığlığı koyvererek de vam etti: ".. -ama ben çok severdim Murat Hoca'yı!..."

Niran Hatun "Kes artık Bengi!" diye bağırdı. Sonra İdris'e döndü: "Siz neler buldunuz? Beş yeğenin ismini göndermiştim ben. Erişebildiniz mi?"

"Yok..." detli İdris Usta, "İlyas araya girince aklımdan çıkıvermiş."

"Hadi İdris, hadi!" diye parladı Hatun, "Yeri yurdu belli olanlara hemen ulaşalım. Geri kalanını da ama bugün ama bu ay ama bu yıl, mutlaka bulalım. Yetmedi mi yattığımız."

İdris Usta ve Mehmet Sinan yeniden telefonlara sarılırken. Hatun diğerlerine döndü: "İlyas! Bengi! Siz de kendi eminleri nizle uğraşın. Şu saatten sonra kimsenin kimseye ne yapacağını söylemeye hali yok. Bir tek kafayla yürümez bu iş, Herkes kendi kafasını çalıştırsın. Hadi bakalım, gidin ne araştırılması, ne so-ruşturulması gerekiyorsa yapın! Salih! Sen de yardımcı ol onla ra. ..."

Salih, İlyas ve Bengi hiçbir soru sormadan ama yine de ayaklarını sürüye sürüye merdivenlere doğru yürümeye başla dılar. İlyas daha ilk basamağı çıkmıştı ki geri dönüp "Niran

www.e-kitap.us

Ha tun...” diye seslendi, “Tamam ne gerekiyorsa yaparım ama, allahaşkına birisi bana bu soysuzların eminlerin yerini nasıl öğ rendiklerini söylesin. Ben şu ömrüm boyunca, en zorbalı ka famla bile ağzımdan eminimin ismini cismini kaçırdıysam dilim kopsun. Allah aşkına birisi bana anlatsın şu işi, aklımı oynataca ğım!”

İdris Usta, bir eliyle telefonun ahizesini kapatarak okkalı bir “fesupanallah” çekti. Niran Hatun ise, İlyas’a küçük bir gü lücük athktan sonra, “Yanlış yere soruyorsun İlyas” dedi, “Sana bunu en iyi o soysuzlar anlatır. Yakalayınca birlikte sorarız.”

İlyas, “Doğru ya...” diye mırıldanarak kafasını salladı. Ak lına takılan soruya şimdilik bir cevap bulamamıştı ama İlyas, bu sorunun gerçek muhatabı yatağanının önüne düşüverdiğinde, kendisine tatminkar bir cevap vermesi için elinden gelen her şeyi, hem de büyük bir zevkle yapacağından emindi. Önüne di kilen bu yeni hedef bile İlyas’ın adımlarının sertleşmesine yet mişti.

25

“... Bak elimden geleni yapıyorum burada. Tek başımayım... Beni bir daha arama... Ben seni arayana kadar beni bir daha arama Behram... Anlaştık?”

Behzat Taner telefonu bilmem kaçıncı kezdir Behram’ın suratına kapattı. Yirmidört saatten fazla bir süredir ayaktaydı. Bir yıldır başarıyla sürdürdüğü sigara disiplininden eser kalma mıştı ve içtiği kahveler artık midesinden hesap sormaya başla mıştı. Yirmidört saattir ettiği telefonların haddi hesabı yoktu. Rüşvet dağıtmaktan iki banka hesabını boşaltmıştı ve en önem lisi büyük avukat Behzat Taner’in ortalıkta harıl harıl bir şeyler aradığını artık sağır sultan bile duymuştu. Ne arıyordu peki? Bir adamın yeğenine miras bıraktığı bir kağıt parçasını. Kimdi bu yeğen? Nerede oturuyordu? İşte bütün bunların cevabı ken disinden bekleniyordu. Behram efendi ve Büyük İmam hazret leri her sakat durumda yaptıkları gibi kendilerini Büyük Alamut’un kalın kapılarının arkasına kilitlemişler, saat başı telefon ederek ne büyük çaba sarfettiklerini gösteriyorlardı.

“Başlarım iksirine Behram” diye söylenerek ayağa fırladı Behzat Taner, “Senin yapacağın planın taa...”

Büyük Alamut’taki sıcak odasında oturan Behram’a göre aslında her şey yolundaydı, sadece biraz daha çaba harcanması gerekiyordu. Behzat Taner’e göre ise işin daha ilk günden boku çıkmıştı. Üç operasyonlu planın ilk aşaması tek kelimeyle mü kemmel gitmişti ve hala öyle devam etmekteydi. Fedailer birin ci eminin evine girmiş, az bir şey uğraştıktan sonra parçayı alıp, adamın ve karısının işlerini bitirip geri dönmüşlerdi. Gün ay dınlanır aydınlanmaz, planın ikinci aşamasına geçilmiş ve daha önceden ayarladıkları genç, cinayeti kendisinin işlediğini söyle yerek polise teslim olmuştu. Gencin avukatlığını da Taner’in en güvendiği isimlerden birisi üstlenmişti. Daha bu habere sevinemeden kötü haberler gelmeye başlamıştı, ikinci emin baya bir çetin ceviz çıkmıştı. Emanetinin yerini söylememek için direnen ve çok gürültü çıkaran bu adam derhal uygun bir yere alınmış ve sorgusu burada sürdürülmüştü. Anlaşılan, Behram’ın bizzat seçtiği üstün fedaileri, adamı sorgularken ellerinin ayarlarını bi lememişlerdi. Dün öğlen vakti Behram kendisini aramış, ikinci eminin emanetinin yerinin tam olarak söyleyemeden öldüğünü bildirmişti. Adamın verdiği tek bilgi ise parçayı yeğenine teslim ettiğiydi. İşte Avukat o saatten beri eminin yeğenlerini araştır maktaydı. Zaten adamın tam on dört tane yeğeni olduğunu öğ rendiğinde dünyası başına yıkılmıştı. Diğer taraftan da Behram, işin içine girmemiş her cahil gibi, yeğenleri hemen buluvermesini istiyordu. “Yahu nüfusta, poliste falan kayıtları yok mudur bu adamların?” diye sormuştu Behram, “Arayıp soruver işte. Devlet sırrı değil ya bu!”

“Hıhı... Burası İsveç, ben de tertemiz vatandaşım Behram” demişti Avukat da, “Devlet dairesinde bankonun öbür tarafına geçen her kağıt sırdır kardeşim. Dayısız çıkmaz, bedavaya hiç çıkmaz...”

Behzat Taner, kıçını koltuğundan kaldırmadan çalışmış, üstün bir performans gösterip ilk aşamada on dört yeğenden beş tanesinin yerini kesin olarak belirlemişti. Şansına bu beş ye ğen de İstanbul’a yakın illerde oturuyorlardı. Dün akşam üç ta nesine birer fedai grubu gönderilmişti ama sonuç koca bir sıfır dı. Geri kalan ikisine gönderdiği fedailerden her an haber gelebilirdi. Bu iki yeğen İstanbul’dan biraz daha uzakta oturdukları için fedailer ancak ulaşabilmiş olmalılardı.

www.e-kitap.us

Bu ek operasyonları düzenlemek hiç kolay iş değildi. Yeğenin yerini bulduktan son ra bölgeye en yakın fedaileri oraya yönlendirmek, kısa bir ön çalışma yaptıktan sonra, en uygun zamanda adamı kaldırıp gö türmek gerekiyordu. Bütün bu işleri planlamak ve eyleme dök mek için Avukat'a çok kısa bir zaman kalıyordu. En kötüsü de tek başınaydı. Behzat Taner, bu parçanın neden bu kadar zor landığını bir türlü anlamıyordu: Behram'a "Gel vaz geçelim..." demişti, "Pazarlığı başlatmak için bir tanesi bile yeter diyordun. İşte elimizde var. İkincisini bulacağız diye etrafa bir sürü adam gönderiyoruz. Riski çok büyütüyoruz. Biri yakalanacak, mah volacağız..."

Bu laflar, Behram'ın bir kulağından girip diğerinden çık mıştı. Bunların üzerine Behzat Taner bir de kendisinden bilgi saklandığını öğrenince hepten deliye dönmüştü. Kendisine ula şan ilk haberlere göre, üçüncü emin de emanetinin yerini söyle memekte direnmişti. Neyse ki, bu adamla uğraşan fedai grubu sağlam çıkmış, adamı konuşturup, işini bitirdikten sonra, daha önceden kararlaştırdıkları gibi cesedi ortadan kaldırmak için fazla çaba harcamadan, çok da ayak altı olmayan bir yere bırakıvermişlerdi. Yeğenlerle uğraşırken, ofisinde sürekli açık du ran televizyondan Türkiye'nin ünlü arkeologlarından Profesör Murat Sunar'ın öldürüldüğü haberini ilk duyduğunda çok önemsememişti ama bir sonraki haber kuşağında adamın ölüm sebebinin ağır işkence olduğunu duyunca işkillenip Behram'ı aramıştı. Behram biraz mırın kırın ettikten sonra ağzındaki bak layı çıkarmış ve üçüncü eminin Profesör Sunar olduğunu, ken disini telaşlandırmamak için bu bilgiyi gizli tuttuklarını söyle yince. Avukat tek kelimeyle kudurmuştu. Behram dalga geçer gibi "Nereden duyuyorsun bunları? Malum mu oluyor anlamı yorum ki?" demişti, "Biz sana zaten söyleyecektik ama neyse. Profesör emanetinin yerini söyledi, teyid etmek üzereyiz ama galiba almamız çok zor olacak. Bunu sonra konuşuruz. Sen ikinci parçayı bir an önce bulsan çok iyi olur. Profesörünkini alamazsak bari iki tane olsun elimizde..."

Behram bunları söylerken, telefonun öbür ucunda çıtı çık mayan Avukat'ın, dikkatle kendisini dinlemekte olduğunu dü şünüyordu. Oysa Behzat Taner, bir taraftan işkenceyle öldürül müş bir profesörün medyanın ve polisin ne kadar ilgisini çeke ceğini hesaplıyor, diğer taraftan da ikinci parçayı bulmak için sağa sola saldıran fedailerden birinin yakalanması halinde başı na neler geleceğini düşünüyordu.

Düşündükçe iyice canı sıkılan Avukat, yeğenlerle daha faz la ilgilenmemenin çok daha iyi olacağına karar verdi. İstan bul'da ve Ankara'da birçok devlet çalışanı, kendisinin bu işle il gilendiğini artık biliyorlardı. Eh, cesetlerin de er ya da geç bulu nacağı düşünülürse, bütün şüpheler üzerinde toplanacaktı. Bu sorun biraz daha parayla ya da en olmadı ileri gitmeye yeltenen bir memurun ortadan kaldırılmasıyla halledilebilirdi ama, feda ilerden birisinin yakalanması ve konuşturulması felakete neden olurdu. Gerçi Behram her zamanki gibi fedailerinin tek kelime etmeyeceğini söylüyordu ama Behzat Taner de bir insanı ko nuşturmak için kullanılan yöntemleri çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar beş yeğene ulaşılmıştı ve bu kadar risk yeterliydi. Beh ram'a ne diyeceğine gelince, yapamamıştı işte! Olmamıştı! Var mıydı ötesi. Hem ne zamandan beri Behram'a hesap vermek zorundaydı ki?

Behzat Taner, çok uzun süren mesaisine kendi kendine bir son vermenin rahatlığıyla koltuğuna yaslanıp iyice gerindi. "Bu temponun üzerine ne iyi gider acaba?" diye düşündü kendi kendine. Mırıldanarak sıralamaya başladı: "Önce iyi bir ban yo... Burada değil tabii, otelde... Şöyle boğaza nazır falan. Son ra yemek tabi ama hafif bir şeyler. Açık büfe kahvaltı mesela... Yok yok, aşağı in tabak doldur uzun hikaye. Oda servisi en iyisi. Sandöviç, salata malata... Çay da tabii. Demleme şöyle. Son ra içki...ne olursa artık keyfime kalmış. Üstüne bir de kadın... Jülide? Yok yok Rus. Beyaz Rus hatta... Ama şimdi bir de ara, bul, bekle, gelsin beğenme. E pahah da kaltaklar, çok da para gitti bugün... Jülide... Jülide tabii..."

Avukat, sekreterini aramak için elini telefona uzatmıştı ki telefon çaldı. Arayan Jülide'ydi:

"Berfin Hanım arıyor" dedi Jülide. Sesindeki sıkıntı iki gündür yaptığı fazla mesaiden kaynaklanıyordu.

Behzat Taner "Allah Allah!" dedi, "Bağla bakalım."

Berfin, ilk eminin cinayetini üstlenen çocuğun avukatlığını üstlenmişti. İş ver unut tipinden becerikli bir kadındı. Sorun çıkmasa aramazdı.

"Buyur Berfin" dedi Avukat.

"Adliye'deyim Behzat Bey" dedi kadın. Alçak sesle konuş maya çalışıyodu, "Burada iki üç tane

www.e-kitap.us

adam var. Israrla çocukla görüşmek istiyorlar. Kabul etmedim ama çok diretirsem dikkat çekebilir. İzin vereyim mi?"

"Sakın!" dedi Behzat Taner, "O çocuğun dün cezaevinde olması gerekiyordu. Niye bu kadar geciktiniz?"

"Savcı yerinde yoktu, mahkemeler doluydu bugüne sarktı. Elimden geleni yapıyonım Eğer bir sorun çıkmazsa birkaç saate kadar cezaevine gider."

"Sorun çıkmasın Berfin. Şu adamlar kimlermiş?" "Bilmiyorum. Biz tanıdığıyız geçmiş olsun diyelim diye yaklaştılar. Birisi baya yaşlıca. İsimlerini birbirlerine söylerken duydum. Yaşlı olan Salih, gencin ismi Esat. Diğerini duyama dım ama baya iri..."

"Tamam Berfin. Tekrar ediyorum. Çocuğu kimseyle görüş türmeden hemen cezaevine gönder. Gerisini ben hallederim. Sonra buraya gel biletini vereyim de tatile çık."

Berfin "Uzakdoğu değil mi Behzat Bey?" diye kikirdedi.

"Nereye istersen. Üç dört ay buralarda görünme de..."

"E bu sırada çocuğun avukatlık işi olursa?"

"Ben onları ayarladım güzelim. Sen kafanı kendi işine yor. Anlaşıldı mı?"

"Tamam Behzat Bey..."

Bu telefon görüşmesinden sonra avukatın kafasına takması gereken bir şey daha çıkmıştı. Ne var ki, biraz önce kurduğu otel, banyo, yemek ve Jülide fantezisi baskın gelmiş, Taner'in kafasını dağıtmıştı. "Belki gerçekten de geçmiş olsun demeye gel mişlerdir çocuğa" diye düşündü. Jülide'yi aramak için bir kez daha telefona uzanmıştı ki, hevesini bu sefer faks makinesinin sesi kursağına bıraktı. Makineden çıkan kağıdı eline aldığında, işi beş yeğenle bırakma fikrini bir kez daha gözden geçirmek zorunda kaldı. Tanıdıklarından biri, iki yeğenin daha adresleri ni tespit etmişti. Behzat Taner, biraz düşündükten sonra, kağıdı buruşturup çöp sepetine gönderiverdi. Hızla koltuğundan kalk tı paltosunu giydi. Tam kapıdan çıkacakken, aklının bir kena rında "Acaba bu yeğenler miydi?" sorusunun asılıp kalmış ol duğunu fark etti. Kendisini tanıdığı kadarıyla, bu soru ömrü boyunca orada öylece duracak en olmadık zamanlarda kendisi gösterecekti. "Aman benden çıksın da..." diye düşünerek, kağı dı çöp sepetinden geri aldı. Cep telefonundan Cahit'i arayıp, bulabildiği son iki yeğenin adreslerini verdi. Her ikisi de birbir lerinden çok uzak şehirlerde oturuyorlardı. Cahit'e en yakında ki fedailerin bu şehirlere gönderilmesini söyleyip, dikkatli ol malarını sıkı sıkı tembihledi. Bilgisayarından fedailerin dağılım larına baktı. En yakın fedai grubunun yeğenlere ulaşması bu geceyi bulurdu. Bu da kendisine ayıracağı yeterli zaman anla mına geliyordu. Yeğensiz, fedaisiz, emanetsiz ve tabii Behram'sız bir zaman. Güzel bir şeydi. Tekrar telefonuna uzandı ve bu sefer çalmasına fırsat vermeden sekreterini aradı: "Otelde bir yer ayırt Jülide" dedi avukat

"Oda mı?" diye sordu kız.

"Evet!"

"Hangi otelde?"

Taner, çapkın olduğunu düşündüğü bir sesle, "Sen hangini istersen orası olsun güzelim" dedi.

Jülide "Ama Behzat Bey!" diye ciyakladı, "Ben bu şekilde size yardımcı olamam ki. Kendiniz için mi istiyorsunuz? Misafi riniz mi var? Ben nasıl bilebilirim ki hangi otelin ..."

Behzat Taner kızın cümlesini bitirmesini beklemeden tele fonu kapattı. Kısa bir süre sonra Taner Hukuk Bürosu'nun çalı şanları, patron sekreteri Jülide Hanım'm, bizzat patron tarafından kolundan tutulup, asansöre kadar sürüklenmesine şahit ol dular...

26

Salih Usta ile İlyas, Eski Yer'e geri döndüklerinde, gün ne redeyse devrilmek üzereydi. Salona girdiklerinde herkesi bir masanın etrafında buldular. İdris Usta hala telefonla konuşu yordu. Niran Hatun ise pür dikkat Usta'yı dinliyordu. Bengi de dönmüştü. Artık ağlamıyordu ama hala üzgün olduğu her ha linden belli oluyordu. Mehmet Sinan sabahki korkunç halinden kurtulmuş gibiydi. Merdivenden inerken gördükleri, dibinde yarım parmak kadar pıhtılaşmış kan duran büyük bakır kupa, gecelinin rahatlığını açıklıyordu. Aslında Mehmet Sinan böyle şeyleri pek ortada bırakmazdı ama, herhalde aceleye gelmişti.

Niran Hatun, Salih ile İlyas'ı görür görmez, "Neler yaptı nız?" diye sordu.

www.e-kitap.us

Salih, "Biraz sağa sola sorduk, sonra bütün gün eminin ka tilini kovaladık" diye cevapladı.

İdris Usta gülümsedi: "Yakalayabildiniz mi bari?" "Yok usta" dedi İlyas, "Avukatı göstermedi. Ne şirret ka dındı o öyle..."

Niran Hatun, "Anlatın bakalım" diyerek gözlerini ikisinin üstüne dikti.

İlyas, "Önce eminin semtine gittik" diye anlatmaya başladı, "Mahalleliye sorduk biraz. Hepsi çok şaşkındı. Dediklerine gö re, o çocuk adam kesecek biri değilmiş. Ana babasıyla konuşa lım dedik ama halleri yoktu pek. Lakin duyduklarımız göre, ço cuk son üç dört aydır garip adamlarla düşüp kalkmaya başla mış. Eskiden şen şakrak olan çocuk, bu adamlarla görüleli beri her şeyden elini ayağını çekivermiş. Bütün gün odasına kapa nıp kitap okumaya başlamış. Ailesi çok uğraşmış derdini anla mak için ama çocuk ağzını açıp tek bir kelime bile etmemiş. Ma hallenin bakkalı, çocuğun adamla kadını para için öldürdüğüne hiç inanmıyor. Dediğine göre, son zamanlarda cebinde çokça para varmış. Ailesinin bütün borçlarını kapatmış, tüm alışveriş leri de peşin parayla yapmaya başlamış. Mahalleli ya mafya di yor ya da tarikat. Neyse, sonra eminin evine girdik. Biraz zor oldu ama... Salih Usta toprağa baktı, evde yabancı ayak izleri varmış..."

Bütün gözler Salih'in üzerine çevriliverdi. "Neyse ki ev es kiydi, zemini işlenmiş de olsa ham topraktı" diye devam etti Sa lih, "Bilirsiniz, toprak ne kadar hamsa, hafızası o kadar güçlü olur. Üzerine basan ayağı tanır. Amrat tozuyla baktım. O eve iki tane yabancı girmiş. O civardan, o mahalleden değiller. İzleri de çok taze hem de..."

İdris Usta "Demek çocuğu önümüze attılar" dedi, "Sonra?"

Sonrasına İlyas devam etti: "Oralarda dolanırken çocuğun bugün mahkemeye çıkacağını öğrendik. Belki ağzından bir laf alırız diye hemen karakola koştuk, geç kalmışız. Mahkemede yakaladık sonra. Yakaladık ama görüşmek ne mümkün. Avu katı yıktı ortalığı. Akrabasıyız dedik, bir ihtiyacı var mı soralım dedik. Koridorları çınlattı göstermedi çocuğu bize. Mahkemesi de çok kısa sürdü. Suçunu itiraf ettiğinden hemen cezaevine ko yuverdiler."

"Avukatın ismini öğrenebildiniz mi?" diye sordu İdris Usta

İlyas, "Öğrendik elbet" dedi böbürlenerek. Cebinden buruş buruş bir kağıt çıkardı. İdris Usta, kağıda şöyle bir göz atıp Mehmet Sinan'a uzattı.

İlyas, masadan biraz uzakta duran Bengi'nin yanına gitti. Kızı koltuğunun altına alarak "Cenaze nasıldı?" tüye sordu, "Bir şeyler öğrenebildin mi?"

Bengi içini çekerek "Kalabalıktı Hoca'nın cenazesi" dedi, "Çok bir şey öğrenemedim. Murat Hoca yalnız yaşardı. Evden dışarı da pek çıkmazdı. Kimse fark etmeden alıp götürmüşler adamcağızı. Bütün kitaplarını, çalışmalarını eşyalarını falan okulun kütüphanesine bağışlamış. Yarın fırsat oluşa ben de gi dip eşyaların toparlanmasına yardım edeceğim. Ortalık biraz daha sakinleşmiş olur, evi kolaçan ederim şöyle bir."

"Gitmedin mi bugün eve?"

"Yok. Polis kapatmıştı. Kimseyi içeriye sokmuyordu." İlyas ile Bengi'nin sohbetini telefonun sesi böldü. İdris Usta ahizeyi alarak salonun öte ucuna gitti. Ne konuştuğu duyulmu yordu ama suratına yansıyan sevinç ifadesi, bir şeylerin iyiye gitmeye başladığını gösteriyordu. Beş dakika kadar konuştuk tan sonra telefonu kapattı. Ağzı kulaklarında masaya doğru yaklaştı: "Gözün aydın Hatun"dedi. "Galiba bulduk senin ema neti."

Hatun'un gözlerinde sevinçten çok, ucu görünmüş bir inti kamın kıvılcımları parladı. Hiçbirşey demeden, dudaklarını ke mir erek gülümsedi.

"Ordu'daymış emanet," diye devam etti Usta, "Az önce konuştuğum, eminin yeğenlerinden birisiydi. Bir iki ay önce da yısı kütüphanesini bırakmış. Benden sana yadigar kalsın de miş."

"Tamam bulduk!" diye onayladı Hatun. Emininin parçayı kitap cildinin içinde sakladığını biliyordu, "Geleceğimizi haber verdin mi?"

"Verdim" dedi Usta, "Seni tanıyor zaten. Dayısından duy muş ismini."

Hatun dışarı çıkmak üzere hazırlanmaya başlamıştı bile. "Hadi İdris" dedi, "Sen de geliyorsun benimle."

Usta eliyle Hatun'a beklemesini işaret etti. Sonra herkesi masanın etrafına toladı: "Şu elimizdeki taşla birkaç kuş vura lım" dedi, "Beş tane yeğene saldırdıklarını öğrendik. Üçüne dün gece, ikisine bugün. Bu da demektir ki adamlar hala ema netin peşinde ve bakacakları dokuz yeğen daha var. Kısaca, ben derim ki, biz gidip Hatun'la emaneti alalım, geri kalanımız ye

www.e-kitap.us

ğenlerin civarındıa pusvıya yatsın. Gelirlerse hoş gelirler...”

İdris Usta’nın söyledikleri, küçük bir sorun dışında herke sin aklına yatmıştı: “İyi düşünmüşsün Usta” dedi Salih, “Ama siz Hatun’la Ordu’ya gittikten sonra biz geriye üç kişi kalıyo ruz. Hangimiz nereye gideceğiz?”

İdris Usta, üzerinde isimlerin ve adreslerin yazılı olduğu kağıdı Salih’in önüne koydu: “Üçü İstanbul’da zaten” dedi, “Mehmet Sinan’la Solaklar oraları tutar. Bir de anladığım kada rıyla bu adamlar İstanbul civarında güçlü. Baksana saldırdıkları beş yeğenin hepsi yakın şehirlerde. Biz uzak olan altısından üçünü seçeceğiz. Doğru yerde olursak kafa kafaya geliriz adam larla. Hele bir tanesini sağ yakalarsak...”

Bengi “Doğru buraya alırım köpeği” diye Usta’nın cümlesi ni tamamladı.

Salih “Bunu da iyi düşünmüşsün de Usta,” diyerek yine araya girdi, “Doğru yer hangisi onu nereden bileceğiz?”

İdris Usta, Salih’e bakarak gülümsedi. “Ya talih...” dedi, “ya da kör Salih... Biz Hatun’la Ordu’ya gidiyoruz. Geriye Si vas, Ankara, Amasya, Antep ve Erzurum kalıyor. Seçin baka lım...”

Salih, Bengi ve İlyas önlerindeki kağıda bakakalmışlardı. Vermeleri gereken önemli bir karardı ve talihlerinden başka gü venebilecekleri hiçbirşey yoktu.

Bengi, “Söz büyüğün” diyerek Salih Usta’yı öne ittirdi. Us ta, artık ezbere bildiği vilayetleri kağıttan bir kez daha okudu. Sonra, emanetin artık bulunduğu, bunun da ‘ya tutarsa’ niye tinden bir hareket olduğu aklına geldi: “Antep olsun bakalım” dedi. İçinden öyle gelmişti.

Usta’nın kararından sonra Bengi kağıda bir göz atıp “Amasya” dedi. Hemen arkasından İlyas hiç beklemeden “Er zurum” deyiverdi.

Tercihlerin yapıldıktan sonra hemen hazırlanmaya başladı lar. Mehmet Sinan, İdris Usta’dan aldığı işaretle odalardan biri ne girdi ve elinde koca bir çantayla geri dönü. Çantayı masanın üzerine koyup, içindeki silahları masanın üzerine dizmeye baş ladı. “Alın birer tane” dedi İdris Usta, “Neme lazım üzerinizde bulunsun.” Niran Hatun ile Bengi, irice birer yediliyi hemen bellerine sıkıştırdılar. İdris Usta, yanından çok nadir ayırdığı re volverini kontrol ederken, İlyas, hafif ondörtlü ile ağır ama eli ne tam oturan dokuz milimetrelik arasında kararsız kalmıştı.

Her zamanki gibi silahlara en fazla burun kıvıran Salih olmuş tu. Bu aletler Usta’ya Çok gürültülü ve soğuk geliyorlardı. Sa lih’in silahlara uzak durduğunu gören Niran Hatun, “Sok şunu beline de yatağanla dolanma Antep’lerde” diyerek eski model bir altıpatları çırağının önüne ittirdi. Silahı mecburen beline sı kıştırdı ama ince ve zarif çeliğin belinden aşağıya doğru Büzül mesine alıştıktan sonra, tüm ağırlığı ve soğukluğuyla silahı bir külçe gibi belinde hissetmek Salih’i çok rahatsız etmişti.

“Eğer karşılaşırsanız sağ yakalayacağım diye kendinizi teh likeye atmayın” dedi Niran Hatun, “Bitirin işini. Leşinden de iz süreriz.”

İdris Usta revolverin topunu son bir kez çevirip kapattık tan sonra, “Gün doğana kadar pusuda bekleyin” dedi, “Biz emaneti alıp İstanbul’a döneceğiz. Sabah tekrar burada toplanı rız. Eğer bir terslik çıkarsa sanat kullanmadan önce telefon edin. Herkesin telefonu yanında mı?”

Salih Usta, “Benimki yanımda” diyerek, Yasemin’in hedi yesi yeni telefonunu çıkartıp, bahaneyle herkese gösterdi. Silah denen aletten ne kadar hazetmiyorsa, bu alete de o kadar hay randı. Telefonda ilk konuştuğu günü hiç unutmuyordu. Aletten İdris Usta’nın sesini duyduğunda, bunun sanat kullanmadan, sadece insan aklıyla yapılmış bir şey olduğuna inanamamıştı. Belki de hayatında ilk defa birilerini bu kadar kıskanmış ve ta bii ilk defa ‘sade insanoğlundan’ bir başka çekinmeye başlamıştı.

Herkes üstünü başını son bir kez daha yokladıktan sonra, Niran Hatun “Hadi bakalım” dedi, “Önce biz Usta’yla çıkalım. Sonra da siz dağılırsınız.”

Salih çıkmaya hazırdı ama iki şehri boş bırakmaya gönlü hala razı gelmiyordu. “Sen niye Hatun’la gidiyorsun?” diye sordu İdris Usta’ya, “O tek başına halleder orayı. Sen Anka ra’ya gitsen?”

“Hem emanete tek kişi gitmek olmaz” dedi Usta, “Hem de çok yorgunum Salih. Buradan sanat kullanarak ancak bir yere gidebilirim. Orada da karşıma birileri çıkarsa vay halime. Gözüm hiç kesmiyor. Zaten beni Ordu’dan geri getirirse Hatun ge tirir, yoksa otobüsle dönerim.”

Salih, Usta’nın lafına gülüyordu ama diğer taraftan da içini bir korku sarmıştı. İlk defa İdris

www.e-kitap.us

Usta'nın yorgunluktan bahset tiğini duyuyordu. İksir zamanı yaklaştığında hepsinin üzerine bir yorgunluk çökerdi ama bu hiçbir zaman korkulacak boyut lara ulaşmamıştı. Salih kendisini hala dinç hissediyordu ama İdris Usta'dan bir hayli genç olduğu düşünülürse bu çok doğal dı. Niran Hatun'u ise damarlarında dolaşan o kadim kan koru yordu. Aralarında iksir olmadan en uzun süre yaşayabilecek olan Hatun'du. İksiri zamanında hazır edememeleri halinde ilk gidecek olan da Behruz Usta'ydı ve önlerinde ne kadar zaman olduğunu bile tam olarak bilmiyorlardı.

İdris Usta, karşısında kahkahası donuveren Salih'in kafa sında yine kötü şeyler kurduğunu anlamıştı. "Sen gitsene An kara'ya" deyiverdi. Bir anda aklına gelivermişti.

"E Antep?" diye sordu Salih,

"Ha Ankara, ha Antep farkı var mı şimdilik?" dedi İdris Usta, "Hem başkentte sana yardım edecek adam da var."

Niran Hatun, İdris'in aklından geçenleri anlamıştı. "Sırası mı şimdi?" diye homurdandı.

"Tam sırası Hatun... Tam sırası" dedi Usta. Sonra Salih'e döndü: "Ben ararım onları buluşursunuz bir yerde."

"Aman Usta," dedi Salih, "Şimdi ayak bağı olmasınlar ba na. Sanat kullanmam icap eder. Akıllarını başlarından almayalım."

Usta küçük bir kahkaha attı: "Hiç çekinme kullan Salih. Bu gün öğrenmeseler yarın öğrenecekler. Hem lafla anlatmak daha zor. Ben biraz çıtlatmaya çalıştım ama akılları aldı mı bilmem?"

Salih, hala ilk yaptığı tercihte ısrarlıydı: "Ben Antep'e gide yim, onlar da Ankara'daki eve baksınlar. Hem bir şehir daha tutmuş oluruz. Olmaz mı?"

Usta, Salih'in dediklerini şöyle bir düşündü. Haklıydı ama subayları bir başlarına böyle bir işe göndermek de çok tehlikeliydi. Maazallah, adamlarla karşılaşırlarsa zaten belada olan başlarına bir iş daha açılmış olurdu. Daha da kötüsü, birine bir şey olursa Usta yıllarca vicdanını dinlemek zorunda kalırdı. "Tek başlarına olmaz" dedi Usta, "Ben ucundan kıyısından bir şeyler görsünler, benden başka birilerini de tanısınlar istiyo rum. Parça zaten emniyette, adamları yakalayabilir miyiz diye şansımızı deniyoruz. Bir şehir tutulsa ne ikisi tutulsa ne..."

"Sen bilirsin" dedi Salih mecburen.

Niran Hatun "Hazır mısınız artık?" diye sordu. Sesinde be lirgin bir kızgınlık vardı. Herkes kafa salladı. Hatun ile İdris, tam salonun ucuna doğru kısa bir koşu yapmaya hazırlanıyor lardı ki "Kusura kalmayın ama..." diye bir ses duydular. Konu şan İlyas'tı: "Behruz Usta nerede?"

İlyas'ın sorusu, ekseriyetle olduğu gibi, İdris Usta'yı kızdır mış, diğerlerini de üzmüştü. Dün akşam Behruz Usta'nın evin den çıkıp yanlarına gelmesi, başlarında durması hepsini çok sevindirmiş, güçlerine güç katmıştı. Lakin, Usta dün geceden beri yine ortalarda göremeyince, hiç kimse nerede olduğunu sorma ya cesaret edememişti. Behruz Usta'nın yeniden kabuğuna çe kildiğini öğrenmek, herkeste pis bir yalnızlık hissi uyandırıyor du.

İlyas'ın sorusunu Niran Hatun cevapladı. "Evinde" dedi sakin olmaya çalışan bir sesle, "Her şeyden haberdar ve gönlü bizimle birlikte..."

Hatun ile Usta, geride kalanlara son bir kez dikkatli ve uyanık olmalarını tembihledikten sonra, arkalarında biri uçuk yeşil, diğeri alev kırmızısı iki parlak ışık bırakarak yok oldular.

Salih Usta, odada en büyük olarak kalmanın havasını sesi ne yansıtarak "Hadi bakalım" dedi Bengi ile İlyas'a. Bir kaç da kika aralıklarla, salonun ucunda önce Bengi'nin beyaz, sonra da İlyas'ın mavi ışığı parladı. Usta, koca salonda Mehmet Sinan ile yalnız kalmıştı. "Eyvallah" deyip gidecekken, geceli Usta'yı durdurdu. "Sözünüz aklınızda değil mi Usta?" diye sordu gece li. Son iki üç günün en can sıkıcı sorularından birini de Mehmet Sinan sormuştu. Geceli uzun zaman önce nesline ihanet edip aralarına katıldığında, Yediler'den bir tek şeyin garantisini iste mişti: Temiz bir ölümün. İhanet ettikten sonra gecelilerin inti kamlarını asla unutmayacaklarını ve kendisini hayatta tutan ye gane gücün ise Yediler olduğunu biliyordu. Ocağın yok olması, Mehmet Sinan'ın da bu dünyaya çok korkunç bir şekilde veda etmesi anlamına geliyordu. Bu yüzden, yüzyıllar önce Ustalar'dan bir söz almıştı. Hayatta kalan son Usta, Sinan'a temiz bir ölüm bahşetmeden ölmeyecekti.

Salih gülümseyerek "Dur bakalım Sinan Usta" dedi, "Ha yatta kalan son Usta demiştik. Say yediden geriye diyeceğim ama... Bitiremezsin!"

www.e-kitap.us

Geceli Usta'nın sırtına dostça bir şaplak indirince, belindeki silah yine yerini belli edip rahatsızlık vermeye başlamıştı. "Sen ver bakalım şu Sürmene işini" dedi Usta geceliye. Mehmet Si nan, elini ceketinin ardına atıp, belinden yaklaşık iki karış uzunluğunda bir hançer çıkardı. Usta "Eyvallah" diyerek han çeri sol kasığının üzerine taktı. Şöyle bir kendisini yokladı. Da ha bir adam gibi hissedince salonun ucuna doğru koşmaya baş ladı.

27

Sarp Yüzbaşı, Ulus meydanında, heykelinin etrafında tur lar atarak, gelişiyle bu gece için yaptığı bütün programları al tüst eden misafirlerini bekliyordu. Hava enikonu soğuktu. Ka labalık akşam trafiği biraz rahatlamıştı ama meydan her zaman ki gibi sağa sola koşuşturan insanlarla doluydu. Bu havada ve bu kalabalıkta, daha önce hiç görmediği birini beklemek, insa nın ızdırabını daha da arttırıyordu.

Bu gece için kurdukları tüm hayallere dur diyen telefon, Yüzbaşı ile Doğan'ı üssün tam çıkışında yakalamıştı. Arayan bahçıvan İdris Bey'di ve kendilerinden iki ricası vardı. Birincisi, bugün İstanbul'dan Ankara'ya gelen bir arkadaşına her konuda yardımcı olmaları, ikincisi de subay olarak ellerindeki tüm olanakları kullanarak, Sivas ve Antep'teki iki adrese mümkün olan en sıkı korumayı sağlamalarıydı. İdris Bey'in sesinde belirgin bir acelecilik hali sezilmekteydi. Fazla bir açıklama yapmamış ve "en iyisini yapacaklarından emin olduğunu" önemle vurgu layarak telefonu kapatmıştı. Bu telefon görüşmesinin ardından Yüzbaşı hangi ricanın daha zahmetsiz olacağını şöyle bir düşünmüş, sonra Doğan'a hemen üsse geri dönüp adreslere yakın jandarma birliklerini aramasını, kendisine de gidip İdris Bey'in şu 'yakın arkadaşıyla' ilgilenmesini emretmişti. Doğan'la ayrıl dıktan sonra yüzbaşı İdris Usta'nın verdiği telefonu aramış ve adının Salih olduğunu öğrendiği 'yakın arkadaşla' Ulus meyda nında, Heykel'in önünde buluşmaya karar vermişlerdi. Salih Bey'in konunun ne olduğunu telefonda söylemeye yanaşmama sı, soğukla birlikte Sarp'ın sinirlerini haylice germişti.

Yüzbaşı, buz gibi havadan dolayı, ellerini cebinden çıkarıp saatine bakmaya cesaret edemiyordu ama artık sızlamaya baş layan kulaklarından, yeteri kadarı aşan bir süredir meydanda beklemekte olduğunu hesaplayabilmişti. Tam havada ve şu za mansız misafire okkalı bir küfür sallayacakken, cebinde telefo nunun titreştiğini hissedince, elini telefonla birlikte cebinden çı kartmak zorunda kaldı. Arayan Salih Bey'di ve heykelin tam di binde olduğunu söylüyordu. Yüzbaşı heykele doğru yürümeye başladı. Gerçekten de tam dediği yerde boz renkteki paltosuna sarınmış bekleyen adamı görünce "Bahçıvanın nasıl arkadaşları varmış böyle" diye düşünmekten kendini alamadı. İdris Bey'in arkadaşı olduğu için, bu misafirin de soğuk ve can sıkıcı olaca ğını tahmin etmişti. Oysa kendisini bekleyen, sıcak ve samimi havasını uzaktan hissedebildiğiniz bir 'amca'ydı. Birine bu ada mı tarif etmek için sadece bıyıklarından behsetmek yeterliydi. Beyaz ve gür bıyıkları daha yirmi metre öteden kendisini belli ediyordu çünkü. Adamın o kadar sevimli bir görüntüsü vardı ki, yüzbaşı adamın İdris Usta'nın yakını olduğunu unutuverdi: "Selamın aleyküm dayı" diye bağırdı yüzbaşı gülümseyerek.

Usta aynı şekilde bağırarak "Ve aleyküm selam yeğen" di ye karşılık verdi. Sonra Sarp'ı ensesinden tutup kendisine çekerek kucakladı. "Hay maşallah, hay maşallah" diyordu bir taraf tan da. "Demek yüzbaşı sensin. Hay maşallah!"

"Benim dayı" dedi Sarp. Bir taraftan da yüzüne bakıyor, Usta'nın kendisine bakıp gevrek gevrek gülmesine bir anlam vermeye çalışıyordu. Salih Usta gülüp de burnu bıyıklarına gö müldükçe yüzü o kadar sevimli bir hal alıyordu ki, yüzbaşı da gülmekten kendisini alamıyordu. Meydanın ortasında bir süre böyle karşılıklı kıkırdaştıktan sonra Usta, "E hadi" diyerek Sarp'ın koluna girdi: "Araban var mı senin?"

"Var" dedi yüzbaşı, "Nereye gideceğiz?"

Usta, cebinden çıkarttığı kağıdı Sarp'a uzattı: "Buraya" de di, "Gerisini yolda anlatırım."

Usta'nın verdiği adres başkentin banliyölerinden birindeydi. Yüzbaşı buraya daha önce hiç gitmemişti ama İstanbul yolu üzerinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. O civarlarda yerle şim henüz çok yoğun olmadığından sorarak kolayca bulabile ceklerini düşünüyordu. Ulus trafiğinden kurtulup ana yola çık tılar. Koltuğa oturduğundan beri silah Usta'nın beline daha çok batar olmuştu. Usta bir süre sonra dayanamadı ve altıpatları be linden alıp kucağına koydu.

www.e-kitap.us

Sarp, Usta'nın kucağında duran silaha bakarak "Dayı anlat bakalım şu işin gerisini" dedi. Silah bile bu amcanın elinde tüm soğukluğunu yitirmişti. Sanki kurşun atacakmış gibi değil de, şakacıktan bir ses çıkartacakmış gibi görünüyordu.

Salih Usta "Başımız dertte yeğen" dedi, "İdris Usta'nın da hepimizin de başı dertte."

"Usta mı dersiniz İdris Bey'e" diye sordu Sarp. Garibine gitmişti.

İdris Usta'ya 'Bey' denmesini de Salih hiç yakıştıramamıştı: "Büyüğümüzdür öyle deriz" diye cevap verdi. Yüzbaşı garip garip Salih Usta'ya baktı. Bahçıvan bu adamdan en az on yaş daha genç gösteriyordu. "Eee?" diyerek konuyu toparlamaya çalıştı.

"Eee'si başımıza dert açan adamların bugün Ankara'da ol acağı ihbarını aldık" dedi Usta, "Anlayacağın yeğen, pusuya gi diyoruz!"

Yüzbaşı bir Salih Usta'ya bir de kucağında duran silaha baktı. Bunun bahçıvanın bir numarası olduğuna yemin edebilir di. Hınzır hınzır sırıtarak "E hadi bakalım..." dedi.

Yolun geri kalanını havadan sudan muhabbetle geçiştirdi ler. Banliyöye yaklaştıklarında yüzbaşı gördüğü ilk taksi dura ğına adresi sordu. Taksicinin gösterdiği yoldan dümdüz gidip siteyi bulduktan sonra, yakındaki bir bakkaldan evin yerini öğ rendiler. Adresi kolay bulmuşlardı. Zaten bu muhitte en fazla beş altı tane site vardı.

Sarp "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Bekleyeceğiz..." dedi Usta, "Ev kesin burası değil mi? Yanlış iş yapmayalım."

Yüzbaşı parmağıyla üst katlarda bir yeri şaret ederek "Bak dayı, site bu, apartman bu, ev de beşinci kattaki ışıkları kapalı olan. Doğru yerdeyiz yani" dedi.

Usta, Sarp'ın gösterdiği yere bakmak için arabanın içinde biraz eğilmek zorunda kaldı. "Karşı kaldırıma çeksene şu ara bayı" dedi, "Buradan görünmüyor beşinci kat falan.."

Yüzbaşı hafif bir "Of" çekerek kontağı çevirdi. Orta refüjün bittiği yerden bir u dönüşü yaptı ve arabayı Usta'nın evi rahat görebileceği bir yerede durdurdu. Arabanın içerisinde Sarp için çok daha sıkıcı olan bir bekleyiş başlamıştı. Çıplak tepelerin arasından hiçbir engelle karşılaşmadan esen bozkır ayazı, getir diği soğukla etrafı buza kesiyordu. Üstelik Salih Usta motoru çalıştırtmıyor, müzik açtırtmıyor, Sarp'ın arabadan inmesine bi le izin vermiyordu. Yüzbaşı paltosuna sarınmış, gözünü bile kırpmadan karşıdaki apartmanı gözetleyen Salih Usta'ya sinir dolu gözlerle bakıyordu. Kendisini oyalayacak bir şeyler arıyor du ki, aklına Doğan geldi. Buraya gelirse sıkılmaya birlikte de vam edebilirlerdi. Hemen telefonuna sarıldı. Tam zamanında davranmıştı. Zira Doğan, Yüzbaşı'nın telefonunu açtığında yol daydı. Sesi çok sıkkın geliyordu. İdris Usta'nm verdiği adreslere koruma sağlamak için jandarma karakollarını ararken iki şe yi unutmuştu: Henüz bir üsteğmen olduğunu ve 12. Daire gibi tanımı çok mümkün olmayan bir yerde görevli olduğunu. An lattığına göre konuştuğu jandarma komutanları, çok doğal ola rak, 12. Daire diye bir yerden arayan bir üsteğmenin, sebebini belirtemediği bir koruma talebinde bulunmasını çok hoş ve an lamlı karşılamamışlardı. Üstelik verdiği adreslerin belediye sı nırları dahilinde olduğunu bu yüzden de polisi araması gerekti ğini, kendisinin 'jandarma' olduğunu söyleyen bu genç subaya eğlenerek hatırlatmışlardı. Bu fiyaskoya canı çok sıkılan Doğan'da arabasına atladığı gibi direksiyonu evine doğru kırmıştı.

Sarp, Doğan'ın anlattıklarını çok fazla ciddiye almadan "Seni çakal seni" deyiverdi, "Aramasam kaytaracaktın demek."

Doğan ise "Siz iş bitince yanıma gel demediğiniz için git mekte bir sakınca görmedim ben de..." gibi şeyler söyleyerek kendini savunmaya çalıştıysa da, aldığı nihai emir sonrasında arabayı son sürat yüzbaşının yanma doğru sürmeye başladı.

Telefonu kapattıktan sonra. Sarp birkaç dakika daha sabre debildi. Sonuda dayanamayıp, "Daha ne kadar bekleyeceğiz?" dedi, "Bari motoru çalıştırsak. Üşüdüm..." Yüzbaşının sözünü Usta'nın havaya dikilen işaret parmağı kesti. "O neydi o?" diye sordu Usta ışıksız pencereyi işaret ederek. Sarp pencereye baktı. "O" diye nitelendirilebilecek hiçbir hareket görünmüyordu. "Gözlüklerini tak gözlüklerini!" diye homurdandı içinden. Sa lih Usta, pencereye bir süre daha dikkatle baktıktan sonra, bir ara sakinleşir gibi oldu. Sonra "Yok o kadar da yanılmam ben yahu..." diyerek kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

www.e-kitap.us

Niran Hatun ile İdris Usta'nın etrafında her an devrilecekmiş gibi duran kitap dağları oluşmuştu. Daha bir bu kadar da kitaplıkta duruyordu. Aslında her şey çok iyi gitmişti. Ordu'ya vardıklarında yeğenin evini elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı.

Esma hanım, yani eminin yeğeni, kendilerini kırk yıllık dostları gibi karşılamıştı. Kollarından çekile çekile salona buyur edil mişler, bu misafirperver ev sahibesinin hemen bir çay demleme konusundaki yoğun ısrarlarını, hızlı birer Türk kahvesi rica ederek savuşturmuşlardı. Esma hanım kahveleri hazırlamak için mutfağa gittiğinde. Usta, Hatun'un oturduğu yerde huzursuzlandığını görüp nedenini sorıtıuş, biraz ısrar ettikten sonra ağ zındaki baklayı öğrenebilmişti. Sorun şuydu: Hatun'un, daha vakti dolmadan emaneti geri almanın ne kadar doğru olduğu konusunda derin şüpheleri vardı. İdris Usta, bu dar zamanda bir de bununla uğraşmak zorunda kalmış, emanetlerin çalınma sının sıra dışı bir durum olduğunu, bunun anlayışla karşılana cağını söyleyip, Hatun'u parçasını alması için ikna edebilmişti.

Kahveler bittikten sonra Esma hanım Hatun ile Usta'yı ki tapların durduğu odaya götürünce kendilerini ne kadar zor bir işin beklemekte olduğunu anlamışlardı. Koca duvar boyunca yerden tavana kadar uzanan kitaplığa düşünceli gözlerle bakar ken Esma hanım hemen arkalarında hala çene çalmaktaydı: "Çok okurdu rahmetli. Affetsin beni cenazesine de yetişeme dim. İş güç malum. Bana kitapları verirken içlerinden birkaç ta nesinin size ait olduğunu gelip alacağınızı söylemişti. Hangisi olduğunu biliyorsunuz her halde... Neyse siz baka koyun, be nim mutfakta işim var. Beyim de gelir birazdan zaten. Ani gel diniz hazırlık yapamadım, kusura kalmayın artık hep birlikte yeriz Allah ne verdiyse..."

Durumun vahim olduğunu anlayan İdris Usta, kadıncağıza aradıkları şeyin bir kitap olmadığını, daha ziyade kitabın cildi nin içine saklanmış bir kağıdı bulmaya çalıştıklarını, ararken de ortalığın biraz dağılabileceğini söylemek zorunda kalmıştı. Es ma Hanım bu habere çok bozulmuştu ama Hatun'un, arada iç lerinde istemsiz birkaç kıvılcım çakan gözlerle dayısını hatırlatmasıyla biraz yumuşamış, "Neyse..." deyip mutfağa yönelmiş ti. O dakikadan itibaren de Niran Hatun ile İdris, kitapları tek tek indirip ön ve arka ciltlerini yoklamaya başlamışlardı. Esma hanım arada sırada kafasını uzatıp odanın halini endişeli bakış larla şöyle bir izleyip gidiyordu.

Tek kelime konuşmadan ve bol bol homurdanarak, kitapla ra bakmaya devam ediyorlardı. Koca kitaplıkta bakmadıkları bir raf kadar kitap kalmıştı ama İdris Usta, aradığı şeyleri hep baktığı en son cebinde bulduğunu düşünerek ümidini kaybet memeye çalışıyor, kitapları hızla yoklamaya devam ediyordu. Hatun ise kitaplar azaldıkça işi daha sağlam tutmaya başlamıştı. Esma hanıma göstermemeye çalışarak küçük bıçağıyla kitap ların ciltlerini kesiyor, boş çıkan her kitabı sinirle kendisinden uzağa fırlatıyordu. Sinirlerinin iyice gerildiği bir sırada Esma Hanım bir kez daha kafasını odaya uzattı: "Ay kusura bakma yın" dedi, "Gerçi önemli değil ama söyleyeyim ben yine. Biz bu kitapları teyzemin torununun kamyonetiyle taşıdık İstan bul'dan. Nakliyecilik yapar kendisi. Kitapları taşırken bir iki ta nesini beğenmiş, ödünç istedi. Ben de verdim. İnşallah aradıkla rınız onlar değildir. Geleceğinizi haber verseydiniz isterdik ama ani oldu. Söyliyeyim dedim."

Niran Hatun ile İdris Usta oldukları yerde donakalmışlardı. Esma Hanım'ın çok geç verdiği bu haber beyinlerinde yankı lanıp duruyordu. Hatun, kafasını yavaşça çevirip "Sizin bu tey zenizin torununun annesi dayınızın nesi oluyor?" diye sordu. Esma Hanım tavana bakarak kısa bir hesap yaptıktan sonra, "Annesi gelinimiz olur da, babası... eh dayımın yeğeni oluyor. Kuzenim yani... "

Usta, Hatun'un yüzünü ömründe ilk defa bu kadar bembe yaz görüyordu. Niran Hatun tek kelimeyle sönmüştü. "Peki ne rede ikamet eder kuzeniniz?" diye sordu Hatun alabildiğine donuk bir sesle. Esma hanım "Eee... Antep'te" diye cevap ver di. Sonra "Ay ay ay! Yaktım yemeği" diye bağırarak mutfağa doğru koşmaya başladı.

Hatun "Kalk İdris" diye tısladı ama kendisi hala dizlerinin üzerindeydi. Usta, kanı böylesine çekilen Hatun'un bir anda parlayıvermesini hayal etmek bile istemiyordu. "Peki bunlar ne olacak?" diye sordu Usta bakmadıkları kitapları işaret ederek, "Belki bunların içindedir?"

"Bizde bu talih varken emanet Fizan'a bile gider, kalk İdris" dedi Hatun. Hemen arkasında duran yatağın örtüsünü tek hamlede çekerek İdris'e uzattı. "Bohçala!" dedi rafta duran ki tapları gösterek. El birliğiyle ve aceleyle kitapları örtünün üzeri ne yığıp dört tarafından düğümlediler. Usta bohçayı sırtına vururken "Bari kapıdan çıkalım" dedi. Hatun'un cevabı kesindi: "Vakit yok.

www.e-kitap.us

Hem kadında bu çene varken biraz zor çıkarız." Us ta kafasını kapıdan uzatıp koridora baktı. Mutfaktan gelen tan gırtılar Esma Hanım'ın halen meşgul olduğunu gösteriyordu. Koridor da hız almak için yeterli uzunluktaydı. Hatun "Fırla hemen" diyerek İdris'i kolundan yakaladı. Ağır yüklerini pay laşmaya çalışarak, koridorda koşmaya başladılar. Birkaç dakika sonra mutfaktan çıkan Esma Hanım, odayı bu halde bırakıp, bir eyvallah bile demeden çekip giden misafirlerinin arkasından te essüflerini bildiren cümleler kurmaktaydı.

29

Salih Usta ile Sarp, neredeyse on dakikadır beşinci kattaki dairenin kapısının önünde duruyorlardı. Usta, soluk bile alma dan kapıyı dinliyor, içeriden gelecek en ufak bir çıtırtıyı bile ya kalamaya çalışıyordu. Yüzbaşı ise çok tedirgindi. Zaten apartmana girebilmek için birkaç zile basmak zorunda kalmışlardı. Bir de kapı dinlerken yakalanırlarsa kimseye bir şey açıklayamazlardı. Dayanamayarak "Dayı ne yapıyoruz biz burada?" diye sordu. "Sus!" dedi Salih Usta sertçe, yüzü hiç de arabadaki ka dar sevimli görünmüyordu.

Usta, arabada beklerken evin penceresinde bir şey gördü ğünü düşünüyordu. Sanki bir karaltı, çok kısa bir an için camın arkasından geçip gitmişti. İşte bu yüzden dakikalardır kapıyı dinliyordu. Arada sırada duyduğu bazı ufak sesleri, dikkat ke silmiş kulaklarının kendisine oynadığı oyunlarla karıştırıyordu ama en son, Yüzbaşı'yı susturmadan az önce duyduğu sesin evin içinden geldiğinden emindi. İçeriye girmeye niyetliydi ama yapacağı bir hatanın sebebiyet vereceği rezaleti düşünmek, Usta'yı kapıya tekmeyi geçirivermekten alıkoyuyordu. Yüzbaşı konuşmadığı halde bir kez daha parmağını dudaklarına götür dü. Bir şey daha duymuştu. Sessiz olmaya çalışırken, dikkatsiz ce biraz sert atılmış bir adımdı sanki. Emin olmak için parmak larını zemine değdirdi. Hissettiği titreşim de içeride birilerinin olduğunu doğruluyordu. Hoş, bunlar ev sahipleri de olabilirdi. Ya da içeride yabancı birileri varsa, dışarı çıkmalarını beklemek çok daha mantıklıydı. Ama Usta kararını vermişti bir kere. Gi recekti.

Salih Usta doğrulup belindeki silahı çıkartınca yüzbaşının gözleri açılıverdi. "Dayı ne yapıyorsun?" diye sordu telaşla. Us ta gayet sakin bir sesle "İçeri giriyorum" diye cevap verdi. Yüz başı gülümseyerek Usta'yı hafifçe göğsünden geri ittirdi: "Da yı," dedi "Bir durum varsa bırak biz halledelim. Arkadaş da ge lir birazdan..." Usta, Sarp'ın gözlerine hiç gülümsemeden dik dik baktı. "Yeğen!" dedi "geri dur!"

Usta'nın ciddi ciddi içeriye girmeye niyetli olduğunu anla yan Sarp elini geri çekti. Ne olur ne olmaz diye tabancasının kı lıfını açarak kabzayı ortaya çıkarttı. Usta güç almak için üç adım geri çekilmişti ki durdu. Fikrini değiştirmişti. Tabancasını beline geri koyup, sol kolunu sıvadı. Bileğinde duran iki par mak kalınlığırdaki bilekliğe tereddütle baktı. Sonra bilekliğin üst kısmındaki düğümü çözüp, serbest kalan deri parçasını ge riye doğru kıvırdı. Deri muhafazanın altından, iki parmak ka lınlığında, dört parmak uzunluğunda, oval bir şekilde kesilmiş, açık kırmızı renkte bir taş çıktı. Yüzbaşı, bilekliği gördüğünde bunu, iki derinin arasına tutturulup saat gibi bileğe takılır hale getirilmiş güzel bir süs taşı zannetmişti. Ne var ki Usta sol kolu nu birkaç kere sertçe sallayınca, kırmızı taşın içinde mavi ile ye şil arasında gidip gelen, sıvı desen değil, duman desen hiç değil bir şey kaynaşmaya başladı. Tam bu sırada apartmanın ışığı sönüverdi. Yüzbaşı ışığı tekrar açmak için otomatın düğmesini ararken, asansörden de hiç ışık gelmediğini fark edince elektrik lerin kesildiğini düşündü.

Yüzbaşı, tam Usta'ya içeriye nasıl gireceklerini sormak üzereyken, kapının çerçevesinden ufak çıtırtıların yükseldiğini duydu. Çıtırtılar biraz daha yükselip susunca Usta kapıya omzuyla yüklenmeye başladı. Biraz itekledikten sonra kapı çok fazla gürültü çıkarmadan ardına kadar açıldı.

Ev, Usta'ya yanlış yaptığını düşündürtecek kadar sessiz ve karanlıktı. Sarp tabancasını kılıfından çıkararak ilerledi. "İleri atılma, arkamda dur" dedi Usta, "Onu da yerine koy. İş görmez artık." Yüzbaşı bu lafa bir anlam verememişti. Elindeki, dolu şarjörüyle basbaya silahtı işe. İnatlaşır gibi namluya bir mermi sürdü. Usta kafasını iki yana salladıktan sonra içeriye bir adım attı. Tam yüzbaşı da kafasını uzatmıştı ki, sağ taraftaki korido run sonundan belirgin bir "çıt" sesi geldi. Sesin geldiği yana baktıklarında, pencerelerden sızan loş ışık huzmelerinin altın da, diz çökmüş bir adamın siluetini gördüler. Yüzbaşı sesi tanı mıştı. Boş ya da ateş almamış bir silahın

www.e-kitap.us

sesiydi bu. Silahını da ha yeni doğrultmuştu ki, koridordaki siluet aniden ayağa kalktı ve üzerlerine doğru koşmaya başladı. Adam tamamen siyahlara bürünmüştü ve yaklaştıkça elinde tuttuğu hançer daha da belirginleşiyordu. Salih Usta, yarım adım geriye çekilip kendini sağ lamladı. Adam yaklaşıp elindeki hançeri boynuna doğru savur du. Salih Usta büyük bir soğukkanlılıkla adamın hamlesini bek lemişti. Hançer savrulunca Usta öne doğru eğilip kafasını, ham lesi boşa gidince dengesini kaybeden hasmının karnına gömüverdi. Sonra bir eliyle kemerinden, diğer eliyle de kolundan ya kaladığı adamı olanca kuvvetiyle yere çarpıverdi. Sarp, zemine patlayan adamın bir daha ayağa kalkamayacağını düşünüyor du ama adam hala elinde tuttuğu hançerini, hemen başucunda duran Usta'nın bacağına doğru sallayıverdi. Salih Usta, hamle den kurtulmak için geriye doğru zıplayınca Yüzbaşı'ya çarptı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar. Bunu fırsat bilen adam hemen toparlanıp ayağa kalktı. Yüzbaşının en son gördüğü şey Usta'nın belinden sıyrılan hançer olmuştu. Gözü hemen önündeki karanlık salona kayınca, üzerine doğru gelen bir karaltı gördü. Neyse ki silahı hala elindeydi. Hemen doğrultup tetiği çekti ama az önceki çıt sesi bir kez daha duyuldu. Yüzbaşı'ya silahındaki sorunu düşünmek için vakit kalmamıştı. Üzerine doğru gelen adamın, elindeki sahra benzer aleti karnına doğru savur duğunu fark edince, hemen yana çekilip, silahıyla adamın kolu na vurmaya niyetlendi. İşe yaramış, karnını kurtarmıştı. Ama adam açık olan kapıdan çıkıp merdivenlerden deli gibi inmeye başlayınca, asıl derdinin kendisiyle olmadığını anladı. Kafasını çevirince, Usta'yla hasmının yerde enikonu boğuşmakta olduk larını gördü. Yardım etmek için bir adım atmıştı ki Usta'nın sesi geldi: "Peşinden git!" Yüzbaşı adamın arkasından merdivenlere doğru koşmaya başladı. Adamların iki kişi olduklarını anlayan Salih Usta için, artık hasmının canının pek bir önemi kalmamış tı. Adamı önce üzerinden hızla itti. Duvara çarpan rakibi, ken disini toparlar toparlamaz yeniden Usta'ya saldırarak, kendisi ne yaşamak için verilmiş son şansı da boşa harcadı. Sürmene işi çelik önce karnını kesti. Hemen arkasından Usta'nın yumruğu açık yaradan içeri daldı. Acıyla bağıran adamın sesini de gırtla ğına inen çabuk bir darbe kesti. "Gerisini saymayacağım ama bu bir" dedi Usta. Leşi yere bırakıp Yüzbaşı'nın peşinden se-ğirtmişken merdivenlerin çok zaman alacağı aklına geldi. He men salona gidip pencereyi açtı. Tam tahmin ettiği gibi, adam ve Yüzbaşı apartmandan henüz çıkmışlar, sitenin dışına doğru koşuyorlardı. Usta zemine baktı. Aşağısı ham topraktı. Hiç te reddüt etmeden kendisini beşinci kattan aşağı bıraktı. Düşer ken, sol elini yere doğru uzatıp çabuk çabuk birkaç kelime mı rıldandı.

Yüzbaşı adamın peşinden koşarken, gözü çok garip bir şe ye takılıverdi. Kafasını çevirip, Usta'nın beşinci kattan aşağı düşmekte olduğunu görünce korkunç bir çığlık attı. Kaçan ada mı falan unutmuştu. Usta'yı yukarıda yalnız bıraktığı için kor kunç bir pişmanlık duyuyordu. Usta yere yaklaştı, yaklaştı... Sarp, bu korkunç manzarayı görmemek için gözlerini kapatmak üzereydi ki, akıllara sığmayacak bir şey oldu. Usta havalanıp uçsaydı Yüzbaşı belki daha az şaşırırdı. Ayakları yere değer değmez toprak. Usta sanki kocaman kuştüyü bir yatağın üzeri ne düşmüş gibi yarım metre kadar içeriye göçmüş, sonra he men yeniden düzelivermişti. Yüzbaşı olduğu yerde kalakaldı.

Gülümsedi. Gördüğü manzara tek kelimeyle muhteşemdi. İçin den alkışlamak falan geliyordu ama Salih Usta'nın kendisini ge ride bırakıp, arayı baya bir açmış olan adamın ardından koştur duğunu görünce kendine gelip peşlerine takıldı.

30

Aceleden olsa gerek Niran Hatun Antep'e çok sert bir iniş yapmıştı. Dengesiz birkaç adım attıktan sonra ancak toparlana bildi. "İdris neydi şu adres?" diye sordu hemen. Usta'dan hiçbir cevap alamadı. Telaşla etrafına bakındı. İdris Usta yoktu. "Al lah kahretsin!" diye bağırdı caddenin ortasında. Usta yorgun du, uykusuzdu. Bir de sırtında o kadar yük vardı. Eh yolu ta-mamlayamamasına şaşmamak gerekirdi. Kimbilir nereye in mişti? İdris her durumda kendisini kurtarırdı ama fenası, adres üzerinde kalmıştı. Hatun hemen telefonuna davrandı. Ulaşılamıyordu. Talihine bir kez daha sövdü. Kuytu bir yere çekilip düşünmeye çalıştı. Mehmet Sinan geldi aklına. Adres bir umut. Eski Yer'de bir yerlerde duruyor olabilirdi. Geceliyi aradı. Tele fon hemen açıldı: "Ne oldu?" diye sordu Mehmet Sinan telaşla. Hatun, "Anlatamam şimdi" diyerek kısa kesti ve derdini anlat tı. Sinan "Bakarım hemen" dedi, "Ortalık çok dağınık ama ba

www.e-kitap.us

karım.” Antep’in bir tenhasında, hiçbirşey yapmadan telefon beklemek içine sinmiyordu. “Salih Antep’e niyetliydi” diye ge çirdi içinden, “Belki aklındadır adres...” Salih’in numarasını çe virdi. Ona da ulaşılamıyordu. Hatun iyice telaşlanmıştı. “Ne ol du ki?” diye düşündü, “Taşım açmış olmasın bu çocuk...” İçine sinmedi, bir kez daha aradı. Yine ulaşılamıyordu. Sinirden kafa sını birkaç kere yaslandığı duvara vurdu. İşe yaramıştı. Tekrar Mehmet Sinan’ı aradı. Geceli telefonu açar açmaz “Arıyorum hala” dedi. “Antep’teki adres şart değil” dedi Hatun, “Diğer yeğenlerden de sorabilirsin. Bulabilirsen Ordu’yu ara. Esma Ha nım söyler sana adresi. Çok önemli olduğunu söyle.” Telefonu kapatır kapatmaz hemen İlyas’ı aradı: “Antep’teyim” dedi İlyas’a “Bengi’yi ara hemen buraya gelin. Madalyonuma gelin”

Aklına beklemekten başka bir şey gelmeyince, olduğu yere çöküverdi. İdris’i düşündü. “Kurtarır kendini...” diye mırıldan dı, “İnşallah...” Sonra, İlyasla Bengi’nin rahat inebilmesi için daha açık ve tenha bir yer aramaya başladı. Ana caddede etrafa bakınarak koşuştururken telefon çaldı. Arayan Mehmet Si nan’dı. “Şükür” diye geçirdi içinden. Geceli adresi bulduğunu müjdeledi ama Hatun’un yazacak bir şeyi, dolayısıyla da aklın da tutmaktan başka çaresi yoktu. Sinan’ın söylediği adresi için den sürekli tekrarlarken hemen arkasında bir patırtı duydu. İlyas, tüm cüssesiyle kaldırımın ortasına inivermişti. Dengesini toparlayıp Hatun’a doğru koşmaya başladı. Yanına gelir gel mez de “Nerede kaldın?” diye zılgıtı yedi. İlyas cevap vermedi. “Bengi de yolda” demekle yetindi. Birkaç dakika sonra Bengi de yanlarındaydı.

Bir taksi bulabilmek için yollarda koşuştururken İlyas “Us ta nerede?” diye sordu. Niran Hatun soğuk bir sesle “Bilmiyo rum” dedi, “Gücü yetmedi gelmeye.” İlyas yine bir şey diyeme di. Nihayet bir taksi bulup, şoföre adresi söylediler. Şoför, Ni ran Hatun, İlyas ve Bengi gibi üç müşteriyi bir an önce gidecek leri yere bırakıp, mümkünse parasını alıp toz olmak niyetiyle gaza iyice abandı. Son duraklarına doğru yol ayılarken, telaştan mıdır yorgunluktan mıdır bilinmez, üçü de boyunlarındaki ma dalyonların hafif hafif ağırlaşmaya başladığını hissetmediler.

31

İdris Usta ölüyordu...

Niran Hatun’la birlikte Ordu’dan yola çıktıktan sonra Usta’nın pili bitivermiş, kendisini bu dağın başında buluvermişti. Üstelik inişi de korkunç olmuştu. Kontrolünü tamamen yitirdi ği için yere, attığı taklaları sayamayacak kadar sert inmişti. Bu kadar kalın bir kar tabakasının üzerine düşmüş olmasa belki de çoktan ölmüştü. İlk taklalarını karların örtemediği bir kayaya çarparak tamamlamış, lastik bir top gibi sekip yönünü değiştirdikten sonra küçük bir düzlüğe yüz üstü kapaklanmıştı. Bu sert inişi o kadar da ucuz atlatmış sayılmazdı. Alnındaki yaranın kanaması soğuğun da yardımıyla hemen hemen kesilmişti ama üzerine düştüğü kolu kötü acıyordu. Usta, düştükten sonra kendisini toparlar toparlamaz hemen kitapları aramaya başla mıştı. Emanetin hala kitapların birinin içinde olma ihtimali Usta’yı ürpertmişti. Neyse ki korktuğu başına gelmemiş, bohçayı dağılmış bir şekilde elli metre kadar geride bulmuştu. Kitapları toparlamaya çalıştı ve sığınabileceği kuytu bir yer bakınmaya başladı. Bu dağın başında, böyle bir havada, değil kuytu bir yer bulmak yirmi metre ilerisini bile görmek imkansızdı. Ömründe böyle bir soğuk, böyle bir kar görmemişti. Sığınacak bir yer bu lamayınca, elleriyle karları eşeleyip, kendisini rüzgardan koru yacak derinlikte bir çukur yapmaya çalışmıştı. Nispeten başarmıştı da. Çukur kendisini rüzgardan biraz olsun korumuştu ama inanılmaz bir şiddetle yağan kar bu küçük çukuru doldura rak mezarı haline getirmeye başlamıştı. Daha da kötüsü, karları eşelediği çıplak elleri yavaş yavaş hissizleşmeye başlamıştı. Üzerindekiler böyle bir hava için çok inceydi. Çaresiz bir şekil de kollarıyla kendine sarılmış ısınmaya çalışırken aklına kitap lar gelivermişti. Bohçayı önüne çekip kitapların ciltlerini yokla maya başlamıştı. Boş çıkan ilk üç kitabın sayfalarını parçalaya rak bir yere toplamış ve çakmağıyla tutuşturmaya çalışmıştı. Tutmayan elleriyle birkaç denemeden sonra çakmağı çakmayı hatta bir sayfayı kenarından tutuşturmayı başarmıştı. Ne var ki, minik alev yaplmaya fırsat bulamadan, kendisinin iki katı bü yüklüğünde bir kar lapası gelip üzerine düşüverince, alevle be raber Usta’nın umutları da sönmüştü. Çakmağı bir kez daha ça kana kadar karlar yırtık sayfaların üzerini çoktan örtmüştü bile.

İdris Usta, neredeyse karla dolmuş olan minik çukurun içinde öylece yatıyordu. Belden aşağısını beyaz bir örtü kaplamıştı bile. Kullanabileceği bir sanat düşündü. Toprağı görebilse,

www.e-kitap.us

başı bu kadar dönmese, bu kadar halsiz olmasa yapabileceği bir sürü şey vardı. Ne kadar derinde olursa olsun mutlaka birkaç tohum bulur, hava ne olursa olsun bu dağ başını birkaç dakika da cennete çevirebilirdi. Yapabileceklerini düşündü. Belki toprağın altında bir alıcı bir kuşun kanadına takılıp buralara kadar gelmiş bir ıhlamur tohumu yatıyordu. Belki de çalı gülü... Kimbilir, pembe çiçekli bir nar belki de... Etrafında rengarenk ağaç ları gördü Usta. Kokularını derin derin içine çekti. Sonra bir an da aklına emanet geldi. Etrafına bakındı, karların arasında ya tan bir kitap gözüne çarptı. Bunu daha önce fark etmemiş olma sına çok şaşırdı. Diğerlerinden daha büyük, cildi yaldız işlemeli gösterişli bir kitaptı. Eline aldı. İlk sayfayı çevirip, ilk cümleyi okumaya başladı: "...ve rivayet olunur ki, hekimlerin efendisi Lokman Hekim..." Hekimin ismini okuyunca içine bir ferahlık geliverdi. Cümleyi okumaya devam edecekti ki, kitabın cildini tutan baş parmağının altında bir kabarıklık hissetti. Yokladı. Besbelli bir şey vardı cildin altında. İçinden "İster misin emanet olsun?" diye geçirdi. Cildi yırtıverdi. Ucu görünen kağıdı parmağıyla dışarıya çekerek eline aldı. Yabancı değildi. Kağıdın katlarını açtı, yazıyı gördü. Hiç yabancı değildi. Emanetti bu!.

İdris Usta gülmeye başladı. "Buldum işte" dedi kendi ken dine, "Buldum. Benim elimden ne kurtulur ki zaten. Bunu da buldum... Hatun çok sevinecek bu işe... ama... ama burada ol du mu ya? Kim bilir ne zaman gelirler yanıma. Ben dayanabilir miyim? Dayanırım herhalde... Dayanırım ya... Bengi ot kaynatır hemen. İlyas kucaklayıp götürür beni. Yapar benim çırağım. Sanat kullanamasa da buradan İstanbul'a sırtında taşır. Götürür Behruz Usta'nın yanına bırakır beni. Sonra Usta bu karı bu rüz garı bir paylar, ne yaptınız benim kartalıma diye. Bırak esmeyi, üflemeye korkarlar o zaman... Salih bir döşek açar bana... Sıca cık... Fır döner etrafımda, bir dediğimi iki etmez... Dayanırım ben... Hatun gelir birazdan. O geldi mi soğuk falan kalmaz bu ralarda..."

Usta, Hatun'dan yayılan sıcaklığın vücudunu ısıttığını his setti. Artık üşümüyordu. Rüzgar kesilivermişti. Soluduğu hava genzini ve ciğerlerini kesmiyordu artık. Sarsıldı. Ağırlığından azad olmuştu. Sanki binlerce parmağın ucunda taşmıyormuş gibi havada rahatça yüzüyordu. Gülümsedi. Ne olduğunu anla yamadığı bir şey üzerini örtüverdi. Her yer zifiri bir karanlığa kesilmişti. Kafasını hafifçe yana çevirdiğinde önce gökyüzünde parıldayan kocaman dolunayı gördü. Ayın ışığı, hemen tepesin de ellerinde mızraklarıyla dikilmiş, dimdik karşıya bakan iki Truva'lı askerin zırhlarında parıldıyordu. Askerlerin arkası dö nüktü. Hemen önlerinde, havada dört nala giden dört atı kam çılayan sürücü duruyordu. Dört atın çektiği araba, doğruca do lunaya doğru gidiyordu, İdris Usta bu arabayı tanıyordu. Sol tarafında bir el saçlarını okşadı. Usta kafasını çevirdiğinde kar şısında Behruz Usta'yı gördü. "Gidiyoruz evlat" dedi Usta. İdris gülümsedi...

32

Doğan, Yüzbaşı'nın tarif etmeye çalıştığı caddeyi nihayet bulmuştu. Yolda gördüğü bir adamdan aldığı tarife uyarak di reksiyonu sola kırdı. Geniş caddede Yüzbaşı'yı ya da arabasını görebilmek için yavaş yavaş ilerliyordu. Bir anda, ne olduğunu anlamadan araba olduğu yerde duruverdi. Doğan önce bir şeye çarptığını zanetti. Kafasını kaldırıp baktığında önünde bir şey göremedi. Motor tamamen susmuş, sokağı aydınlatan lambalar da teker teker sönmeye başlamışlardı. Doğan, ne olduğuna bir bakmak için aşağı inmek üzereyken, bir karaltının beş altı metre kadar önünden hızla geçip gittiğini gördü. Dikkatli bakınca bu nun tepeden tırnağa siyahlar giymiş bir adam olduğunu fark et ti. Birkaç saniye sonra, bir başka adam da arabanın önünden ay nı hızla geçip gidince Doğan ortalıkta bir olay olduğunu anladı. Karışmaya niyetli değildi ama, bu ikisinin arkasından, elinde si lahıyla koşan bir üçüncü adamı görünce hemen arabadan fırla dı. En arkada kalmış olan bu adam Sarp Yüzbaşı'ydı.

Doğan, tüm gücüyle depara kalkarak Yüzbaşı'ya yetişti. O tempoda koşarken konuşmaya çalışmanın saçmalık olduğunu bile bile kendisini "Ne oluyor?" diye sormaktan alamadı. Yüz başı'nın hiç cevap verecek hali yoktu. "Koş Doğan" dedi sade ce. Kovalamacanın yönünü en öndeki adam belirliyordu. Cad deyi diklemesine kesip geçmişlerdi. Artık küçük bozkır tepeciklerinin artısında koşturuyorlardı. Sitelerden uzaklaştıkça ışık da azalmış, zifiri karanlıkta kör bir koşu başlamıştı. Bir süre daha ilerledikten sonra, Doğan önlerindeki adamın yavaşlayarak

www.e-kitap.us

sağ tarafa doğru açılmaya başladığını gördü. Tam yönünü adamın üzerine doğru değiştirmişti ki Yüzbaşı arkadan "O değil!" diye bağırdı. Doğan için bu kadar bilgi de yeterliydi. En azından artık tek bir adamı yakalamaya çalıştıklarını biliyordu. Temposu nu yükseltti. Sağ tarafta, biraz önce kovalamacadan kopan ada mın, bir eliyle toprağa yaslanarak dizlerinin üzerine çökmüş ol duğunu gördü. "Çok yoruldu herhalde" diye geçirdi içinden. "Zaten yaşlı bir adama benziyordu..."

Birkaç adım daha attıktan sonra ayaklarının altındaki top rak ağırlaşmaya başladı. Her adım attığında, ayakkabısının altı na yapışan çamurlar koşmasını zorlaştırıyordu. Doğan koşma ya devam etti ama ilerledikçe toprak daha berbat bir hale geli yordu. Her adımda ayakları toprağa biraz daha fazla gömülü yor, koşmak için çok daha fazla çaba sarfedilmesi gerekiyordu. Olanca kuvvetiyle uzun bir adım daha attı ama arkada kalan ayağını çamurdan kurtaramamıştı. Düşmemek için havada ka lan adımını hızla yere indirince, o ayağı da bileğine kadar ça mura giriverdi. Doğan toprağın böyle sakız kıvamına gelebildi ğine inanamıyordu. Çok garip bir pozisyonda toprağa saplanıp kalmıştı. Önündeki siyahlı adama baktı. O da kendisi gibi iki ayağını da toprağa kaptırmış, kurtulmak için debelenip duru yordu. İnsanın ayağını çamurdan kurtarmasının o kadar da bü yük bir mesele olmaması gerektiğini düşündü. Yerden destek almak için sağ yumruğunu toprağa deydirir deydirmez, çamur kolunu dirseğine kadar yutuverdi. Doğan artık bu işte bir iş ol duğunu düşünmeye başlamıştı ki, hemen yanı başında bir çift çizme belirdi. Zorlukla kafasını kaldırdığında, o yaşlı adamın tepesinde dikilmekte olduğunu gördü. Adamın çamura batma dan yürüyebildiğine hayret etmekteyken, bir elin sırtına dokun duğunu hissetti. O elle birlikte, çamur da bir anda gevşemeye başlamış, tek kelimeyle kendisini serbest bırakmıştı. Ayağa kalktığında, ilerideki siyahlı adamın, hala topraktan kurtulmak için çabalamakta olduğunu gördü. Hemen adama doğru koşmaya başladı ama yaşlı adamın koluna yapışan eli, ikinci adımı atmasına izin vermedi. İhtiyar, yavaş adımlarla siyahlı adama doğru yürümeye başladı. Adam, ayağım çamurdan kurtaramayacağını anlayınca, eğilip ayakkabısının bağcıklarını çözmeye başladı. Doğan bunu görünce tekrar adamın üzerine koşmaya niyetlendi ama bu sefer başka bir el koluna yapışıverdi. "Bekle sen..." dedi Yüzbaşı.

Sarp ile Doğan, on - onbeş metre geriden, Salih Usta'nın adama doğru yavaş yavaş ilerlemesini izliyorlardı. Usta hedefi ne bir kol boyu yaklaşınca durup hiçbirşey yapmadan izlemeye başladı. Ayakkabısını çıkartmayı başaran adam, umutla ileriye doğru bir adım attı ama, çıplak ayağı da çamura gömülüverdi. Artık hiçbir kurtuluş şansı kalmadığını anlayınca, teslim olmak yerine, önce ayakkabısını Usta'ya doğru fırlattı, sonra belinden çıkarttığı hançeri, arkasına doğru rastgele sallamaya başladı. Salih Usta, adamın direnmesini bir süre izledi. Tam arkasında olduğundan, hançerin kendisine denk gelme şansı yoktu ama yine de dikkatli olmaya çalışarak adama biraz daha yaklaştı. Hançeri bir kez daha savurduğunda, adamın kolunu kolayca yakalayıp, sırtına doğru büküverdi. Bir süre o şekilde bekledik ten sonra gözlerini kapattı. Sol elinin iki parmağıyla ensesine dokunur dokunmaz çakıveren gümüş rengi bir ışık adamın bü tün vücudunu sardı. Geride Sarp ile Doğan, o şimşek gibi ama şimşekten daha güzel çakıveren ışığı ve hemen akabinde ada mın baygın bir şekilde Usta'nın kucağına yıkılışını bir sirk gös terisini izler gibi seyrediyorlardı.

33

Behzat Taner, uykusunun ortasında "Behzat Bey!" diye bir ses duyar gibi oldu. İlkinde ciddiye almak istemedi ama, ses ıs rarlı bir şekilde kendisini dürtmeye devam ediyordu. Üçüncü "Behzat Bey" sesiyle birlikte ve omzuna batan tırnakların acı sıyla gözlerini açınca ilk olarak bir çift göğüs gördü. Gözlerini ovuşturdu. Jülide yeşil yeşil parlayan bir telefonu burnuna doğru uzatmaktaydı. "Neee?" diye homurdandı. Jülide, "Sizi arı yorlar Behzat Bey" diyerek telefonu iyice yaklaştırdı. "Beni mi?" dedi Avukat şaşkınlıkla. Telefonunu kapattığından emin di.

"Evet" dedi kız, "Behram Bey arıyor... Benim telefonum dan"

Behzat Taner, "Yuh be kardeşim" diyerek ve bu sefer çok galiz bir küfür etmeye hazırlanarak telefonu kulağına götürdü.

Karşıdaki ses "Aslansın sen!" diye çok neşeli bir şekilde ba-ğırıverince, Behzat Taner "Kiminle görüşüyorum?" diye sor mak zorunda kaldı. Bu Behram olamazdı. Karşıdaki ses "Benim kardeş

www.e-kitap.us

benim. Behram" dedi. Aynı coşkuyla devam etti: "Beh zat Taner sen var ya, bir numarasın. Sen avukatların pirisin. Sen var ya şeytanın sol elisin sen. Nasıl uzanıp da aldın o parçayı taa Antep'ten. Vallahi helal olsun sana!"

Behzat Taner önce ne olduğunu anlamamıştı ama Behram parçadan bahsetmeye başlayınca sevincinden yatağın üstünde zıplamaya başlamıştı. Demek olmuştu. Demek son anda Antep'e gönderdiği adamlar emaneti bulmuşlardı. Telefonun diğer ucunda Behram, tezahüratlarına soluk almadan devam ediyor du. Avukat araya girebildiği yerlerde birkaç kere teşekkür ettik ten sonra "O kadar da önemli değil canım," dedi "Her şeyden önce plan çok güzeldi."

Behram övgü dolu birkaç cümle daha kurduktan sonra, "Bekle" dedi, "Büyük İmam da kutlamak istiyor seni..." Bu laf Avukat'ı yatağa geri düşürmüştü. Sağ tarafına yattı ve telefonu kulağının üzerine bıraktı. Boş kalan elleriyle de Jülide'yi mın cıklamaya başladı.

Büyük İmam'ın tebrik konuşması tamı tamına otuzyedi da kika sürmüştü. Bu uzun konuşmadan en çok mutlu olan kişi ise şüphesiz Jülide'ydi. Zira, Behzat Bey'le ön sevişmeleri hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Büyük bir enerjiyle tam jülide'yi kendine doğru çekmişti ki telefon tekrar çaldı. Avukat, artık bakmış bulunduğu ekranda Cahit'in ismini görünce, kendisinin de tezahüratta bulunması gereken birileri olduğunu hatırladı. Derhal tuşa basıp, Cahit'e takdirlerini sunmaya başladı. Taner'in sadık adamı, hepsim ses çıkartmadan dinledi ve sonuda "Teşekkür ederim Behzat Bey" dedi, "Ben daha çok bir haber vermek için aramıştım. Anka ra'ya gönderdiğimizi iki fedai vardı ya. Birisi ölmüş, diğeri de kayıp..."

Behzat Taner, Jülide'yi geri ittirdi. "Cesedi siz mi buldu nuz, haber mi geldi?" diye sordu.

"Maalesef polis bulmuş Behzat Bey" dedi Cahit, "Emniyet teki yakınlarınızı aramanız gerekir diye düşündüm,"

Avukat, şu an kimseden akıl alacak durumda değildi. "Sağol Cahit" deyiverdi sertçe, "Diğer fedai?"

"İz bulamadık" dedi Cahit ve verdiği haberler gittikçe kö tüleşmeye başladı: "Subayların evinde hareketlenme var. Dinli yoruz."

"Hangisinin?" "Yüzbaşının..."

Behzat Taner derin bir soluk aldı ve nefesini verirken hafif çe hırladı: "İyi dinleyin Cahit!"

Yaklaşık yarım saat içinde iki haber almıştı. Birincisi hiç beklemediği, ikincisi ise çok korktuğu bir haberdi. Bir fedainin ölmüş olması o kadar korkunç bir haber değildi belki ama diğer fedainin ortadan kaybolmuş olması, yakalanmış olması ihtima lini de beraberinde getiriyordu. Bu da, Behzat Taner'in, bu işin başından beri en fazla çekindiği şeylerden biri anlamına geli yordu. Behram'ın düşüncesine göre, ele geçen bu fedai, ikinci parça için ödenilmesi gereken bir bedeldi ama bedeller konusunda uzman olan Avukat için bu durum ödenmek üzere bek leyen külliyatlı bir bedelin ilk ve belki de en küçük taksitiydi. Ve Behzat Taner biliyordu ki, hesaplar ve bedeller defteri bir kez açıldığında, borç, borçlu ya da alacaklıdan en az birinin is mi silinmediği sürece o defter asla kapanmazdı. En iyisi insanın o defterlerden birine ismini hiç yazdırmamasıydı.

Avukat, bu otel yatağında sadece iş zamanından değil, ömür zamanından da çalmakta olduğunu fark etti. Hemen işle rin başına dönmeli ve ilk olarak subayların evinde dönen do lapları öğrenmeliydi. Giyinirken, önce çok iyimser bir şekilde yüzbaşının evindeki hareketlenmeye çok alakasız bir olayın da neden olabileceğini düşündü. Sonra eğer bu hareketlenmenin emanetlerle bir ilgisi varsa bile tek başına hareket ediyor olma larını diledi. Avukat kendini fazla iyimser buldu. İki subay. Ye diler olmadan emanetlerden nasıl haberdar olabilirlerdi ki?

"Saat kaç?" diye sordu Jülide'ye.

Kız ağlamaklı bir suratla "Dört buçuğa geliyor." dedi.

"İyi" dedi Bchzat Taner, "Sen uyu..."

Kapıdan çıkmak üzereyken, içinde çok garip bir his olduğunu fark ederek geri döndü. Jülide'nin üzerine eğildi ve kızı saçından falan tutup kaldırmadan usulca yanağından öptü. "Sağol" dedi kibarca...

Asansöre doğru yürürken, yüklü bir parayla birlikte kızın hemen yurtdışına çıkmasını sağlayacağına ve bunu kesinlikle savsaklamayacağına dair kendi kendine sözler veriyordu.

www.e-kitap.us

34

Hava gözlem üssündeki 12. Daire ofisi, kısa tarihinin en sessiz günlerinden birini yaşıyordu. Sürekli bir sessizlik değildi ama bu. Odada bulunan iki subay sakin sakin otururken, bir anda birbirlerine cevapsız sorular haykırmaya başlıyorlardı. Sonra konuşmaya başladıkları gibi aniden susuveriyorlardı. Şu an yine öyle bir susmuşlardı ki, bilgisayarlardan gelen o hafif vınlama bile insanı rahatsız eden bir gürültüye dönüşmüştü. Oda denen şey eğer canlı ve akıllı bir şey olsaydı, bu iki insanın kesinlikle delirmiş olduklarını söylerdi. Daha da fenası, eğer bi risi bu iki subaya oda denen şeyin aslında canlı ve akıllı birşey olduğunu söylemiş olsaydı, alacağı cevap kesinlikle "inan mam" ya da "saçmalama" olmazdı... Bunu söyleyen adamın suratına "Hadi ordan" der gibi bakmazlardı bile. Eğer durum larına tam bir teşhis koymak gerekirse bütünüyle şüphedeydi ler...

Yüzbaşı dönüp dönüp dün geceyi düşünüyordu. Dayı'nın kapıyı kırmasını, beşinci kattan aşağı atlamasını, sonra kovala dıkları adamı parlak bir ışığa boğup bayıltmasını, bunların üs tüne bir de adamı evine taşımasını. Doğan'la birlikte salonunun ortasında, sehpanın hemen dibinde soluk bile almadan yatan adamı izlemekteyken, Salih Dayı'nın cebinden, eline hiç yakış mayan bir cep telefonu çıkartıp arkadaşlarını aramasını; bir sü re sonra o arkadaşlarının teker teker ve kesinlikle kapıyı kullan madan evine gelmelerini, öncesinde ve sonrasında olan birçok şeyi düşünüyordu yüzbaşı. Aslında düşündükleri garip şeyler değildi, sadece bir gece önce olanları düşünüyordu.. Olmuştu bunlar... Görmüştü... Vallahi de billahi de görmüştü... O balık etli kadın duvarın içinden çıkıp gelmişti. Daha küçük dilini bile yutamadan, nereden çıktığı belli olmayan insan azmanı gibi bir adamın yemek masasının üzerinde koşturmakta olduğunu gör müş; hızını alamayan adamın doğruca gidip duvardaki kitaplı ğa çarptığına ve kitaplıkla birlikte sehpanın üzerine düşüp, tek kelimeyle evin anasını bellediğine şahit olmuştu. Dayı "Kork mayın, korkmayın" diye bağırırken, o fil yavrusunun sehpa parçalarının arasından doğrulup Dayı'ya "Usta evde olduğunu söyleseydin ya ona göre gelirdik" dediğini, sonra da kendisin den özür dilediğini duymuştu.

Tam gösterinin bittiğini zannederken, salonun kapısı açılıp içeriye bir kadın girmişti ki... İşte o kadın ve o kadının hisset tirdiği duyguları anlatmak için yeryüzündeki kadınları tanımla yan kelimeler aciz kalıyordu: Kırkını çoktan aşmış ama zamana meydan okur gibi diri. Bir yetmişin üzerindeki vücut, düğmesiz, belinden deri kemerle sıkılmış koyu vişne çürüğü bir palto nun içinde... Hemen hemen aynı renkte bol bir pantolon ve ağır kaba çizmeler... Saçlar beline kadar dalga dalga ve en sahici kı zılından... Yüzünden hem güzellik, hem dehşet, hem şefkat hem de vahşet okunuyordu. Yüzbaşı kadının gözlerini hatırlamıyordu. Hafızasına kazıyacak kadar uzun süre bakmaya cesaret edememişti çünkü. Ama asla unutmayacağı bir tek şey vardı ki ismi: Niran!

İşte o kadın odaya girer girmez, duvarlardan, şuradan bu radan çıkan insanların pek bir önemi kalmamıştı. Salonda her kes ve her şey susmuş, o fil yavrusu bile üstünü başını düzelt meye başlamıştı. İsmini de ilk defa Salih Dayı'dan duymuştu. Kadın, yerde yatan adamın karnına sağlam bir tekme yerleşti ren öteki balık etli kadını bir bakışla durdurmuş ve doğruca kendisine yaklaşmaya başlamıştı. Sarp, kendisini kadına tak dim etmeye hazırlanırken Dayı araya girmiş ve "Yüzbaşım" de mişti, "Niran Hatun..." Sarp, kendisine uzanan eli sıkınca çok garip bir sıcaklık hissetmişti. "Sağolun Yüzbaşım" demişti Ni ran Hatun, "Minnettarız. İşimizi bitirip hemen Başkent'i terk edeceğiz ama bize dinlenmek için biraz vakit tanırsanız çok müsterih olacağız"

Sarp kendisine bahşedilen bu onurun ve iktidarın altında bir miktar sendelemiş ve sadece "Buyrun" diyebilmişti. Bu mu habbeti dehasından beri anlamamıştı zaten. Dayı, eve ilk geldi ğinde telefonla konuşurken kendisine "Arkadaşlarının Anka ra'ya gelebilmeleri için izin vermesi gerektiğini" söylemiş. Sarp da "Babamın şehri değil ya" diye düşünerek "Gelebilirler tabi" demişti. Bunun üzerine bir de Hatun dinlenmek için izin iste yince Yüzbaşı, aklının mukayyet olabildiği kadarıyla bile, en azından bu insanlar için başkentin kendisinden sorulduğunu anlamıştı. Hatun'un gösterdiği nezakete karşılık olarak da Doğan'ı takdim etmişti. Üsteğmen, dakikalardır açık olan ağzını kapamayı ancak Hatun'un eli uzandığında hatırlayabilmişti.

O 'garip olaylar' Hatun'un salona girmesinden sonra da devam etmişti ama nedense artık eskisinden çok daha az hayret vericiydiler. Tanışma faslı bittikten sonra, misafirleri kendi ara

www.e-kitap.us

larında bir süre fısıldaşmışlar, sonra Salih Dayı, çok nazik bir dille 'biraz müsaade edip edemeyeceklerini' sormuştu. Sarp ile Doğan da uslu uslu mutfağa çekilmişlerdi. Bir vakit sonra o fil yavrusu mutfağa gelmiş gülümseyen bir yüzle acıktığını söyle mişti. Yüzbaşı derhal buzluktaki pizzalara davranmış, sonra adamın cüssesini ve diğer misafirleri de hesaba katıp evdeki dondurulmuş gıda stoklarını bir bir fırına göndermeye başla mıştı. İlk tur pizzalar pişmekteyken, önce Salih Dayı gelip, elle rindeki kurumuş kanı göstererek banyonun yerini sormuş, ar dından o balık etli kadın gelip yüzbaşıya dondurulmuş gıdala rın içindeki katkı maddeleriyle ilgili konuşmaya başlamıştı. Niran Hatun'un mutfağa girmesiyle bu konu kapanıvermişti.

Gecenin geri kalanında da fazla bir sohbet olmamıştı. Misafirleri, fil yavrusu haricinde, yemeklerin ucundan biraz didikle mekle yetinmişler, Salih Dayı'nın daha bu gecenin en başında söylediği gibi başlarının dertte olduğunu yeteri kadar belli et mişlerdi. Neredeyse bir saati üç beş cümle ile geçiştirdikten sonra, Doğan'ın sırf muhabbet olsun diye bahçıvanı sormasıyla herkesi garip bir telaş kaplayıvermişti. Misafirleri, bu soru üze rine telaşla boyunlarmdan çıkardıkları o garip madalyonlara dikkatlice bakmışlar, derin bir 'Oh' çektikten sonra "idris Usta'nın iyi olduğunu" söylemişlerdi.

Masaya tekrar çöken derin sessizlik sırasında Yüzbaşı mi safirlerine bakmış, yüzlerinde kederle birlikte yorgunluk da ol duğunu görünce, kimseye bir şey sormadan gidip salona dört yatak açmış, Doğan'ın yatağını da kendi odasına hazırlamıştı. Yalnız yatma düşüncesi, Sarp'a çocukluğundan beri ilk defa bu kadar ürkütücü gelmişti.

Herkes yatmak üzereyken yüzbaşı cesaretini toplayıp Salih Dayı'nın yanına yaklaşmış ve sadece "Neydi onlar?" diye sor muştu. Dayı, Sarp'in ne sormaya çalıştığını anlamıştı tabii: "Sa nat kullandım" demişti mümkün olan en sıradan sesiyle, "Büyü diye de tabir edilir..." Yüzbaşı, bir şeyler daha sormaya çalışır ken Dayı devam etmişti: "Yorma kendini. Bizim yazgımızda böyle olmak, sizin yazgınızda da şahit olmak varmış. Zamanla daha iyi tanıyacaksın bizi. Yerini bulacaksın. Hiç endişelenme. Ellerden çıkan farklı olsa da, neticede hepsi akıldan çıkmadır. Akıllarımızda bir fark yok bizim...."

İşte böyle konuşmuştu Dayı. Yüzbaşı da başka soru soramamıştı. Misafirlerinden sonra da şöyle her şeyi unutturacak deliksiz bir uyku çekebilmek için kendilerini yatağa atmışlardı ama ne mümkün... Gözlerini kapatmaya bile korkuyorlardı. Her ikisi de kısa ve derin nefesler alıyor, en ufak tıkırtıda ürpe riyor, birbirlerinden çıkan seslere kulak kesilerek yalnız olma dıklarını düşünüyor ve kendilerini biraz olsun avutmaya çalışı yorlardı. Tam uykuya dalmak üzereyken gözünün önüne o ge ce yaşadıkları geliyor, kısa sahneler uykuyla birlikte korkunç kabuslara dönüşüveriyordu. Son kabustan sonra bu işkenceyle sabahı edemeyeceğini anlamış ve tekrar ayağa fırlamıştı. Misa firleri uyandırmamaya çalışarak ortalıkta dolanırken, hiç hoş ol mayan bir şeyin daha farkına varmıştı. Yakalayıp eve getirdik leri adam ortalıkta yoktu. Evde heryere bakmıştı ama yoktu iş te. Artık adamı eve getirdiklerinden şüphe etmeye başlamışken, eskiden sehpa olan ahşap parçalarının arasında, metal bir cisim gözüne çarpmıştı. Büyük bir hançerdi bu. Kabzası çok garip bir şekilde işlenmişti ve simsiyahtı. Hançeri kınından sıyırdığı an da, yüzbaşının içini nedeni belirsiz ve çok keskin bir öfke kaplayıvermişti. insanın kendisinden korkmasına neden olan bir öf keydi bu. Çeliği korkuyla kınına itiveren yüzbaşı, bunu da bu garip gecenin son vukuatı olarak belleğine yerleştirmişti...

İşte Sarp'ın aklından, 12. Daire ofisinin o en sessiz gününde sadece bunlar geçiyordu. Kimbilir kaçıncı defa bütün geceyi ye niden yaşayıp ta en başa geri dönüyor, düşünüyordu. Dayının kapıyı kırmasını, beşinci kattan aşağı atlamasını, sonra kovala dıkları adamı parlak bir ışığa boğup bayıltmasını, bunların üs tüne bir de adamı evine taşımasını.

35

Bengi Hatun, Solak odalarının mahzeninde sabırsızlıkla volta atmaktaydı. Hemen yandaki demir kapının ardından Sa lih Usta'nın Ankara'da yakaladığı adamın çığlıkları duyuluyor du, "inanılır şey değil" diye geçerdi Bengi içinden. Üç solak ne redeyse sabahtan beri adamla ilgileniyorlardı ama adamın ağ zından çığlıktan başka hiçbirşey çıkmamıştı. Değerli tutsakları konuşturmak her zaman zordu. Ağzından laf alayım derken adamı öldürmemek için her zaman belirli bir 'el ayarının' tuttu rulması gerekirdi ama Bengi içerdeki adam gibisine daha önce hiç

www.e-kitap.us

rastlamamıştı. Ne bir yalvarma, ne bir küfür, ne bir bed dua... Ne kadar canı yanarsa yansın, adam sadece bağırmıştı. Bundan önce üç gecesini de kabus zindanlarında geçirmişti üs telik. Bu zindanlar, Solaklar'a Elifin hediyesiydi. Bengi'nin şu an bulunduğu mahzenin duvarı boyunca dizilmiş beş kapının ardı, bir insana hayatının en korkunç zamanlarını yaşatmak için özel olarak hazırlanmıştı. Duvarları, içine tıkılan adamın belle ğini okur, aklında ne kadar korkusu, geçmişinde ne kadar ka busu, kalbinde ne kadar zaafı varsa hepsini bir kenara yazar, sonra öğrendiği her şeyi kurbanına geri vermeye başlardı. Artık saatler boyunca dev örümceklerle mi boğuşurdunuz, köpek sü rüleri tarafından mı kovalanırdınız, çocukken bilyelerini yürüt tüğünüz arkadaşınızdan dayak üstüne dayak mı yerdiniz, fantezilerinizin kraliçesi komşunuzun kocasının gazabına mı uğ rardınız bilinmez... Bunlar tamamen kabus zindanlarının yara tıcılığına kalmış şeylerdi. Tabii ki hepsi sanrıydı ama yeryüzü nün en gerçek sanrıları. Bitmek tükenmek bilmeyen, canınızı ve ruhunuzu çok acıtan sanrılar. Bu küçük hücrelere bu güne ka dar çok az insan dayanabilmişti. İşte bu adam tam üç gecesini kabus zindanlarında geçirmiş ve çığlık atıp kafasını duvarlara vurmaktan başka hiçbirşey yapmamıştı. Hal böyle olunca da adam çaresiz Solaklar'ın ellerine verilmişti.

Bengi sabırsızlıkla sorguya girmek için kendisine izin veril mesini bekliyordu. İçeriden gelen seslere ve dışarıya çıkan So laklar'ın suratlarına bakılırsa, bu izin kısa sürede verilecek gibi görünüyordu. Ocağın izni olmadan Bengi'nin birilerini konuş turmaya çalışması çok uzun zaman önce yasaklanmıştı. Baha nesi de, bir Usta'nın sanatını bu şekilde kullanmasının hoş karşılanmamasıydı. Ama Bengi bu yasağın ahlaki kaygılardan çok, vicdani muhasebeler neticesinde koyulmuş olduğunu biliyor du. İnsan bedeni, Bengi'nin sanatı ve yaratıcılığı bir araya gelin ce, ortaya her zaman sıhhat dağıtan neticeler çıkmıyordu. Ha tun uzun zaman önce, konuşturulması gereken beş adamdan beşincisinin, sadece geriye kalan kellesini konuşturmayı becerince koyulmuştu bu yasak. O gün bu gündür de gayet sıkı bir şekilde uygulanıyordu. Kısaca Bengi Hatun'un, Behruz Usta ya da olmadı Niran Hatun'un izni olmadan birini sorgulaması ya saktı. İzin çıktığında da, sorgu odasında Bengi ve kurbanından başka hiç kimse kalmıyordu.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyan Bengi kafasını çevirince Abbas Ağa ile Niran Hatun'un aşağıya inmekte ol duklarını gördü. Bir umutla merdivene doğru koşturdu ama ilk soru Hatun'dan geldi: "Nasıl?"

"Hala uğraşıyorlar" diye cevap verdi Bengi, "Ama konuşa cak gibi değil. Bu iş kol gücüyle olmayacak."

Hatun, Bengi'nin ne demeye çalıştığını anlamıştı. "Bekleye lim bakalım biraz daha" dedi, "Tek kişi var elimizde. İdris nasıl oldu?"

Bengi konunun değişivermesine bozulmuştu ama belli et medi: "Daha iyi..." dedi, "Behruz Usta biraz daha geç kalsa, o bacağı kurtaramazdık. Atlattı sayılır ama dinlenmesi lazım."

"Sakinledi mi biraz?"

Bengi "O bacağından daha zor oldu." diye cevap verdi.

Elindeki kitap yaprağını sıkı sıkı tutmuş, durmadan "Hekim'in Kelamı'nı buldum... Buradaymış... Antep'e boşuna git tiniz" diye sayıklayan idris Usta geldi gözlerinin önüne. Ne korkunçtu! Usta'yı hayatında ilk defa öyle bir halde görmüştü. Dağın başına düştükten sonra donmaya başlamış, ağır ağır öl mekte olan zihni, yaşama güzel bir rüya ile veda etmek istemiş ti. Bengi, Antep'e gittiklerinde yeğenin cesedini bulduklarını, emaneti de ellerinden kaçırdıklarını söylemiş ama İdris Usta bunlara inanmamakta direnmişti. Yattığı yerde, yarı uyur yarı uyanık bir şekilde sayıklamaya, emaneti bulduğunu söylemeye devam etmişti. Nihayet zihni iyice kendine gelip anlatılanları idrak etmeye başladığında ise, emaneti ellerinden kaçırmaların dan dolayı kendisini suçlamaya başlamıştı. Salih'i Antep'e git mekten alıkoyanın kendisi olduğunu söyleyip duruyordu. Ben gi dün akşam yanından ayrılırken Usta biraz daha iyi görünüyordu ama zihnini ve bedenini toparlaması için biraz daha za mana ihtiyacı vardı.

Hatun, yan odadan gelen çığlıkları şöyle bir dinledi ve Bengi'nin sabırsız gözlerine baktı: "Salih'le İlyas neredeler?"

"Dünden beri görmedim" dedi Bengi, "Şu delikanlıyı gör meye çalışıyorlar. Hani İlyas'ın eminini öldürdüğünü söyleyen var ya... Bir de içerdeki adamın resmini falan çektiler. Mehmet Sinan'la bir bakacaklarmış. İdris Usta yatınca iş başa düştü."

www.e-kitap.us

Hatun sıkıntılı ve derin bir nefes aldı. Tam o sırada odanın demir kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriden kan ter içinde kal mış üç Solak çıktı. Yüzlerindeki ifadelerden içeride işlerin bek lendiği gibi gitmediği okunuyordu.

"Ne çıktınız?" diye sordu Abbas Ağa hemen.

Solaklar'dan en önde yürüyeni kafasını iki yana salladı: "Bu bizim elimizde kalır ağam" dedi, "Sinir dayanmaz bu işe... Gık demedi!"

Solaklarının aldıkları bir vazifeyi kolay kolay 'olmadı' de yip bırakmayacaklarını bilen Abbas Ağa dudaklarını kemirme ye başladı. Adamın üç gecesini kabus zindanlarında geçirip de hala tek kelime bile etmemesini zaten kafası almamıştı. Şimdi de en güvendiği Solakları gelmiş, adamı konuşturamadıklarını söylüyorlardı. Hatun'un yanında ahkam kesmek istemediğin den, sanki kendi kendine söylüyormuş gibi, "Bu iş bildik iş de ğil" diye mırıldandı. Solaklar'ın içeriden çıkması Bengi'nin sa bırsızlığını daha da arttırmıştı. İnatla Hatun'un gözlerine bakı yor. Hatun da inatla duvarlara bakmaya devam ediyordu. As lında Hatun'un da aklına gelen tek çare, Bengi'yi içeri gönder mekti ama anlaşıldığı kadarıyla tutsakları sıradan birisi değildi. Konuşmamakta ısrar etmesi kızın çileden çıkmasına neden ola bilirdi. Hele Bengi kendisini biraz kaybedip, bu adamı eminini öldürenlerin yerine koyarsa, ellerindeki tek ipucundan da olu verirlerdi. Her şey bir tarafa, sorgu için Bengi'ye izin vermeme sinin çok derinlerden gelen bir nedeni vardı: Hatun çok acıma sız bilinirdi... Öyleydi de... Lakin, elleri kolları bağlı bir insanı göz göre göre Bengi'ye teslim etmek de her vicdanın katlanaca ğı şey değildi.

Hatun ne yapması gerektiğini düşünürken, merdivenler den gelen garip bir ayak sesi dikkatini dağıttı. Sese doğru baktı ğında, içini kaplayan endişe yerini hemen bir rahatlama hissine bırakmıştı. İdris Usta, şık bir bastonu kendisine destek etmiş, aksak adımlarla merdivenlerden aşağıya iniyordu. Bu hasta ha liyle bile aynanın karşısında biraz vakit geçirdiği belli oluyordu ama yine de iyi görünmeyi başaramamıştı. Küçülmüş gözleri ve altlarındaki morluklar zaten ince olan yüzüne hepten bitkin bir hal katmıştı.

Bengi İdris Usta'yı görür görmez. "Ne kalktın Usla?!" diye bir çığhk attı.

"Bağırma kızım" dedi Usta kendisine yardıma koşan Ab-bas Ağa'ya dayanırken, "Kafamda hala davullar çalıyor zaten."

"E ne kalktın o zaman?" diye Niran Hatun sordu bu sefer.

Usta, gelecek itirazları tahmin eder gibi, kararlı bir sesle ce vap verdi: "Ankara'ya gidiyorum ben. Birkaç güne dönerim. Burada vaziyet nasıl?"

Hatun, İdris'in erkenden ayağa kalkmış olmasından çok hoşnuttu. İçinden "İyiyim diyorsa iyidir herhalde" diye geçire rek hiç ses çıkarmadı ama Bengi, Usta'ya seri cümlelerle birkaç gün daha yatması gerektiğini, bu ayakla Ankara'ya gidemeye ceğini, hele sanat falan kullanmayı aklından hiç geçirmemesini falan söylüyordu.

İdris Usta "Var o kadar aklım" diyerek Bengi'nin lafını kes ti, "Konuştum. Volkan'Ia Haydar götürecek beni. Burada vazi yet nasıl diye sormuştum. İkiletmesene!"

Bengi, İdris Usta'nın, Hatun'un yanında bile belli etmekten çekinmediği asabiyeti karşısında susmak zorunda kalmıştı. Ger çi sesi falan yükselmemişti, hala da soğukkanlı görünüyordu ama bu kendisine patlayan bu asabiyet Bengi'nin çok gücüne git mişti. "Konuşmuyor..." diye kısa bir cevap verdi.

İdris Usta, bir süre çenesini ovuşturduktan sonra "Sen de nedin mi?" diye sordu. Bengi, Niran Hatun'un "Daha erken de ğil mi?" diye araya girmesine aldırmadan atıldı: "Hayır dene medim daha ama giriversem çözerim ben o adamı"

Usta bir süre daha düşündükten sonra Hatun'a döndü: "Vaktimiz az. Müsaade et bir baksın..."

Hatun bu konudaki tereddütlerini konuyla alakasız bir so ruyla karşılık vererek belli etti: "Sen niye gidiyorsun Anka ra'ya?"

"Şu işlere çok belli etmeden biraz da başkentten bakayım" dedi Usta, "Malum yüksek yer. Belki manzara farklı görünür. Bir de şu subayları bir hale yola koyalım artık. Aklımdan çıkıp gözümün önüne gelsinler. Canları ayrı dert, korkuyorum başı mıza bir iş açacaklar. Hele sizi gördükten sonra hepten sapıtmışlardı şimdi. En çekinilecek zamanları..."

"Nereden duydun?" diye sordu Hatun gülümseyerek.

www.e-kitap.us

Usta "Bizim Ocağın bir tek bülbülü var, her şeyi o şakır" diyerek Hatun'un gülümsemesine katıldı.

"E ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Hatun, "Gidip anlata cak mısın her şeyi?"

Usta'nın eli yine çenesine gitmişti: "Beni çok anlayacakları nı, dinleyeceklerini zannetmiyorum" dedi, "İstediğim onlara bu işleri kendi dillerinde anlatacak birilerini bulmak. Bakacağım artık."

"Anladım" dedi Hatun, "Peki var mı kafanda birisi?"

İdris Usta, bu konuyu hala düşünmekte olduğunu söyle yen bir yüz ifadesi takındıktan sonra lafı çeviriverdi: "Bu ada mın konuşması lazım" dedi, "İzin ver Bengi'ye girsin içeri." Ha tun, ağzının içine bakmakta olan Bengi'yi iyice bir süzdükten sonra "Elimizdeki tek adam bu" dedi. Usta'dan gelen yanıt ise oldukça ikna ediciydi: "İşte bu yüzden konuşması gerek."

Hatun kendisine bir iki adımlık bir düşünme süresi verdik ten sonra, işaret parmağını tehditkar bir şekilde Bengi'ye uzata rak "Gir!" dedi, "Ama kan çıkmayacak. Bir damla bile!"

Bengi şaşkın bir suratla "Nasıl olacak ki o?" diye sordu.

Hatun "Bilemem" deyip konuyu kapattı.

Bengi mahzenin bir köşesinde bu işi kan çıkartmadan nasıl halledeceğini düşünürken, bir kulağıyla diğerlerinin bir an önce yukarı çıkmak için birbirlerine nasıl bahaneler uydurduklarını dinliyordu. Yüzünü o çok sevdiği ama hiç kimsenin de görme sini istemediği donuk gülümsemesi kaplayıvermişti. Bengi ta mamen kendisine ait olan bu gülümsemeyi ve beraberinde vü cudunu saran ürpertiyi oldu olası çok severdi. Aceleci ayak ses leri merdivende yükselmekteyken aklına çok parlak bir fikir geldi. Hızlı adımlarla gidip demir kapıyı tüm gücüyle ittirdi. Kapı arkasındaki duvara büyük bir gürültüyle çarpınca, odanın ortasındaki masaya, elleri ve ayaklarından iyice gerdirilerek bağlanmış olan adam gözlerini dehşetle açtı. Çok perişan bir vaziyette değildi. Anlaşılan, adamın ellerinde kalmasından çe kinen Solaklar, çok sert davranamamışlardı. Bengi Hatun, ilk iş olarak gidip adamın bağlarını gevşetmeye başladı. Adam, bunu bir merhamet gösterisi zannedip, Bengi'ye iyilik meleğiymiş gi bi bakadursun, Hatun içinden Solaklar'ın yaptığı bu hataya söyleniyordu: "Hiç mi bilmiyorsunuz" diyordu içinden "Adam bu kadar gerdirilir mi. Biraz gevşek bırakacaksın ki adam akıllı çırpınabilecek. Yoksa kaskatı kestirirsiniz adamı, erkenden bayılıverir..."

Kurbanının hazır olduğundan emin olan Hatun, adamın et rafında birkaç tur attıktan sonra başucunda duruverdi. Adamın suratına yaklaşıp "Tek kelime etmemişsin" dedi en sıcak gülümsemesiyle, "Bu marifetin için bizden takdir bekliyorsan teb rik ederim. Hepimiz direncine hayran kaldık ama inan hala ha yatta olman bu marifetin yüzünden değil. Sen çok kıymetli bir misafir olduğun için ölmeni istemedik. Korkma ölmeyeceksin de ama bunun çok iyi bir havadis olmadığını da bil... Anladın mı? Bak tekrar söylüyorum... Ölmeyeceksin."

Adam, Hatun'un suratına boş gözlerle bakmaya devam ediyordu. Bu gözlerde hiçbirşey yoktu... Hiçbirşey... Ölü bir insanın gözleri gibi değildi bunlar. Yaşıyorlardı, parlaktılar ama sanki bugüne kadar bu dünyaya dair hiçbirşey görmemiş gibi bomboştular. Sadece ismiyle bile birçok insanı bülbül gibi şakıtan Bengi Hatun, hayatında ilk defa hünerini bile gösteremeden yılgınlığa kapılmak üzereydi.

Hatun "Anlaşıldı" diye devam etti, "O zaman sana insan bedeniyle ilgili biraz bilgi vereyim."

Parmaklarını adamın karnında dolaştırmaya başladı: "Ha yatta yaşayabileceğin en büyük acı doğum sancısıdır. Erkek ol duğun için şanslısın."

Ellerini her iki taraftan adamın belinin altına doğru ittirdi. "Ama..." dedi, "Doğum sancısı kadar olmasa da, ona yaklaşa bilecek sancılar da vardır. Örneğin böbrek ağrısı..."

Adam önce hiçbir tepki vermedi. Sonra, sanki belinin altında kendisini rahatsız eden bir şey varmış gibi kıpırdanmaya başladı. Hatun, sıkılmış dişlerinin arasından kaçan iniltiler çığ lıklara dönüşene kadar ellerini adamın belinde tuttu. Korkunç bir böbrek sancısıyla kıvranan adam, masayı kıracakmış gibi çırpınıyordu. Hatun kurbanını bir süre seyrettikten sonra başucuna geçti. Bir sağa bir sola savrulan kafasını yakaladı ve eliyle ağzını kapattı. "Bir diğeri ise..." dedi, "Bunların yanında biraz mütevazi kalsa da, yine de adamı danalar gibi böğürtecek bir ağrıdır. Kendisiyle daha önce mutlaka tanışmışsındır ama ben yine de hatırlatayım..." Elini ağzından çeker çekmez, adamın çığlıkları kesiliverdi. Ağzı, sanki içinde yutamadığı çok sıcak bir lokma

www.e-kitap.us

varmış gibi açık kalmıştı. Bir süre sonra da çok boğuk çığlıklar atmaya başladı. Az önce deliler gibi çırpınan adam, masanın üzerinde kasılıp kalmıştı. Arada sırada böbreklerine saplanıp hala orada olduğunu hatırlatan sancıyla havaya zıplı yor, biraz debelendikten sonra tekrar kasılıp ulumaya devam ediyordu. Bengi Hatun, kendisine zarar vermemesi için yerdeki, pis bez parçalarını kıvırıp adamın kafasının altına yerleştirdi. "Bunu bir tek ben durdururum. O da konuşursan" dedi gözleri ne bakarak. Hatun adamın gözlerinde bir korku, bir dehşet, bir yakarış görmeyi umuyordu ama nafile. Anladığı kadarıyla san cı çeken sadece bedeniydi. Bu gözlerde acıdan eser yoktu. İşte bu Bengi Hatun'u gerçekten çok kızdırmıştı. "Dua et köpek!" dedi, "Dua et ben zıvanadan çıkmadan biri gelip alsın seni elimden."

36

İki adamın bağırtıları orta salonun geniş kubbesinde yankılanıp duruyordu. Salonda görevli olan fedailer, tarikatın bu iki ve üç numaralı adamları arasında geçen konuşmanın bir kavga ya dönüşmeye başladığını anladıkları an ortadan kayboluvermişlerdi. Tarikat içinde bu iki adamın yüzlerini görebilecek bir mertebeye ulaşmış olmak zaten tehlikeli bir şeydi. Bir de kulak larına duymamaları gereken bir şeyin çalınıvermesi, Alamut'un cenneti yerine, hiç hesapta yokken gerçek cennete postalanma larına neden olabilirdi.

"Anlatamıyor muyum Behram?" diye bağırıyordu avukat, "Zaten iki parça elimizde. Üçüncüsünü almak için niye bu ka dar tehlikeyi göze alalım? Oturup iksiri yapacak değiliz ya.. Pa zarlık için bir tanesi bile yeter diyordun. Hem zaten bir adamı mızı yakaladılar. Konuşursa mahvoluruz. Önce onu susturalım! Anlatamıyor muyum?"

Avukat ne kadar sinirliyse Behram da bir o kadar sakindi: "Anlatamıyorsun..." dedi hafifçe gülümseyerek, "Çünkü anla mıyorsun. Şu yakalanan fedaiyi unut... Ha bu arada, bari Alamut'tayken fedailere adam deme. Bir duyan olacak. Herkesin bir sıfatı var burada... Neyse... Onu unut. Çünkü konuşmaya cak. Bak sana şöyle söyliyeyim. Birgün benim yakalandığımı duyarsan ya beni hemen yoket, ya da ortadan kaybol. Konuşu rum çünkü. Ben konuşacağımdan ne kadar eminsem, o fedainin de konuşmayacağından o kadar eminim... Anladın mı?"

Behram, bağırmaktan ter içinde kalmış Behzat Taner'e şöy le bir baktıktan sonra devam etti: "Üçüncü parçaya gelince... Tamam, emini sağlam yere saklamış ama, bu kadar uğraştıktan sonra, artık yerini biliyorken niye gidip almayalım. Üstelik Yediler'den kimsenin de ulaşamayacağı bir yerdeyken ve korunmuyorken niye gidip almayalım. Behzat Taner, şu an hepsi şok ta. Kendilerini toparlayana kadar biz parçayı çoktan almış olu ruz. Hem pazarlığa iki yerine üç kozla oturmak çok şeyi değiş tirmez mi? Şimdi söyle neden almayalım?"

"Çünkü alamayacağımız, ancak aldıracağımız bir yerde" diye cevap verdi Taner, "Çünkü çok derinde ve bu yüzden çok masraflı."

Behram ise sakinliğini ve ısrarını sürdürdü: "Adamımız mı yok, gücümüz mü yok, paramız mı yok? Hem bana ilk söyledi ğin fikir gayet iyiydi. Neydi o adamın adı?"

"Fincher" dedi avukat, "Helmut Fincher. Kendisine arke olog der ama camiasında daha çok mezar hırsızı olarak tanınır."

"Ne kadar sürer getirmen?"

"Getirmesine hemen getiririm ama, kazı iznini alınması, ça lışmanın başlaması nereden baksan bir ayı bulur."

"İyi" dedi Behram, "Bırak adam kazsın işte. Memleketin turizmine katkımız olur hem." Behzat Taner gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Aslında bu işin o kadar büyük bir riski olmadığını kendisi de çok iyi biliyordu. İstediği tek şey, artık emanetlerin peşinden koşmayı bir kenara bırakıp, şu işi en kısa zamanda, öyle ya da böyle bir nihayete erdirmekti. Üçüncü parçayı aramaya kalkmak demek, Yediler'le pazarlık tarihinin en iyi ihtimalle iki ay ertelenmesi demekti. Bu da iki ay daha sancı çekmek anlamına geliyordu. "Turizm işinde de iyi para var" diye geçirdi içinden. Paravan şirketlerin bir tanesiyle kazıya ciddi bir maddi destek sağlarsa izin sorunu hemen hallolurdu. Eh, şu Fincher de arkeolojik bulguları boşverip, doğrudan parçaya odaklanan bir adam olduğuna göre, emaneti bulamasalar bile, çıkarttıkları ta rihi eserlerden iyi bir para kaldırabilirlerdi. Böyle düşününce, bu iş de yavaş yavaş aklına yatmaya başlamıştı.

"Fincher'le bir konuşalım bakalım" dedi Avukat, "Ama bir taraftan da Yediler'i pazarlığa

www.e-kitap.us

ısıtmaya başlasak diyorum."

Behram kısa bir kahkaha attı. "Bu günü tarihini bir yere not edelim Behzat Taner" dedi, "Hemfikir olduğumuz ender gün lerden bir tanesi. Yıldönümlerinde ıslatırız."

"Eee? Nasıl ısıtıyoruz Yediler'i?" diye sordu avukat "Bir fikrim var ama nasıl uygulayacağımı bilmiyorum" "Anlat bakalım..."

"Yediler'in büyü gücü dışında iki güçleri daha var: Biat ve korku. Şimdi, biz iki parçayı almayı başardık. Hatta üç bile di yebiliriz. Eğer emanetlerini kaptırdıkları duyulursa, ortada ne biat kalır ne de korku."

"Yani parçaların çalındığını herkes bilsin diyorsun. Ama..."

Behram Avukat'ın sözünü keserek devam etti: "Kendini yorma ne diyeceğini biliyorum. Anlaşılan bugün yıldızlarımız barışık, aynı şeyleri düşünüyoruz. Bunu duyurmalıyız ama hiç kimse işin ardında Alamut olduğunu bilmemeli. Biz pazarlığı açana kadar burunları iyice bir sürtülmeli anlıyor musun?"

"Anlıyorum ama," dedi Behzat Taner, "Bu adamların bolca düşmanı vardır. Ya bunu duyan birileri, Yediler'in işini biz pa zarlığa oturmadan bitiriverirse. O zaman ayazda kalırız."

Behram, Avukat'ın sözlerini kafasını sallayarak onayladı: "Haklısın, bu da bir ihtimal. Ama, birincisi Yediler öyle ha de yince yok edilemeyecek kadar güçlü. Pazarlığa kadar illa ki bir kaç tanesi sağ kalır. Zaten üçünün emaneti bizde. Onlar oyun dışı, ölseler de olur. ikincisi, bizim asıl hedefimiz biat bağlarını koparmak. Eğer müttefikleri ya da bugüne kadar korkuyla biat edenler Yediler'in çökmekte olduğunu anlarlarsa işimiz çok ko laylaşır. O yüzden ortalığı biraz karıştırmak zorundayız. Ama dediğim gibi bunu, ismimizi karıştırmadan nasıl yapacağız onu bilmiyorum."

"Buna ikimiz de bir çare düşünmeliyiz" dedi Behzat Taner, "Tek başıma yapacağım iş değil. Biliyorsun bu aleme çok ya bancıyım. Sen bana ulaşılması gereken yerleri göster, ben de us-turubuyla nasıl ulaşılacağını söyleyeyim. Bence asıl bu adamların düşmanlarını huylamak lazım. Müttefikleri çoktan duydular zaten."

"Nereden biliyorsun?"

"Söyledim ya. 12. Daire emanetlerin çalındığını biliyor. O adamı yakaladıkları gece Yediler'den dördü Yüzbaşı'nın evin deydi. Şimdiye kadar hiç canımı sıkmıyorlardı. Yediler'den sa dece birini tanıyorlardı ve olayain çok dışındaydılar. Ama du rum değişti. Bence artık dikkate alınmayı hak ediyorlar."

"Hayret!" dedi Behram, "Aylar önce sana 12. Daire'den ilk bahsettiğimde, endişemi yersiz bulmuştun. Şimdi ben sana so rayım. 12. Daire seni niye bu kadar korkutuyor?"

Avukat gülümsedi: "Bir ayağı devlete basıyor da ondan" diye cevap verdi, "Yüzbaşı deyip geçme. Şu saatten sonra böyle bir riski göze alamam"

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

Behzat Taner fazla ciddiye almayan bir ifadeyle "Düşün düm bile" dedi, "Daire yakında kapanıyor!"

Behram Avukat'a aferim der gibi baktı. Daire'yle bu kadar uğraşmayı çok gerekli görmüyordu ama ayak altından çekilme leri de hiç fena olmazdı. "Sen iyice havaya girmişsin" dedi, "Ba na söylemediğin başka planların var mı?"

Behzat Taner "Var!" deyiverdi, "Madem biz pazarlığa ka dar Yediler'in belini iyice kırmak istiyoruz, madem artık üçü nün emaneti bizde ve bu oyunda hiçbir rolleri yok. Neden ma saya oturtacağımız adam sayısını biraz azaltmıyoruz?"

Behram, Avukat'ın söylediklerini dinledikçe, gözlerine tak dir ve dehşet karışımı bir bakış yerleşmeye başladı. "Sen çok fazla havaya girmişsin Behzat Taner" dedi Behram, "Sen coş muşsun. Bir daha bana sakın çok gereksiz risk aldığımızdan fa lan bahsetme. Dediğin şeyi bırak yapmak, düşünmek bile çok tehlikeli. Üstelik zor. Hem de çok zor"

"Niye? İnsan değil mi bunlar?" dedi Avukat, "Kurşuna ge celiler kadar dayanıklı oduklarını zannetmiyorum. Adamımız da var silahımız da..."

Behram "Gel benimle" diyerek Avukat'ın koluna girdi. Bir likte orta salonun pencerelerden uzak köşesine doğru yürüme ye başladılar. Behram, kadife bir perdeyle gözlerden gizlenmiş büyükçe kapıyı üç kere sertçe yumrukladı.

"Kimdir?" diye sordu içeriden bir ses.

www.e-kitap.us

Behram sertçe "Bekir ile Seyyid kapıda" diye bağırdı, "Aç!"

Birkaç kilidin şakırtısı duyulduktan sonra kapı açıldı. Bura sı küçük bir odaydı. Behram, odanın tam ortasında duran, yak laşık iki metre yüksekliğinde, üzeri deriye benzer kalın bir ör tüyle kapatılmış nesnenin etrafında nöbet tutan beş fedaiye ka fasıyla çıkmalarını emretti. Kapı arkalarından kapanır kapan maz Behram, "Biz fedailere hançer, kılıç kullanmayı nostalji ol sun diye öğretmiyoruz" dedi, "Sana bundan daha önce bahse decektim ama, görmeden inanmamak gibi kötü bir huyun oldu ğunu bildiğim için sabrettim."

Behzat Taner, Behram'ın yeni bir numarasıyla karşı karşıya oduğunu anlamış, ses çıkarmadan odanın ortasındaki nesneye bakıyordu. Behram biraz zorlanarak da olsa örtüyü yan tarafa attığında, ortaya çok büyük bir boy aynası gibi görünen, üç dört parmak kalınlığında, açık kırmızı renkte bir taş çıkıverdi. İki büyük ahşap ayak, taşı her iki yanının tam ortasından tutuyor lardı. Bu düzenek sayesinde, taş küçük bir hareketle kendi ekse ni etrafında kolayca dönebiliyordu. Taşın yüzeyi bu kadar par lak olmasa Behzat Taner bunun ender bulunan bir granit türü olduğunu söyleyebilirdi. Taşa biraz daha dikkatli bakınca, o ka dar parlak olmasına rağmen, yüzeyinden hiçbir görüntünün yansımadığını fark etti.

Avukat "Nedir bu?" diye sordu.

Behram taşa hayranlıkla bakarak "Yekalaz taşı" dedi, "Us tasını bulana kadar, yaptırana kadar, buraya getirene kadar çok zorluk çektim ama oldu işte. Bunun kadar büyüğü varsa varsa bir Yediler'de vardır."

Behzat Taner taşın etrafında bir tur attı. Arka tarafı da ön tarafı gibi pırıl pırıl parlıyordu. "İyi de ne işe yarıyor?" diye sordu.

Behram "İzle" dedi. Taşın arkasına geçip, kendisine doğru eğilmiş olan üst tarafından tutarak aşağıya doğru bashrdı. Taş, küçük gıcırtılar çıkararak kendi etrafında ağır ağır dönmeye başladı. İlk turunu tamamlamak üzereyken, taşın içinde mavi ile yeşil arasında bir duman hareketlenmeye başladı, ikinci tu run yarısındayken, o duman taşın bütün yüzeyini kapladı ve ta vandaki güçlü lambalar birden sönüverdi. Kapkaranlık olan odada, bir tek taşın içinde kaynaşan o garip renkli duman görünüyordu.

"Sigortaları attırmaya mı yarıyor bu alet?" diye sordu Behzat Taner.

Behram hafifçe gülerek "Sayılır" dedi, "Çakmağın var mı?"

Avukat cebinden çakmağını çıkartıp kendinden emin bir şekilde çaktı. Eğer taşın çıkarttığı kıvılcımı görebilseydi, çakmağın gazının bittiğini düşünebeilirdi. Birkaç defa daha uğraştı ama çakmak tamamen ölmüştü.

"Şimdi de cep telefonuna bak" dedi Behram. Avukat hemen telefonunu çıkarttı. Onda da bir hareket yoktu. Tam birşeyler sormaya hazırlanıyordu ki, şakağına dayanmış bir çeliğin soğukluğunu hissetti. Hemen arkasından "çıt" diye bir ses duydu. Bu soğukluğu da, bu sesi de çok iyi tanıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı "Hasta mısın sen?""Sen de bana ateş et" dedi Behram soğuk bir sesle.

Behzat Taner içinden "Daha değil..." diye geçirdi, "Bırak saçmalamayı da anlat şu nesneyi. Ama dışarıda anlat. Çok ka ranlık burası. Elin ayağın da rahat durmuyor."

Behram, kapıyı tekrar yumrukladı. Dışarıda bekleyen feda iler kapıyı açar açmaz içeriye dolan güneş ikisinin de gözlerini kamaştırdı. Fedailer, küçük odanın kapısına kilit üzerine kilit vururken, Behram silahının şarjörünü çıkartıp Avukat'a göster di. Şarjör doluydu. Silahın mekanizmasını çekip bırakınca, namludaki mermi tiz bir tıngırtıyla dışarıya fırladı. Behzat Ta ner, yerdeki mermiye dikkatle baktı. O da gerçeğe benziyordu. Behram, şarjörü yerine yerleştirip namluya bir mermi daha sürdü ve silahı hızla şakağına dayayıp tetiği çekti. Horoz yine boşa düşmüştü.

Avukat "Nedir bu?" diye tekrar sordu.

"Yekalaz taşı" diye yanıt verdi Behram, "Hadi diyelim fe dailerin hançer kullanmasını salakça buldun. Peki hiç düşün medin mi geceliler niye yanlarından bıçaklarını eksik etmiyor. Yediler'in belinde niye hala yatağanlar asılı. İşte bu taş yüzün den. Öyle bir şey ki bu, örtüsünü kaldırıp hareket ettirdiğinde etrafındaki bütün ateşi öldürüyor. Elektrikli ya da patlayıcı. Hepsi oyuncağa dönüyor. Öyle bir şey ki, yanında nükleer bombanın pimini bile çeksen nafile..."

Bu nesne Avukat'ı bir hayli heyecanlandırmışa benziyordu. "Etki alanı ne kadar peki?" diye soruverdi.

www.e-kitap.us

"Şöyle anlatayım" dedi Behram, "Bu taşın sadece demir elli binlik kadarını üstünde taşırsan, kırk - elli metrelik bir alanda bütün silahları susturursun. Taş ne kadar büyükse, etki alanı da o kadar büyük olur. Bizdeki emsallerinin en büyüklerinden bir tanesi. Şu anda koca Alamut'un içerisinde ve yaklaşık bir kilo metre çevresinde hiçbir alet çalışmıyor."

Behzat Taner "...ve tabii ki Yediler ve avanesi de bu taşı üzerinden eksik etmiyor" diye mırıldandı. Hal böyleyken, bu taşı üzerinde taşıyan herhangi birine sataşmak, göğüs göğüse bir çarpışmayı göze almak anlamına geliyordu. Bunun da çok gürültülü ve kanlı bir yöntem olacağı kesindi.

Behram çok güzel ahşap bir kutuyu uzatarak "Bu da sana Alamut'tan küçük bir hediye" dedi, "İksir operasyonundaki ba şarıların için."

Her türlü takdirin kendisine nakit olarak yansıtılmasını ter cih eden Avukat, biraz garipseyerek kutuyu aldı ve açtı. Kutu nun kadife zeminin üzerinde yatan, iki deri kayışın arasına ge rilmiş küçük bir yekalaz taşını görünce, bu eski dostuna içten bir teşekkür etti. Taşı çekingence parmaklarının arasına alarak incelemeye başladı. "Hafifçe sallarsan dumanı görünür" dedi Behram, "İşi bitince de derisini üzerine kapatırsın, kendi kendi ne söner. Ama kullanmadan önce dikkat et, silahları ayırt etmeden susturuyor çünkü. Kırılır falan diye de korkma. Tahmin et tiğinden çok daha sağlam bir şey."

Behzat Taner "Anladım" dedi. Yeni oyuncağını bileğine ta karken, gözü diğer kolundaki saate takılınca, acelesi varmış gibi görünmeye çalışarak "Benim gitmem gerek" deyiverdi. Aslında işi falan yoktu ama burada biraz daha oyalanırsa, fedailere ver diği ikindi vaazını bitirmek üzere olan Büyük İmam'a yakala nacaktı. Başı bugün için yeterince şişmişti.

"Tamam" dedi Behram, "Vaziyeti anlatabildim galiba. Ha la Yediler'den birini aşağı alacağım diyorsan beni çok mutlu edersin ama yine de sen bilirsin..."

Avukat bir cevap vermedi. Aceleyle Behramla vedalaştıktan sonra, hızlı adımlarla Alamut'un dış kapısına doğru yürü meye başladı.

Arabasının arka koltuğunda, üzeri henüz örtülmüş olan yekalaz taşının tamamen sönmesini beklerken, bir taraftan da yapması gereken işleri kafasında bir sıraya koymaya çalışıyor du: Fincher ile hemen temasa geçilecekti. Bu iş bir taraftan yü rürken, 12. Daire aradan çıkartılacaktı. Neyse ki, bu işin tüm planları ve ön hazırlığı tamamdı. Daha sırada, Yediler'in ema netlerini kaptırdıklarını etrafa yayma işi bekliyordu. Kafasını en çok kurcalayan da buydu zaten. Bu haberin acilen ama çok dik katli bir şekilde gerekli kulaklara fısıldanması gerekiyordu. Avukatın kafasında bunun için de bir plan vardı elbet ama, riskleri ne kadar elerse elesin, iş en sonunda dönüp dolaşıp, çok basit bir kumara dönüşüveriyordu. Son olarak da aklının bir ye rinde hala Yediler'den birilerini ıskartaya çıkartma fikrini tutu yordu. Yedi büyücü yerine altı büyücüyle uğraşmak bile, tüm tehlikeleri göze almaya değerdi. Hem Yediler'in güçleri azalır dı, hem de namları öyle bir yürürdü ki! Bu laf aklından geçer geçmez, Behzat Taner irkilerek kendine geldi. Nasıl da Behram gibi düşünmeye başlamıştı. Avukat, büyük bir korkuyla kendi sini yoklamaya başladı. Acaba Behram virüsünü kendisine ne zaman bulaştırmıştı? Böyle düşünmeye başlaması çok kötüydü, ama bunu yakalaması da çok iyi... "Ne namı?" dedi kendi kendine, "Ne yürümesi? Ölecek olan herkes sadece ölmesi gerektiği için ölecek..." Durdu... Kafasını sıkıntıyla arkasına yasladı "Pe ki ya ben?..."

37

Saat öğle vaktini biraz geçe Saime Hanım kendisini yorgun bir şekilde koltuğa bıraktı. Sabahtan beri peşinde koşturduğu ev işleri, tam altmış yaşına gelmiş bedenini oldukça hırpalamış tı. Kızının ve yeğenlerinin tüm ısrarlarına rağmen, on beşte bir gelen temizlikçi kadın hariç, eve bir yardımcı almayı kabul et miyordu. İnadından falan değil. Kocası evin her yerine hala ka rısının eli değsin istyordu. Kocası, o aksi ihtiyar, iki afacan toru nunun biricik paşa dedeleri, emekli Tuğgeneral Ahmet Toprak, daha önce eve sızdırılmaya çalışan birkaç yardımcı kızcağızı, hiç usanmadan astığı suratıyla kısa zamanda kaçırmayı başar mıştı. Huysuz bir ihtiyardı Ahmet Bey. Ama Saime Hanım, or duda görev yaptığı yıllar boyunca herhangi bir huyunu göre mediği kocasının, evde homurdanmasına bile razıydı. Zor za manlardı onlar. Saime hanım, asker eşi olmanın o bildik zorluk larının yanında, nedenini hiç anlamadığı ama hiç de soramadığı

www.e-kitap.us

zorluklara da katlanmak zorunda kalmıştı. Yıllar boyunca, ka pıyı her açışında kocasının birbirine yapışmış dudaklarıyla kar şılaşmış, gözlerinden bir türlü silinmeyen o endişeyi, bir gün bi le olsun "Neyin var?" diye bile soramadan, yıllarca izlemişti. Ne görevini sorabilmişti, ne çıktığı o uzun seyahatlerde nerelere gittiğini, ne de hala aksayan ayağını kimlerin, nasıl o hale getir diğini... Yıllarca hiçbirşey soramamıştı Saime Hanım. Mesleki konularda aralarındaki tek iletişim yöntemini de Ahmet Bey icat etmişti. Karısının bilmesini istediği bir şey olduğu zaman, kendisine gelen resmi evrağı, bir uçak biletini ya da kısa bir pu sulayı üniformasının cebine koyar, sonra elbiseyi uzatarak tok bir sesle: "Saime hanım şunu bir elden geçir bakalım" derdi. Sa ime hanım sessiz sessiz ağlayarak üniformayı ütülerken Ahmet Bey tekrar seslenirdi içerden: "Sen de yarın valide hanımlara gi dersin..."

Neyse ki, taşı bile çatlatan sabır, zamanın da sırtını yere ge tirmiş, yıllar dönmüş, saçlar ağarmış ve Ahmet Bey nihayet emekli olmuş, ikinci baharları da başlayıvermişti. Emekli olan diğer subayların aksine Ahmet Toprak, yadırgamak şöyle dur sun, sivil hayata sanki uzun yıllar önce yitirip çok özlediği bir şeymiş gibi davranmıştı. İlk olarak kendisine burma bir bıyık bırakmış, sonra da 'bir gün mutlaka yapacağına söz vermekle' geçirdiği yıllarının acısını çıkartmaya başlamıştı.

Saime hanım, oturduğu koltuktan saate baktı. Ahmet Bey, her pazartesi, çarşamba ve cuma günü olduğu gibi, şu saatlerde de berberde olmalıydı. Berberin, bıyıklarına harcadığı fazladan zaman da hesaba katılırsa, Paşa'nın gelmesine için daha bir ya rım saat vardı. Bıyıkları mahalle berberi için de mesleki bir kabustu. Birkaç yıl önce çeneye dalıp bıyıklarının ucundan kırpıverince. Paşa hiddetle ayağa fırlayıp adamcağıza dükkanını ka patmasını emretmişti. Berber bu emri tabii ki ciddiye almamıştıama Ahmet Paşa, hırsla ve hızla terk ettiği dükkana yine hırsla ve hızla ve elinde bir silahla geri dönünce durum değişmiş, mahalleli Paşa'nın öfkesi yatışana kadar, traş olmak için kendisine başka bir berber bulmak zorunda kalmıştı.."

Saime hanım, kocasının hayatında ilk ve tek defa, o gün berberden eve erken döndüğünü hatırlayıp gülümsemeye başlamıştı ki, kapı çaldı. "Hayırdır inşallah" diyerek kapıya koştu.Gelen Ahmet Bey'di... Saime Hanım, kocasını karşısında gö rünce, yaşadığı o son sekiz yılın çok güzel bir rüya olmasından şüphelendi. Bu kilitlenmiş dudakların, bu endişeli bakışların çok, çok eskide kaldığını düşünüyordu. Gözlerini Paşa'nın gözlerinden çekebildiğinde daha korkunç bir şeyi fark etti: O burma bıyıklar artık yerinde yoktu. Tıpkı eskisi gibi.

Saime hanım, titreyen bir sesle "Buyur..." diyebildi kocası na. Paşa tek kelime etmeden içeriye girdi. Sekiz yıldan sonra ilk defa eve ayakkabılarıyla giriyordu. Doğruca yatak odasına yö neldi. Saime Hanım, salonun kapasında dikilmiş, yatak odasın dan gelen sesleri, hışırtıları dinliyordu. O dolap açılmıştı yine.

Kendisini koltuğa bırakmaya korkuyordu. Bir daha kalkamayabilirdi...

Bir süre sonra Ahmet Bey, elinde o eski, haki yeşil ünifor masıyla geri döndü: "Saime hanım! Şunu bir elden geçir baka lım..." Sesi tereddütsüzdü...

Saime hanım, kenarı kasten üniformanın cebinden taşırılmış sarı zarfı alarak bir kenara koydu. Okumaya cesareti yoktu çünkü. Sessiz sessiz ağlayarak üniformayı ütülerken, içeriden Paşa'nın sesini duydu: "Sen de yarın kızın yanına gidersin..." Saime hanım cevap vermedi. Sadece bu sesi bir kez daha duya bilmek için küçük bir dua etti.

38

12. Daire subayları için bugün, o müthiş, korkunç, garip ge cenin hafta dönümüydü. O geceden sonraki altı gün, sanki her ikisinin de çok yorulduğunu biliyormuş gibi, alabildiğine sakin geçmişti. İki gün önce bahçıvan arayıp "Rahatsızlığı yüzünden arayamadığını, başlarına açtıkları dertler için üzgün olduğunu, en kısa zamanda görüşeceklerini" söylememiş olsaydı, o gece nin dinledikleri hoş bir rüya olduğuna inanabilirlerdi. Üzerle rinde garip bir gevşeklik vardı. O olağanüstü geceden sonra, Topkapı soygunu, Ebu Sina cinayeti gibi fani olayların ne kadar önemi kalabilirdi ki? İlk şoku atlattıktan sonra Yüzbaşı kendisi ni Bahar'ın yanına atmış, çok meraklı olduğunu belli etmemeye çalışarak, kızdan Yediler'in hikayesini bir kez daha anlatmasını istemişti. Doğan ise komutanına, ağır akademik bir metinde ol sa bile, Yediler'in ismini bir kez daha duymaya tahammülü olmadığını açık açık söylemiş, masasının üzerindeki tüm fotoko pileri

www.e-kitap.us

yırtıp attıktan sonra da evine kapanıp tüm vaktini televiz yonun başında geçirmeye başlamıştı.

Son altı günleri çok rahat geçmişti ve yedinci günlerinin de aynı şekilde akıp gitmesini ümit ediyorlardı. Sadece ısrarsız bir dilekti bu. Öyle ki, arabalarından indiklerinde koca Uzay Göz lem Üssü'nün yerinde yeller eserken görseler bile, buna çok faz la şaşırmazlardı. Arabalarından indiler. Koca Uzay Gözlem Üssü, kaskatı mimarisiyle, oIduğu gibi yerinde duruyordu ve Sarp ile Doğan aylardan beri ilk defa mesailerine bu kadar geç kal mışlardı.

Doğan, koridorda hızlı adımlarla yürüyen komutanını he men arkasından takip ediyordu. Yüzbaşı dairelerinin kapısını hızla açıp içeriye daldı. Daha bir adım atmıştı ki, aniden durup "Dikkaat" diye bir çığlık attı. Doğan, esas duruşa geçmiş Yüzbaşı'ya çarpmamak için kendisini geriye attı. Komutanı girişi tamamen kapladığı için içeriye de giremiyordu. Bunu fark eden Sarp, nizami bir adımla yana kayarak Doğan'a yer açtı. Üsteğ men küçük ofise girdiğinde, koskoca bir tuğgeneralin kendi sandalyesinde oturmakta olduğunu gördü. Yüzbaşı yüsek sesle tekmilini vermekteyken, Doğan'da selamını çakıp sıranın ken disine gelmesini bekledi. Sandalyesinde oturan Tuğgeneral, kendilerine çok kötü gözlerle bakıyor, elinde tuttuğu sarı zarfı sert hareketlerle döndürüp duruyordu. Baya yaşlı bir askerdi bu. Büyükçe bir kafası vardı. Yüzündeki kırışıklar, çok sert bir kayaya, zorlukla kazınmış çizgiler gibi duruyordu. Burnunun ve elmacık kemiklerinin, birden fazla defa kırılmış olduğu bu kadar mesafeden bile anlaşılabiliyordu.

"Ben Tuğgeneral Ahmet Toprak" dedi adam tekmiller bi tince, "Rahat..."

Oda, pimi çekilmiş bir el bombası kadar sessizdi. Ahmet Paşa, elindeki zarfı yüzbaşıya doğru salladı. Sarp, iki adım ata rak zarfı aldı ve yerine geri döndü. Zarfın içinden çıkan kağıdı okuyunca, Ahmet Paşa'nm varlığı biraz daha anlaşılır hale gel mişti. Kağıtta, "12. Daire komutanlığı görevinden alındığı..." yazıyordu.

Paşa, duvardaki saate bakarak sessizliğin bir süre daha de vam etmesine izin verdi. Sonra, kafasını yavaşça çevirerek sordu: "Saat kaç yüzbaşım?"

Sarp "On bir otuz üç komutanım" diye cevap verdi.

Ahmet Paşa "Bu mudur görev anlayışımız Yüzbaşım?" di yerek uzun olacağı belli olan bir konuşmaya başladı. Sesi gür ama pürüzsüzdü ve her kelime ağzından biraz daha yüksek çıkıyordu: "Arhk 12. Daire böyle mi çalışıyor? Dün akşamdan beri 12. Daire komutanıyım ama personelimle ancak on yedi saat sonra müşerref olabiliyorum. Bütün gece evinizde değilsiniz. Telefonlarınız kapalı. Topkapı vukuatını başkalarından duyu yorum. Ebu Sina suikastinde başınızın belaya girdiğini elalemden öğreniyorum. Böyle mi araştırıyoruz artık bilim dışı geliş meleri yüzbaşım? On yedi saattir sizin kifayetsizliklerinizi din lemekten bıktım. Kitab-ı Zülfikar'ı Daire dışından birine tercü me ettirmişsiniz. Ne öğrendinizse artık... Sizi Genel Müdürlüğe çekmişler, bütün emniyet üzerinizden geçmiş haberiniz yok. Şansınıza kurtarmışsınız kıçınızı. Bir de üzerine brifing verece ğiz demişsiniz. Bütün devlet ağzını bırakmış kıçıyla gülüyor si ze. Hele bir de... Hele bir de, inşallah yanlış duymuşumdur. Yediler'den birisi Ankara'ya gelip vukuat çıkarmış. Siz de yanındaymışsmız. Üstelik diğer üçünün de gelmesine izin vermiş siniz Yüzbaşım. Doğru mu bunlar..."

Sarp "Doğrudur komutanım" dedi. Bir taraftan da omzu bol yıldızlı bu adamın nereden çıktığını ve daha da önemlisi bu konularla neden bu kadar çok ve ciddi bir şekilde ilgilendiğini düşünüyordu.

Paşa "Ne hallere düşmüş Daire?" diye iç geçirdi, "Hiç mi sakınca görmediniz Yüzbaşım?"

Sarp, cevabına derdini sokuşturabileceği bir soruyla karşı laşmanın mutluluğuya "Sakınca görecek kadar bir bilgim yoktu komutanım" dedi

Ahmet Paşa "O zaman kafanıza şunu iyi sokun" diye de vam etti, "Ankara'da görülecek bir iş varsa, 12. Daire görür, öl dürülecek birisi varsa 12. Daire öldürür, kaldırılacak bir adam varsa, 12. Daire kaldırır. Hangi akla hizmet yaptınız böyle bir şeyi?"

"İdris Bey'in ricasıydı komutanım." "İdris komutanınız mı sizin?" "Bizim bir komutanımız yoktu komutanım." Ahmet Paşa durup Sarp ile Doğan'a baktı. "Oturun" dedi daha sakin bir sesle. Emri derhal yerine getirdiler. Paşa ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başlayınca, sol ayağının çok belirgin bir şekilde aksamakta olduğunu gördüler.

Paşa odanın öte ucundan tam bir dönüş yaparak "...Ama Üsteğmen'in bir komutanı vardı öyle değil mi?" dedi. Aksak adımlarla gidip sandalyesine oturdu. "Salih'le miydiniz siz?"

www.e-kitap.us

"Evet" diye cevap verdi Yüzbaşı. Ürkek bir sesle de sordu: "Tanır mısınız?..."

"Tanırım... Severim de ama daire subaylığı farklı iştir. Eğer Yediler her akıllarına estiğinde gelip Ankara'da sanatlarını gös termeye kalkarlarsa işin önünü alamayız. Daire'nin asli görevle rinden bir tanesi de bilim dışı aleme ait her türlü oluşumu baş kentten uzak tutmaktır. Devletin temiz kalması için önce başkentin temiz kalması gerekir. Bugün Yediler'den biri, buraya çok iyi niyetle gelmiş bile olsa, bu bizim akdimizi bozar. Yarın bir gün gecelisi de, haramisi de gelip Ankara'da at oynatmayı hak görür kendine."

Ahmet Paşa rüzgarı 12. Daire'nin içinde daha ilk günden büyük bir hışımla esmeye başlamışta ama Sarp ile Doğan için bu 'bilim dışı alem' ile ilgili bilgiler ne şekilde öğrenmiş ya da öğrenecek olmaları çok da fark etmiyordu. Paşa'nın homurtuları arasında bir şeyler öğrenmek, bahçıvanın tüm sorularına kaça mak, kibar yanıtlar vermesini dinlemekten çok daha iyi bir şeydi.

Sarp göğsünü cesur bir nefesle doldurduktan sonra "Komutanım" dedi, "Takdir edersiniz ki biz bu Daire'ye geldiğimizde, görevimizin ne olduğuna dair en ufak bir bilgimiz yoktu. Aylar boyunca, bize bir görev verecek, en azından nasıl bir görev yaptığımızı anlatacak birilerini aradık ama çaldığımız her kapı boş çıktı. Karşımızda muhatap olarak bir tek İdris Bey'i bulduk. Görevinin koordinasyon sağlamak olduğunu söyledi.

İnanmaktan başka çaremiz yoktu. Başlarının dertte olduğunu söyleyince yardım etmekte bir sakınca görmedik." Paşa tekrar ayağa kalktı. "Sizi benim elimden kurtaran bahane de bu zaten" dedi, "Yediler'in başı dertte. Hem de çok büyük bir dertte. Tabii ki onlara yardım edeceğiz ama bunu kendi görev ve menfaatlerimizi unutmadan yapacağız. Benim asıl kız dığım sizin davranış şekliniz. Görev anlayışınız. Buraya hiçbir şey bilmeden gelmiş olabilirsiniz. Hiç kimse sizi muhatap ola rak kabul etmemiş, sizi tanımamış, size bilgi vermemiş olabilir. Peki yüzbaşım bu bir bahane mi?"

Sarp bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki, orduda baha ne denen şeyin ne kadarlık bir kıymeti olduğunu hatırladı. Hele bir tuğgeneralin karşısında.

"Değil!" diye gürledi Ahmet Paşa, "Değil yüzbaşım. Hiçbir bilginiz yoksa bile, elinizde görevinizi tarif eden bir talimatna meniz vardı. Resmi bir evrak. Hadi diyelim hiçbir şeye inanma dınız, ona hangi gözle baktınız? Şaka mı zannettiniz? Siz hiç or dunun şaka yaptığını gördünüz mü? Bir 12. Daire subayı olarak sizden beklenen, bırakın 12. Daire'yi, bir asker olarak sizden beklenen, verilen bir görevin önünü, ardını, sağını, solunu dü şünmeden gereğini yerine getirmekti. Ama anladığım kadarıyla siz görev yapmak yerine, oturup bütün bunlara inanıp inanma mayı tartıştınız. Öyle değil mi? Ne haddinize sizin bu? Hadi di yelim, ilk zamanlarda Daire'ye, bilim dışı gelişmelere falan inanmadınız. Peki sonra karşınıza çıkınca ne yaptınız? Kitab-ı Zülfikar'ı tercüme ettirip masal dinler gibi dinlediniz. Salih Us ta gördüğünüz bilim dışı bir gelişme değil miydi? Niye sorgula-madınız onu? Niye birilerinin gelip size bir şeyler anlatmasını beklediniz? Niye kendiniz öğrenmediniz?

Ben söyliyeyim Yüzbaşım. Çünkü inanmadınız. Hala da inanmıyorsunuz çünkü. Söyleyin bana Yüzbaşım siz neye ina nırsınız? Gerçek nedir sizin için?"

Ahmet Paşa zor sormuştu. Sarp ile Doğan kafalarını kaldır madılar. Paşa, tam önlerinde durarak gürlemeye devam etti: "Bana bakın! Sizin için gerçek karşınıza çıkandır. Gerçek gördüğünüzdür, gerçek canınızı yakandır, sizi öldürendir. Salih'in elinden çıkan ışık da, benim dizimin bir gecelinin elinde kalışı da gerçektir. Çok şey çıkacak daha karşınıza. Ama bunları ma sal gibi dinleyip, film gibi izleyecekseniz, inanıp inanmamayı düşünmekle vakit kaybedecekseniz derhal istifalarınızı yazın.

Yarın bir kara büyücünün eli gırtlağınıza yapıştığında düşün mek için vaktiniz olmayacak çünkü. Dünden ölmüşlerle uğraşamam ben! Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz komutanım" dedi subaylar.

Kısa bir sessizlikten sonra Yüzbaşı'nın dudakları yeniden kıpırdanmaya başladı: "Haklısınız komvıtanım. Bilgisizlik bir mazeret olmamalıydı. Ama bilmek için can attığımız şeylerin bu kadar korkutucu olacağı hiç aklımıza gelmemişti. O bahsetti ğiniz gerçekler... Biraz fazla ağır!

Paşa çok sakin bir sesle "Hiç de değil" dedi, "Sokaktaki in sanlar için belki ama sizin için, 12. Daire'ye seçilmiş subaylar için, iki asker için hiç ağır değil. Söyleyin bakalım askerliğin ilk kuralı nedir? Harp Okulu'nda öğretmişlerdir."

www.e-kitap.us

Subaylar bu ilk ve en büyük kuralı tabii ki biliyorlardı. As keri okula girdikleri ilk gün, kulaklarına çalınan ilk cümleler den birisiydi. "Kayıtsız ve şartsız itaattir komutanım" dediler.

"O zaman" diye devam etti Ahmet Paşa, "Sizi ilgilendiren gerçeklerin ağırlığı ya da hafifliği değil, aldığınız emirlerdir. Bu emirler sözlü de olabilir yazılı da. Kısaca yüzbaşım, gerçeklerin sizin bünyenizde nasıl bir tesir bıraktığı beni hiç ilgilendirmez. Ben sizin olaylar ve emirler karşısındaki duruşunuza bakarım. Baktım da... Ve sonuç koca bir sıfır! Anlaşılan yazılı şeylere karşı hassasiyetiniz biraz zayıf. O zaman kuvvetlendirelim. Ka ğıt ve kalem çıkarın!"

Doğan hemen masasına koşup küçük bir deste beyaz kağıt aldı. Birkaç tanesini hala kalemini aranmakta olan Yüzbaşı'ya verdikten sonra yerine oturdu. Ahmet Paşa, personelinin hazır olduğunu görünce "Yazın!" diye buyurdu, "A. Kapa parantez. Bilim dışı gelişme. İki nokta üst üste. Nedenleri pozitif bilim ve akılcı düşünce tarafından açıklanamayan her türlü olay, eylem ve bunlara neden olan, canlı ya da cansız her türlü faili tanım lar. B. Kapa parantez. Bilim dışı olay. İki nokta üst üste. Bilim dışı bir eylemin ya da bilim dışı bir nesnenin sebebiyet verdiği, doğal ya da bilim dışı sonuçlar doğuran, yıkıcı ya da yapıcı et kileri kısa ya da uzun bir zaman boyunca devam eden her türlü vakayı tanımlar. C. Kapa parantez. Bilim dışı nesne. İki nokta üst üste. Kendi kendilerine bilim dışı olaylara sebebiyet verme leri ya da bilim dışı bir eylemde kullanılmaları için işlemden ge çirilmiş, katı sıvı ya da gaz halindeki her türlü nesneyi tanımlar. D. Kapa parantez. Bilim dışı eylem. Bir bilim dışı nesne kullanı larak ya da kullanılmaksızın gerçekleştirilen ve bir bilim dışı olaya sebebiyet veren her türlü eylemi tanımlar. E. Kapa paran tez. Bilim dışı fail. Bir bilim dışı nesne kullanılarak ya da kulla nılmaksızın, bilim dışı bir olay gerçekleştirmek üzere, bilim dışı bir eylemi gerçekleştiren insan ve dönüşmüş insanla birlikte, her türlü canlıyı ve dönüşmüş canlıları tanımlar. F. Kapa paran tez. Dönüşmüş insan: Görüntüsü normal bir insan gibi olmakla birlikte, anatomisindcki ve fizyolojisindeki, zaman zaman göz lenebilen, dönemsel ya da kalıcı değişiklikler sonucunda yaşam tarzlarında ve alışkanlıklarında değişiklikler gözlenen insan türlerini tanımlar. G. Kapa parantez. Dönüşmüş canlı: Görüntü sü normal bir canlı gibi olmakla birlikte, anatomisindcki ve fizyolojisindeki, zaman zaman gözlenebilen, dönemsel ya da kalıcı değişiklikler sonucunda yaşam tarzlarında ve alışkanlıklarında değişiklikler gözlenen canlı türlerini tanımlar...."

Tuğgeneral Ahmet Toprak'ın "Yazın!" emri geçerliliğini üç saat boyunca sürdürmüştü. 12. Daire'nin tüm tanımlamalarını dikte ettikten sonra daha dehşet bir emir verdi: "Bunların hep sini ezberleyeceksiniz. Sorduğumda takır takır isterim cevabını. Söyleyin bakalım şimdi Salih'in elinden çıkan beyaz ışık ney miş?"

Üsteğmen önündeki kağıtları hızlıca kurcaladıktan sonra cevap verdi: "Onuncu Heten genel bir bilim dışı eylem komuta nım."

"Kısaca"

"Tip 10 genel BDE komutanım"

"Afferim. Peki Salih neymiş?"

Üsteğmen kağıtları biraz daha kurcaladı: "Dördüncü tipten özelleşmiş kimliği belirli bilim dışı fail komutanım. Kısaca belir li bir Tip 4 özel BDF."

Ahmet Paşa bir kez daha "Afferim" çekmekteyken Yüzbaşı kıl kıl Doğan'a bakıyordu. Önlerinde her iki tarafı da minik ya zılarla dolu yirmi sayfa vardı. Üsteğmen'i bilemezdi ama bunla rı ezberlemesi imkansızdı. En berbatı bilim dışı nesneler kategorisiydi. Bu 'Tip 1 BDN' den başlıyorlar ve muskalar, iksirler, taşlar, kimyasal benzeri maddeler, hayvani ve bitkisel ürünler gibi üç yüzün üzerinde nesneyi tanımlayarak devam ediyordu. Yetmezmiş gibi bazı nesnelerin genel ve özel kullanımları da vardı. Diğer kategorilerin de BDN'lerden kalır yanı yoktu. Sarp, 12. Daire'nin gerçeklerinin hakikaten ağırlaşmaya başladığını düşündü.

Paşa, Daire'nin bu sınıflandırma sistemini anlatırken, arala ra Yediler'in özelliklerini de sokuşturmuştu ama subayların bu na dikkat edecek hali kalmamıştı. Dikkat ettiklerinde ise o müt hiş gerçeklere artık o kadar heyecanla yaklaşamadıklarını fark ettiler. Koskoca Bahçıvan'ın altı üstü kimliği belirli bir 'Tip 5 Özel BDF' olduğunu bilmek eskisi kadar heyecan vermiyordu. Yediler'in ölümsüzlük iksiri, yantanımlı bir 'Tip 118 çok özel BDN', Paşa'nın dizkapağını alan vampir, yani bu alemdeki ismiyle geceli, kimliği belirli bir "Klasik A Tipi" idi.

Subaylar iyice yorulmuştu ama Paşa duracak gibi görün müyordu. Bir süre soluklanmalarına

www.e-kitap.us

izin verdikten sonra "Hadi bakalım" diye devam etti, "Onları sonra ezberlersiniz. Şimdi şu pisliklerinizi temizleyelim Geçin yerlerinize. Önce şu brifing işi ni halledelim. Hem Ebu Sina suikastini atalım üzerimizden, hem de, madem işler buraya kadar geldi, 12. Daire'nin yeniden açıldığını şöyle şanıyla Başkent'e ilan edelim. Suikastle ilgili ra porlarınızı gün bitene kadar istiyorum. O da acemisiniz diye. Yazmak adetimiz değildir bizim."

Ahmet Paşa, telaşla bilgisayarlarının başına oturan perso nelini izlerken bu gençlerin ne kadar şanslı olduğunu düşünü yordu. En son kendisine ait bir masası, gidip geleceği bir ofisi olduğunda genç bir üsteğmendi. Daire kapatıldıktan sonra üs tünde üniformasıyla öylece kalakalmıştı. Yıllarca hem alemin pislikleriyle uğraşmış, hem de İdris Usta ve birkaç subay arkadaşıyla kafa kafaya vererek, kıtalarında gizlice 12. Daire subay lığı yapacak gençleri seçip eğitmişti. Karısının kendisini araya bileceği bir telefon numarasından, mesai saatlerinden, haftasonu tatillerinden ve iş sonrası çıkıp içebileceği arkadaşlardan yoksun bir şekilde görevine devam etmek zorunda kalmıştı. Neredeyse kırk yıl sonra, kendilerine kurulan komplo unutulduktan ve yetiştirdikleri subaylar, ordu içinde yeterli ve gerekli kademelere geldikten sonra, 12. Daire yeniden açılabilmişti. Ah met Toprak bugün burada olmaktan çok büyük bir gurur duyu yordu. Daire'nin her şeye rağmen ayakta kalmasında İdris Us ta'nın rolü çok büyüktü ama bu ona aşırı bir minnet duyulması nı gerektirmiyordu. Herkes, Usta'nın gerekmeyen şeyler için büyük çabalar harcamayacağını bilirdi. Bu subayları yerlerinden edip bu odaya tıkan da İdris Usta'ydı. Hem de hiçbir açık lama yapmadan, önlerine sade bir talimatname atarak. Paşa her iki subayın da çok iyi dayanmış olduğunu düşündü. "Eh be İd ris" dedi içinden "Ne insafsızsın! Allahtan planların bozulmuş. Yoksa çürürdü bu çocuklar burada..."

39

Niran Hatun ile İdris Usta, Behruz Usta'nın evine çıkan yo kuşu ağır adımlarla tırmanıyorlardı. Usta'nın aksayan ayağına bir de her ikisinin geri geri giden ayakları eklenince, yol uzadık ça uzuyordu. Behruz Usta'ya bu ziyareti yapmak için çok dü şünmüşler, çok konuşmuşlar, sonunda bunun çok gerekli oldu ğuna ve bu işi yapmanın da büyükler olarak kendilerine düştü ğüne karar vermişlerdi. Behruz Usta'yla konuşulması gereken çok şey vardı ama, meseleyi kafalarında ve aralarında konuşur ken fır dönen sözler, Usta'nın huzuruna yaklaştıkça saklanacak delik arar olmuşlardı. Arpacı kumrusu gibi kafa önde yürür ken, her adım attıklarında yokuş sanki biraz daha dikleşiyordu.

"Daire'nin başına kim geçmişti?" diye sordu Niran Hatun laf olsun diye.

"Ahmet Toprak" dedi İdris Usta, "Toprak Yüzbaşı diyeyim öyle hatırlarsın..."

Hatim "Çok yaşlı değil mi?"

"Öyle ama, kıtalardan daha genç bir subay alsam, bu sefer dairenin yıllardır gizli çalıştığı ortaya çıkacak. Zaten ortalık ka rışık. Cemiyet-i Müsbet dairenin açıldığını çoktan haber aldı. Toprak hem işi biliyor, hem de uzun zaman önce emekli oldu. Bir de tanınır Toprak. İsmi bile yeter dairenin başına"

Hatun kafasını kaldırıp yokuşun sonuna baktı. Usta'nın evine çok çok on adım kalmıştı. İdris'e "Önce sen başla konuş maya" dedi, "İzahat için gelmişiz gibi olsun. Sonra ben müsait bir zamanda açarım konuyu."

İdris eve doğru bakarak "Olur" dedi. "Ama istersen ben hiç gelmeyeyim. Siz baş başa konuşun. Hukukunuz daha eski ne de olsa..."

Niran Hatun, İdris'e ters ters baktı. "Hukuku kalmadı bu işin" dedi, "Ben tek gidersem şahsi olur. Senle gidersem Ocağın derdi olur..."

Kapının eşiğinde bir süre dinleniyormuş gibi yaptılar. Son ra Niran Hatun, ardına kadar açık duran kapıyı göstererek "Ha di İdris" dedi. Birlikte ön avluya girdiler. Tam karşılarındaki di ğer kapı, Usta'nın bahçesine açılıyordu. Birkaç adım atıp, iki kapının tam ortasında durdular. Kısa bir süre sonra, şiddetli sayı labilecek bir rüzgar, bahçeden ön avluya girerek etraflarında dönmeye başladı. Hatun ile Usta, rüzgarın kendilerini tanıyaca ğını biliyorlardı ama yine de işini bitirmesini tedirginlikle bek lediler. Rüzgar her taraflarını yokladıktan ve gelenlerin niyeti nin kötü olmadığından emin olduktan sonra geldiği kapıdan çı kıp gitti. Hatun, sokaktan eve dönen yaramaz bir çocuk edasıy la üzerine bulaşan tozları silkeledikten sonra idris'e döndü: "Kalmış mı

www.e-kitap.us

çer çöp?"

"Saçında biraz" dedi İdris. Hatun'un üzerindekileri yeni fark ediyordu. Bu kıyafetlerini daha önce hiç görmemişti. Ha tun'un üzerinde neredeyse pembeye kaçan, yumuşak kırmızı bir renkte bir gömlek ve pileli, çok cici bir entari vardı. Gerçi kendisi de yeşil merasim cüppesinden sonra, Ocak için en resmi elbiselerinden birini giymişti ama Hatun'un üzerindekiler alışıl mış tarzından çok farklıydılar. Niran Hatun, İdris'in gözlerinin kıyafetlerine takıldığını fark edince, "Ne bakıyorsun?" der gibi bir el hareketi yaptı. İdris gözlerini Hatun'un üzerinden hızla çekip, saçlarına takılan çeri çöpü temizlemeye koyuldu. Ne giy miş olursa olsun, kıyafetlerin içindeki yine Niran Hatun'du.

Birlikte ön avludan çıkıp bahçeye girdiler. Her tarafında rüzgarların, hortumların, türlü türlü bulutların oynaştığı koca man bir yerdi burası. İleride iki yaramaz hortum üç büyük selvi ağacını yerlere kadar eğiyordu. Hemen yan taraflarında, dört rüzgar ortalarına aldıkları bembeyaz iki bulutu birbirlerine doğru üfleyip küçük mavi şimşekler yaratmaya çalışıyorlardı. Gri bir bulut, bahçenin ortasındaki çiçek tarhlarını yağmuruyla sularken, bir diğeri, kendisine yardım eden buz gibi bir kuzey rüzgarının da yardımıyla evin çahsını kardan bembeyaz bir ör tüyle kaplıyordu. Rüzgar sesi, fırtına çatırtısı, kar kıtırtısı, gök-gürültüsü ve yağmur sesiyle dopdolu bir bahçeydi burası.

Etraflarına hayran hayran bakınarak ama fazla da oyalanmamaya çalışarak Usta'nın evine doğru yürüdüler. Kapıyı çalıp beklediler. Bir ses yoktu.

"Meşgul herhalde" dedi İdris, "Sonra gelelim..."

Hatun'un ise hiç geri dönmeye niyeti yoktu. Çünkü bir ke re vazgeçerlerse, bu konuşmayı bir daha hiç yapamayacaklarım biliyordu. "Bir de camhaneye bakalım" dedi.

Birlikte evin etrafından dolaşıp arka taraftaki tek katlı bina ya doğru yürümeye başladılar. Camhanenin pencerelerinden dışarıya vuran kızıllık Hatun'un haklı olduğunu gösteriyordu. Anlaşılan Behruz Usta kendisini zenaatına vermişti. Bu kapının önünde yine kıyafetlerini bahane ederek bir süre oyalandıktan sonra içeriye girdiler. Behruz Usta az ileride ateşin başında du ruyordu. Arkası kapıya dönük olmasına rağmen kocaman ne fesler almasından cam üflemekte olduğu anlaşılıyordu. Ciğerle rini her dolduruşunda yükselen omuzları ve patlayacakmış gibi şişen sırtı, cama nefes vermeye başlamasıyla yavaş yavaş eski şekline dönüyordu. Hatun ile İdris, Usta'ya biraz daha yakla şınca ağzındaki boruyu ve borunun ucundaki kıpkırmızı kesil miş cam hamurunu gördüler. Ses çıkartmadan izlemeye başla dılar. Usta hamuru inanılmaz bir maharetle işliyordu. Birkaç dakika önce, borunun ucunda eğrilmiş bir küre gibi duran ha mur, çok kısa bir süre içinde ağzı dalgalı, boynu kısa ve ince, gövdesi yuvarlak bir sürahiye dönüşüvermişti. Usta daha fazla soğumadan sürahiyi borunun ucundan kurtarıp tezgahın üzeri ne bırakıverdi. Niran Hatun için belki de dünyanın en güzel rengi, soğumakta olan bir camın rengiydi. Bambaşka bir kırmı zıydı bu. En başından beri çok kırmızı olmayan ve soluklaştıkça yerini nefis bir şeffaflığa bırakan, asla sönmeyen ama sanki ken disini camın ışıltısında saklamaya çalışan bir kırmızı... Hatun genç kızlığından beri camın soğumasını seyretmeye bayılırdı.

"Soğu bakalım" dedi Usta hiç beklemedikleri bir anda. "Soğu ki güzel olasın. Güzel o ki kırılabilesin. Kırılabil ki kıymetli olasın..." Arkasını döndü; "Değil mi Niran?"

Hatun utangaç bir gülümsemeyle Usta'ya, İdris'de bu ender görülen ifadeyi iyice belleğine yerleştirmek için Hatun'a baktı. Behruz Usta iyice terlemişti. Sarkık bıyığından boynuna doğru inen damlacıkları avucuyla silerek, Niran'ın hemen ya nında duran beyaz pelerini işaret etti ve yürümeye başladı. Ha tun, pelerini kaparak peşinden seğirtti. Behruz Usta, ocağın sı cağından uzakta bir pencerenin yanında durdu. Camın buğusu nu silerek bahçeyi seyre koyulmuşken Niran pelerini sırtına sardı.

"Dertlerden haber ver İdris" dedi Usta.

İdris "Üç emanet elden gitti Usta" diye söze başladı, "Ni ran Hatun'un emanetine el uzatanlardan birini yakaladık. Salih yakaladı. Şimdi Solaklar'ın yanında ama konuşturamadık. İlyas'ın emininin katili hapiste. Ulaşmaya çalışıyoruz ama çocuk görüşe çıkmıyor. Bir de bugün duyduk ki polis, Bengi'nin emi ninin katilini yakalamış. İfadesine göre Murat Hoca'yı, Kıvırcık Abdül namıyla bilinen çete reisiyle anlaşmazlığa düştüğü için öldürmüş. Güya Hoca, Abdül ile birlikte eski eser kaçırırmış.

www.e-kitap.us

Araştırıyoruz. Üç emaneti aldılar ama arkalarında çok ipucu bı raktılar Usta. Eğer kafamızı kaldırabilir de peşlerine düşebilirsek tez zamanda yakalarız."

Behruz Usta "Ne demek istiyorsun?" diye sorar gibi İdris'e baktı.

İdris "Demem o ki Usta" diye devam etti, "Biz bu olayı alemden sakladık ama, ne kadar sürer bilmiyorum. Biz ne ka dar saklamak istiyorsak, bu iblisler de o kadar yaymak isteye cek. Peşlerine düşeceğimizi biliyorlar. Bunu engellemek için, kendileri de üzerimize gelir, bizi zayıf gösterip alemi de üzeri mize salar. Kısaca tedbir lazım. Tedbir için de iznin lazım..."

Usta hafifçe kafasını salladı.

"Solaklar az gelecek gibi" dedi İdris, "Sayımızı arttıralım diyoruz. Yürüklerden adam isteyelim. Sonra başka bir bahane bulup geceli aşiretlerini toplayalım. Karşılarına çıkıp ayakta ol duğumuzu gösterelim."

İdris nihai konuya gelmek üzere olduğunu anlayınca susuverdi. Kelimeler ağzında büyümeye başlamıştı. Behruz Usta "Başka?" diye sorunca okun yaydan çıktığım anladı.

"Sonra burada durup katil kovalamayalım diyoruz. O işi Mehmet Sinan ve Daire yapar nasıl olsa. Biz toparlanıp birileri nin üzerine varalım. Sakafi, Hail ya da bir geceli aşireti. Çok fark etmez. Aleme ibret olsun. Bu işin ardında kim varsa ya kendini göstersin, olmadı gazabımızdan korkanlar göstersin. Ama bunu yapmamız için de tamam olmamız gerek. Bilirsin Eliften haber alamıyoruz. Madalyonu da boynunda değil. 'Ça ğırma' için iznin lazım. Bir de asıl, iznin olursa Hekim'e de ulaşmanın bir yolunu bulalım. Gücümüzü toplayıp, bir olup bu işi kökünden çözelim."

Lafın bitmesi İdris'in sancısını da biraz rahatlatmıştı. Tam Hatun'un istediği gibi, lafı buraya geliş nedenleri olan konuya getirmişti işte. Gerisi Hatun'a kalıyordu.

Behruz Usta gözlerini pencereden çekerek Niran'a manalı bir bakış fırlattı. İdris altına tüm Ocağın imzasını atmıştı ama,

Şu rastgele birilerine saldırma fikrinin ondan çıktığı besbelliydi.

"Hekim'in işine karışamayız" dedi Usta, "Ama yörüklere haber salın adam hazırlasınlar. Ayağımızı sağlam basmamız gerek. İbret olsun diye birilerine saldırmak çok yanlış değil ama daha biraz erken. Bekleyip hedefleri ayıklamak lazım. Eh bu işi sade hafiyelik yaparak nihayetlendirmek de bize yakışmayacağına göre, hazırlık yapmak lazım. Sonu hayır da olsa şer de olsa o hesap sorulacak. En başta gecelilere görünmek iyi olur. Önce ne durumdalar bir onu öğrenelim, sonra yavaş yavaş aşiretlere ha ber salarız. Tamam olalım diyorsunuz. Toplanıp Elifi çağıralım o zaman. Lakin bunun için Salih'in izni ve rızası lazım. Konu şun onunla.... Başka?"

Usta'nın bu sorusu üzerine İdris kafasını öne eğip bir adım geri çekildi. İşin 'başka'sını söylemek Hatun'a düşüyordu artık. Niran Hatun, kendisini yalnız bırakan İdris'e öfkeli bir bakış at tıktan sonra, ürkek bir sesle "Elif gelse de tamam olmamız la zım Usta" deyiverdi. Behruz Usta önce kafasını, sonra bedenini Niran ile İdris'e çevirdi. Gözlerinde gidip gelen bir öfke vardı. Derin bir soluk aldıktan sonra elini İdris'in omzuna atıp "Çok iş var evlat" dedi. Mesajı alan İdris, kocaman mutlu adımlarla ön ce camhaneyi, sonra bahçeyi terk etti.

Behruz Usta gözlerini Niran'ın gözlerine kilitlemişti. Gide rek koyu gri bir renge bürünen gözleriyle Hatun'u konuşmaya zorluyordu. "En büyük dert bu işte Usta" dedi Niran birkaç kez yutkunduktan sonra, "Sensin... Sen yoksun. Kaç zamandır böy le bu. Ne zaman başımıza bir iş gelse hepimiz ardımıza bakıyo ruz. Ardımız boş Usta çünkü sen yoksun. Kaç zamandır böyle bu. Kaç zamandır kılıçlarımızı hep sensiz çekiyoruz. Hadi yalnızlığı, başıboş kalmayı boş verelim, bizi korkutuyorsun Usta. Kaç zamandır herkes seni merak ediyor. Niye evine kapandığı nı. Ocağı niye boşladığını soruyor. Soruyor ama dillendiremiyor Usta... Ne olur artık anlat... Sensiz çok zor oluyor."

Hatun derdini iyi kötü anlattığını düşünüyordu ama Usta cevap vermek yerine gözlerinin ta içine bakmaya devam ediyordu. Sanki gözleriyle çok uzun, kelimelere sığmayacak bir şeyler anlatmaya çabalıyordu. Belki anlatıyordu da ama, kimin İzanı böyle bir bakışı okumaya yeterdi ki? Artık zamanın ve ta rihin bile unuttuğu olaylara şahitlik etmiş o gözlerde dipsiz bir geçmiş yatıyordu. Hatun'un kendi uzun geçmişini bile yanında delikanlı bırakacak kadar kadim bir geçmiş... Sadece bu bile Us ta'nın durmasını açıklamaya yeterliydi. Kim bu kadar uzun bir zamanın karşısında, bıkmadan, yılmadan, aklını yitirmeden ayakta kalabilirdi ki? Hatun o gözlerde Truva'yı gördü. Behruz Usta'nın doğduğu şehri... Yıllar süren kuşatmayı, surların

www.e-kitap.us

önündeki amansız savaşları. Usta'nın ölümsüzlere meydan okuyuşunu, yalın kılıç aralarına dalışını, silah arkadaşlarının düşüşünü ve düşen can dostunun cesedinin, bir savaş arabası nın ardında sürüklenişini... Sonra Usta'yı Hekim'in yanında gördü. Etrafında altı erkek daha vardı, Hekim'in topladığı ilk sanat sahipleriydi bunlar. İlk Yediler derlerdi adlarına. Hepsi nin kıyıldığı savaşı gördü. Yaralar içinde zorlukla yürüyen Beh ruz Usta'yı, başucunda her bir gözyaşı inci damlası olmuş Lok man Hekim'i. Sonra kendisini gördü Usta'nın yanında. Genç kız bile değildi daha. Yüzünde yıllar geçtikçe gazaba dönüşecek yumuşacık bir hüzün vardı henüz. Siyah bir atın üstünde kara saçlı bir kadın gördü. Yaklaştı. Melike Hatun'du bu... En son o zamanlar kahkaha attığını hatırladı. Al atının üstünde tüm asaletiyle Harun Usta beliriverdi derken. Melike Hatun'la birlikte günbatımına doğru dört nala at sürmeye başladılar. Az ilerde iki atlı daha katıldı onlara. Cengiz'le Selim'di bunlar. Niran'ın içi cız etti... Acı, öfke ve utançla eğdiği başını tekrar kaldırdı ğında, ileriden Cihan Usta'nın geldiğini gördü. Yanında küçük bir oğlan vardı: İdris'ti bu... Sağından gelen nal seslerine dön düğünde, atın üzerinde kendisini gördü. Terkisindeki ürkek ba kışlı çocuk, sıkı sıkı sarılmıştı beline. Nasıl hatırlamazdı ki o günleri: Salih'ti bu. Cihan Usta kucağında güzeller güzeli bir kız çocuğuyla yeniden belirdi. İşte Bengi de katılıyordu Ocağa. Sonra İdris'i gördü tekrar. Büyümüştü. Yanına kattığı çocuk da İlyas'tı tabii ki. Ortalık sessizleşmişti. Hatun birilerini bekler gi bi etrafına bakınmaya başladı. "Hah" dedi içinden, "İşte tamam olduk..." Yağmurlu tepelerden atının üzerinde Salih iniyordu, yamçısına sarmaladığı kızcağız da Elifti...

Hatun, ağlamakla gülmek arasında gidip gelen bir suratla etrafına bakınırken karşısında Behruz Usta'yı görünce, onun za ten hep orada olduğunu hatırladı. Usta, neredeyse yağacak bir bulut gibi grileşmiş gözlerle kendisine bakmaktaydı. Bir gök gürlemesiyle kendine geldi. "Ocak ne için kuruldu hatırlıyor musun?" diye soruverdi Usta. Niran, hala camhanede olduğun dan emin olana kadar etrafına bakındı. Zamanın ucunu çoktan kaçırmıştı. Usta'nm bir şey sorduğunu hatırlayıp toparlandı. "İnsanoğlunu kara sanatın şerrinden korumak için Usta" diye cevap verdi.

Behruz Usta "Doğru" dedi, "Peki becerebildik mi bunu?"

Bu soruya cevap vermek çok güçtü ama "Becerdik" dedi Hatun ve ekledi "Hala da beceriyoruz ve becereceğiz de..."

Usta gülmeye başladı: "Beceriyoruz ve becereceğiz de... Beni anlarsan bir sen anlarsın kızım... Beceriyoruz ve becerece ğiz de... Beceriyoruz ve becereceğiz de... Nereye kadar gidecek bu? Sonsuza kadar... Cennet yeryüzüne meleklerin sanatını gönderirken, cehennem kelamının yeryüzünden asla silinmeye ceğini bilmiyor muydu? Lokman Hekim ilk Yediler'i toplarken, bu savaşın bir sonunun olmadığını bilmiyor muydu? Biliyordu kızım biliyordu... Ocak yeryüzünden şerrin kökünü kazımak için değil, denklik getirmek için kuruldu. Denklik Niran kızım denklik... Kötülük denen şey denkliğin bozulmasıdır. İster ada mın diline cehennem kelamını ver, ister eline Musa'nın asası nı... Eğer dengi yoksa o kötüdür. Kötülük denen şey muhalefet siz kudrettir kızım. Önce iyilik için vurursun. Vurdukça tatlı ge lir, artık tatlı geldiği için vurursun. Zaferden vergi kesilmez Ni ran kızım... Vurdukça vurursun, sonra bir bakarsın adın iblise çıkmış..."

Behruz Usta bir iki adım uzaklaştı. Camhanenin tam ortasında durarak kollarını iki yana açtı. "Bir de bana bak Niran kı zım" diye bağırdı. Gökyüzü aniden kararıvermişti. Korkunç bir gökgürültüsünün ardından, titreyip duran ama asla sona erme yen bir şimşeğin keskin mavi ışığı camhanenin bütün pencere lerinden içeriye girip Usta'yı aydınlatmaya başladı. "Bir de bana bak... Ben Lokman Hekim'in ilk talebesi Behruz Usta'yım. Ben Hektor'un silah arkadaşı Truvalı Herasseus'um... Kadim ve kudretli olanların hepsi ya öldü ya sürüldü ya da unutulup gitti. Geride bir tek Hekim ve ben kaldık. Hekim kendinden emin. Ama ben anadan doğmayım, insan oğluyum ve şüphede yim."

Usta kollarını sert bir hareketle aşağı indirir indirmez, şim şeğin mavi ışığı kesiliverdi. Gökyüzü yavaş yavaş eski haline geri dönüyordu. Behruz Usta, kendisini korkmuş bir çocuk gibi dinleyen Niran'ın yanına iyice yaklaştı. "Bana bir bak kızım" dedi sakin bir sesle, "Sakafi kim? Kamer-i Hail kim? Emanete el uzatanlar kim? Bir kelamım kadar canları var. Cümle kara bü yücü gelse ne yazar? Bırak onları, hangi devlet, hangi impara tor, hangi ordu kudretimin karşısında durabilir ki? Kasırga olur ezerim hepsini, yıldırım olur yakarım. Hangi silahları işler ki bana... Dert şerrin

www.e-kitap.us

kökünün kazımaksa eğer, yedi günümü al maz. Peki ya sonrası? Demem o ki Niran kızım, dünya ile aram da bir tek engel var... O da 'Ben'! Bunu fark ettiğim günden be ri, yani neredeyse üç asırdır, elime silah almıyorum. Kudretim Hekim'den az ama korkuyorum kızım... Çünkü ben insanım. Bir kere vurmaya başladım mı sonunu getirememekten korku yorum. O bedelsiz zafer şerbetinden ilk yudumu almaktan korkuyorum... Artık elime kılıç almaktan utanıyorum. Yüzümü kı zartıp hangi sefile vurayım onu? Benim dengim kalmadı kızım. Ben yeryüzünün en büyük kötülüğü olmaktan korkuyorum. Bu yüzden cenk meydanında ardınıza bakmayın artık. Ben olma yacağım çünkü... "

Niran bir an önce oradan çıkıp gitmek istiyordu. Hayatı bo yunca utanmadığı kadar çok utanıyordu çünkü, Usta'yı hiç an lamasa yine iyiydi.. Çok yanlış anlamıştı. Yarım asır önceki son iksir merasiminde Usta sıra kendisine geldiğinde Hekim'e "Ar tık beni affet" diyerek iksiri reddetmek istemişti. Hekim bu lafı duymazlıktan gelmiş, sonunda Usta her zamanki gibi iksiri iç mişti ama bu olay Ocak içerisinde derin bir buhrana sebep ol muştu. Niran da dahil olmak üzere herkes Usta'nın artık yorul duğunu, bezdiğini, belki umutsuzluğa düştüğünü, hatta artık dünyanın işlerini çok küçük gördüğünü düşünmeye başlamıştı. İşte Hatun bunları düşündüğü, daha doğrusu Usta'nır aklın dan geçenleri kafasına göre, kıt aklıyla okuduğu için çok utanı yordu. Meğer Behruz Usta kendinden korkar olmuştu.

Usta'nın üç asırdır silahını eline almadığı doğruydu. Bir Çanakkale muharebesi hariç... Zamanlar sonra yine batıdan ge len bir donanmanın, doğduğu şehrin önüne demirleyip etrafı cehenneme çevirdiğini duyan Usta çılgına dönmüştü. Ocağın töreleri Yediler'in insanoğlunu ve devletlerin işlerine müdaha le etmesini engellediği için elinden bir şey gelmiyordu. Sonun da dayanamayıp Ocağın esvabından sıyrılmış, elinden ve dilin den bir tek sanat bile çıkarmayacağına yemin ederek, kullanma yı yeni öğrendiği mavzerini kaptığı gibi Anafartalar'a koşmuş tu. Salih ile İlyas da Usta'yı yalnız bırakmamak için peşinden gitmişti tabii. Doğduğu şehri tekrar savunmak ve bu sefer ka zanmak Usta'ya çok iyi gelmişti. Tam yeniden eski günlere dö ner gibi olmuşken, boğaza gömdükleri o donanmadan arta ka lanları İstanbul'da görüverince. Usta tek kelimeyle tükenmişti. Tükenmişti ama yine de sineye çekip ne Ocağı ne de sanatını işin içine karıştırmamıştı.

İdris'le birlikte buraya Usta'ya neden kabuğuna çekildiğini sormak için gelmişti. Eh, cevabı da ziyadesiyle aldığına göre, artık geri dönüp utanmaya evinde devam edebilirdi. Niran "Müsaadenle Usta" dedi ve hızla kapıya doğru yürümeye baş lamıştı ama tam kapının ağzında Usta'nm sesine yakalandı. "Benden sonra Ocağın başına sen geçeceksin. Farkındasın değil mi?" diye sordu Usta, "O zaman çok meşgul olacaksın kızım. Derdin başından aşmış olacak. Dikkat et, insan başı kalabalıkken ne çabuk büyüdüğünü fark edemiyor. Sen benim yerimi dolduracaksın. Kader böyle, dikkat et. Ne kadar meşgul olursan ol, kendine kör olma kızım. Kendini gör, kendini oku... Dur man gereken yeri bil, bil ki Ocağın alnına kara çalmayasın."

Niran "Ağzından yel alsın" diye mırıldandı. Ocağın başına ancak Behruz Usta ölürse geçebilirdi. Bu Hekim'e karşı tüm Ocağın sorumluluğunu taşımak demekti. Bunun için daha çok küçük ve tecrübesiz olduğunu düşündü. Bir de bütün o henga menin içinde insanın kendisini gözetlemesi... Hem zordu, hem de Niran'ın bakmaktan hiç hazzetmediği bir şey varsa o da ken disiydi...

40

Tuğgeneral Ahmet Toprak'm komutanlığa atanmasıyla, 12. Daire ikinci kez açıldığından bu yana en disiplinli ve yoğun on-beş gününü geçirmişti. Harıl harıl hazırlandıkları brifingi iki gün önce vermişler ve kurtulmuşlardı ama Ahmet Paşa fırtınası bir süre daha dinecek gibi görünmüyordu. Bir iş gününün daha bitiminde Yüzbaşı'nın arabasıyla evlerine dönmekteyken, her ikisinin de kafasında komutanlarının istediği yeni raporlar do laşıp duruyordu.

İki gün önceki brifing endişe ettikleri kadar zor, daha doğ rusu endişe ettikleri gibi geçmemişti. Komutanlarından aldıkla rı eğitime rağmen, brifinge çalışırken akıllarından geçen, ağızla rından çıkan şeylere zaman zaman yabancılaştıkları, kendi ken dilerine 'Ne saçmalıyorum ben?' diye sordukları olmuştu tabii. Bunu Ahmet Paşa da fark etmişti ama çok umursadığı söylene mezdi. Ne var ki subaylar için asıl kabus, koyu renk bir devlet binasının, koyu renk bir

www.e-kitap.us

salonunda, yüksek devlet yetkililerinin karşısına çıkıp, o yetkililere 12. Daire'nin işlevinden bahsetmek, bunu yaparken de kaçınılmaz olarak bilim dışı gelişmelerden ve tanımı somut bir yere oturtmak için de büyülerden, büyücü lerden ve vampirlerden falan bahsetmekti. Neyse ki rahatsız edici tüm kelime ve kavramları 12. Daire'ye özgü sınıflandırma kodlarının altına gizlemişti. İnsan büyücü yerine 'Tip bilmem-kaç BDF' derken kendisini en azından biraz aklı başında hisse diyordu.

Subaylar ne kadar huzursuzsa, Ahmet Paşa o kadar rahattı. Sarp ile Doğan'a sürekli 'Herkesi kendileri gibi cahil zannetme melerini, devletin içinde bu işlerden anlayan, hatta yakından ilgilenen çok insan olduğunu' anlatmaya çalışıyordu. Bir taraftan da bu iki genci yoğun bir bilgi bombardımanına tutuyordu. Pa şa, subayların asıl travmayı atlattıklarını fark etmişti. Artık akıl sağlıklarını kaybetmelerinden endişe etmiyordu. Bu nedenle bildiği her şeyi, bütün detaylarıyla ve sanki çok normal şeyler miş gibi anlatıp duruyordu. Amacı, konuşarak ve anlatarak bu alemi subayların gözünde sıradanlaştırmaktı, İşlerini iyi yapa bilmeleri için, iki geceli soyu arasındaki mücadeleye, sıradan iki siyasi parti arasındaki bir iktidar savaşma ya da iki devletin diplomatik hamlelerine bakar gibi bakmaları gerekiyordu. Kısa cası, tüm bilim dışı failler, eylemler ve nesneler, subayların kafalarındaki o 'üstün' yerden derhal al aşağı edilerek, yeni 'ger çeklik' kurguları arasındaki sıradan yerlerini almalıydılar. Bu da şimdilik ancak konuşarak ve anlatarak gerçekleştirilebilirdi. İnsanın dört bir yanını, tüm yoğunluğuyla kuşatan herhangi bir şey, özel ve üstün olarak kalamazdı.

Paşa, subayların bu ısınma turlarına hızla uyum sağlamak ta olduklarını gördükçe rahatlıyordu. Asıl kıyamet, eninde so nunda gidecekleri İstanbul'da kopacaktı. Mehmet Sinan'la, Solaklar'la ve Yediler'le tanışacaklar ve bu alemin içine bedenleriyle gireceklerdi. Duyacaklar, görecekler, hissedecekler; kısaca yaşayacaklardı. Paşa, subaylarını o kaçınılmaz zamana müm kün olduğunca hızlı ve sıkı hazırlamak istiyordu.

Subayları motive etmenin ötesinde, önemli bir kaygısı daha vardı: Cemiyet-i Müsbet. Ahmet Paşa, yıllar önce kurduğu bir komployla 12. Daire'yi kapatmayı beceren Cemiyet'in gözleri nin ve kulaklarının bu brifingin üzerinde olacağını biliyordu ve herhangi bir zayıflık belirtisi gösterip, bu ikinci raunda kötü bir başlangıç yapmak istemiyordu.

Daireleri ile Cemiyet-i Müsbet denen ezeli düşmanlarının aynı kökten geliyor olmaları da talihin ve tarihin güzel bir şaka sı gibiydi. Her ikisi de Solaklar'dan çıkmıştı. Padişahın muhafız taburu, aynı zamanda usta bir vampir avcı birliği olan seçme yeniçeri birliğinden... Osmanlı çökmüştü ama Solaklar'ın işlev leri ve gelenekleri hala ayaktaydı. Yüzyıllar boyunca Yediler'le birlikte savaşmışlardı. Ölümsüzlüklerini hiç kıskanmadan hem de. Solaklar ilk fireyi 1800'lerin başında vermişti. Makinelerin bir bir icat edildiği, aklın kutsandığı, insanoğlunun zekasıyla geliştirdiği teknolojiyle doğaya hükmetmeye başladığı o za manlarda, Avrupa'da dolaşıp, sıradan insanların akıllarını kul lanarak nelere kadir olabildiğini gören o beş genç Solağın gözle rine. Yediler eskisi kadar kutsal ve üstün görünmemeye başla mıştı. Artık insanlar toprağa, havaya, suya hükmedebiliyorlar dı. Üstelik bunun için damarlarında meleklerin kanının dolaş ması falan gerekmiyordu. Bu beş genç Solak önce düşünmeye sonra, düşündüklerini birbirlerine fısıldamaya, en nihayetinde de açık açık haykırmaya başlamışlardı. Yediler yüzyıllardan be ri Solaklar'ı, yani sıradan insanları sömürüyorlardı. Yediler'in yolunda ölen insanların haddi hesabı yoktu. Kendileri elli yılda bir iksirlerini içip keyiflerine bakıyorlar, başlarına bir bela geldi mi ölmek Solaklar'ın payına düşüyordu. İksir sıradan insanlarla paylaşılamayacak kadar kutsaldı. Kutsal ise sadece kutsallara yaraşırdı. Ama artık ortada kutsal diye bir şey kalmamıştı. Sıra dan insanın aklı her şeye kadirdi artık ve sıradan insanın önün deki tek engel, kendisini sürekli sömüren o ulaşılmaz kutsallık tı.

İşte Cemiyet-i Müsbet, böyle bir ortamda, böyle bir ruh ha liyle kurulmuştu. Görünürdeki amaçları, insan aklını yücelt mek, doğaya ve evrene hükmetmesini sağlamak için önündeki tüm engelleri yok etmekti. Bu amacın gerisinde ise, sadece Solaklar'ın yüzyıllar boyu Yediler'e için için beslediklerı kıskanç lık değil, tüm insanlığın o büyü denen şeye duydukları haset yatıyordu. Hiç de yalnız sayılmazlardı. Avrupa'lı yandaşları es ki tabirle büyüyü, yeni tabirle 'doğal olmayanı' ya da 'bilim dışı'yı bastırayım derken, yanlışlıkla insanlığa ait bir kutsallığı, kiliseyi yerle bir etmişti. Kadim olan her şey bilimin duvarları arasına sıkıştırılmış, bu yeni inanç tarafından 'batıl'

www.e-kitap.us

diye lanetlenmeye başlanmıştı. Tanrılar antik efsane denilen masallara hapsedilmiş, açılmadık mezar, incelenmedik krallık, tercüme edilmedik dil, üzerine tez yazılmadık bir kudret bırakılmamıştı.

Meleklerin hediyesi, insanların beyinlerinin derinliklerine sür gün edilmiş, üzerine akıldan sağlamca bir örtü çekilmişti.

İşte böyle bir ortamda yeşeren Cemiyet-i Müsbet, Solaklar ve Yediler tarafından dışlandıktan sonra bir süre serseri mayın gibi ortalıkta dolaşmış, bir zaman sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin içerisinde kendisine sağlam bir yer edinmişti. Meşruti yetin ilanından sonra önce Osmanlı Devleti'ne yayılmış. Kurtu luş Savaşı'ndan sonra da Ankara'ya sıçramıştı.

Solaklar'dan ikinci kopuş da Kurtuluş Savaşı sırasında yaşanmıştı. Anadolu ve İstanbul işgal edilmişti ama töreleri insan işlerinden uzak durmayı emreden Yediler, bu işin de kendileri ni ilgilendirmediğine karar vermişlerdi. Ocağın törelerini ken dilerinin sayan Solaklar'da öyle tabii. Yediler'in ve Solaklar'ın bu kararları geçerliliğini bir yıl kadar sürdürebilmişti. Ankara diye bir kasabada, birilerinin çok gür bir sesle "Ya istiklal, ya ölüm!" diye bağırdığını duyan beşi yamak sekiz Solak, içlerine düşen bu ateşi söndürmenin mümkün olmadığını anlayınca kalkıp ağalarının ve Yediler'in huzuruna çıkmışlar, Anadolu'ya gidebilmek için Solaklık mertebesinden azledilmelerini rica et mişlerdi. Bu ricaları Behruz Usta'nın gözyaşlarıyla karşılanınca, kimse başka bir laf etmeye cesaret edememiş ve sekiz genç anlı şanlı bir törenle Ankara'ya uğurlanmıştı. Savaşın çağırdığı bu sekiz gençten beşi, istiklali göremeden ölüme kavuşmuş, geri kalan üçü ise, umut ve zafer kokusunun sindiği bu küçük kasa bada yepyeni, bambaşka bir hayat kurulmakta olduğunu gö rünce, hayran kaldıkları bu cesarete bir omuz vermeyi kendile rine görev bilmişlerdi. İşte 12. Daire, sağ kalan bu üç Solak tara fından kurulmuştu.

Sarp ile Doğan, yeni edindikleri bilgilerin ışığıyla girdikleri brifingi çok rahat atlatmışlardı. Kendilerini dinleyen çeşitli ba kanlık ve Genelkurmay yetkililerinin arasında tanıdık simalar da vardı tabi ki. Bir tanesi Ahmet Paşa'nın tahmin ettiği gibi, İç İşleri görevlisi ve Cemiyet üyesi Sedat Türün'dü. Kendisiyle Ebu Sina suikasti sırasında emniyette tanışmışlardı. Diğerini de aynı olaydan tanıyorlardı: Milli İstihbarat'tan Yasin Bey. Bri fing, Paşa'nın hazırladığı düzende sunulmuştu. Önce 12. Daire'nin tarihçesinden ve görevlerinden bahsetmişler, bu konuyu kullanarak bilim dışı gelişmelere atlamışlardı. Cümle aralarına da sürekli zor şartlar altında çalışan Daire'ye karşı zaman za man pis komploların kurulduğundan falan bahsetmişler, Ebu Sina suikastinin de bunlardan biri olduğuna inandıklarını belirtmişlerdi. Bilim dışı gelişmelerden bahsetmeye başladıkların da, dinleyicilerin tamamının kendilerini büyük bir ciddiyet, dikkat ve ilgiyle dinlediklerini farkeden Sarp ile Doğan rahat lamakla birlikte çok da şaşırmışlardı. Tek bilen Daireler'i değil di demek ki.

Brifingin sonunda, oturumun yöneticisi konumunda olan Milli Savunma Bakanlığı'ndan yaşlıca bir yetkili, salonda bulu nanlara 12. Daire'nin devletin istihbarat ve güvenlik ağına dahil edilmesini önerince, subaylar gayet başarılı bir iş çıkardıkları nın farkına varmışlardı. Ortaya atılan bu öneri Genelkurmay ve Milli İstihbarat yetkilileri tarafından olumlu karşılanmıştı. Ne var ki, tam da tahmin edildiği gibi, Sedat Bey Daire'nin hemen kucaklanmasına biraz homurdanmış, 'önce rüştünü ispat etsin' gibi şeyler söylemiş, ama feci şekilde yalnız kaldığını görünce "madem bilim dışı gelişmelere karşı bir savaş yürütüyorlar, destekleyelim bakalım" diyerek önerinin altına, asık suratıyla birlikte, imzasını atmıştı.

Devletten aldıkları bu icazet her ikisine de bir hayli iyi gel miş, konuşmalannı, yürüyüşlerini enikonu değiştirmişti. Hatta Yüzbaşı aldığı bu gazla olsa gerek Bahar'a ikinci birliktelikleri nin ilk minik kaprisini dün akşam yapmıştı. Koca bulvarda ara bayı Bahar'ın evine doğru sürerken bir taraftan bu akşam öde yeceği bedeli düşünüyor, bir taraftan da Doğan'la Yediler'in durumunu tartışıyordu.

"Sen şimdi Bahçıvan'ın işi bitik mi diyorsun?" diye sordu Yüzbaşı.

"Bence öyle komutanım" dedi Doğan, "O şifreleri Mart sonu na kadar bulmaları zor. Paşa söylemiyor ama o da çok kaygılı."

"Bu iş bize patlayacak gibi Doğan."

"Nasıl komutanım?"

"Bu kadar işin arasında fellik fellik Yediler'in şifrelerini arayacağız gibime geliyor."

www.e-kitap.us

"Bu iş Daire'yi ilgilendirir mi ki?"

"İlgilendirmeye başladı bile. Baksana Bahçıvan bizi Salih Dayı'nın yanına verip operasyona dahil ediverdi bile. Fikrimizi sormaya bile gerek görmedi."

"Haklısınız komutanım ama o Ahmet Paşa'dan önceydi."

Yüzbaşı güldü: "Paşa'yı sence Daire'nin başına kim getir di?"

"Bahçıvan mı getirdi? Atamalarımız Genelkurmay'dan ya pılıyor ama."

"Yapma oğlum. Benim istifa mektubumu kabul etmeyen Genelkurmay Daire'ye atama mı yapacak?"

"Haklısınız ama işin bir de resmi boyutu olmalı. Sonuçta maaşlarımız tıkır tıkır ödeniyor."

"İşte orayı ben de tam çözemedim. Anladığım kadarıyla si lahlı kuvvetler içinde Daire'den çok dar bir kesim haberdar. Bütün işleri canlar yürütüyor. Bürokratik ciüzenlemcleri de bir şekilde kitabına uyduruyorlar. Olmadık şeyler değil bunlar."

"Çok mu derine daldık komutanım?"

"Çok başka bir derine daldık Doğan. Daha doğrusu ittiril dik. Bir şey anlamamıza, öğrenmemize fırsat vermediler. Herşeyi ezberletiyorlar bize. Daire'den başka şansımızın olmadığını, bir yere gidemeyeceğimizi onlar da biliyor!"

Üsteğmen komutanının ağzından çıkanların ne kadar önemli ve can sıkıcı olduğunu düşündü. Paşa'nın kendilerine ezberlettiği gerçeklerle, yani 'bu alemle' ancak 12. Daire subayı olarak baş edebilirlerdi. Doğan, bir an kendisini, Doğubeya zıt'ta Jandarma subayı olarak hayal etti.

"Her neyse" diye devam etti Yüzbaşı, "Benim anladığım. Daire biz bağımsızız, Ankara bizden sorulur falan diyor ama, Yediler'le de çok sıkı bir göbek bağı var. Bence biz bütün işi gü cü bırakıp bu şifrelerin peşinden koşacağız."

"Doğru" dedi Doğan, "Yediler'in ortadan kalkması, İstan bul'un elden çıkması demek. O zaman halimiz ne olur bilemem. Komutanım ikimiz tutabilir miyiz Ankara'yı?"

Sarp bir kahkaha attı: "Tabi tutarız. Samsun yolunu sen alırsın Eskişehir yolunu ben. Paşa da Konya yolu üzerinde do laşır, idare ederiz. Ne Ankara'sı Doğan, ne tutması. Yediler git tiği gün ya Daire kapanır ya da biz Daire'ye kapanırız. Üç kişi hangi alemin neresiyle baş edebiliriz ki?"

Üsteğmen kafasını sallamakla yetindi. Yediler'in ortadan kalkmasının nasıl sonuçlar doğurabileceğini tam olarak bile mezdi ama, hiç iyi şeyler olmayacağını tahmin edebiliyordu. Ahmet Paşa da bu olası gelişme hakkında hiçbir açıklama yap mamış sadece durumu anlatmakla yetinmişti.

Yollarına bir süre konuşmacian devam ettikten sonra Yüz başı, Doğan'a "Arabayı ne zaman alacaksın?" diye sordu.

Üsteğmen "Yarın komutanım" diye cevapladı.

"Nesi varmış?"

"Benzin filtresi tıkanmış"

"İyi bari... Nereden alıyorsun ki sen benzini?"

"Nereden denk gelirse komutanım. Sürekli aldığım bir yer yok."

Sarp, önündeki ışıkları da yeşilde yakalamanın keyfiyle, "İşte böyle tıkarsın filtreyi" dedi Gaza biraz daha abandı ama tekrar yola baktığında az ilerideki yeşil ışığın sarıya döndüğü nü gördü. İki defa sıçramışlar ama üçüncüde kırmızı ışığa yaka lanmışlardı işte. Neyse ki geniş bulvar, trafiğin can sıkacak ka dar yoğunlaşmasına izin vermiyordu. Sarp, frene basarak yavaş yavaş sağa doğru kaymaya başladı. Işık kırmızıya dönene ka dar yolun en kenarına gelmeyi başarmıştı. Önlerinde de sadece bir araba vardı.

Sarp fırsattan istifade, daha iyi bir kanal bulmak için rad yoyu kurcalarken. Doğan da etrafa bakmıyordu. Dikkatini arabarnın hemen sağ çaprazında, on - on beş metre kadar ileride, hızlı adımlarla üstlerine doğru gelmekte olan bir adam çekti. Ne olur ne olmaz diye düşünerek koltuğunda doğrulmuştu ki, adam adımlarını biraz daha hızlandırarak belinden büyükçe bir silah çıkardı. Doğan hiç heyecanlanmamıştı. Erken fark ettiği için kendini şanslı sayarak elini hemen silahına attı. Seslerden hala radyoyu kurcalamakta olduğu anlaşılan yüzbaşıyı da uyarmak için kafasını çevirdiğinde, ön camın hemen solundan, yüzbaşının öne eğilmiş kafasına doğrultulmuş bir namlu gö rünce artık çok geç olduğunu anladı. "Komutanım!" diye bağır mak istedi ama ağzından çok başka bir çığlık çıktı. Dişlerini sı kıp gözlerini sımsıkı kapamasıyla birlikte silahlar

www.e-kitap.us

peşpeşe pat lamaya başladı.

"Tak tak... Tak tak... Tak... Tak tak tak! "

Doğan silah seslerinin kendileriyle pek bir alakası olmadı ğını anlayıp gözlerini açınca, sol taraftaki adamın kaputun üze rinden yere yuvarlanmakta olduğunu gördü. Adamın kafasın dan hala kan fışkırıyordu. Hemen sağına baktı. Az önce üzerle rine doğru gelen adam, kendilerini bırakmış, yavaş yavaş geri ye çekilerek arkaya bir yerlere doğru ateş ediyordu. Doğan he men silahını çıkarttı. Namluya mermi sürmeye çalışırken, ada mın silahını tekrar üzerlerine doğru çevirdiğini gördü. İlk mer mi, sağ ön camı patlatıp, Doğan'ın kulağının dibinden geçti. Üs teğmen, cam parçalarından sakınmak için yüzünü örttüğü kolu nu çeker çekmez ateş etmeye başladı. Ya hala formundaydı ya da bugünlük çok şanslı. Peşpeşe gönderdiği üç kurşundan biri adamın boynunu bulmuştu.

Doğan arabadan inerek adamın yanına koştu. İşi çoktan bitmişti. Bu arada olayın ilk şoku geçmiş ve insanlar çığlıklar atarak sağa sola koşturmaya başlamıştı. Kırmızı ışıkta kendile riyle birlikte bekleyen arabalar, olay yerinden hemen uzaklaşa bilmek için kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. Doğan korku dan duvarın dibine sinmiş adamlardan birine "Hemen ambu lans çağır" diye bağırdı. Adam titreyen elleriyle telefonunun tuşlarına basmaya çalışırken Doğan'ın aklına Yüzbaşı geldi. Kafasını çevirdiğinde Sarp'ın birkaç metre arkalarında, kapısı açık bir arabanın dibinde yatan bir adamın yanına doğru koşmakta olduğunu gördü. O tarafa doğru seğirtti. Adam yaşıyordu ama çok kötü yaralanmıştı. Üzerinde yattığı kan gölünden, göğsü nün sağ tarafına giren kurşunun, ciğerinin önemli bir kısmını da alıp götürdüğü anlaşılıyordu.

Doğan kafasını detaylara çalıştıramayacak kadar telaş için deydi. Ama anladığı kadarıyla yüzbaşının işini bitirmek üzere olan suikastçının beynini bu adam dağıtmıştı. Ateşi diğer suikastçıyı da meşgul etmiş, bu sayede hayatlarını kurtarmış ve Doğan'ın hayatında ilk defa göz göre göre adam öldürmesine neden olmuştu. Yüzbaşı da bu kadar ayrıntıyı kavramış olacak tı ki, adamın tepesine çökmüş sürekli "Kimsin sen, kimsin sen?" diye soruyordu. Adam, ağzında biriken kanların arasında bir şeyler söylemeye çalıştı ama subaylar hiçbirşey anlamadı. Yüzbaşı adamın kafasını hafifçe yana çevirerek ağzındaki kanın boşalmasına yardım etti. Biraz rahatlayan adam, anlamadıkları bir dilde bir şeyler geveledi. "Ne?" diye sordu yüzbaşı. Adam kanh elleriyle Sarp'm koluna yapıştı, kafasını yukarıya kaldır maya çalışarak hafifçe "Bahsat" dedi. Yüzbaşı tekrar "Ne?" di ye sordu, "Bahsat ne demek?" Adam güçlükle yutkunduktan sonra bir kez daha "Bahsat" dedi. Durakladı ve nefes almaya çahştı. "Bahsat..." lafının gerisi ağzından yükselen bir kan dalgasında boğuldu. Kafası sertçe asfalta çarptığında, eli hala yüz başının kolundaydı. Ölü sayısı üçe çıkmıştı.

Sarp ile Doğan, kaldırımın kenarına oturarak bulvarın ileri sinden duyulan siren seslerinin yaklaşmasını beklediler. Doğan silahının hala elinde olduğunu fark etti. Aklından kılıfına koy mak geçti... Boşverdi. Hayatında ilk defa bu kadar alenen adam öldürüyordu ve bu hiç iyi bir duygu değildi. Canı şu anda çok feci şekilde bir şey çekiyordu ama ne olduğunu bile düşünecek hali yoktu. Sirenler iyice yaklaşmışken yüzbaşının telefonla ko nuşmakta olduğunu fark etti. "Anlaşıldı komutanım" dediğini duyunca karşıdakinin Ahmet Paşa olduğunu anladı. Sarp tele fonu kapatır kapatmaz "Ne olursa olsun emniyete gitmiyoruz" dedi. Doğan'ın sırtını sıvazladı: "Merak etme Paşa ilgileni yor..." `

Çok kısa bir süre sonra olay yeri beklenen görüntüsüne ka vuşmuştu. Ambulanslar cesetleri kaldırmakta, polisler etrafta görgü şahidi aramaktayken, adamlardan birini Doğan'ın öldür düğünü öğrenen yaşlıca bir sivil polis, üsteğmeni kibarca ekip arabasına davet etmiş, sigara paketini uzatıp 'Yak bakalım" de mişti. Doğan o zaman canının çok istediği şeyin ne olduğunu anlamıştı. Sigarasından derin nefesler çekmekteyken Yüzbaşı da polislerle konuşmasını bitirip yanına gelmişti. Her şey yo lunda gidiyordu. Polislerin asker olduklarına, saldırıya uğradıklarına ve kendilerini savunduklarına dair bir şüpheleri yoktu ve inzibatların- gelmesi bekleniyordu.

Beklenen askeri cip birkaç dakika sonra geldi. Sarp ile Do ğan, cipe geçmek için yerlerinden kalktıkları sırada, bir sivil po lis gelip "Biraz beklemeleri gerektiğini" söyledi ve ekip arabasının kapısını sertçe kapatıverdi. Hemen ardından da birkaç polis arabaya doluştu. Yüzbaşı ne olduğunu anlamak için dışarıya

www.e-kitap.us

baktığında inzibatlar ile polislerin tartışmakta olduklarını gördü. 'Arabada kalmasını' söyleyen polisi dikkate almadan aşağıya inmeye yeltendi ama kapı kilitlenmişti. Dışarıda askerlerletartışan sivil polis, çavuşun bağırtılarını dikkate almadan ön ka pıdan ekip arabasına biniverdi. Yüzbaşı neler olduğunu sormak için hışımla polisin üzerine atılmıştı ki ekip arabası hareket etti."Ne oluyor?" diye haykırdı Sarp. Sivil polis çok sakindi. "Yerinize oturun yüzbaşım" dedi, "Emir var sizi emniyete alıyoruz."

Sarp bağırmaya devam etti: "Alamazsınız biz askeriz"

"Ben de inzibat arkadaşlara bunu anlatmaya çalışıyordum" dedi polis, "Askeri makamların izni ve bilgisi dahilinde alıyo ruz sizi. Merak edilecek bir şey yok..."

41

Aynı saatlerde İstanbul'da bir seyahat acentesinin dene yimli ve güzel satış sorumlusu, meslek hayatında karşılaştığı en garip taleplerden birini karşılamaktaydı.

"Evet beyefendi" dedi kadın, "Bu havayolunu da eklersek, Türkiye'den haftanın hemen hemen her günü İtalya'ya uçuş var. Şimdi bana hangi şehre gitmek istediğinizi söylerseniz ben de rezervasyonunuzu ona göre yaparım."

"Hepsine" diye cevap verdi adam.

Kadın bu yakışıklıca adama garip garip baktı: "Anlama dım?"

"Anlatayım" dedi adam, "Ben önümüzdeki iki ay içinde Türkiye'nin herhangi bir havaalanından kalkıp, İtalya'nın her hangi bir şehrine gidecek olan bütün uçaklardan birer yer satın almak istiyorum."

"Hımm..." dedi kadın, "Ama bu biraz fazla tutar. İsteseniz ben sizi öncelikli müşteri portföyümüze ekliyeyim, hem her uçuşa kolayca yer bulabilirsiniz, hem de çok daha hesaplı olur..."

"Bakın hanımefendi..." dedi adam, "Kesemi düşündüğü nüz için çok teşekkür ederim. Ben bir işadamıyım ve şu sıralar da İtalya'da çok önemli bir iş bağlantısı yapmak üzereyim. Ama takdir edersiniz ki piyasada durumlar hızlı değişiyor. Buradaki işlerimi bırakıp sürekli İtalya'da da kalamıyorum . Benim der dim, herhangi bir haber aldığımda biletle, rezervasyonla falan hiç uğraşmadan hemen uçağa atlamak. Para da hiç sorun değil."

Müşterinin yaptığı açıklama, hala garip olmakla birlikte ka dına mantıklı gelmişti. "Siz bilirsiniz beyefendi" dedi kadın, "Ödemeyi nasıl yapacaksınız?"

"Peşin ve nakit" dedi adam. Ödeme şeklini teyit etmek için de kucağında duran çantayı açması yetti. Satış sorumlusu ka dın, kibarca müsaade istiyerek evini arayıp, kocasına bu akşam işten biraz geç çıkacağını söyledi. Hazırlaması gereken bir sürü bilet vardı çünkü. Hemen bilgisayarının başına geçti. "Biletler kimin adına kesilecek beyefendi?" diye sordu.

"Santino Büyükal" dedi adam. Garip bakışları görünce de ekledi. "Anne tarafından Levanten'im. Santino da okunduğu gibi yazılıyor."

Kadın işinin başına geri dönünce Behzat Taner'de kucağın daki çantayı kendisine çevirip paraları hazırlamaya başladı. Bu, Santino Büyükal karakterini ilk sahneye çıkarışıydı ve şu ana kadar rolünü gayet başarılı bir şekilde oynamıştı. Küçük Santino, bir sahte kimlik, bir sahte pasaport olmanın çok ötesin de bir karakterdi. Her şeyden önce kendisine ait bir geçmişi vardı. Büyükal ailesinin tüm üyeleri gibi, Santino da sadece ka ğıt üzerindeydi tabii ki ama resmi kayıtlarda ailenin 19. yüzyı lın sonlarından beri İstanbul ve İzmir'de çeşitli gayrimenkuller edindiği görülebilirdi. Santino'nun ilkokul, lise ve üniversite diplomaları, vaftiz belgesi, askerlik teskeresi, sigorta kayıtları, vergi numaraları falan vardı. Çok zorda kalınacak zamanlar için Santino ile mahalleden, üniversiteden, askerden arkadaş olduğunu söyleyecek şahitler bile hazırdı. Santino o kadar ger çekti ki, hiç kimse Behzat Taner'in Santino değil de Behzat Ta ner olduğunu iddia edemezdi. Bir gün lazım olacağını düşüne rek yaratmak için yıllarca üzerinde çalıştığı bu karakteri ete ke miğe bürümenin zamanı gelmişti işte. İlk etapta Santino, aile geçmişini kullanarak kendisine bol bol İtalya vizesi sağlamıştı bile.

Avukatın çok sevdiği bir diğer karakteri ise mafya babası Kıvırcık Abdül'dü. Alemde namını duymayan kalmamıştı ama bu adamın da aslında Behzat Taner olduğunu çok az kişi bili yordu. Fotoğrafı bu güne kadar bir kere çekilebilmişti. O da Ta ner'in düzeniydi tabii ki. İnsanların

www.e-kitap.us

yüzünü hiç görmediği bi rinden sonsuza kadar korkmayacaklarını bilen avukat, büyük bir olayı, kolay çürütülebilir delillerle Abdül'ün üzerine yıkmış, sonra bir iki ay sonra da adamı dışarı çıkarıvermişti. Bu zaman içerisinde tüm gazeteler Abdül'ün boy boy fotoğrafını basarak, namının iyice yürümesine yardımcı olmuşlardı. O operasyon sı rasında Kıvırcık Abdül rolünü oynayan adam ise şu anda Kara deniz'in derinliklerinde yatmaktaydı. Avukat, Kıvırcık'ın ismi nin yetmediği, cisminin lazım geldiği durumlarda, o zavallıya benzeyen ya da benzetilen bir başka zavallı buluveriyordu. Po lis her yerde bu çete reisini ararken Taner, piyasadaki tüm işleri rahat rahat yürütüyordu. Bu arada hapishaneler Kıvırcık Abdül'ün çeteleriyle dolup taşıyordu tabii ki...

Eh, elde böyle bir karakter varken, şu iksir operasyonunda öldürmek zorunda kaldıkları profesör için de bir kılıf uydur mak çok kolay olmuştu. Polis avukatın ortalığa serpiştirdiği de lilleri iyi takip etmiş ve daha önce Abdül'ün işleri yüzünden iki kere içeri girmiş olan bir adama ulaşmıştı. Adam da profesörü tarihi eser kaçırırken anlaşamadıkları için Abdül'ün emriyle öl dürdüğünü söyleyince, cinayet aydınlanıvermişti. Şimdi Yedi ler de dahil herkes bu cinayetin azmettiricisini arıyor olmalıydı.

Biletlerin hazırlanınası bir saate yakın bir zaman almıştı. Avukat, biletleri ve ayrıntılı uçuş çizelgelerini özenle çantasına yerleştirip, tam parayı ödemeye başlamışken telefonu çaldı. Ca hit arıyordu ve bu şiddetle beklediği bir telefondu. Cahit'e bek lemesini söyledi. Son para tomarını da masaya bıraktı ve hemen dışarı fırladı. "Nasıl?" diye sordu heyecanla. Cahit'in sesi hiç anlatası yokmuş gibi geliyordu. "Olmadı Behzat Bey" dedi, "Kurtuldular. Uzaktan korunuyorlarmış, fark edememişiz."

Avukat "Nasıl korunuyorlarmış?" diye bağırdı, "İzlemiyor muydunuz siz bunları?"

"İki haftadır her dakika Behzat Bey" dedi Cahit, "Ama ar kadaki arabada koruma varmış. Bizimkiler subaylara yaklaşır yaklaşmaz ateşe başlamış adam..."

"Yakalanan var mı?"

"Yok. Birini koruma vurmuş, diğerini de üsteğmen. Bizim kilerden biri de korumayı halletmiş."

Behzat Taner "Allah belanızı versin" diye tısladı. Anlaşılan kendisi burada bilet peşinde koştururken, Ankara'da kıyamet kopmuştu. Kendisi çok daha sessiz bir suikast planlamıştı ama

Şu koruma hiç hesapta yoktu. Neyse ki sağ yakalanan olmamış tı ve neyse ki subaylar kurduğu bu plandan ölmeyerek de kurtulamazlardı.

"Cahit?" dedi, "Bari ikinci ayakta bir sorun olmasın..."

"Merak etmeyin Behzat Bey" diye cevap verdi Cahit, "De diğiniz her yere telefon edildi. Ben bizzat takip etlim. Yakında sesi gelir."

Behzat Taner içinden kısa bir hesap yaptı. Her şey o kadar da kötü sayılmazdı aslında. Gerçi subayların ölmeleri çok daha iyi olurdu ama, artık hiç değilse bir süre kendisiyle uğraşacak vakitleri olmayacaktı. Bir tek şu Üsteğmen'in kendi adamların dan birini vurması, kafasında sıkıntılı bir soru işareti bırakmıştı. "İyi" dedi Avukat, "Boşaltın Ankara'yı..."

Bir taksi çevirmek için caddeye doğru yürümeye başladı. En son aldığı biletlerle artık gelecek iki ay boyunca neredeyse istediği zaman yurtdışına çıkabilirdi. Subayların defteri de has-bel kader durulmuş saydırdı. Şu randevusuna da zamanında yetişebilir ve sağ salim tamamlayabilirse, bugün için birçok şeyi hak edecek kadar iş bitirmiş olacaktı. Saatine baktı. Acele etmeliydi.

42

Bir yarım saat kadar sonra Tebii aşiretinin lideri Kaya Bey, içinden geçenleri çok fazla belli etmemeye çalışarak ama fal taşı gibi açılmış gözlerle, önünde duran resimlere bakıyordu. "Ulu ikizler bizi esirgesin!" diye mırıldandı. Bunu çok fazla yapmaz dı. Çünkü bu alemde, kutsal oları şeylere dua etmek bile zayıf lık göstergesi olarak kabul edilirdi. Ne var ki önünde duran Ye-diler'in emanetlerinin fotoğraflarıydı ve karşısında mütevazi görünmeye çalışarak oturan bu adam, emanetlerin elinde oldu ğunu söylüyordu. Kaya Bey bu kadim parçaları daha önce bir kere görmüştü. O zamanlar aşiretin başına daha yeni geçmişti ve bu, bir daha yaşamak istemeyeceği bir deneyim olarak kafasına kazınmıştı. Üstelik oğlu ve veliahtı Soner, haftalardır, Yediler'de bir hareketlilik olduğunu dair haberler getiriyordu. Bu baş belası Avukat'ın aylar sonra kendisini tekrar görmek istedi ğini duyduğunda çok öfkelenmişti. En son konuşmalarında son

www.e-kitap.us

sözünü yeterince tehtidkar bir şekilde söylediğine inanıyordu ve ciddiye alınmamaktan nefret ederdi. Eğer Soner gelip ortada garip bir şeyler döndüğünü, Avukatla görüşmenin yararlı ola bileceğini söylememiş olsaydı, bu adamı kabul etmesi için tek bir sebebi olurdu.

Kaya Bey, Behzat Taner'e öfke ve kıskançlık dolu gözlerle baktı. Bu adam Yediler'in emanetlerini çalmıştı. İkisini birden hem de... Bu, bin gecelinin bir araya gelip de akıllarına bile ge tiremeyeceği bir şeydi ve Kaya Bey önündeki fotoğraflara baka rak, soyunun, aşiretinin, ailesinin ve kendisinin ödemek üzere oldukları bedeli düşünüyordu. En son gelişinde Avukat'ı öldür mediği için o kadar pişmandı ki! İşi buraya kadar getirebileceğine zerre kadar ihtimal vermemiş, bu salağın ve avanesinin iksi rin peşinde geberip gideceğini, bu arada Yediler'in burunlarının da biraz sürtüleceğini tahmin etmişti. Kaya Bey Yediler'den ve Solaklar'dan bir hareket görmeyince Avukat'ın bu işten vazgeç tiğini ya da ortalığı yeterince karıştıramadan öldüğünü düşün müştü. Parçaları bu kadar çabuk ve sessiz alabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Kaya Bey çok pişmandı. Artık bu adamı Ocağın eline verse bile, bu ancak çekeceği sıkıntıları bi raz hafifletirdi o kadar. Yediler ellerini kılıçlarına çoktan atmış olmalıydılar.

Avukat "Artık anlaştık mı Kaya Bey?" diye sordu, "Ema netleri alabileceğimize inanmamıştınız. İşte elimizdeler. Pazarlık masasında yanımızda sizin de bulunmanız bize onur verir. Umarım bizi bu şartlar altında da reddetmezsiniz..."

Bey ellerini çenesinin altında kavuşturarak avukata baktı. Çok sıcak bir şekilde gülümsedi. "Eh... Zararın neresinden dö nülse kârdır demişler" dedi ayağa kalkarken. Masanın öbür ucunda oturan Avukat'ın yanına doğru ilerlemeye başladı. Bey'in gülümseyerek kendisine doğru gelmekte olduğunu gören Behzat Taner, nazik bir edayla ayağa kalktı. Ceketinin düğ mesini ilikleyip elini uzattı.

Samimi bir şekilde tokalaşırlarken. Kaya Bey kuvvetlice sıkmakta olduğu eli aniden kendisine doğru çekiverdi. Diğer eliyle, dengesini kaybetmiş bulunan Avukat'ı ensesinden kav radı ve olanca gücüyle arkasına doğru fırlattı. Behzat Taner, iyi ce cilalanmış masayı boydan boya katettikten sonra, altına aldı ğı sandalyeyle birlikte duvarda patladı.

Avukat'ın kararmış gözlerinin arasından seçebildiği tek şey, üzerine hışımla gelmekte olan Kaya Bey'di. "Beni öldüremezsiniz!" diye haykırdı. Çaresiz bir şekilde ayağa kalkabilmek için duvarı tırmalarken. Bey çoktan yanına gelmişti. Ne olduğu nu anlamadan ayaklarının artık yere çok az bastığının hissetti. Burnunun ortasında patlayan bir yumrukla yeniden duvara yapışıverdi.

Kaya Bey duvarın dibinde yatan insana benzer yığmı tek meleyerek, "Seni öldüremem değil mi?" dedi "Seni öldürürsem arkadaşların gidip Yediler'e işin içinde bizim de olduğumuzu söyler değil mi Avukat? Attığın çamuru temizleyemeden canı ma okunur öyle mi? İşte bu yüzden dayak yiyiyorsun Avukat. Tahmin ettiğimden çok daha salakmışsın. Neyine güvenip de geldin buraya anlamıyorum ki? Merak etme seni öldürmeyece ğim ama nasıl bir ölüme layık görüleceğini çok merak ediyo rum. Sıçtığın boku seninle temizleyeceğim Avukat."

Behzat Taner şansını biraz fazla zorladığının farkındaydı. Bey'e "Bunları unutabiliriz" demek istedi ama, burnundan ge lip ağzına dolan kan ve kırık dişleri yüzünden ağzından sadece anlaşılmaz bir hırıltı çıktı. Şu dakikadan sonra güvenebileceği iki şey vardı: Şansı ve Cahit...

Kaya Bey kendisini güçlükle zaptederek, Avukat'ı tekmele meyi kesti ve kapıya doğru "Soner!" diye haykırdı Aşiretin veliahtı birkaç saniye içerisinde odaya damladı. Köşede kendinden geçmek üzere olan Behzat Taner'e şöyle bir baktı. Manzaraya şaşırmış gibi görünmüyordu. Bey "Avukat bir süre misafirimiz olacak" dedi. Soner, Avukat'ı ensesinden tutup kapıya kadar sürükledi. Hemen dışarıda beklemekte olan iki geceliye 'götür melerini' emrettikten sonra odaya geri döndü. Bey o delilik ha lini üzerinden atmakla birlikte hala sağı solu kestirilemez bir görüntü arz ediyordu. "Kapıyı kapat" dedi veliahtına. Soner denileni yapıp babasının iyice sakinleşmesini beklemeye başla dı.

Bey bir süre sonra "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu.

Soner bu soruya hazırlıklı görünüyordu. Bir veliaht olarak önemli kararlarda mutlaka fikri sorulurdu. Soner'in de her za man bir fikri ve bir planı olurdu tabii ki. "Yediler'in ortadan kalkması bizim için bir nimet olabilir" dedi, "Tabii ki hâlâ dü şük bir ihtimal bu. Ama biraz daha bekleyip ona göre vaziyet alabiliriz..."

Kaya Bey oğluna bakarak gülümsedi: "Bu sırada Yediler'in bekleyeceğini nereden biliyorsun?"

www.e-kitap.us

Soner "Beklemiyorlar zaten" diye cevap verdi, "Yörükler gelmeye başlamış."

Kaya Bey böyle bir haberi bekliyordu ama duymak yine de canını sıkmıştı. "Toparlanıyorlar" dedi, "Sıkı vurmak için hazır lanıyorlar. Kulağınız kapıda olsun. Bugün yarın haber gönderip toplarlar bütün gecelileri. Belki buna bile lüzum görmezler."

Aşiretin veliahtı, babasının bu kadar tedirgin olmasına içerlemişti. "Bu halde nereye kadar vurabilirler ki?" dedi, "Lokman'ın Kelamı ellerinde değil. İksir zamanı da çok yakın."

Kaya Bey kendisini koltuğuna bıraktı. Soner'e de oturması nı işaret etti. "Yediler nedir biliyor musun?" diye sordu oğluna, "Hepimizin, bütün gecelilerin ve tüm bu alemin çok büyük bir havuzda olduğunu düşün. İşte Yediler bu havuzun dibindeki deliği tıkayan tıpadır. Ocak'tan birinin cesedini görmek için ka lan ömrümün yarısını bile veririm ama Ocak dedin mi iş değişir. O havuzun dibindeki tıpa bir anda çıkıverirse ne olur bili yor musun? Girdap!... İşte birisi çıkıp da bana o girdap sona er diğinde aşiretimin ve benim yeni havuzun da üstlerinde bir yerlerde olacağını garanti etse, bir dakika düşünmem alırım Avukat'ı yanıma. Akitler kolay imzalanmaz oğlum. Kolay da bozulmaz. Yediler pistir, beladır ama unutma bugün İstan bul'da hükmümüz varsa bu biraz da onlar sayesindedir. Ocak yok olduktan sonra çıkacak kasırgayı göze alamam."

Soner coşku dolu gözlerle "Baba başarabiliriz" dedi, "Eğer akıllı hareket edersek bu kasırgayı da atlatabiliriz. Düşünsene! Yediler'in olmadığı bir İstanbul'da bize kim dur diyebilir. Son rasını düşün bir de... Önümüzde hiçbir engel kalmayacak. Gü cümüzle yeni akitleri biz yazarız. Zor olur ama yapabiliriz bu nu. Yediler'in olmadığı bir İstanbul düşün."

Bey oğlunun coşkusunu anlamaya çalıştı. Uzun bir veliaht lık dönemi geçirmekteydi. Soylu geceli erkeklerinin makus tali hiydi bu. "Bunlara gelene kadar benim düşünmem gereken çok daha önemli şeyler var oğlum" dedi, "Belki bu iş vesile olur da Ocağı daha iyi tanırsın. Sana şöyle anlatayım. Eğer Avukat eli mizde olmasaydı, çok değil bir ay sonra, bütün geceliler gibi biz de fellik fellik Avukatı arıyor olacaktık. Emanetlerini bir an ön ce bulup gazaplarından kurtulmak için. Daha önce de yapmış lardı bunu. Hem de çok daha küçük bir olay yüzünden. Bir de bu işi düşün. Lokman'ın Kelamı çalınmış Yedi büyücü ve arka larında Solaklar ve Yörükler ve cümle avaneleri... Her taktiği bir kenara bırak, sadece yeryüzüne görkemli bir elveda demek için yapacakları yeter. Hele ki bir geceli aşiretini çekerlerse yan larına vay halimize! Bu iş çok kan kokuyor oğlum. Her şeyden önce bir Rebii gecelisi olduğunu unutma. Önce aileni, sonra aşi retini, sonra da soyunu koru oğlum. Lakin hepsini koruman için en başta kanını koru..."

Soner, bu konuşmadan Bey'in kafasında her şeyi iyice net leştirdiğini anlamıştı. Coşkusunda ısrar etmesi yersiz olacaktı: "Kararınız nedir?" diye sordu çoktan biat etmiş bir sesle.

Bey "Neyse ki Avukat yanımızda" diye cevap verdi, "Alıp Yediler'e götüreceğiz, gerisini onlar halleder. Öfkelerini biraz yatıştırmayı becerirsek tüm gecelileri koruyabiliriz. Yok olmaz sa yanlarında yer alıp aşiretimizi koruruz. O da olmadı, artık ne yapalım kendimizi koruruz. Durum ne olursa olsun, bu işten en az kayıpla çıkmamızın tek yolu bu. Yalnız, Yediler bizi çağırmadan bizim onlara gitmemiz şart. Bir de iş bitene kadar bizim aşi ret bile hiçbirşey bilmemeli. Adımız Ocak yalakasına çıkar. Sen Yediler'e haber vermek için benden haber bekle. Mekanlarında değil, burada da değil. Orta bir yerde ayarlarsın görüşmeyi. Bu arada Avukat'ın da ağzım yüzünü düzelttir. Bütün telefonları na bakmasını sağla. Hatta illa dışarı çıkması gerekiyorsa yanına adam ver gidip görsün işini. Çetesi yokluğunu anlamasın. Fazla uzun sürmeyecek zaten."

Soner "Başım üstüne" diyerek çıkmasını buyuracak el işa retini gelmesini bekledi. Kısa bir göz temasından sonra bekledi ği işaret geldi.

Soner tam kapıdan çıkacakken "Kusura bakmayın" dedi, "Söylemeyi unuttum. 12. Daire'nin başına Toprak Yüzbaşı geti rilmiş." Lafını bitirir bitirmez hızlı adımlarla odayı terketti. Ba basının kan rengine dönmüş suratını çok kısa bir süre görebil mişti.

Toprak Yüzbaşı ismini duyduğu anda Kaya Bey'in dünyası kararmıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak "İnsafsız piç!" diye mırıldandı birkaç defa. Yıllar önce iki oğlunu almıştı kendisin den. Duyduğuna göre suçları Ankara'da iş çevirmeleriydi. Bu nun karşılığı olarak Toprak Yüzbaşı sadece bacağının birkaç ke miğini kaybetmişti. Yüreğinin soğumasına ise daha çok kemik vardı.

"Şükür ki ecelin gelmemiş" dedi Bey kendi kendine, "Şu ahmak Avukat'ı bir teslim edelim hele... Şükür ki ecelin gelme miş daha..."

www.e-kitap.us

43

"Bu gidişle emniyetin görmediğimiz katı kalmayacak" dedi Yüzbaşı keyifli görünmeye çalışarak. Niyeti Doğan'ı biraz olsun hayata döndürmek, küçük de olsa bir tepki vermesini sağla maktı. Üsteğmen zemine bakmayı sürdürdü.

Emniyet Müdürlüğü'ne getirilip, küçük ama konforlu bir odaya buyur edileli neredeyse iki saat oluyordu. Geleli beri Do ğan kafası önde tek kelime etmeden oturmuş, yüzbaşı ise oda nın içinde dolanıp yüksek sesle sayıp sövmüştü. Aslında tam olarak gözaltına alınmış sayılmazlardı. Bulundukları odanın ka pısı kilitli değildi. Kapının önündeki memurlar, kendilerine saygılı ve nedense biraz mesafeli davranıyorlardı. Telefonları ve silahları dahil olmak üzere hiçbir eşyaları alınmamıştı. Yüz başı, Ahmet Paşa'ya bir kere ulaşmayı başarmıştı. Kısa bir ko nuşma olmuştu bu. Paşa "Yanınıza gelmeye çalışıyoruz" deyip kapatmıştı. Sesi de hiç moral verici gelmemişti.

Yüzbaşı kapının buzlu camının ardında karaltıların oynaş tığını görünce birilerinin gelmekte olduğunu düşündü. Tahmi ninde yanılmamıştı. Bir süre sonra kapı açıldı ve içeriye tanıdık bir sima girdi. Yüzbaşı karşısında yine bu adamı görmekten çok hoşnut kalmamıştı ama "Buna da şükür" dedi içinden. Gelen emniyet müdürü Hayri Bey'di.

"Merhaba Yüzbaşım" dedi Hayri Bey kapıyı kapatırken. Hemen karşılarındaki koltuğa oturdu. "Doğan Bey'in bir ihtiya cı var mı?"

Doğan odaya birisinin girdiğini yeni fark ediyordu. Kafası nı kaldırıp etrafına bakındı: "Yok sağolun"

Hayri Bey bir önceki karşılaşmalarında olduğu gibi telaşlı görünmüyordu. Suratında sakin ve kararlı bir ifade vardı. Sanki konuşmaya subaylardan birinin başlamasını istiyor gibiydi.

Sarp "Güvenliğimiz için mi buradayız?" diye sordu, "Yok sa ordu mensuplarını alıkoymak gibi bir yetkiniz yok."

"Birincisi..." dedi Hayri Bey, "Sizi alıkoymak için yetkim var. Askeri makamların bilgisi dahilinde buradasınız. İkincisi, şu saatten sonra herhangi bir yerde güvenliğinizin sağlanabileceğini hiç sanmıyorum. Bir de lütfen bu sefer de bana ne için burada olduğunuzu sormayın Yüzbaşım. Hatta hiçbirşey sor mayın. Bırakın da artık ben sorayım."

"Madem o kadar dertlisiniz" dedi Sarp, "Buyrun o za man..." Doğan'ın yanına oturuverdi.

Hayri Bey, sanki birilerine duyurmak ister gibi tane tane ve yüksek sesle konuşmaya başladı; "Deniz Yüzbaşı Sarp Gönen ve Jandarma Üsteğmen Doğan Aral. Şu anda yasal ve resmi bir sorguya alınmış bulunuyorsunuz. Söylediğiniz her şey kayde dilmekte olup, ileride aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Bu duruma bir itirazınız var mı?"

Doğan, Hayri Bey'i dinlemiyordu bile. Yüzbaşı ise yüksek sesle "Var!" deyiverdi, "Şu kayıt saçmalığını kesin hemen. Ne den burada olduğumuzu açıklamadan ve komutanımız buraya gelmeden tek kelime etmiyoruz. Hapçı mı sorguluyorsun, gasp çı mı? Ne sandın sen bizi?"

"Subay sorguluyorum Yüzbaşım" dedi Hayri Bey bozul mamış gibi davranmaya çalışarak, "Böyle bir şeyi hayatımda ilk defa yapmak zorunda kalıyorum ama olayları bu raddeye sizin tutumunuz getirdi. İlk görüştüğümüzde biraz yardımcı olsaydı nız şimdi bu durumda olmazdık. Yüzbaşım, mesleğinizde ne kadar usta olduğunuzu, ser verip sır vermeyeceğinizi tahmin edebiliyorum ama Ebu Sina suikastiyle ilginiz olmadığını artık kimseye inandıramazsınız. Bilmenizi isterim ki sizi çok takdir ediyorum. Hayatınızı mahvetmek pahasına bile olsa, bu işle il gili hiç kimseye tek bir kelime etmeyeceğinizden artık eminim. Seçiminize büyük saygı duyuyorum ama devletin itibarını da iki paralık etmeye hiç hakkınız yoktu. Başarısız bir operasyon düzenlediğinizi en başından kabul etmeliydiniz..."

"Ne devleti, ne itibarı Hayri Bey?" diye sordu Yüzbaşı, "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Hayri Bey subaylara bu vatan evlatları için çok üzülmekte olduğunu' belirten bir bakış fırlattıktan sonra cebinden küçük bir teyp çıkardı. "Bu telefon iki saat kadar önce geldi" diyerek teybin düğmesine bastı. Duydukları şeyler, beyinlerindeki tüm sinirleri uyuşturacak kadar korkunçtu: Teypteki ses "Ebu Si na'nın kanı yerde kalmayacak" diyordu, "Yüzbaşı Gönen ve Üsteğmen Aral, Ebu Sina'nın katlinde oynadıkları rol için Orta doğu İntikam Tugayları tarafından cezalandırıldılar. Her şehi dimizin hesabını soracağız..."

Sarp ile Doğan duyduklarına inanmaya çalışırlarken Hayri Bey konuşmaya devam etti: "Sadece emniyeti aramamışlar tabii ki. Yerli yabancı bütün basın kuruluşlarına telefon edilmiş.

www.e-kitap.us

Bazı yabancı kanallarda flaş habersiniz. Avrupa'da yayımlanan bir kaç Arap gazetesi de manşetten görmüş haberi: "Ebu Sina'nın hesabı Türk ordusundan soruldu" diye. Biz bizim gazeteleri te levizyonları falan tutmaya çalışıyoruz ama ne kadar başarırız bilmem. Beyler, meclis ayakta, partiler ayakta, istihbarat birim leri ayakta. Herkes birbirine bir şeyler sorup duruyor. Köşk'te olağanüstü toplanılacağını duyduk. Bu işin ucu nereye varır bil miyorum. Her şey bir tarafa hayatınızın hala tehlikede olduğu nu söylememe gerek yok herhalde. Ortadoğu İntikam Tugayları'nı bilirsiniz. Eylemi azdır ama yapınca da ses getirir. Bu sefer lik Pakistan'lı korumanız sayesinde kurtuldunuz ama bunun son denemeleri olacağını sanmıyorum."

Sarp Hayri Bey'i rüyadaymış gibi dinliyordu. Adamın 'Pa kistanlı korumalarından' bahsettiğini neden sonra fark etti ama bir şey sormadı. Çok anlamsız olacaktı çünkü. Birilerinin Ebu Sina suikastini üzerlerine bırakmaya çalıştığı, hatta bunu başar dığı kesindi. Ahmet Paşa bir an önce gelse çok iyi olacaktı.

Subaylardan hiçbir tepki gelmediğini gören Hayri Bey aya ğa kalktı. "Anlaşıldı beyler" dedi, "Bir ihtiyacınız olursa sesle nin"

Odadan çıkmak için kapıyı açtığında gözüne ilk çarpan şey bir omuz üzerindeki beş yıldız oldu. Hayri Bey kibarca kenan çekilerek "Buyrun" dedi. Uzun boylu bir generalin sert adım larla içeriye daldığını gören Sarp ile Doğan ayağa kalktılar. Bu komutanı şahsen değil ama medyadan gayet iyi tanıyorlardı. Si lahlı Kuvvetler'in kudretli ve genç paşalarından bir olan bu ge neral, namını yurtdışında yaptığı çeşitli görevlerde edinmişti. Generalin hemen arkasından Ahmet Paşa'nın içeriye girdiğini gördüler. En arkadan gelen Bahçıvan'ı fark edince her ikisinin de midesi burkuldu. Bahçıvanla olaysız geçen bir karşılaşmaları hiç olmamıştı çünkü.

Ahmet Paşa içeriye girer girmez, Hayri Bey'in ağzını açma sına fırsat vermeden 'Kendilerine biraz müsaade etmesini' iste di. Emniyet müdürü, iki generali saygıyla, İdris Usta'yı da me rakla süzdükten sonra selam verip odadan çıktı.

Ahmet Paşa, Sarp ile Doğan'ı omuzlarından kavrayarak "Geçmiş olsun" dedi, "İyi misiniz?"

"Sağolun komutanım" diye cevap verdiler.

Paşa subayların sırtlarını hafifçe sıvazladıktan sonra "Şü kür hala hayattasınız" dedi, "Ama daha tehlikede olan bir sürü şey var. Birileri Ebu Sina'yı öldürüp ihaleyi bize bıraktı. Ama hiç merak etmeyin, bu hepimizi ilgilendiren bir konu artık. İdris Bey tüm gücünü kullanıyor. Diğer 12. Daire subayları da arka nızda. Çıkartacağız sizi buradan."

'Diğer 12. Daire subayları' lafını duyunca, yüzbaşı ile Do ğan gözlerini İdris Usta'ya aleni bir garezle dikmekte hiçbir sa kınca görmediler. Paşa büyük bir çam devirdiğinin farkında varmıştı ama artık çok geçti. Subaylar, 12. Daire'nin kendilerin den başka personeli olduğunu artık biliyorlardı.

İdris Usta kendisine yönelen bakışları sert ve kararlı bir ba kışla karşıladı. Başına dolanan bu kadar belanın arasında iki su bayın 'bize yalan söyledin' mızıldanmalarıyla uğraşamazdı. Za ten canını sıkan başka konular vardı. Ahmet Toprak, çocukları kurtarmak için bütün 12. Daire subaylarını ayağa kaldırmıştı. Bu deneyimli subaylar da, böylesine büyük bir komplonun sadece 12. Daire'yi kapatmak için planlanmayacağını, işin içinde çok daha büyük bir işin olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Haksız da sayılmazlardı. Usta da, subayların başlarındaki bela ile kendi başlarındaki bela arasında bir bağlantı aramaya zaten başlamıştı. Olaylar arasındaki en büyük benzerlik, ikisinin de akıl almayacak derecede büyük olmasıydı. Devletin adını iki paralık etmek pahasına 12. Daire'nin ayağını kaydırmaya kim cesaret edebilirdi ki? Nasıl bir güçtü bu ve nasıl bir cüret? İşte Usta'nın bu düşündüklerini diğer 12. Daire subayları da düşün meye başlamıştı. Kısaca, Hekim'in Kelamı'nın çalındığını artık diğer 12. Daire subaylarından daha fazla saklayamazdı. Bir de en kötüsü, Ahmet Paşa'nın 'inisiyatif kullanırım' tehditlerine boyun eğip Cengiz Hazinedaroğlu'nu aramak zorunda kalmış tı.

Yüzbaşıyı ve Doğan'ı yerlerinde tutan tek şey odada bulu nan iki generaldi. "Bunu sonra tartışırız" dedi Yüzbaşı sakin bir sesle, "Ama ya bu işte o diğer 12. Daire subaylarının parmağı varsa. Ya Sina'yı öldürüp bizim adresimizi verdilerse. Komuta nım siz yıllardır orduda değilsiniz. Olaylar ve kişiler kontrolü nüzden çıkmış olamaz mı?"

Yanıt odadaki diğer generalden geldi: "Olamaz! Olamaz çünkü Daire'nin personeli son derece güvenilirdir ve bu karak terleri sorgulanamaz. Üniformamda yazmaz ama ben de bir 12. Daire

www.e-kitap.us

subayıyım Yüzbaşım. Zaten konumuz da bu değil. Önce likli olarak durumunuzu düzeltmemiz lazım."

Başka bir zaman olsa Yüzbaşı bu generalin 12. Daire subayı olduğunu öğrendiğinde hayretini gizleyemezdi. Ama bu gün için yeterince hayrete düşmüştü. "Hayri Bey'in söylediklerine bakılırsa durumumuz biraz zor düzelecek gibi görünüyor ko mutanım" dedi

Paşa "Uğraşıyoruz Sarp" diye bağırdı. Sonra sesini alçalta rak "Medya meselesini dert etmeyin. Cengiz Hazinedaroğlu bizzat ilgileniyor. Biz yüksekleri yatıştırabilirsek hallolur bu iş."

Sarp "Hazinedaroğlu nereden çıktı şimdi?" diye düşündü. Medyayı tutabileceği kesindi ama tüm ülkenin 'şeytanın ta ken disi' olarak tanıdığı bir adamın kendilerini kurtarmaya çalıştığını bilmek de endişe vericiydi. Yüzbaşı da herkes gibi bu adamın ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordu. Cengiz Hazinedaroğlu'nun görünürdeki mesleği gazetecilikti. Spordan politikaya, ekonomiden sanata kadar her alanda yazılar yazar ve kalemi eline aldığı zaman da ses getirirdi. Kafaya taktığı birkaç bakanı koltuğundan ettiği, partilerin oy oranlarını ciddi şekilde düşür düğü ya da yükselttiği bilinen icraatlarındandı. Bir taraftan da çok zengin bir adamdı. Bırakın kendisine ait bir şirketi, bir ga zeteyi, bankayı falan, herhangi bir mesleği olmayan bu adam sadece danışmanlık ve yönetim kurulu üyeliği yaparak dünyanın parasını kazanıyordu. Tabii bir de, seçim zamanlarında bazı politikacıların menajerliğini üstlenerek hem servetini arttırıyor, hem de iktidarını pekiştiriyordu. Kim başta Washington ve Londra olmak üzere, dünyanın hemen hemen her başkentinde önemli tanıdıkları olan bir danışman istemezdi ki? Kendisine ait bir dikili ağacı bile olmayan bu adam, sadece bağlantıları ve aklı sayesinde her şeyin sahibi durumundaydı.

Yüzbaşı, Paşa'nın bu işi kotarması için dua etmekten başka yapabileceği herhangi bir şey olmadığını biliyordu. "Anlaşıldı komutanım" dedi usulca, "Vaktiniz varsa bize neler olduğunu biraz anlatır mısnız? Hayri Bey bir Pakistanlı'dan bahsetti. Kim miş o adam?"

Paşa "Biz de o kadarını biliyoruz" diye cevap verdi, "Araş tırılıyor. Tanıkların anlattığına göre adam suikastçileri görür görmez arabasından inip ateş etmeye başlamış. Sizi takip ettiği kesin. Daha önce hiç görmemiş miydiniz?"

"Hayır komutanım. Olaydan sonra hemen yanına koştuk ama kötü yaralanmıştı. Keşke yaşasaydı... Bir şeyler demeye ça lıştı ama anlamadık."

"Aklınızda kalan bir şey yok mu?"

"İsmini söylemeye çalıştı galiba ama onu da hatırlamıyo rum. ,. Neydi o?... Doğan sen hatırlıyor musun?"

Doğan adamın şivesini taklit etmeye çalışarak "Bahsat" de di, "Birkaç kere söyledi bunu."

Ahmet Paşa göz ucuyla İdris Usta'ya baktı. "Allah Allah" diye mırıldandı, "İsmi bu değil adamın... Neyse... Ha! Bu ara da sizi öldürmeye çalışan adamlar da Lübnan uyruklu ve ikisi de gerçekten Ortadoğu İntikam Tugayı militanı. Zaten en iyi haber de bu. O kadar pis bir örgüt ki bu. Yönetim kadrosundan bazı adamların silah tüccarlarıyla bağlantılı olduğunu duyduk. Bu yüzden de bölgedeki diğer örgütler olaya çok temkinli yak laşıyor. Gerçi Ebu Sina'nın örgütü şu ana kadar bir tepki vermiş değil ama bu saldırıyı onaylayacağını da hiç zannetmiyorum. Bu işin komplo olduğunu herkes çok iyi biliyor. Bu yüzden ra hat olun. Birkaç haftaya atlatılır bu kriz."

"Sağolun komutanım' dedi Sarp.

Paşa, "Hadi o zaman" diyerek omuzlarına birer şaplak in dirdi. "Bizim gitmemiz lazım. Rahat olun. Geri gelene kadar da kimseyle konuşmayın."

"Emredersiniz komutanım" dediler. Ahmet Paşa kapıya doğru gitmekteyken Sarp usulca yanına sokuldu. Sesini iyice al çaltarak "Komutanım" dedi, "Doğan'ın durumu ne olacak. Biri ni vurdu..."

"Ohooo" dedi Paşa gülümseyerek, "O en kolay iş. Beline silahı süs olsun diye vermediler ya!" Sonra Doğan'a baktı "İlk defasında olur böyle. Kendini toparlamasına yardım et."

Paşalar ve İdris Usta gittikten sonra Sarp ile Doğan sessiz ve küçük odada yeniden baş başa kaldılar. Yüzbaşı bir süre da ha ortalıkta dolaştıktan sonra, kapıdaki polisten güzel bir ye mek ve bir sürü abur cubur istedi. Sonra Doğan'a telefonla an nesini, babasını, arkadaşını ya da canı kimi istiyorsa onu arayıp uzun uzun konuşmasını emretti. Yemekleri geldiğinde üsteğ men annesiyle başladığı telefon konuşmasını ablasıyla devam ettirmekte. Sarp da Bahar'a bu akşam gelemeyeceğini, nedenin açıklamaktan kaçınarak bildirmekteydi. Telefon faslı bittikten sonra

www.e-kitap.us

tepsileri kucaklarına aldılar ve emniyetin misafirperverli ğine teşekkür edip deliler gibi tıkınmaya başladılar.

44

Oldukça yorucu geçen bir günün ardından bir de o kadar yemek yeyince Yüzbaşı ile Doğan, odadaki koltukların üzerin de kendilerinden geçivermişlerdi. Doğan rüyasında tıpkı bunun gibi küçük bir odadaydı. Peşindeki eli silahlı adamlardan kaçar ken bu odaya sığınmış, koltukla duvar arasında bir yere sinip kalmıştı. Olduğu yerden kapının kolu ve buzlu camın bir kısmı görünüyordu. Doğan camın ardındaki karaltıları gördü. Kapı nın kolu da zorlanmaya başlanmıştı işe. Elini silahına attı ama silah çok ağırdı. Kaldıramayacağı kadar ağır... Ya da kolu çok güçsüz düşmüştü. Silahını yerinden oynatamıyordu bile. Kapı her saniye daha sert sarsılıyordu. Doğan silahını kaldırmayı bir kez daha denedi... Yine olmamıştı. Sağındaki pencereyi fark et ti. Atlamayı düşündü ama çok yüksekte olduğunu anımsadı. Kaçacak bir yeri kalmamıştı. Çok korkuyordu Doğan .., Hem de çok. Kapı sertçe açılıp ardındaki karaltıları gösterince boğuk bir çığlık attı.

"Biziz oğlum" dedi bir ses.

Doğan telaşla koltukta doğruldu. Aniden yakılan ışık göz lerini kamaştırmıştı. Karşısında Ahmet Paşa'yı görünce çok ra hatlamıştı ama kalbi hala güm güm atıyordu. "Afedersiniz ko mutanım" dedi ayağa fırlayarak, "Duyamadım geldiğinizi..."

Paşa "Yüzbaşı'yı uyandır gidiyoruz" dedi.

Doğan, Sarp'ı dürterek uyandırdı: "Komutanım Ahmet Pa şa geldi. Gidiyormuşuz."

"Ha?" dedi Sarp. Uykulu gözlerli keyifle panldadı: "Gidi yor muymuşuz?"

"Evet komutanım..."

Aceleyle üstlerini başlarını düzeltip paltolarını giydiler. Pa şa kendilerini kapının ağzında bekliyordu. Koridora adımlarını attıklarına Doğan hala rüyada olup olmadığını düşündü. Bu ka dar kolay mıydı bu iş? Basbaya gidiyorlardı işte. Emniyet mü dürlüğü çok sakin görünüyordu. Hayri Bey falan da yoktu et rafta. Kendilerine garip garip bakan nöbetçi memurların arasın dan hızlı adımlarla sıyrılıp dışarı çıktılar. Her emniyet çıkışında olduğu gibi, soğuk hava yine çok iyi gelmişti. Paşa'nın peşi sıra yürümeye başladılar. Birkaç yüz metre ileride kendilerini bekle yen arabayı görünce, evlerine ve yataklarına bir süre daha ka vuşamayacaklarını anladılar. Bu Bahçıvan'ın arabasıydı.

Yüzbaşı, çok sıkı bir uyku çekmiş olduklarını arabada anla dı. Saat sabahın beşi olmuştu. Ankara'nın boş caddelerinde yaptıkları sessiz bir yolculuktan sonra, tam tahmin ettiği gibi Bahçıvan'ın Köşk'ün yakınlarındaki evine geldiler. Sarp araba dan inip, garajın ışığında Ahmet Paşa ile Bahçıvan'ı görünce ortada bir sorun olduğunu anladı. İkisinin de suratı kireç gibiydi. Ne garaj asansöründen yukarı çıkarken, ne de eve girip paltola rını çıkartırken tek kelime etmediler. Nihayet salona geçip otur duklarında, Paşa bir süre oflayıp pofladıktan sonra "Tekrar geç miş olsun" dedi

Yüzbaşı teşekkür ederken Paşa'ya dikkatle baktı. Yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. Bahçıvan ise, o ciddi görünümünü be ceriksizce korumaya çalışıyordu.

Paşa "Orospu çocuğu" diyerek konuya girdi, "O orospu çocuğu El Mehebb mahvetti ortalığı. Zamanında nüfuz edeme dik. Ulan Ebu Sina öleli ne kadar zaman oldu da ne zaman adam oldun sen."

Sarp ile Doğan El Mehebb ismini biraz düşündükten sonra hatırlamışlardı. Ebu Sina'nın örgütünün iki numaralı adamıydı bu.

Sarp "Bir sorun mu var komutanım" diye sordu.

"Var" dedi Paşa, "Biz burada ortalığı yatıştırmışken El Me hebb bir açıklama yaptı. Size yapılan saldırıyı açıkça destekle medi ama 'ateş olmayan yerden duman çıkmaz' demeye getir di. E yine karıştı tabii ortalık..."

Yüzbaşı olaylara artık biraz da olumlu tarafından bakmak istiyordu: "Ama buna rağmen temize çıktık değil mi komuta nını? Bu işin bir komplo olduğunu ispat edersek ortada bir so run kalmaz... Değil mi?"

Ahmet Paşa ile Bahçıvan bir kez daha birbirlerine baktılar. İdris Usta'nm aklına subaylara birer kadeh zorba ikram etmek geldi ama böylesine ciddi bir durumda bunu hiç centilmence

www.e-kitap.us

olmayacağını düşündü. "Tam olarak kurtulmanız için bunun komplo olduğunu ispat etmemiz şart tabii ki" dedi, "Ama daha önce halletmemiz gereken bazı bürokratik işlemler var..."

Paşa, Usta'nın konuya bu şekilde girmesini çok tasvip et memişti ama insan ilişkileri ve usturubuyla laf anlatma sanatla rında kendisinden çok daha deneyimli olan bu adamın işine şimdilik karışmamayı yeğledi.

Paşa'nın susup Bahçıvan'ın konuşmaya başlaması Sarp ile Doğan'ı feci şekilde tedirgin etmişti. Hiçbirşey demeden arkala rına yaslanıp, o ağızdan çıkacak baklayı beklemeye koyuldular.

İdris Usta yavaşça ayağa kalktı. "Beyler" diye başladı söze, "Lafı hiç dolandırmayacağım. Tanıdıklarımızın ve lafımıza gü venenlerin Daire'ye karşı bir komplo düzenlendiğinden hiçbir şüphesi yok. Lakin bilen var bilmeyen var. Bilip de bilmek iste meyen var. Bu komplo amacını aştı. Sallanan sopa gidip devlete de vurdu. İşin ülkede fazla dillenmesini engelledik ama gücü müz yurtdışına yetmiyor. Birileri bu habere sanki bekliyormuş gibi atladı. Üzerine bir de El Mehebb'in açıklaması gelince de tam oldu. Kimsenin aklına bu suikastı Türk ordusuna yıkmak gelmezdi belki ama birileri hazır çamuru atmışken bu fırsatı ni ye değerlendirmesinler? Kısaca devlet şu sıralar rüzgara tutul muş selvi gibi sallanıyor. Erkanı da düşmemek için kendilerine tutunacak bir yer arıyor tabii ki... Bu konuda devletin izleye ceği politika belli. Fazla konuşmadan, basitçe yalanlamak, iddi aları reddetmek. Ama bunu yapabilmesi için, ortada delil, daha doğrusu insanların kurcalayıp duracağı bir şeylerin kalmaması gerekiyor..."

Yüzbaşı "Ne gibi deliller?" diye sordu.

Usta çok net bir sesle "Siz gibi" deyiverdi.

Doğan sapsarı kesilmişti. Yüzbaşı ise çarpık bir gülümse meyle İdris Usta'yı dinliyordu.

"Mesleğinizi elinizden almaya meraklı değilim" diye de vam etti Usta, "Sizi kurtarmaya çalışıyorum. Temize çıkmanız için uğraşıyorum."

Doğan yüksek sayılabilecek bir sesle araya girdi: "Mahke meye versinler o zaman! Aklanacaksak askeri mahkemede akla nırız. Kimse ağzını açamaz o zaman"

Usta acı acı gülümsedi. "Ne mahkemesi Üsteğmenim? Siz olayın ciddiyetini kavrayamadımz galiba. Yarın elinizi kolunu zu sallaya sallaya Daire'ye giderseniz sizi mahkemeye falan vermezler, kaydınızı silerler. Öyle bir yok sayılırsınız ki, okul arkadaşlarınız bile hatırlayamaz sizi. Dımdızlak kalırsınız ortada. Devlet bu işi en kısa yoldan unutturmaya çalışıyor dedim size. Bir de mahkemeyle falan uğraşıp işin kayıtlara geçmesini ister mi? Hadi diyelim verdiler. Sadece üniformanızı bırakarak kurtulamazsınız. Mantıklı olun biraz."

Usta lafını bitirdikten sonra odaya pis bir sessizlik çökmüş tü. Dördü de öylece oturuyordu.

Ahmet Paşa bir süre sonra "İdris Bey doğru söylüyor" de di, "Zaten bu çözümü de tek başına bulmadı. Yine de sizi kimse istifa etmeye zorlayamaz. Son kararı siz vereceksiniz?"

Yüzbaşı "Peki sonra ne olacak?" diye sordu.

Sonrası zaten çoktan düşünülmüştü. Paşa "Aynen devam edeceğiz" diye cevap verdi, "12. Daire subayları olarak kalacak sınız. Ama burada değil, İstanbul'da. Ankara artık sizin için gü venli bir yer değil. Soruşturmaları oradaki eski daireden yürü teceksiniz. İdris Bey tüm çevresiyle yanınızda olacak. İnanın İs tanbul'da burada öğrendiğinizden çok daha fazla şey öğreneceksiniz. Ben de Daire komutanı olarak Ankara'da kalıp koordi nasyonu sağlayacağım."

"Peki komutanım, bu işin ucu size dokunmayacak mı?"

"Eğer istifa ederseniz. Daire'ye bir şey olmaz. Komutanına da. Yok etmem derseniz... Allah kerim."

Sarp, Ahmet Paşa'nın söylemek istediklerini anlamıştı. Eğer istifa etmeyip, ortalıkta dolaşmaya devam ederlerse, ken dileriyle birlikte önce Paşa, sonra da Daire gidecekti. Belki de ardından şu gizli çalışan 12. Daire subayları. Paşa'yı tanıyalı çok zaman olmamıştı ama yüzbaşı, 12. Daire'nin bu yaşlı ada mın hayatında ne kadar özel bir yerde durduğunu çok iyi bili yordu. Ahmet Paşa, yıllar sonra yeniden açılan Daire'nin bu ka dar kısa süre içinde ve böyle pis bir şekilde kapanmasına ta hammül edemezdi. Kendi duyguları ise çok daha karmaşıktı. Sanki, çok değil daha bir ay kadar önce, istifa etmek için o ka dar uğraşan kendisi değilmiş gibi, mesleğini bırakmak çok ağı rına gidiyordu. Belki de sorun istifa etmek ile ettirilmek arasın daki farktı. Bilemiyordu...

www.e-kitap.us

Paşa, İdri Usta'ya kaçamak bir bakış attıktan sonra daha sı cak bir sesle konuşmaya devam etti: "Askerlik üniforma demek değildir çocuklar. Giysilerinizle kimliklerinizi veriyorsunuz sa dece. Askerliğinizi değil. Hem siz her şart altında görev yapma ya yemin etmediniz mi?"

İdris Usta, mantıklı ve gerçekçi düşünce denilen şeyin su bayların kafalarında yavaş yavaş ama acı verici bir şekilde belir meye başladığını fark etti. Hafif hafif yüklenmekte yarar gördü: "Beyler bunu kalıcı bir durum olarak değerlendirmeyin" dedi, "Ortalık yatışıp, şu işi çözünce üniformalarınıza tekrar kavu şursunuz. Bunu size garanti edebiliriz. Bir de ciddi şekilde yar dımınıza ihtiyacımız var. 12. Daire olmadan asla çözemeyeceği miz bir bela geldi başımıza. Yani İstanbul'da olmanız bizim için de çok iyi olur. Orada kendinize ait bir ofisiniz olacak. Emrinizdeki insanlarla birlikte tam bir ekip çalışması yürüteceksiniz. Ben, arkadaşlarım ve Solaklar sürekli yanınızda olacağız. Anka ra'da olduğundan daha fazla yetki sahibi olacaksınız. Gücünü zün yetmediği yerde Paşa devreye girip size bütün kapıları aça cak. Zaten MİT yetkililerileriyle konuştuk. Size resmi görev veremiyorlar ama çok gerekli olduğunda onlar adına çalıştığınızı söyleyebileceksiniz."

Bu son cümle Paşa'yı bir hayli şaşırtmıştı. 'Nereden çıktı bu?' diye sorar gibi Usta'ya baktı ama bozuntuya vermedi. İdris Usta, yeni bir laf açılmasına izin vermeden subaylara birer siga ra ikram etti. Hemen ardından köşedeki minik dolaba koşup, üç bardağa aceleyle viski doldurdu ve konuklarının önüne koyu verdi. Herkes düşüncelerine öyle bir dalmıştı ki, sigaraların ya narken çıkarttığı çıtırtılar bile duyulabiliyordu.

Çok uzun süren kasvetli bir sessizliğin ardından, Ahmet Paşa sigaraların bitmesine yakın. "Kararınız?" diye sordu

Yüzbaşı, parmaklarının arasındaki izmariti kültablasında ezdi. "Sen söyle Doğan" dedi ağzında kalan son dumanı üfleye rek.

Doğan viskisinden bir yudum daha aldı: "Hayır" dedi ke sin bir sesle, "İstifa etmeyeceğim. Ne yapacaklarsa yapsınlar."

Belli etmek istemese de Paşa bu karara üzülmüştü. İdris Usta ise nerede hata yaptığını düşünüyordu.

Yüzbaşı viski kadehini kafasına dikip ayağa kalktı. Sağ ta raftaki masanın yanına gitti. Ağır ağır ceketini çıkartıp, sandal yenin arkasına astı. Silahını da kılıfıyla birlikte masanın üstüne bıraktı. "Ben bu işi artık kişisel alıyorum" dedi, "Çok kızdım. Peşini bırakmaya niyetim yok." Sonra gözlerini İdris Usta'ya dikti: "İstanbul'da 'sorarak öğrenemezsin' numaraları yok İdris Bey. Her şeyi bilirim, bilmediğimi öğrenirim. Bir şey saklandı ğını, yalan söylendiğini duyarsam senin de peşini bırakmam."

"Söz" dedi İdris Usta. Yüzbaşı'nın kararına çok sevinememişti. Bu tek başına yeterli değildi. Doğan'ın da kesinlikle ikna edilmesi gerekiyordu ama Usta, yüzbaşıdan istifa mektubunu almadan ağzını açmamaya karar verdi.

Sarp, hemen yanındaki yazıcıdan boş bir kağıt çekti. Masa nın üzerindeki güzel dolma kalemlerden birini alarak boş kağıdın alt taraflarına bir yerlere ismini yazıp altına imzasını attı. Kağıdı masanın üzerinde bırakıp "Üstünü siz doldurun" dedi. Sonra yazıcıdan bir kağıt daha çekerek Doğan'ın yanına gitti. "İmzala" dedi kağıdı uzatarak.

Böyle bir hareketi hiç beklemediği Doğan'ın her halinden belli oluyordu. "Komutanım" dedi kekeliyerek, "Ben kararımı söyledim..."

"Ne dedin sen?" diye sordu Sarp sertçe. "Ben kararımı söyledim dedim..." "Ondan önce ne dedin Doğan?"

Doğan durakladı. Yüzbaşıya baktı. "Komutanım dedim... Komutanım"

"İmzala o zaman" dedi Sarp, "İstanbul'a yalnız gitmeye hiç niyetim yok."

Doğan birkaç defa yutkundu. Bu bugüne kadar Sarp Yüzbaşı'dan aldığı ilk ciddi emirdi. Komutanının burnuna doğru uzattığı kağıt da zerre kadar titremiyordu. "Emredersiniz ko mutanım" diyerek kağıdı aldı.

Üsteğmen ceketinin düğmelerini çözerken Ahmet Paşa gu rur dolu gözlerle subaylarını izliyordu. "Her kimseniz artık korkun" diye geçirdi içinden.

Bu uhrevi anı İdris Usta'nın sesi bozdu. "Afedersiniz" dedi Usta sehpanın üzerindeki imzalanmış boş kağıtları aceleyle to parlayarak, "Söylemeyi unuttuğum bir şey var. Şimdi aklıma

www.e-kitap.us

geldi. Olayın kolay kapanmasını sağlamak için istifalarınıza iki yıl öncesinin tarihi atılacak. Yani son iki yıl hiç askerlik yapma mış gibi görüneceksiniz. Aslında bunun artık çok da bir önemi yok. Merak etmeyin, göreve döndüğünüzde, sizden alınan o iki yılı yerine geri koymanın bir yolunu buluruz..."

Sarp ile Doğan derin birer of çekip hiçbirşey söylemeye ka rar verdiler. Ağızlarından çıkacak olan şeyler Paşa'nın yanında çok ayıp kaçacaktı.

Doğan "İstanbul'a ne zaman gidiyoruz biz?" diye sordu

Usta. "Yarın, en geç yarından sonra" diye cevap verdi

Bu haber subaylan ana konudan uzaklaştırmıştı. Yüzbaşı'nın aklında Bahar'a yapması gereken açıklamadan başka bir şey yoktu. Hanımefendiyi ikna etmek iki günden fazla, hatta bir ömür boyu sürebilirdi. İşi bir de bu boyutuyla düşününce, Sarp'ın elinden talihine küfretmekten başka hiçbir şey gelmi yordu.

45

idris Usta Ankara'dan üç gün önce dönmüştü. Subaylar dan ses seda yoktu hala. Hazırlanmak, vedalaşmak bilemiyor lardı. Volkan, Esat ve Haydar da güvenliği sağlamak için baş kentte kalmışlardı. İstanbul'da herkes dört gözle subayları bek liyordu. Yardımlarına çok ihtiyacı olduğundan falan değil, bu rada gözlerinin önünde durmaları için. Çocukların başlarına ge len işler emanetleri unutturacak cinstendi çünkü.

Bugün Eski Yer'de Ocağın mevcut üyeleriyle önemli bir iş için toplanmışlardı. Elif için 'çağrı' düzenlenecekti. Çağrı denilen şey, gelmeyen ya da gelemeyen birisini yanlarına getirmek için kullanılan bir sanattı ve tek bir sanat sahibinin yapamaya cağı kadar güçtü. Yediler çağrıyı başı derde giren arkadaşlarını kurtarmak ya da çok lazım olan ama bir türlü ulaşılamayan ki şileri yanlarına getirmek için kullanırlardı. Her şeyden önce ça ğırılacak kişinin ayine katılan herkes tarafından çok iyi tanını yor olması gerekiyordu. Bu kişi çağrılmayı bekliyor ya da razı geliyorsa mesele yoktu. Ama eğer çağrılacak kişi razı değilse, bir sanatla bağlı tutuluyorsa ya da gelmemek için karşı bir sa natla direniyorsa işler çok daha zorlaşır, hem çağrılan hem de çağıranlar ciddi zararlar görebilirdi. Böyle bir ihtimalin varlığı en çok da Salih Usta'yı tedirgin ediyordu. Usta, aylardır haber alamadığı Elifin bir sanat tarafından bağlanmış olduğundan korkuyordu. Böyle bir durumda altısının birden getirmek için inat etmeleri, kuracakları çemberin ortasına Elifin parçalarının düşmesiyle sonuçlanabilirdi. Lakin çağırmaktan başka da bir çareleri yoktu. Madalyonunu kopartıp attığı için kıza ulaşamıyorlardı. Ortadan kaybolalı bir yılı çoktan geçmişti ve anlaşılan Niran Hatun'a hala kızgın. Ocağa da hala kırgındı. Salih Usta çağrıdan çok korkuyordu ama bir taraftan da seviniyordu. Öyle ya da böyle kızını görebilme ihtimali doğmuştu çünkü. "Bir gel sin hele" diyordu içinden, "Bir gelsin, her şey konuşulur anlaşı lır. Zaten başımızın ne büyük dertte olduğunu bilse bir dakika durmaz. Emanetlerin çalındığından haberi yok ki kızcağızın. Bilmiyor öleyazdığımızı..." Salih Usta böyle düşünerek Eski Yer'in içinde bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Hala çok tedirgindi ama belki bir saat sonra Elif burada, yanlarında ola caktı.

Yediler çağrıya başlamak için Behruz Usta'nın gelmesini bekliyorlardı. Varlığı çağrı için çok gerekliydi. Beşi Elifi arayıp, bulup, getirmekle uğraşırken, Behruz Usta olması muhtemel karşı sanatları ortadan kaldıracaktı. Onun gücünün karşısında hangi sanat dayanabilirdi ki?

İdris Usta ile Niran Hatun, Usta'yı beklerken son bir du rum değerlendirmesi yapmayı uygun görmüşler ve herkesi Es ki Yer'e çağırmışlardı. Mehmet Sinan, Abbas Ağa ve birkaç Solak buradaydı. Ayvaz Bey'in destek için ilk elden gönderdiği on beş Yörük yiğidine liderlik eden Korkut Bey'de gelmişti. Ema netlerin çalındığını öğrenen Ayvaz Bey, İstanbul'a ancak bu ka dar adam verebilmişti. Zira obasının, Kamer-i Hail'in lanetli hayvanlarını kırlardan ormanlardan uzak tutmak ve en önemli si de Toroslar'ın sarplıklarında gizlenmiş 'Kapıları' korumak gi bi görevleri vardı. Ayvaz Bey emanetlerin çalındığını öğrenince derhal tedarik buyurmuş, yiğitlerini dağlara bayırlara gönder miş, Kapılar'daki korumayı arttırmıştı. Bunlar Yediler'in de işi ne gelen şeylerdi. Eğer bu işin ardında Hail varsa, lanetli hay vanlarının ortalıkta dolaşmaya başlaması yakın olmalıydı. Bir de tabi Kapılar'a saldırılması, bütün dünyanın düzenin altüst edecek ve gökyüzünün gazabını üstlerine çekecek kadar tehli keli sonuçlar doğurabilirdi.

www.e-kitap.us

Kırsal alanlar en az şehirler kadar önemliydi. Neyse ki bu ralar çok sağlam ellere emanet edilmişti. Ağasar'lı avcılar tüm Karadeniz'i tutuyorlar, hatta karşı kıyıdaki Kırım'lı avcılara bile yardım ediyorlardı. En doğu, Kafkas Kazancıları'yla birlikte Azeri izcilerin kontrolü altındaydı. Daha doğuda denetim Kazak atlılarına ve Özbek savaşçılarına geçiyordu. Anadolu'nun gü ney doğusu müttefikleri olan geceli Hünhan aşireti tarafından gözetiliyordu. Bazı Kürt aşiretleri de yanlarındaydı tabii ki. Or ta bölgelerde, ellerinde sazlarıyla köy köy dolaşan aşıklar ve ab dallar Yediler'e uçan kuştan haber verirlerdi. Daha batıda, Ege'nin dağları Zeybeklere ve Ormancılara emanetti. Trak ya'dan Balkanlara kadar her yer de Çingene kolculardan soru lurdu. Ama en önemlisi Akdeniz ve Toroslar'dı. Kapılar bura daydı çünkü. Yörükler'in gelişi Yediler'in sırtlarını sağlamlaştırmıştı. Ayvaz Bey daha fazla yiğit yollayacağına söz vermişti. Bu işe en çok sevinen de Yasemin olmuştu. Çünkü yörüklere li derlik eden Korkut Bey amcasının oğluydu.

"Hanımlar, ağalar ve beyler" diye lafını bağladı İdris Usta, "Vaziyet böyledir ve anlayacağınız kötüdür." Salondakilere en son gelen kötü haberleri, yani İlyas'ın eminini vurduğunu söy leyen genç ile Bengi'nin eminim Kıvırcık Abdül'ün emriyle ka çırıp öldürdüğünü söyleyen adamın, cezaevinde birer gün arayla canlarına kıydıklarını henüz söylemişti. Ankara'da yaka ladıkları adam da Bengi'nin tüm çabalarına rağmen hala konuş mamaktaydı.

"Burada kimseden saklayacak bir şeyimiz yok" diye de vam etti Usta, "Biz emanetleri arayarak bulamayacağız. Nasıl bir düzen kurdularsa artık, elimizde hiçbir ipucu yok. Eğer dertleri ölümsüzlükse, çok yakında seslerini duyarız. İksir için bizimle anlaşmak isteyeceklerdir. Yok dertleri bizimleyse, Lok-man'ın Kelamı'nı sonumuz gelene kadar saklayacaklardır. La kin bizim tahminimiz ikincisidir. İşin arkasında Sakafi ya da Hail olmadan kimsenin böyle bir işe kalkışmaya cesaret edece ğini düşünmüyoruz. Eh, Hail'in de öbür uğursuzun da ebedi hayattan yana bir dertleri olmadığına göre, amaçları belli sayı lır. İksir'in elli yıllık dönümünün önümüzdeki bahar dönümün de dolacağını duymuşsunuzdur. Doğrudur. Sizden saklayacak bir şeyimiz yoktur. Bugünden itibaren kum saatinin dolmasına yetmiş bir gün kalmıştır. O gün gelip kadim defteri aldıktan sonra, Hekim'in sözlerini okumak için elli günümüz vardır. Sö zün özü tüm vaktimiz yüz yirmi bir gündür. Ne yapılacaksa bu zamanda yapılacaktır. Ağalar, beyler... Ocak kıyama hükmet miştir! Emanetlere el uzatanın kim olduğunu merak etmeksizin, bilinen tüm düşmanlar en küçükten başlayarak vurulacaktır. Hesap merhametsiz sorulacaktır. Zaten kaderde emanetleri bul mak varsa, bunun başkaca bir yolu yoktur. İlk olarak tüm geceli aşiretlerine haber salınmıştır. Altı gün sonraki aşiretler toplantı sında. Ocağın hükmü kendilerine bildirilecektir. En kötü du rumda, hepimiz düşer ya da göçersek, geriye Niran Hatun kala caktır. Ömrü yettiği sürece düzeni o koruyacak ve sürdürecek tir."

Salondaki hiç kimse İdris Usta'nın laflarının üzerine edecek laf bulamadı. Gerçi söylediklerinin hepsi bilinen şeylerdi ama ilk defa bu kadar açık ve derli toplu dile getiriliyorlardı. Bir de tabii çok soğuk bir şey dahil edilmişti konuya: Ölüm... Hiç kim se Ocağın olmadığı bir dünyayı düşünmek bile istemiyordu. Bu laf Yediler'e bile hala o kadar uzak geliyordu ki.

Herkes umutla birisinin yeniden konuşmaya başlamasını beklerken. Eski Yer'in sütunlu salonunu yoğun ve geniş daire ler çizerek esen bir rüzgar dolduruverdi. Behruz Usta gelmek üzereydi. Herkes ayağa kalkıp kendine çeki düzen vermeye başladı. Rüzgar, küçük bir hortum şeklini alana kadar, salonun ortasına doğru giderek daralan daireler çizerek esmeyi sürdür dü. Kısa bir süre sonra bu hortumun ortasında Behruz Usta'nın silueti belirmeye başladı. Efendisini istediği yere, sağ salim ge tirdiğine ikna olan rüzgar, yavaş yavaş Usta'nın ayaklarına doğru çekildi ve zeminden az bir toz kaldırarak salonu terk etti.

Behruz Usta, tüm selamları aldıktan sonra etrafa şöyle bir baktı ve gülümseyerek "Vedalaşmak için erken değil mi daha?" diye sordu, "Kalanlar, gidenler belli oldu da benim mi haberim yok?"

"Herkes yerindedir Usta" diye cevap verdi Niran.

Behruz Usta salondakilerin yanına giderek bir elini Abbas Ağa'nın diğer elini Korkut Bey'in omzuna koydu. "Herkes ye rinde sağlam bassın o zaman" dedi.

Yediler haricinde salonda bulunanlar artık gitme vaktinin geldiğini anlamışlardı. Müsaade istediler. Mehmet Sinan ev sa hibi olarak misafirleri merdivene kadar geçirdikten sonra İdris Usta'nın yanına döndü. Cebinden çıkardığı bir kağıdı uzatarak alçak sesle "Kaya Bey'den" dedi,

www.e-kitap.us

"Görüşmek istiyormuş. Önemliymiş." Usta, Mehmet Sinan'a biraz beklemesini işaret et tikten sonra kağıdı okumaya başladı. Yine çarpık bir gülümse me yerleşmişti yüzüne. Kaya Bey ayrıntıya girmemişti ama kı saca 'Başlarındaki dert ile ilgili olarak konuşmak istediğini' bil diriyordu. İdris Usta "Daha elimizi kılıcımıza atmadan ses getirdik" diye geçirdi içinden. Kağıdı katlayıp Sinan'a geri uzattı. "Haber sal" dedi, "Ne zaman nerede isterse görüşelim. Aşiret ler toplantısından önce olsun ama..."

Mehmet Sinan hızlı adımlarla yukarıya çıkarken. Yediler Çağrı için salonun öbür ucunda toplanmaya başlamışlardı. İdris Usta'nın parıldayan gözler ve o çarpık gülümsemesiyle yanları na gelmekte olduğunu görünce herkesin içini bir ferahlık kapladı. Usta'nın bu hali aylardan beri hasret kaldıkları iyi haberlerin habercisiydi. Herkesin ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama Behruz Usta, Çağrı için hazırlanmaya başlamıştı bile.

Behruz Usta herkesin oturmasını işaret etti. Yediler büyük çe bir daire şeklinde oturdular. Ayin sırasında kimsenin birbiri ne temas etmemesi en hayati kurallardan birisiydi. Herkes yeri ni alınca Behruz Usta Salih'e son bir kez daha sordu: "Müsa aden var mı?"

"Var Usta" diye cevap verdi Salih.

Behruz Usta, çemberin tam ortası olarak belirlediği nokta ya, küçük ahşap bir kaide yerleştirdi. Sonra cebindeki keseden, bir ucu sivri, çok kenarlı, duman rengi bir taşı dikkatli bir şekil de çıkartıp, sivri tarafından ortadaki kaideye oturttu. Yerine geçmeden önce Yediler'i bir kez daha uyardı: "İnat etmeyin. Karşıdan sanat gelirse bana bırakın..."

Yediler kafalarındaki bütün düşünceleri kovalamaya çalı şarak, gözlerini tam ortalarındaki taşa diktiler. Akıllarında sa dece Elifin, gözlerinde de sadece taşın olması gerekiyordu. Za ten bir süre sonra taş, gözlerinde büyümeye başladı. Kendi ren ginde ışıklar çıkartıyor, giderek tüm görüş alanlarını kaplıyor du. Küçük taş yerden yükselmiş, herkesin ortak göz hizası ola rak karar kıldığı bir noktada salınmaya başlamıştı.

Elife kavuşmanın heyecanıyla gri ışık denizine kendisini ilk bırakan Salih Usta olmuştu. Yaşamayanlara anlatması çok güç bir deneyimdi çağrı. Şöyle anlatılmaya çalışılırdı deneyim siz çıraklara: "Suyun metrelerce altında, çıplak gözle altın bir kolyeyi aradığını düşün. Dipteki taşların kumların arasında o kolye gözüne nasıl çarparsa, çağırdığın kişiyi de öyle görürsün. Güç olan onu oradan alıp sağ salim yüzeye çıkarmaktır."

Salih Usta sonsuz griliğin içinde Elifin parıltısını arıyordu. Henüz görünürde yoktu. Biraz daha derinlere inmeye karar verdi. Yönünü kaybetmemeye dikkat ederek her tarafa bakındı. "İmkansız" diye geçirdi içinden, "Şimdiye kadar görmemiz la zımdı." Çağrıya tam altı kişi katılmışlardı. İçlerinden birinin görmesi, hepsinin görmesi demekti. Ama bu gri sonsuzluk kesinlikle bomboştu. Bunun tek bir açıklaması vardı. Ancak olma yan birisi çağrıda görülemezdi. Kafasında düşünceler dolaşma ya başlayıp, korku ve panik zihnine hakim olunca. Usta gri boşluğun içinde savrulmaya başlamıştı. Arhk Elifi sadece gözleriy le arıyordu ve bu çağrı için çok tehlikeli bir durumdu. Korkunç bir akıntıya kapılmış gibiydi. Kendisini tamamen bırakmak üzereyken bir şeyin kendisini tüm bedeninden kavrayıp yukarı ya doğru çektiğini hissetti.

Gözlerini açtığında tam karşısında oturan Niran Hatun'u gördü "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Hatun, "Çaylak gibi kaybolacaktın."

Salih Usta şöyle bir silkinerek içinin titremesini durdurma ya çalıştı. Çağrı sona ermişti. Küçük taş kaidesine doğru süzüle rek inerken, sapsarı kesilmiş suratların birbirlerine ve Behruz Usta'ya bakmakta olduklarını gördü. Hemen elini koynuna atıp madalyonunu çıkarttı. Bütün kartallar kırmızıydı. Madalyonun yanılması imkansızdı: Elif yaşıyordu. Ama bir o kadar imkansız olan da yaşayan bir kişiyi çağrıda görememiş olmalarıydı.

Behruz Usta ayağa kalkıp, taşı ve kaidesini yerden aldı. "Büyük" dedi, "Çok büyük bir güçle örtülmüş. Benim bile aşa mayacağım bir güçle."

Taşı kesesine yerleştirip kapıya doğru yürümeye başladı. Çok düşünceli görünüyordu.

Behruz Usta'nın salonu terk etmesiyle birlikte herkes hafı zasını yoklamaya başlamıştı. Hepsinin görüşünü örten bu güç nasıl bir şey olabilirdi ki? Uzun yaşamları boyunca karşılarına çıkan her şeyi anımsamaya çalışıyor, kimin ya da neyin böyle bir kudrete kadir olabileceğini bulmaya çahşıyorlardı. Derken İdris Usta'nın aklına hiç de o kadar eski olmayan bir olay geliverdi. Birkaç ay önce başlarına gelip de, hesapta olmayan dertlerin arasında unutulup gitmiş

www.e-kitap.us

bir olay.

İdris Usta aklına gelen şeyi bir süre kendisine saklayıp ka faları yerde düşünüp duran arkadaşlarına baktı. Kendi aklına gelen şeyin bir başkasının da aklına gelmesini diliyordu. Kimse den ses çıkmadığını görünce "Ben bu güce kadir bir tek şey biliyorum"diye mırıldandı. Salih, gözlerini elinde sıkı sıkı tuttuğu madalyondan kaldırıp İdris Usta'ya dikti. "Daha doğrusu aklı ma bir tek o geliyor" diye devam etti Usta, "Kelam Bölen!..."

İki kelimeden oluşan bu sıfat herkesin hafızasını tazeleme ye yetmişti. Aylar önce çalındığını duyduklarında 'Nasıl olsa kendisini gösterir' diyerek çok fazla üzerinde durmamışlar, ara mak zahmetine girmemişlerdi. Kelam Bölen'in kendisini böyle göstereceği kimin aklına gelirdi ki?

"Zülfikar!" diye geçirdi Salih Usta içinden. Aklında bu ka dim kılıcın benzersiz şekli belirdi. Kızı, Elifi, kılıcın dibinde eli kolu bağlı öylece yatarken geldi gözünün önüne. Usta'nın bede ni buza kesmişti. Kızının başının nasıl bir belada olduğunu düşündü. Ve nasıl kurtulacağını... Kurtaracaklarını... Kim Zülfikar'ın kudretine karşı durabilirdi ki?...

1. Kitabın Sonu
Macera "Erbain Fırtınası'
ile Devam Ediyor...

www.e-kitap.us

Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

Not.
Bu e-kitap tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz bir yazarın zarar görmesini istemiyorsanız ön izleme yaptıktan sonra beğendiyseniz lütfen satın alınız.Hiç birşey baskılı bir kitabı elinize alıp okumanın vereceği keyfi veremez

Orodruin & Kahin

www.e-kitap.us

www.e-kitap.us

Hazırlayan ve redakte eden: Salman&Arkadaş